

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

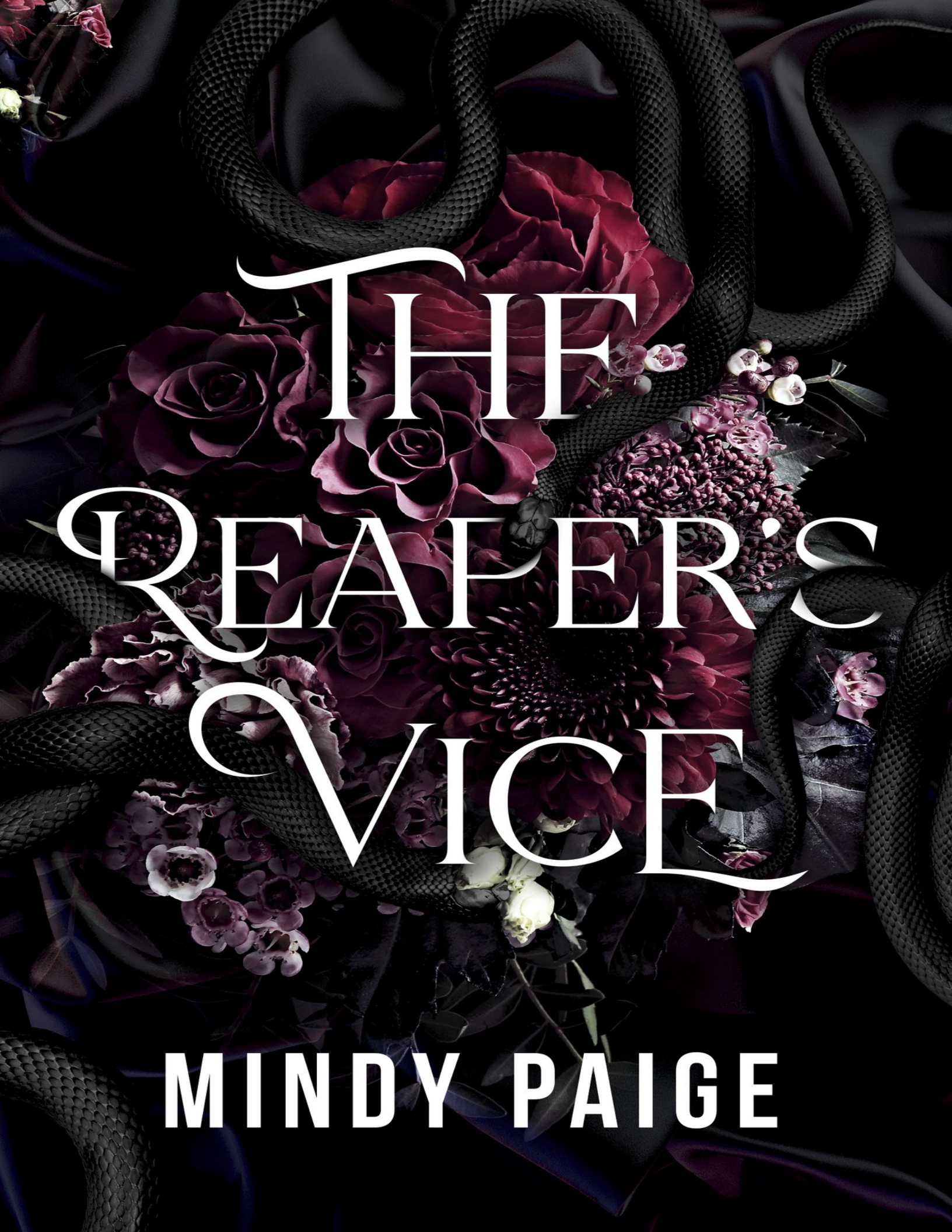
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE REAPER'S VICE

MINDY PAIGE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE
REAPER'S
VICE

MINDY PAIGE

Copyright © 2024 by Mindy Paige

Kapak tasarımı Pretty Indie Editing by

Jenny Sims (Editing4Indies) Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

[Azrail'in Yardımcısı](#)

[Önsöz](#)

[Önsöz](#)

[Özeti](#)

[Önsöz](#)

I. [Ekim](#)

1. [Orion](#)

"Azrail"

2. [Seraphina](#)

"Biteme McGee"

3. [Orion](#)

"Kuşların karşısına geçmeden önce iki tarafa da bakın"

4. [Seraphina](#)

"Kayganlaştırıcıyı uzatır mısın lütfen?"

5. [Orion](#)

"Sass canavarı"

6. [Seraphina](#)

"Küçük güvercin"

7. [Seraphina](#)

"Ama sen öldün mü?"

8. [Orion](#)

"Hatırlamak"

9. [Seraphina](#)

"Kilimanjaro Dağı'na tırmanmak çok zoruş... ya da ben öyle duydum"

10. [Orion](#)

"Boktan, meme bükücü hayat"

11. [Seraphina](#)

"The Shrike"

12. [Seraphina](#)

"Beni takip mi ediyorsun?"

13. [Orion](#)

"Oliver'ın beyni"

14. [Seraphina](#)

"Koş"

15. [Seraphina](#)
"Uyurgezerlik"
16. [Orion](#)
"Kötü niyetli ayarlamalar"
17. [Seraphina](#)
"Lastik ördek, lastik ördek"
18. [Orion](#)
"Flört Tavsiyeleri"
19. [Seraphina](#)
"Dolaptaki Canavar"
20. [Seraphina](#)
"Canavarın Dönüşü"

II. [Hasat](#)

21. [Seraphina](#)
"Çok fazla cesaret"
22. [Orion](#)
"Alçakça planlar"
23. [Seraphina](#)
"Bu kadar ateşli olmak yasadışı olmalı"
24. [Seraphina](#)
"Kötü doktor"
25. [Seraphina](#)
"Odayı kırmızıya boyamak"
26. [Orion](#)
"Seraphina'yı Almak"
27. [Seraphina](#)
"Ölmek için boktan bir yol"
28. [Orion](#)
"Dayanılmaz"
29. [Seraphina](#)
"Hiçbir pislik güvende değildir"
30. [Orion](#)
"Bir Hayalet Geri Dönüyor"
31. [Seraphina](#)
"Zip Zap"
32. [Orion](#)
"Timsahları halüsinogenlerle beslemeyin"
33. [Seraphina](#)
"Uçuş Dersleri"

34. [Orion](#)
"Fırtına öncesi sessizlik"
35. [Seraphina](#)
"Ölümcul bir şey yaklaşıyor"
36. [Seraphina](#)
"Sadece kötü bir rüya"
37. [Orion](#)
"Gitti"

III. [Son](#)

38. [Seraphina](#)
"Kırmızı Hat"
39. [Seraphina](#)
"Shrike'dan Kılıca"
40. [Seraphina](#)
"Kakofoni"
41. [Seraphina](#)
"Merhamet yok"
42. [Orion](#)
"Zamandan başka bir şey yok"
43. [Orion](#)
"Güvercin eve uçar"
44. [Seraphina](#)
"Kaplan kucaklamaları"
45. [Orion](#)
"Bir bebek geri döner"
46. [Seraphina](#)
"Öldürme Yemini"
47. [Seraphina](#)
"Ölüm çok sıkıcı"
48. [Orion](#)
"Son direniş"
49. [Seraphina](#)
"Bir sadakat transferi"
50. [Orion](#)
"Öğle yemeği molası"
51. [Seraphina](#)
"Gizli dolap"
52. [Orion](#)
"Bir uzun direk"

53. Seraphina
"Güle güle"

Sonsöz

İlave Sonsöz Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında Ayrıca

yazan: Mindy Paige

ORAKÇININ MENGENESİ

Maskeli bir katil ortalıkta dolaşıyor ve tek bir şeyi takıntı haline getirmiş durumda; kadını öldürmek.

Seraphina Valez çok zor zamanlar geçirmiştir ama hiçbir şey onu Orion Adair'e hazırlayamazdı. Ne görünüşü. Ne de cazibesi. Ve kesinlikle derisinin altında gizlenen vahşi canavarı da.

Ama Seraphina'nın bir omurgası var ve kalbini yaralı ve dövmele kaçırın adamdan korumak için buna ihtiyacı olacak. Özellikle de bağı ve onun merhametine kalmış olmak iyi bir şey gibi görünmeye başladığında...

Orion Adair hiçbir şeyi Seraphina'dan daha fazla istememiştir. Müebbet hapis cezası için hapisten çıkmayı bile.

Bir veba maskesi takıp ormanda onu kovalamak bu kadının kalbini kazanmak için yeterli değildir. Yöntemlerini değiştirmesi ve bir kadının rolüne girmesi gerekecek.

Koruyucu. Özellikle de ne zaman ve gizemli
On yıldır saklandığı örgüt onu almaya gelir.

Seraphina'nın zaten ona ait olduğunu bilmiyorlar. Ona dokunan herkes büyük bir bedel ödeyecektir.

ÖNSÖZ

Bu kitap karanlık. Bu kitap trajik. Bu kitap müstehcen. Bu kitapta korku ögesi var. Bu kitap yer yer tuhaf bir şekilde mizahi, yer yer de çılgınca kaotik. Bu kitap şu anda anlam ifade etmeyecek ama sonunda cevaplanacak birçok şey içeriyor.

Bu kitap, birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardan oluşan bir serinin 3. kitabıdır. Önceki kitaplarda olan şeylerin kısa bir özetini ekledim, bu yüzden 1. veya 2. kitabı okumamış olsanız bile, yine de hikayeyi takip edebilir ve tadını çıkarabilirsiniz. (Ama aklınızda bulunsun: Azrail'in Ahlaksızlığı, Hayaletin Ahlaksızlığı'ndan 10 yıl ve Şeytanın Ahlaksızlığı'ndan 12 yıl sonra geçmektedir. Bu nedenle, bu kitap o hikayeler için spoiler içerecektir).

Ve son olarak, ama en önemlisi.

Bu kitap 18 yaşından küçüklere yönelik olmayan müstehcen materyaller içermektedir. Lütfen aşağıdaki içerik uyarılarının tamamını okuyun.

Ruh sağlığınız her şeyden önemlidir <3

İçerik uyarılarının tam listesi için [buraya tıklayın](#). Veya mindypaigewrites.com adresini ziyaret edin

ÖNSÖZ

Merhaba, hayatım.

Uzun zaman oldu, değil mi?

Merak etme. Seni asla unutamam. Ya da daha spesifik olarak, bu karanlık hikâyeye başlamadan önce size vermem gereken uyarı. Bilmelisin ki-

Bla bla bla. Aman Tanrım. Bunu zaten iki kez yaşadın. Bunun karanlık bir dizi olduğunu zaten biliyor. Herkes senin gibi kahvaltıda ne yediğini bile hatırlamayan geriatrik bir pislik değil.

Bunu söylemen hiç hoş değil, Orion.

Ben sadece bariz olanı söylüyorum.

Eğer Sloane şu anda izliyor olmasaydı, yemin ederim seni ayak bileklerinden asar ve-

Bu tamamen sizin hatanız. Öyle mi?

Şimdi uyarıya geri dönmeme izin verir misin?

**Uyarıyı ben yapıyordum. Bu benim tarzım.*

Şimdi de bebek bezi değiştirip oyuncak evcilik oynuyorsun. Devam edebilir miyim?

**İyi.*

*Teşekkür ederim. *Boğazını temizler**

Bayanlar ve baylar. Ahlaksız ruhlar, yozlaşmış zihinler ve ne'er do wells... bu büyük hikaye için toplanın-

Çok fazla şey yapıyorsun. Sadece... senaryoyu oku.
Siktir git. Senaryo okumak istemiyorum.

**İşte bu yüzden her zaman giriş bölümünü ben yaparım.*
Benim uyarım seninkinden daha iyi olduğu için
kıskanıyorsun.

**Bazı rahatsız edici konuları hafife alдыңızınendişe*
ediyorum.

Gülmüyorsan ağlıyorsundur, değil mi?

Glares

Şalgam bükme, beni yakaladın. Uyarıyı ciddiye alacağım.

**Teşekkür ederim. Duymak istediğim tek şey buydu.*

Ve sormaya korkuyorum ama... şalgam bükme mi?

Korkarım ki sizin gibi bir avama bunu açıklayamam.

Şaşkın sessizlik

Her neyse! **Bayanlar ve baylar, ahlaksız ruhlar ve*
sapkınlık koleksiyoncuları, toplanın. Çünkü öyle skandal,
öyle karanlık ve ahlaksız bir hikayem var ki-

**Orion ağzını kapatan eldivenli elin arkasından*
konuşmaya çalışırken Hayalet boğazını temizler.

Lütfen... lütfen sadece içerik uyarısını oku, hayatım.
Daha fazla devam edemem.

Yalvaran gözler

**Bu sizin iyiliğiniz için!*

Orion'u sayfanın dışına sürükler

Sonra konuşuruz... Bu canavarı halletmem lazım. P.S.

İyi olup olmadığını anlayacağım.

Öpücük

ler,

Hayalet

SONUÇ

Şeytan'ın Ahlaksızlığı

1. kitapta Moriton dünyasıyla tanışmıştık. Suç ve uyuşturucu bağımlılığı yaygındır ve hava karardıktan sonra sokaklar güvenli değildir. X olarak bilinen bağımlılık yapıcı bir madde, MC'ler ve diğer suç örgütleri tarafından kaçakçılığı yapılmakta ve dağıtılmaktadır.

Kain (Hellfyre MC'nin ikinci komutanı) ve Lillith (Moriton Memorial'da travma stajyeri) ile tanışıyoruz. Lillith bir gece Kain'in hayatını kurtarır ve Kain ona saplantılı bir şekilde bağlanır (onu takip eder ve kaçıtır). Ayrıca Ghost adında gizemli maskeli bir adam ve onun genç çırağı Orion ile tanışırız.

Daha sonra, Kain'in MC'sinin rakip bir MC (Hounds) ile savaşta olduğunu öğreniyoruz. Bir gün Lillith'i kaçırmaya çalışıyorlar ve Kain onu geri almak için öldürmeye başlıyor (Ghost yardım ediyor... çünkü o her şeyi biliyor).

Hounds'un Sanctum adlı gizemli bir örgüt tarafından yönetildiğini ve çok daha iğrenç suçlara (insan kaçakçılığı gibi) karıştığını öğreniyoruz. "Madam" adında bir kadın işleri yönetiyor gibi görünüyor, ancak daha fazlasını bilmiyoruz.

Hayaletin Ahlaksızlığı

2. kitapta The Sanctum ve onlar için çalışan üyeler hakkında bilgi edinmiştik. Sanctum'un uyuşturucu ve çocuk kaçakçılığı, suikast, casusluk ve diğer şiddet suçları da dahil olmak üzere birçok şeyle uğraştığı keşfedildi. (Ayrıca FBI ile bağlantıları olduğu ve içlerinde çalışan uyuyan ajanlar olduğu da tespit edildi).

Sanctum'un ana işgücünün "Maskeler" olarak bilinen Adamlardan oluştuğunu ve üç seviye olduğunu öğrendik (her biri organizasyon içinde belirli görevlere atanmıştır).

Bir Hayalet (suikast ve casuslukla uğraşan en üst düzey Maske) olan Ghost ile tanıştık ve Brett (onu yakalamakla görevli FBI ajanı) ile tanıştık. Sanctum tarafından onu öldürmesi emrediliyor ama bunu yapmak istemiyor. Brett'in onu adalete teslim etmesi gerekiyor, ama onun yerine Brett'i istiyor.

Hikaye ilerledikçe, Sanctum'un başında Madam'ın (1. kitapta bahsedilen kadın) olduğunu öğrendik. Doğuştan itibaren örgütün en acımasız ve soğukkanlı yöneticisi olmak üzere eğitilmiş bir kadındı. (Maskeler gibi Madamlar da Sanctum'un bir sonraki yöneticisi olabilmek için sıkı bir eğitimden ve sınavlardan geçmek zorundadır).

İkinci kitabın sonunda Madam (Masa Üyeleriyle birlikte) öldürülmüş ve Sanctum parçalanmıştır. Eğitimdeki Madamları kaosun içinde gizemli bir şekilde kaybordu ve liderlik edecek gerçek bir Madam olmadan Sanctum bir bütün olamaz.

O meşum günden bu yana 10 yıl geçti... ve pek çok şey değişti.

PROLOGUE

10 YIL ÖNCE...

Çanlar. Ölüm çanları çalıyor.

Hıçkırıklar altın işlemeli koridorda yankılanıyor ve beni durmaya zorlayan bir şiddetle kafatasımı sarsıyor. Önümdeki duvar yana doğru eğilirken, altın kalın, dağınık su birikintileri halinde aşağı damlıyor ve kederin sesleri zihnimin boş koridorlarını doldururken çıplak ayaklarımı erimiş lavla kaplıyor. Sinir sistemimin derinliklerindeki bir şeyi, çoktan unutulmuş bir şeyi kaşıyorlar ve bana araştırmamı emrediyorlar. Görmemi. ***Hatırlamamı.***

Hiç düşünmeden avucumu panele bastırıyorum ve gizli kapı sessizce açılıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde dışarı fırlıyorum, kendimi düzeltmek için duvara tutunuyorum, dünyanın etrafımda nasıl döndüğünü ve titrediğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Puslu havayı göz kırparak dağıtıyorum, ancak uzaktan tiz bir çınlama sesi gelince başımı omzumun üzerinden kaldırıyorum.

Ding... dong... ding... dong...

Sesin gerçek olmadığını biliyorum ama uzaklaşamıyorum. Orada öylece duruyorum, kafamın içinde yankılanan şiddetli gong sesinin kölesi olmuşum. Göğsümde.

Ding... dong... ding... dong...

Sviato yüzünün yan tarafıyla baldırımı dürtüyor ve beni transımdan çıkarıyor. Kız kardeşi Savyne de dikkatle onun arkasından ilerliyor ve kardeşine benzer bir şekilde başını bacağıma yaslıyor. Her iki kaplan yavrusu da güzel bir gökkuşağı pusuna bürünmüş, zıt renkler göz kamaştırıcı bir performansla birlikte titreşiyor ve dans ediyor.

Gözlerimi seraptan kaçırarak yüzümü sert bir ifadeye zorluyorum. "Sviato, Savy... *durun*," diye emrediyorum, sesimi olabildiğince yükselterek yavruları isteğime boyun eğdirmeye çalışıyorum. Sviato sol kulağını oynatıyor ve yaklaşan tehlikeyi sezmiş gibi burnunu havaya kaldırıyor. Ben duvarın arkasından uzaklaşırken kısık bir hırıltı çıkarıyor ama onun dışında olduğu yerde kalıyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

Bu kısa sürdü çünkü bir sonraki an kafamın içinde yankılanan feryat, elde ettiğim her türlü huzur görüntüsünü yok etti. Doğrulduğum anda gözlerim, kanlar içindeki bir adamı göğsüne bastırırken yüzü kederden iki büklüm olmuş siyah saçlı güzel bir kadının kollarıyla birleşiyor.

Ve bu herhangi bir adam değil; yerde yatan parıldayan siyah maske bana onun en yüksek rütbeli Maske olduğunu söylüyor. *Hayalet*.

Düşünmeden bir adım öne çıktım, merakım benden daha iyi. Daha önce hiç bir Hayaletle tanışmamıştım - sadece Reaper'lar ve Disposer'lar gibi daha düşük seviyeli Maskelerle - ve onun neden burada, *şimdi*, bu yabancı kadının kollarında olduğunu anlama ihtiyacının üstesinden geldim.

Yine de çanlar çalıyor.

Dong... dong... ding... dong...

"Ölüyor," diyorum, gözlerim Fantom'a kilitlenmiş, pahalı halının üzerinde kan gölleri oluşuyor. Kadın ve vahşi arkadaşı bakışlarımı karşılamak için başlarını kaldırdıklarında çan sesi daha da yükseliyor. O zaman çanların ne için çaldığı aklıma geliyor.

"O da öyle," diye fısıldıyorum, bir yanımla Madam'ın ölmek üzere olduğunu biliyorum, eğer çoktan ölmediyse. *Ve bu da*

tek biranlamı var.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor inanılmaz derinlikteki bir ses. Bakışlarımı kadının omzunun üzerinde duran heybetli adama çeviriyorum, yüzünün sağ yarısını kaplayan metal parçası yüzünden onu neredeyse bir Maske sanacaktım. *Bir... yarı maske mi?*

Sorgulama şansım olmadı, Fantom'un yardımına ihtiyacı vardı.

Adama doğru uzanıyorum, ama bir sonraki anda, yarı maskeli olan bana ölümcül bir bakış fırlatıyor, düşen Fantom'u korumak için hayatının son anını kullanacakmış gibi görünüyor ve bağılıyor, "Sakın ona dokunma! Ben-"

Hayalet'i tutan kadın elini kaldırıyor ve benim şaşkınlığım ve minnettarlığım karşısında kaba adamı susturuyor.

"Kim?" Zümrüt bakışlarını bana çeviriyor. "*O* kim?" Aklıma Madam'dan haberi olmayabileceği ya da onun kaderini umursamayabileceği geliyor. Ama açıklamak için zamanım yok, bu yüzden başımı omzumun üzerinden şeytana doğru eğiyorum.

Odalar.

"Oh..." Bu kadının gözler git Geniş, Görünüşe göre anlamak için.

Kafamdaki çınlama yüzünden konsantre olmakta zorlanarak başımı sallıyorum. "*Ding dong, kraliçe öldü. Ding dong, çan çalmaya devam ediyor. Ding dong. Ding dong. Ding dong...*"

"Onlara yardım etmelisin."

Başımı iki yana salladım, tanıdık yüzü gördüğümde gözlerim büyüdü. *Ne yapıyorsun burada?* Sormak istiyorum. Ama dudaklarımdan dökülen soru bu değil.

"Peki neden yapmalıyım?" Bu düşünceyle damarlarımda bir öfke dalgası kabarıyor. "Tasarım bu." *Yaşıyoruz ve ölüyoruz. Başka bir şey yok.*

Hayalet başını sallar, hüzünlü bir gülümseme yüzünü buruşturur.

dudaklarında. "Bu doğru değil ama... değil mi Seraphina?"

Gözümü kırpıyorum ve kayboluyor, varlığının yerini midemin çukurunda yoğun, içi boş bir his alıyor.

"Kim... kiminle konuşuyorsun?" Bakışlarımı tekrar zümrüt gözlü güzel kadına çeviriyorum ve başka birine dair bir işaret bulmak için çılgınca etrafına bakınmasını üzüntüyle izliyorum.

Bilmediğimi fark ettiğimde açıklamak için dudaklarımı açıyorum. Belki bir noktada biliyordum ama zihnimi kaplayan sis bunu yeterince net görmeme izin vermiyor.

Başımı sallıyorum, gözlerimi güzel kadıninkilere dikiyorum ve gözyaşlarımı zorlukla engelliyorum. "Sana yardım etmemi istiyorlar." *Kim olduklarını bilmiyorum ama ne istediklerini biliyorum. Ve ne yapmam gerekiyorsa yapacağımı, onlar için her şeyi yapacağımı biliyorum.*

"Kim?" diye soruyor, düşen Fantom'u tutarak göğsüne daha sıkı bastırdı. "Bana yardım etmenizi kim istiyor? Kim Sen?"

Oda yana doğru eğiliyor, gözlerimin önünde bir renk kaleydoskopu yayılıyor, damlıyor, spiral çiziyor. Altının farklı tonları dönüyor, dönüyor, diğerlerinin içine giriyor ve iğrenç bir kahverengi tonunda birleşiyor. Duvarlar yaklaşıyor ve yankılar daha da yükseliyor. Ve aniden, sesin *dışarı çıkmasına* izin vermem gerekiyor, yoksa patlayacağımı biliyorum.

"*Ding dong. Ding dong.*" Şakaklarımda filizlenen acıdan çığlık atmamaya çalışıyorum. "*Çabuk çalışmalıyım,*" diye nefes alıp cebime uzanıyorum. Parmaklarım Vespvr şişesinin etrafını sarıyor -Sanctum tarafından silah ve bıçak yaraları için kullanılan güçlü bir pıhtılaştırıcı madde- ama yüzeyi uzun süre tutamayacak kadar soğuk buluyorum. Buz damarlarıma yayılıyor, kalbime doğru koşuyor. Ama bunu yapmak zorundayım. Yardım etmek zorundayım. "*Kanın aktığı yere hayat gider. Akıntıyı durdurmak için nehre baraj yapmalıyız.*"

"Bu da ne demek oluyor?" diye bağılıyor. "Sen neden ~~bilmiyorsun~~?"

Dişlerimi emiyorum, son kısmı yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum.

Açıklamak istesem bile, zamanım yok, bu yüzden

sadece ölmekte olan Fantom'un yanına çömelip şırınganın ucunu yarasının ortasına doğru yaklaştırdı.

Ben temas etmeden önce kadının eli dışarı fırlıyor, kolumu kavlıyor ve ilerlememi engelliyor. *"Kan gidiyor. Çabuk çalışmalıyım," diye mırıldanıyorum, kaşlarımın arasına derin bir çatıklık yerleşmiş, onun mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışıyorum. "O ölecek-"*

"Bunu biliyorum!" diye t e r s l i y o r . Başka tarafa bakarak Tekrar başlamadan önce derin bir nefes aldı. *"Bunu biliyorum... ama ona ne yapıyorsun? Bu şeyin onu öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"*

Diyelim ki öyle? Bu bir iyilik olurdu. Artık yüzünü gösterdiğine göre, Sanctum onun yaşamasına asla izin vermeyecek.

"Aptal kadın." İçimi çekiyorum, kolumu ondan ayırıyorum ve bir kez daha yaraya doğru ilerliyorum. "Kanamayı durduracaktır. Bir süreliğine."

Şırınganın sapına bastırıyorum ve ucundan yaranın içine sütümsü gümüş bir madde akıyor. Saniyeler içinde kanama duruyor ve ben de mağrur bir ifadeyle arkama yaslanıyorum.

"Sana söylemiştim."

Kadın başını sallıyor, gözlerini Hayalet'in yüzündeki kül rengi deriden alamıyor. Diğer adamın dikkatinin ölmekte olan Hayalet'e sabitlendiğini fark ediyorum ve dikkatlerinin dağılmasını kullanarak oradan uzaklaşıyorum.

Köşeyi dönerken bir iyilik daha istediğini duyuyorum. Ama tam olarak ne dediğini anlamak için çok uzaktayım. Gizli kapıya geri kaymadan hemen önce dışarı bakıyorum ve kadının geniş gözlü ifadesini bir an için yakalıyorum. Az önce bir hayalet görmüş gibi görünüyordu ve belki de bu doğrudu.

Belki de ben gerçekten yokum.

Tam kapıyı kapatmak üzereydim ki üçüncü bir ayak sesi koridorda hızla ilerliyor ve yeni bir erkek sesinin gölgesinde kalıyor.

"Brett! Kain!"

Hayatımda gördüğüm en güzel çocuğa bakarken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Gözleri çarpıcı, delici bir maviydi ve uzun, dalgalı siyah saçlarının arasından fırlıyordu; parmaklarımı saçlarında gezdirmek isterdim.

Yakışıklı yabancı Hayalet'in başının yanında çömelmiş, yüz ifadesi kül gibi. "O... o mu?"

"O... Sanmıyorum," diye fısıldıyor kadın -Brett? "O... fazla zamanı kalmadı ama."

"Siktir!" Çocuk ellerini saçlarında gezdiriyor, belli ki perişan halde. Ta ki Hayalet'in bacağındaki yaraya bakıp kan akışının durduğunu fark edene kadar. "Yardım edecek bir şey buldun mu?"

Brett ve kaba saba adam karşılıklı bakışıyorlar ve ben tam olarak ne düşündüklerini biliyorum. *Ona benden bahsetmeliler mi?* Nedense bu düşünce kalbimin teklemesine neden oluyor.

"Buldum... Cebinde bir çeşit şırınga buldum," diye yalan söylüyor Brett. "Kanamayı durdurdu ama uzun süre dayanmaz."

Çocuk tesadüfı sorgulama zahmetine girmeden başını sallıyor. "Onu buradan çıkaralım, hadi." Çocuk eğiliyor ve Hayalet'in kollarını bir sırt çantası gibi omuzlarına çekiyor. Kapıyı kapatıp Sviato ve Savyne ile birlikte karanlığa çekilmeden önce gerilen kaslarına son bir kez bakıyorum.

Gizli geçidin zeminine doğru kayıyorum, duvarlar dönmeye ve damlamaya devam ederken gözlerimi kapatıyorum. Mide bulantısını bastırmak için burnumdan nefes alıyorum ama sonra kapalı göz kapaklarımdan arkasından bir renk patlaması yayılıyor ve midemdekiler taş zemine boşalırken yana doğru yuvarlanıyorum.

Yanlış bir şeyler var. Korkunç bir şey oldu.

Ziller hala kafamın içinde çalışıyor, beni çağırıyor, geçitten aşağıya doğru ilerlememi istiyor. Hiç düşünmeden peşinden gidiyorum, tökezlerken destek için duvara tutunuyorum

Madam'ın odasına doğru. Her adım bir öncekinden daha zor, başımdaki ve eklemelerimdeki zonklama dayanılmaz ve yol boyunca birkaç kez bayılmama neden oluyor.

Sonunda Madam'ın odasına açılan gizli kapıyı ittiğimde, baktığım her yerde patlayan renk patlamalarıyla görüşüm dalgalanıyor. Odanın ortasına doğru adım atıyorum, yere yayılmış bulanık şekilleri seçmeye çalışıyorum. Üzerlerinden haleler gibi kalın kırmızı şeritler yayılıyor. Birinin yanına çömelip parmaklarımı ılık kırmızı sıvının etrafında döndürene kadar odaya yayılmış şekillerin cesetler olduğunu anlamıyorum.

Hem de herhangi bir ceset değil, Masa Üyeleri'nin cesetleri. Kuş maskeleri hâlâ yüzlerine takılı, ancak parlak altın rengi, etkileyici gagalarına sıçrayan kan ve pislik nedeniyle büyük ölçüde solmuş durumda.

Kim, kim böyle bir şey yapmış olabilir?

Zihnim koridordaki dört yabancıya geri döndü. Eğer ölen adam gerçekten bir Hayalet ise, o zaman bu toplu katliamın failinin o olduğuna şüphe yok.

Dairesel odanın etrafına bakıyorum, gözlerim ölen Masa Üyelerinin her birine takılıyor. Üzüntü ya da pişmanlık yerine, vücudumda titreşen tek şey çığ, alev alev yanan bir nefret. *O ben olmalıydım.* Madam'ın zeminine yayılan intikamımın kanıtı bu olmalıydı. *Benim olmalıydı.*

Titreyen bir soluk havayı dolduruyor ve gözlerim odanın karşı tarafındaki altın yığınının kayıyor. Kendini katliamdan uzaklaştırdığı yerden kalın bir kan izi yayılıyor, ama buna hiç şüphe yok - Madam hala hayatta.

Sonra ne olduğundan tam olarak emin değilim. Bir an Madam'a doğru koşuyorum, öfke dolu bir çılgılık altın yontulmuş odayı inletiyor. Sonra, görüşümde derin çatlaklar pathyor ve dünya altımdan kayıp gidiyor.

Gözümü kırpıyorum ve dışarıdayım.

Kafam karışmış bir halde omzumun üzerinden bakıyorum ve Sanctum karargâhının korkunç bir alev içinde kaldığını görerek şok oluyorum. Sırtımdaki çıplak teni ısıtıyor ve duman berrak gece havasına bulaştıkça gözlerimi yaşartıyor.

Neredeyim ben? Neyim ben... Burada ne yapıyorum?

Donmuş beton ayaklarımın çıplak tabanlarını ısıtırıyor, ancak binanın ısısı yangını çevreleyen yapılara sızdıkça her saniye ısınıyor. Yavaş bir daire çizerek dönüyorum, üzerime bir sükûnet çökerken gözlerimi kapatıyorum, titreyen, inleyen gökdelenin yangına yenik düşmesiyle yoğun bir tezat oluşturuyor.

Derin bir nefes alarak alevlerden geceye doğru uzaklaşıyorum. Ama uzaklaştıkça ateşin bana fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim. Bana arkamı dönmemi ve bir şeyi, önemli bir şeyi *hatırlamamı* söylüyor.

Bir gün, ne olduğunu anlayacağım.

Yine de keşke yapmasaydım diyeceğim.

BİRİNCİ BÖLÜM

EKİM

ORION

"THE REAPER"

"PEKİ BU SENİ NASIL *hissettiriyor*?"

Ağırlığımı çatlak deri koltuğa vererek karşımdaki tüvit kaplı psikiyatriste dik dik bakıyorum. Kanım kaynama noktasında, beni yakacak o ateş kıvılcımını bekliyorum. Ama odada oksijen yok, yangının kök salması için hiçbir şey yok.

"Bay Adair?"

Başparmağımı bileklerime bağlı gümüş kelepçelerin üzerinde kaydırırken bir kez göz kırpıyorum ve sisi temizliyorum. "Evet?"

"Sordum, bu sana nasıl *hissettiriyor*?"

Omzunun üzerinden tek parmaklıklılı pencereye bakıyorum. Demir parmaklıkların hemen ötesinde, güneşi engelleyen güçlü bir meşe dalı uzanıyor. Ve o dalın üzerinde bir karga duruyor, boncuk gibi siyah gözleri doğrudan pencereden ruhuma bakıyor gibi görünüyor. Gümüş uçlu tüylerini karıştırıyor ve ben uzanmak için can atarken kalbim sıkışıyor. Bu hapishaneden kurtulmak için.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerimi küçük kanatlı alametten hiç ayırmadan. "Bu konu hakkında pek düşünmedim."

Adam kola şişesi gözlüklerinin üstünden bakıyor, çamurlu kahverengi gözleri rahat ekose koltuğunda kayarken açlıkla parlıyor. "Derin kaz. Gerçekten derine."

Parmaklarımı birbirine geçirip sertçe sıkarak iç geçiriyorum. Son sekiz yıldır en üst düzey hapishanede kilitli olmak bana çeşitli şeyler *hissettirdi* - bunların hiçbirini bu kurnaz tıp uzmanıyla paylaşmayı düşünmedim bile. Tabii sandalyeye tek gidişlik bir bilet için çaresiz değilsem.

"Bu beni hissettiriyor..." *Sanki birini öldürmek istiyormuşum gibi.* "Kızgın."

"Hmm." Dr. Kebler gözlerini not defterine diker ve karalama telaşı başladı. "Detaylandırmak ister misin?" "Pek sayılmaz."

"Hmm." Öfkeli bir not alma turu daha. Elimi esnetiyorum, küçük plastik parçasını elinden koparıp şahdamarına sokma dürtüsüne direniyorum.

"Ne yazıyor olabilirsin ki?"

Dr. Kebler donup kalıyor, bakışlarını tekrar benimkilere çevirirken ince dudaklarında küçük bir çekilme oluyor. "Gözlemler. Bu bir sorun mu?"

"Bu çok kaba bir şey."

"Ve benim... algılanan kabalığım seni nasıl *hissettiriyor?*"
Seni öldürmek istiyormuşum gibi.

"Bu beni sinirlendiriyor," diyorum dişlerimi gıcırdatarak. yüzünü kaplayan mağrur ifade. "Gerçekten çok kızgın."

Dr. Kebler kalemini bıraktı, koltuğunda arkasına yaslandı ve gevşek örtülü tavuk bacaklarını çaprazladı. "Görünüşe göre pek çok şey sizi kızdırıyor, Bay Adair."

"Dünyanın durumu göz önüne alındığında bunun oldukça anlaşılabilir olduğunu düşünüyorum."

"Peki bu hangi eyalet?"

Çenemi sıkıyorum. "Çok fazla soru soruyorsun."

"Ben bir psikiyatristim, bu mesleğin getirdiği bir şey."

Bakışlarımı odanın köşesindeki kahverengileşen bitkiye kaydırıyorum, damarlarımda yeni bir öldürücü öfke dalgası dolaşıyor. "*Dracaena*'n ölüyor."

"Benim neyim?"

"Yılan bitkiniz."

Dr. Kebler etlinin hüzünlü halini görünce iki büklüm oldu. "Ah, evet. Karım sık sık kara parmağımdan şikayet eder." Omuz silkerek bana döndü, gözlerinde daha derin bir ilgi parıltısı vardı. "Ben daha çok bilimsel adını kullanmanızla ilgileniyorum."

Dikkatimi tırnağımın altına sıkışmış bir toprak parçasına veriyorum. "Bitkileri ve hayvanları severim. Ev hakkında yazılacak bir şey olduğunu pek sanmıyorum."

"Hmm."

"Bu da başka bir şey." Bakışlarımı Doktor'a yönelttim. Kebler. "*Mırıldanıp* duruyorsun."

"Mırıldanmak mı?"

"Evet." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu dikkat dağıtıcı."

Dr. Kebler tek telli kaşını kaldırıyor. "Konuyu her zaman bu kadar sık değiştirir misiniz? Yoksa sadece birisi sizinle yüzeysel düzeyden daha fazlasını öğrenmeye çalıştığında mı?"

Elimi esnetiyorum. "Belki de bir ihtiyarın kafamın içine girmeye çalışmasından hoşlanmıyorumdur."

"İkisi de burada olmak istemiyor, Bay Adair, sizi temin ederim. Sizi de en az benim kadar -hatta daha fazla- nahoş, zararlı ve çekilmez buluyorum. Hiçbir parçam *kafanızın* yakınında olmak istemiyor."

"Dün gece karın da öyle dedi," diye mırıldandım, sırtıtarak arkama yaslandım. "Tabii hemen ardından dudaklarını sikime doladı, o yüzden senin de onun kadar sert yalan söylediğini varsaymak zorundayım."

Dr. Kebler iç çeker, gözlüklerini yüzünden çeker ve camlarını indirerek sehpanın üzerine koyar. "Beni görmek *isteyen* başka hastalarım var Bay Adair. Zamanımı boşa harcamak yerine, belki de Bay Funnel'i arayıp size hücrenize kadar eşlik etmesini isteyebilirsiniz..." Dr. Kebler ayağa kalkmak için hamle yaptı ve ben yenik bir iç çekiş yaparak onun yıpranmış deriye geri gömülmesine neden oldum.

"Konuşmayı kabul ediyor musun?"

Başımı sallıyorum, tulumumun iç kısmından sarkan turuncu ipliği karıştırıyorum. Ucuz metal kelepçeler iç bileklerimdeki iltihaplı deriyi sıyrırken dişlerimi sıkıyorum, Dr. Kebler bunu yanlışlıkla zihinsel ıstırabın bir işareti olarak algılıyor.

"Sorun yok, Bay Adair. Savunmasız olmanız sorun değil. Güvenli bir yerdesiniz." Defterine ve kalemine uzanıyor, sonra az önceki meraklı bakışlarıyla arkasına yaslanıyor. Sanki kafesteki itaatkâr küçük bir fareymişim gibi. Bir test deneginden başka bir şey değilim, bir sonraki ödevindeki bir vaka numarası.

Beni fena halde yanılttı.

"Tek kişilik hücreyi unutun. Daha önceki konuşmamıza geri dönelim," diyor Dr. Kebler, bir sayfayı geri çevirip kelimeleri iştahla gözden geçirerek. "Annen hakkında konuşuyorduk. Bağımlılıkla mücadelesinden ve aşırı doz aldığı anda seninle aynı odada olmasından... Ve bu seni... hissettirdi mi?"

"Üzgün."

"Üzgün..."

Başımı salladım. "Bu doğru."

"Ve... detaylandırmak ister misiniz?"

Omuz silkiyorum, derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarımı birleştiriyorum. "Sanırım... Güneşin tenimde nasıl hissettirdiğini unuttuğumu yeni fark ediyorum. Kahkaha sesini unuttum. Annemin taze pişmiş tarçınlı çöreklerinin kokusunu. Sanırım ne kadar uzun süredir burada olduğumu şimdi anlıyorum. Ne kadar uzun süre burada olacağımı."

"Art arda on müebbet hapis cezası uzun bir süre." Dr. Kebler başını sallıyor, not defterine bir şeyler karalarken benim alaycı tonumu fark etmiyor bile. "İntihar düşüncelerin var mı?"

"Lafı dolandırmaya gerek yok, Doktor. Ben halledebilirim."

Dr. Kebler az önce yazdığı bir şeyin altını çizerken bana boş boş bakıyor. "Bilmem gerekiyor Bay Adair. Sekiz yıldır buradasınız ve şimdiden gerçeklikle bağınız kopmaya başladı. Bir ömür yalnızlık içinde geçirmek için uzun bir süre ve bundan sonra daha da kötüleşecek."

"Peki ne öneriyorsun?"

"Sorunlarınız hakkında konuşmak. Düşünceleriniz ve korkularınız. Tüm bastırılmış şeyleri açığa çıkarın."

"Ve bunun bana yardımcı olması mı gerekiyor?"

"Elbette," diyor ve kocaman bir gülümsemeye arkasına yaslanıyor. "Tarafsız birinin duygularınızı dinlemesi çok yardımcı oluyor. Bana güvenin."

Güven bana. "Biliyorsun... Onlara güvenmemi isteyen son kişiyi öldürdüm."

Dr. Kebler gözlerini endişeyle kelepçelerime çeviriyor. "Peki bu son on sekiz hücre arkadaşınızdan hangisiydi?"

Başımı eğiyorum, dudaklarımdan manik bir kahkaha fişkırıyor. "Gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, *değil mi Doktor?*"

"Sadece bir aptal her şeyi bildiğini iddia eder."

Dudaklarım kaşlarımı çatarak inceliyor ve sandalyemde arkama yaslanıyorum, ayağım yere vurma hızını artırıyor. Sessizliği bozmasını bekliyorum.

"Annen hakkında konuşmak istemediğin belli olduğuna göre..." Dr. Kebler bana ciddi bir bakışla bakıyor, kalemni defterine götürmeden önce dosyama kısaca göz atıyor. "Peki ya kız kardeşiniz?"

"Peki ya o?" Daha dik oturduğumda ayağımın takırtısı kesiliyor. "Orada Annabelle hakkında bir şeyler mi var?"

Dr. Kebler sırtarak arkasına yaslanır. "Sizin hakkınızda her türlü bilgiye sahibiz Bay Adair."

Buna söyleyecek bir şeyim yok.

Kaşlarını çatıyor, dikkatini tekrar bana vermeden önce not defterine bir şeyler karalıyor. "Genç yaşta öldü, değil mi?"

"Çok genç," diyorum, sesim birden kısılıyor. "Böyle bir şey olmamalıydı."

"Hmm. Evet, çok trajik," diye mırıldanıyor, bir eliyle şiddetle bir şeyler karalıyor ve diğer eliyle gözlüğünü yukarı itiyor. "Polisi arayanın sen olduğunu söylediler."

Başımı salladım. "Evet."

"Sadece üç yaşındaydın. Bunun senin üzerinde bazı kalıcı etkileri olduğunu tahmin ediyorum."

Pencereden ağaç dalına bakıyorum ve karganın artık uçup gittiğini fark ediyorum. "Şimdi düşündüm de... *Konuşmanın* bana pek yardımcı olacağını sanmıyorum."

Dr. Kebler kaşlarını kaldırır. "Elinizde bir şey var mı? Aklında başka bir şey var mı?"

"Belki manzara değişikliği..." Dr. Kebler'ın masasının arkasındaki küçük parmaklıklılı pencereye doğru bakıyorum. "Burası biraz havasız oluyor. Biliyor musun, küçükken okyanusa gitmeyi çok severdim; ayak parmaklarımların arasındaki kum, temiz hava..."

Dr. Kebler yılın en iyi fıkrasını anlatmışım gibi gülüyor. "Evet, ortam değişiklikleri genellikle duygu durum bozukluklarından ve uzun süre içeride kapalı kalmaktan muzdarip insanlara yardımcı olabilir. Ancak, içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında biraz daha yaratıcı olmamız gerektiğini düşünüyorum."

Bileklerimdeki çiğ eti ovarak pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. "Mm. Bilmiyorum. Sanırım ihtiyacım olan *şey* manzara değişikliği."

Dr. Kebler'ın boğazı düğümleniyor. Gözleri gergin bir şekilde

Kilitli kapının diğer tarafında silahlı bir nöbetçi bekliyor. Ve ne düşündüğünü biliyorum. *Karşıya atılıp boynunu kırmam için gereken sürede gardiyan buraya gelir mi? Muhtemelen gelmez. Kapılar o kadar çabuk açılmıyor.*

"Sanırım şimdi hücreme geri dönmek istiyorum, eğer sorun olmazsa."

Dr. Kebler'ın teni, güvenlik görevlisi için çağrı düğmesine bastığında en az üç ton parlıyor. Yüksek sesli bir zil sesi duyulur ve ardından kapılar yavaşça açılırken iki farklı klik sesi duyulur.

Güvenlik görevlisi Joe beni hücreme geri götürürken yüzüme yayılan manik bir gülümsemeyle kapı aralığından geçiyorum. Birkaç kapıdan daha geçtikten sonra, her iki yanında düzinelerce hücrenin bulunduğu uzun bir koridora geliyoruz.

Biz geçerken mahkûmlar kollarını parmaklıkların arasından uzatıyor, bazıları bana tutunmaya çalışıyor, bazıları ise ağızlarından çıkan pisliğe yardımcı olan aşağılık hareketler sergiliyor. Bir nebze olsun mücadele etmeye çalışıyorum ama nefretleri için onları suçlayamayacağımı fark ediyorum. Ne de olsa buradaki herkes benim yaptığımı düşünüyor. Hepsi o küçük kıızı benim öldürdüğümü düşünüyor. *Arelia*.

Ve bunu asla inkar etmedim çünkü... çünkü *bu doğru*. Ama hiçbir şekilde haber kaynaklarının ve savcılarının gösterdiği gibi değildi. Elbette Moriton'da neredeyse hiçbir şey ilk görüldüğü gibi değildir.

Özellikle de hava karardıktan sonra olan şeyler.

"Hızlan biraz," diye çıkışıyor Joe, elektrikli copuyla sırtımı dürtüyor. Şiddetli bir elektrik dalgası vücuduma yayılıyor ve vücudum istemsizce kasılırken gözlerimin geri dönmesine neden oluyor. Zalim bir kıkırdama zihnimin kalın sisini dağıtırken ben yerde kıvranıyorum, yoğun acı dalgaları kalp atışlarımın hızlanmasına ve alnımda boncuk boncuk ter oluşmasına neden oluyor.

"İşte böyle, kurtçuk. Benim için kıvran." Joe küçümseyerek copun ucunu omurgamın derinliklerine sapladı. Dünya birkaç dakikalığına kararıyor ve bilincimi yeniden kazandığımda, açık ağzımdan köpüren tükürükler akarken yan yatmış durumdayım. *Çok iğrenç*.

Homurdanarak kendimi ayağa kaldırdım, bir yandan da görüşümü kaplayan sisi göz kırparak dağıtmaya çalışıyordum. "Sen gerçek bir pisliksin, Joe, bunu biliyor musun?"

Copunu başının üzerine kaldırırken incelmış dudaklarından bir hırıltı çıkıyor. "Bana ne dedin sen, kurtçuk?"

Başparmağıyla kalın siyah çubuğun bir düğmesine basmasını ve ardından voltajı yükselttiğini gösteren bir elektrik uğultusu duymasını keyifle izliyorum.

"Dedim ki..." Duraklıyorum, manik kahkahamın patlamasını engellemeye çalışıyorum. "Tavırlarını düzeltmeye ihtiyacı olan iğrenç bir insan müsveddesi olduğunu söyledim."

Gözleri ateşle parlıyor. "Seni buna pişman edeceğim." Copu kavrayışını ayarlıyor, kafama indirmeyi hedeflerken pazuları esniyor ama ben bundan daha hızlıyım. Bir anda eğilip vücudumu yarım bir yay çizerek Joe'nun copunun diğer tarafında beliriyorum. İğrenç bir sırtışıla başımı geriye atıp, açık yeşil gözlerindeki şaşkın bakışın tadını çıkarırken, başımı öne doğru getirip mide bulandırıcı bir *çatırtıyla* burnunun köprüsüne çarpıyorum.

"Bu iş görür." Vücudunun yere yığılmasını izlerken gülümsemem genişliyor.

Onu yakasından tutup hücreme sürüklüyorum, diğer mahkûmlar ne yaptığımı anladıkça tezahürat ve küfür sesleri kakofoniye dönüşüyor. Üzerindeki gardiyan üniformasını yırtıp atıyorum ve turuncu kıyafetimi mavi ve siyahla değiştiriyorum.

Kemerimi daha yeni bağlamıştım ki alarm çaldı, tiz sesi mahkûmların gürültüsünü bastırdı ve kalbime bir korku şoku gönderdi. Ama korkacak zamanım yok. Köşeyi dönen gardiyan sürüsü, coplarını öldürücü hırıltılarla kaldırmış bana doğru koşarken düşünecek zamanım bile yok.

İçgüdülerim beni ele geçiriyor ve memurun copunu kaptığım gibi çalıştırıyorum, havayı bir elektrik vızıltısı doldururken sırtıyorum. Kaldırdım

yüksek, ucunu hücre kapımın hemen üstündeki elektrik kutusuna değdirerek.

Bir kıvılcım patlaması olur ve ardından kıyamet kopar.

Koridordaki hücre kapıları bir anda kısa devre yapar, Özgür olduklarını anladıklarında mahkûmların tezahüratı alarmı gölgede bırakıyor. Topuklarının üzerinde dönüp onları kovalayan öfkeli mahkûm kalabalığından kaçmaya çalışan memurların yüzlerinin dehşetle dolmasını izlerken ağzımdan bir kahkaha dökülüyor.

Adamlar kızgın ve kan istiyorlar. Onları suçlayamam ama ben de katılamam. *İlgilenmem gereken daha önemli bir şey var.*

Çıglıklar havayı dolduruyor, kan kokusuyla kalınlaşıyor. Koridorda yürürken, gözlerim büyük miktardaki katliamı inançsızlıkla izliyor. Daha bir dakika bile olmamıştı ama mahkûmlar gardiyan kalabalığını paramparça etmeyi başarmışlardı - kelimenin tam anlamıyla. Vücut parçaları, beyinler ve sinirler duvarları, yerleri kaplıyor. Hatta tavana bile insan iç organlarının karışımı sıçramıştır.

Uzaktan polis sirenleri duyuluyor ve adımlarımı hızlandırıyorum, cebimden anahtar kartımı çıkarıp can simidi gibi göğsümde tutuyorum. Ana çıkışta kullanmak yerine koridorun sonundan sola dönüyorum, çıglıkları ve siren seslerini arkamda bırakıp mutfaklara doğru ilerliyorum. Anahtar kart sayesinde hapishaneden çıkmak düşündüğümünden çok daha kolay oldu - gerçi bunun mahkûmlar arasında yarattığım kargaşayla bir ilgisi olduğuna eminim.

Dış dünyaya açılan son kapıyı iterken ellerim titriyor, sekiz uzun yıl önce benden çalınan şeyi geri alırken yeni bir rahatlama dalgası damarlarımı dolduruyor. Alacakaranlığa adım atıyorum, kollarımı iki yana açıyorum ve esintinin tenimi öpüşüne hayret ediyorum. Havada bir selvi kokusu, neşeli şarkılarıyla güne veda eden kuşların hafif cıvıltısı var.

Genellikle görüşümü engelleyen demir parmaklıklardan arınmış mor gökyüzüne baktığımda her şey apaçık ortaya çıkıyor.

Ben özgürüm.

Parmaklarım cebimdeki araba anahtarlarını buluyor ve sekiz yıl sonra ilk kez başka bir gerçek ortaya çıkarken yüzümde bir gülümseme belirliyor.

Gidip bir içki alacağım.

SERAPHINA**"BITEME MCGEE"**

IVAN'LA SIKIŞMEDEN ÖNCE İHTİYACIM OLAN BİR ŞEY VARSA O DA Arkadaşlar, bu bir içki.

Motosikletimi Drunken Hound'un çıkışına yakın bir yere çekiyorum, Moriton'un gece havası tenimi ısıtırken motosikletten inip deri ceketimi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum. Botlarımın topukları çürümeye yüz tutmuş basamaklara çarparak birkaç kulüp üyesinin bana doğru bakmasına neden oluyor. Aç bakışları görmezden geliyorum ve bara doğru ilerlerken tanıdıklarına gülümsüyorum, gözlerim seyrek metal tabureleri tarayarak ayaklarımın topuklarında zonklayan acıyı biraz olsun dindirecek bir yer arıyor.

Ne yazık ki, boş olan tek koltuk ıslah memuru üniforması giymiş bir adamın yanında. Sorun olmayacağından emin olsam da, bu gece garip bir şekilde paranoyak oldum. Muhtemelen göreceğim müşteriyle ilgili bir şey.

Siktir git, anksiyete. 0 içkiye ihtiyacım var.

Bara yanaşıyorum ve rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken kalçalarımı bir o yana bir bu yana hareket ettirerek rahatça koltuğa kayıyorum

Ben barmenin gelmesini beklerken. Axel şu anda karşı uçta duruyor, eğildiği sarışın kıza en iyi içkisini sunarken yanağındaki gamze patlıyor. Kız onun boyunu o kadar aşıyor ki, azmine kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Kız her ne dediyse mükemmel burnunu kırıştırıyor, sonra ona vermek üzere olduğu iki dolarlık bahşışı cebine atıyor. Adamın ağızı öfkeyle patlıyor ve kız sırtarak, *hayatımın son otuz saniyesini boşa harcadığım için tazminatı hak ettiğimi düşündüğüm* gibi kelimeler söylüyor.

Ağızımdan küçük bir kahkaha çıkıyor ve memurun bakışlarını kısa bir an için bana çevirmesine neden oluyor. Axel bana doğru ilerlerken ve memur dikkatini içeceğine verirken dudaklarımı hızla mühürlüyorum ve yıldızlara teşekkür ediyorum.

"Selam, bebeğim. Beklettiğim için özür dilerim." Taşaklarına mecazi anlamda tekme yememiş gibi parlak bir gülümsemeyle omzuna bir havlu atıyor. Bebek mavisi aurası yüzümdeki ifadeyi anladığında hafifçe titriyor ve yüzündeki gülümseme azalıyor. "Vay canına. İyi misin?"

Başımı sallıyorum, ona parlak bir gülümseme verirken ellerimi sıkıca birleştiriyorum. "Çok güzel."

Bana şüpheli bir bakış atıyor ama konuyu daha fazla uzatmıyor. "Her zamanki gibi mi?"

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, memurun profilime bakışının ağırlığını hissederken koltuğumda kayıyorum. "Ama duble olsun."

Axel başıyla onaylıyor, arkaya doğru ilerliyor ve içkimi hazırlamak için oradaki en ucuz viskiyi alıyor. Sağ tarafımdaki memur gözlerini bana doğru çeviriyor ve ben de ceketimi göğsümde daha sıkı tutarak Axel'in yeniden ortaya çıkmasını ve böylece odaklanabileceğim başka bir şey olmasını istiyorum.

Bakışlarım odanın köşesindeki televizyonu buluyor ve haberlerin oynadığını görünce hayal kırıklığına uğruyorum. *Birbirini kovalayan seksi kaslı adamları izlemeyi tercih ederdim.*

bu şehirde olup biten tüm iç karartıcı şeyleri dinlemektense toplarla oynamayı tercih ederim.

Çekici kadın haber spikerinin gevezeliklerini dinliyorum. Moriton şehrinin başına gelen son felaketler. Evsizlik tüm zamanların en yüksek seviyesinde, gençler X bağımlısı oluyor, insanlar yavru köpekleri tekmeliyor - her zamanki gibi. Ama sonra başka bir şey söylüyor, ilgimi çeken bir şey.

Bu öğleden sonra, "Azrail" olarak bilinen seri katil, polisin "Moriton tarihindeki en kötü hapishane firarı" olarak nitelendirdiği bir olayla maksimum güvenli bir hapishaneden kaçtı. Polis halen olayı araştırmakta ve Azrail'in bu soygunu nasıl gerçekleştirdiğini bulmaya çalışmaktadır.

Diğer bazı firari mahkumlar kapıların bir mil dışında yakalandı, ancak sorgulandıklarında hiçbirinin firara neden olan ölümcül adamla bir ilişkisi olmadığı ya da onun hakkında bir şey bilmediği görüldü. Bir açıklama yapması istendiğinde Polis Şefi Ace Jennings şunları söyledi:

"0 tehlikeli, şiddet yanlısı, sosyopat bir suçlu. Düşünmeden ve pişmanlık duymadan adam, kadın ya da çocuk öldürecektir. Onu görürseniz ya da nerede olabileceğine dair bir fikriniz varsa, kanunu kendi ellerinize almayın. Onu yakalamaya çalışmayın, onunla konuşmayın, hatta dikkatini üzerinize çekmeyin. Tekrar ediyoruz, bu kişi tehlikelidir ve nerede olduğuna dair bilgisi olanlar derhal Moriton Polis Departmanı ile irtibata geçmelidir."

"Dünyanın geldiği nokta korkunç, değil mi?"

Memurun sesinin alçak tınısıyla irkiliyorum, bakışlarının profilimi delip geçtiğini hissederken bile ona doğru bakma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Kesinlikle öyle," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı kucağımda çevirirken.

Axel geri dönüyor ve içkimi önüme koyuyor. Memur başıyla onaylıyor ve Axel yarım dakikalığına ortadan kaybolup iki kadeh berrak sıvıyla geri dönüyor. Bir tanesini önüme koyuyor, sonra başka bir şey söylemeden sıvıyı gidiyor ve beni kaşlarımı çatmış ve hiç istemediğim bir shot ile baş başa bırakıyor.

"Rica ederim," diyor memur, dikkatimi çekmeye çalışırken gözleri aç bir şekilde profilimi inceliyor.

"Bunu ben istemedim." Kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Şirretlik sınırlarını zorladığımın farkındayım ama bu adamın etrafımda bu kadar rahat görünmesi hoşuma gitmiyor. Ona defolup gitmesini söylemek niyetiyle gözlerimi ona dikiyorum ama aurası dış hatlarından fışkırınca kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Loş bar ışığında zonklayan koyu renk tonunun rengini tam olarak çıkaramıyorum - tek bildiğim güzel olduğu. Güzel ve tehlikeli.

Sonunda gözlerimi gözeneklerinden fışkıran renkten ayırabildiğimde, diğer özelliklerini fark etmeye başlıyorum. Kalın, asi saçları köşeli bir yüzü çerçeveliyor, koyu obsidyen rengi bulutsuz bir yaz gökyüzünün tonunda gözleri ortaya çıkarıyor. Taştan kesilmiş bir çeneyi çerçeveleyen iki günlük kirli sakalı, yanaklarındaki gamzelerin sırtışıyla birlikte görünmesini sağlayacak kadar kısa.

Gözlerimi üniformasından taşan geniş omuzlarında gezdirirken midem arzuya benzer bir şeyle sıkışıyor. Bu konuda yorum yapmamak üzereydim ama daha iyi düşündüm ve onun yerine bana aldığı shot'ı aldım. Gizemli sıvıdan bir nefes alıyorum ve pahalı tekilanın kokusu burun kıllarımı yakarken neredeyse öğürüyorum.

Tekiladan nefret ediyorum.

"Bu sıra dışı gecede nasılsın?" diye soruyor ve kadehi dudaklarıma götürmeden önce tezgâha vuruşumu izliyor.

"Amerikan rüyası." Zehri yüzümü buruşturarak yutuyorum.

"Hiç dinlenemiyorum. Nasılsın, sıcak dudaklar?"

Adam bana sanki ona tokat atmışım gibi bir ifade takındı, Ama bir sonraki anda kendini toparlıyor ve yüz hatlarını korkutucu bir şekilde düzeltiyor.

"Şimdi daha iyi." Gözlerimi devirdiğimde sırtıyor, onun shot'ını kapıp ilkinden daha hızlı bir şekilde geri alırken sorgulayan bir bakışla değiştiriyorum. "İyi misin?"

"Neden insanlar bana bunu sorup duruyor?" Orijinal içeceğime uzanıyorum ve bir yudum alıyorum. "Yüzümde bir sorun mu var?" Yanaklarımı şişirip gözlerim şaşırırken ona dönerek soruyorum.

Adamın mükemmel dudaklarından bir kahkaha patlar.

Bu her zamanki cevap değil.

"Bu hayatımda gördüğüm en güzel yüz." Eğilip elini kalçama koyuyor ve tenimde şimşekler çakıyor.

Kızarıklığımı gizlemek için başımı çeviriyorum, burnumu kıvırıyorum ama elini orada bırakıyorum. "Senin için ne kadar utanç verici."

Başını öne eğiyor. "Bunun neresi utanç verici?"

"Eğer gördüğün en güzel yüz bensem, belli ki çok fazla yüz görmemişsin," diyorum alnımdan ağzımın köşesine doğru açılı bir şekilde uzanan sivri yara izini oyarak. "Bir delikte falan mı yaşıyordun?"

Ben tepki vermeye vakit bulamadan uzanıp elimi yüzümden çekiveriyor. Başparmağı elimin arkasında geziniyor ve sıcak kıvılcımların tenimde dans etmesine neden oluyor.

"Son sekiz yıldır en üst düzey hapishanedeydim - yani evet, hemen hemen aynı şey."

Kalbim güm güm atıyor ve elimi onun elinden çekerken kaşlarımı çatıyorum. "Uh-huh. Turuncu tulumun çamaşırhanede mi?" Polis memuru üniformasına şüpheyle bakıyorum. *Ne göt herif ama. Bunun bir şaka girişimi olması mı gerekiyordu?*

"Aslında siyah-beyaz çizgiliydi ama hayır. Hayır.

Bu üniforma için öldürdüğüm adam benim tulumumu giyiyor." Sırıtarak kişisel baloncuğuma doğru eğildi. Geri çekiliyorum, gerçekten benimle dalga *geçtiğini* anladığımda ağzım sinirlenerek sıkışıyor.

Ona boş boş bakıyorum, uzanıp parmağımı üniformasındaki isim etiketine bastırıyorum. "Memur... Jameson? Viski gibi mi? Yüce Tanrım, lütfen bana

Bunu bir kostüm mağazasından aldım." Son kısmı mırıldanıyorum ama bu Memur Whiskey'nin kıkırdamasını engellemiyor.

"Daha önceki hikâyeme sadık kalacağım." Sırıtarak elimi tekrar kavıyor ve işaret parmağıma bir öpücük konduruyor. Sanki bana büyük bir hakarete bulunmuş gibi parmağımı göğsüme bastırarak koparıp atıyorum; ancak yüz ifademün bunun tam tersini söylediğine dair içimde korkunç bir şüphe var.

"Pantolonuma girmeye mi çalışıyorsunuz, Memur Bourbon? Çünkü bu işi berbat bir şekilde yapıyorsun."

"Gerçekten mi? Ben de tam teklifimi kabul etmek üzere olduğunu düşünüyordum."

"Tekrar düşün, Bottom Shelf." Gözlerimi kısıyorum, solgun saçlarımı omzumun üzerinden savuruyorum. "Ben çavdar suyu içip yemek yemeyi seven bir kızım. Ve sen bu yükümlülüklerin hiçbirini yerine getirmedin." Elimle boş tekila bardağını işaret ediyorum. "Bu yüzden sanırım seni görmezden gelmeye devam edeceğim, lezzetli içkimi bitireceğim ve gideceğim. Tabii benim için daha umut verici bir *teklifin* yoksa?"

"Benimle çık." Bir talep, soru değil.

"Amıma bir deniz hıyarı sokmayı tercih ederim. Ama teklifin için teşekkürler." Dönüyorum ve onu yine görmezden gelmeye devam ediyorum.

"Oh hadi ama. Eğlenceli olacak," diyor çapkınca sırıtarak.

"Deniz hıyarının ne *olduğunu* biliyor musunuz? Cevap açıkça hayır."

Gülüyor. "Ne? Sana param yetmez diye mi korkuyorsun?"

Bunun onun aptalca "şakalarından" biri olduğuna emin olsam da, bir şekilde ne iş yaptığımı bildiği düşüncesi göğsümü korkuyla sıkıyor. Beni hapsetmek ya da daha kötüsü sömürmek için kullanabileceği bir şey.

"Kim söyledi sana?" Kitabımın kenarına yerleştirdiğim hançere uzanıp göz çukuruna saplama isteğime direnerek talep ediyorum.

"Bana ne söyledin?" Derin sesi bir an önceki alaycı tınısından arınmış. "Seni bir şekilde kırdıysam özür dilerim. Haklısın, deniz hıyarları iğrenç.

Tanrı'ya ve insanlara karşı iğrençlikler. Bir tanesinin bile senin değerli amcığına yaklaşmasını istemem."

Bakışlarını inceliyorum, sonra oflayarak dönüyorum ve terli avuçlarımı siyah gömleğimin üzerinde gezdiriyorum. "Sadece... beni rahatsız etmeyi bırak. Tamam mı?" İçkimden bir yudum alıyorum, yanımdaki iğrenç derecede yakışıklı memurun varlığını unutmaya niyetliyim.

"Adın ne?" diye soruyor, belli ki pes etmeye hazır değil.

Gözlerimi deviriyorum. "Brandy."

"Hayır." Kaşları çatıldı. "*Gerçek* adını kastediyorum."

Kaşlarımı çatarak ona dönüyorum. "Brandy'nin benim adım olmadığını sana düşündüren ne?"

"Yeni başlayanlar için mi?" Arkasına yaslanıp, gözlerini az giyimli bedenimde gezdirerek bir gösteri yapıyor. "Az önce bana viskici bir kız olduğunu söyledin."

Gözlerimi tekrar deviriyorum ama yorum yapmıyorum ve o da beni anladığını düşünerek sırtıyor.

"Peki... gerçek adın ne?" "Biteme

McGee."

Şimdi gözlerini devirme sırası onda. "Ciddi misin?"

Benim soluk Kirpikler çarpıntı tatlı bir şekilde. "Bu a AİLE İsim.

Ortaokul tam bir orospuydu."

Adem elmasını ortaya çıkaran bir kahkahayla başını geriye atıyor ve dilimi boğazında gezdirme dürtüsü beni ele geçirirken dudaklarımı yalıyorum.

"Nedenini anlayabiliyorum," diyor sonunda, gözlerini daha önce olduğu gibi aç bir şekilde üzerimde gezdirerek. "Böyle çirkin bir isim güzel bir yüz için harcanmış."

Onu susturmak için bir şey söylemeliyim, ama...

Lanet olsun. Bu kadar ateşli olmak yasadışı olmalı.

"Neyse... *senin* adın ne?" Gözlerimi onun mükemmel dolgun dudaklarından çekip yüzümü sıkılmış bir ifadeyle sabitleyerek soruyorum.

"Orion Adair." Sırtıyor. "Batı'daki en hızlı eller."

Yabancılara tam adınızı vermenin akıllıca olmadığına dair bir şeyler söylemek üzereydim ki -ya da belki de onun modası geçmiş Batı referansına dair- aklıma tuhaf bir şey geldi. "Soyadının Jameson olduğunu sanıyordum?"

"Size söyledim, bu üniformayı almak için öldürdüğüm adamın adı Jameson'dı."

Ona bakma fırsatını değerlendiriyorum -gerçekten *bakıyorum*- ve alaycı gülümsemesinin altında gizlenen şey beni rahatsız ediyor.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum, içkimin parasını ödemek için çantama uzanıyorum.

"Zahmet etme." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve tüylerim diken diken oluyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve biraz vahşi de olsa parlak bir gülümseme ile karşılaşıyorum.

"Teşekkür ederim... Orion."

"Benim için zevkti," diye mırıldanıyor ve ben yerimden kayarken dikkatle beni izliyor.

"Oh, *Brandy*?"

"Öyle mi?" Onunla yüzleşmek için kırbaçladığım güçle neredeyse dengemi kaybediyordum.

"Dışarıda dikkatli olun." Ağzında hâlâ ürkütücü bir gülümsemeyle içkisini televizyon ekranına doğru uzatıyor. "Görünüşe göre ortalıkta dolaşan bir psikopat var."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Hoşnutsuz bir öfkeyle topuklarımın üzerinde dönüyorum ve yakışıklı, rahatsız edici subayla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bırakarak bardan hızla çıkıyorum.

Ne de olsa Ivan'ı bekletmemek en iyisi.

ORION

"KARŞIDAN KARŞIYA GEÇMEDEN ÖNCE İKİ TARAFDA
DA BAKIN"

ALTIN GÖZLÜ KIZIN GEÇTİĞİ KAPIYA BAKIYORUM.

bir dakika önce, onun yeniden maddeleşmesini istiyordu.

Az önce bir melek ile tanıştım. Top kıran, kalp parçalayan, zehirli bir engerek yılanı gibi bir melek.

Sanırım aşık oldum.

"Bir tane daha ister misin?"

Bakışlarımı karşımdaki kumral barmene doğru sürüklüyorum, gülümseme hemen yüzümden düşüyor. "Hayır, teşekkürler. Gitmem gereken bir yer var."

"Uh-huh." Barmen tezgahın üzerine koyduğum elliliği kaparken gözlerini kısıyor. "Bunun için bozuk param yok."

"Sende kalsın," diye mırıldanıyorum, "Brandy'nin" shot bardağını tezgahtan alıp cebime atmadan önce parlak kırmızı dudak lekelerine hayranlıkla bakıyorum. "Hak ettiğin geceyi yaşa."

"Evet... sen de." Gözleri bardan çıkana kadar beni takip etti. Eminim ne halt edeceğimi merak ediyordur.

ama tecrübelerim bana bir dahaki sefere barda garip bir şeye tanık olduğunda bu durumun beyninden silineceğini söylüyor. Ki bu bir dakika içinde olacak.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, barın kapısı arkamdan gürültüyle açılıyor ve iki iri yapılı, dövmele adam yumruk yumruğa bir kavganın ortasında dışarı fırlıyor. Siyah saçlı olanı tutarsızca bir şeyler haykırıyor, sol gözünden küçük bir çakı çıkmış ve bira lekeli tişörtüne kan damlatıyor. Yola en yakın olan sarışın olan da feryat ediyor, ancak onun feryatları sağ elindeki kayıp başparmağından kaynaklanıyor gibi görünüyor. Adam diğerine küfürler savururken, sağlam elini yumruk yapıp ileri atılırken, parçalanmış kütükten sararmış çimlere kan akıyor.

İki adım atamadan, sarhoş olduğu her halinden belli olan adam yana savruluyor ve siyah saçlı olan bu fırsatı değerlendirerek öne atılıyor, avuçlarını sarışının göğsüne yerleştirip onu tekrar yola doğru itiyor. Thumbless aldığı güçle tökezler, topuğu başıboş bir çakıl parçasına takılarak yere düşer. Kafatasının arkası kaldırıma çarparak mide bulandırıcı bir *patlamanın* havayı doldurmasına neden olur. Ya acıyı hissedemeyecek kadar sarhoş ya da başparmağını kaybettiği için o kadar öfkeli ki, ayağa kalkmak için yalpalarken kulaklarından fişkıran kanı görmezden gelerek yan tarafına yuvarlanıyor. Bir savaş çılgılığı atarak elini havaya kaldırıyor ve tekrar siyah saçlı düşmana doğru bir adım atıyor.

İşte o anda kamyon ona çarpıyor.

Kan ve eskiden başparmaksız sarışın bir adama ait olan parçalar yakındaki müşterilerin üzerine sıçrarken ve Drunken Hound'un camlarını kaplarken çılgınlık havayı dolduruyor. Aralarında siyah saçlı adam ve daha önceki barmenin de bulunduğu birkaç kişi adamın kalıntılarına doğru koşuyor ama elden bir şey gelmeyeceğini biliyorum. O artık bir yol kurbanı.

Kül küle. Tuz

tuza.

Karbondan karbona.

Gözlerim yolun birkaç mil ötesindeki kamyonun kırmızı stop lambalarını takip ediyor, zihnim sadece durma nezaketini göstermeyen sürücüye odaklanıyor. Arkamdaki yolda yatan kanlı organ ve et yığını görmekten daha çok midemi bulandırıyor. En azından ölüm nihaidir. Bu şehrin başına bela olan insan hayatı ihmali... hiç bitmiyor. Her şeyi kapsıyor.

İğrenç.

Tükürüyorum, ellerim ceplerimde caddede ilerliyorum, arkamdaki isimsiz yüzlerin feryatlarını ve çığlıklarını duymazdan geliyorum. Onlar önemli değil. Hiçbir şeyin önemi yok.

Uzun bir süre caddede yürüyorum, amaçsızca ara sokaklara sapıyor ve şehrin manzarasını seyrediyorum. Moriton sokaklarını son gördüğümünden beri çok az şey değişmiş. Havada çok fazla kir ve umutsuzluk var. Esintiyle birlikte girdap gibi dönüyor ve ciğerlerinize doluyor, orada kök salıyor ve sizi yavaşça içten dışa çürütüyor.

Kalbim simsiyah. İçim asbestle dolu. Beynim kurtçuklarla kıvranıyor. Ve bu lanet şehrin suçu.

Değişen bir şey yok.

Moriton Orman Koruma Alanı'na doğru giden caddede yürürken, aklımın barda tanıştığım hayalet kıza gitmesine engel olamıyorum. En azından bu yeni bir şeydi. Tüm bu pis, sefil karanlıkta ferahlatıcı bir şey.

Kanat çırpışları dikkatimi gökyüzüne çekiyor ve gözlerim tekil siyah bir kuşa takılıyor. Kırmızı ve mor gün batımına karşı bir mürekkep lekesinden başka bir şey olmayan karga, parlak gagasını sonuna kadar açıyor ve patavatsızlıklarını göklere çağırıyor. Kimsenin onu dinlemediğinin farkında değil. Kimsenin umurunda değil.

Bir süredir yoklar.

Gözlerimi gökyüzünden ayırıyorum ve çatlak kaldırım boyunca yoluma devam ediyorum. Ara sıra bir evsiz ya da X-add'li bir fahişe bana domuz diye sesleniyor ama duymazdan geliyorum. Ne de olsa bana kızgın değiller. Bu şehir tarafından kendilerine yapılan adaletsizliğe kızgınlar. Onu koruması gereken memurlar tarafından.

Ben de bu fikre katılıyorum.

Gözlerim bir ankesörlü telefona takılıyor ve tanıdık bir ses duyma isteğiyle kendimi ona doğru yürürken buluyorum. Ankesörlü telefona yaklaşıp parmaklarımı tuşların üzerinde hafifçe gezdiriyorum. Acaba aramayı yapmalı mıyım diye düşünüyorum. Homurdanarak elimi cebime sokuyorum ve bekçinin yanında bozuk para bulundurması için dua ediyorum.

Çeyrekliği makineye yerleştiriyorum ve kafatasımın duvarlarına kazınmış numarayı çeviriyorum. Hat açılmadan önce bir kez çalıyor ve beni ağır bir nefes sesi karşılıyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum, çok kuru buluyorum ve tekrar denemeden önce dudaklarımı ıslatıyorum. *Bunca zaman sonra ne söyleyebilirim ki? Yaşanan onca şeyden sonra?*

Neyse ki bu kararı vermek zorunda değilim. Çünkü Bir süre sonra nihayet konuşmaya karar verdi. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

Sesini duyunca yüzümde bir gülümseme beliriyor. Bu ana kadar ne kadar özlediğimi fark etmediğim bir ses.

"Hey, Ghost," diye boğuluyorum. "Brett nasıl?"

Uzun bir süre sessiz kalır. "Neden gelip ona kendin sormuyorsun?"

Hat kesiliyor ve telefonu kulağımdan çekiyorum, aptal bir sırıtma yüzümü kemiriyor.

"Belki yaparım."

SERAPHINA

"KAYGANLAŖTIRICIYI UZATIR MISIN LÜTFEN?"

NEON FLAMINGO'NUN KAPISINDAN EL SALLAYARAK GEÇİYORUM.

Ivan'ın beni bekleyeceği kulübün arka tarafına gitmeden önce Fedai Joe'ya hızlıca bir merhaba diyorum. Bas sesleri, stilettolarımın parlak dans pistinde çıkardığı her tıkırtıya eşlik ediyor ve kafatasımın tabanında bir migren oluşurken gözlerimi parıldayan neon ışıklara karşı kısmak zorunda kalıyorum.

Cesur yüz, Seraphina. Tokatla şu kaltağı.

Omuzlarımı geriye çekerek makyajlı yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyorum ve Ivan'ın çikolatalı bakışlarını hemen yakalayarak arkadaki kabine doğru ilerliyorum. Oturduğu yerden kalkarken omuzlarından koyu kırmızı bir aura fışkırıyor ve hareketin gücüyle koyu kehribar rengi sıvıyı arkadaşının göğsünün her tarafına saçıyor.

"Bebek surat!" diye tezahürat yapar ve arkadaşının hoşnutsuz bakışlarını görmezden gelerek elindeki boş bardağı onun göğsüne doğru iter. Sarışın yabancı isteksizce bardağı kapar ve Ivan

Timsah derisi botları komik bir şekilde yere vurarak yanıma geldi.

Gözümü kırpıyorum ve karşımda duruyor, yüzük dolu ellerini manik bir gülümsemeyle omuzlarımda kavuşturuyor. "Ben de tam seni aramak üzereydim! Küçük bebeğimi görmek için sabırsızlanıyorum." Ivan elini uzatıp düz saçlarımda sevgiyle gezdiriyor. "Bugün lüle yok mu? Onları çok severdim..."

Yaltaklanmalarımınla savaşıyorum ve yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştiriyorum. "Saç maşam kırıldı."

"Hmm." Gözlerimin içine bakarken ipeksi saç tellerinden birini çekiştiriyor. "Bana söylemeliydin. Sana memnuniyetle bir tane daha alırdım."

"Seni rahatsız etmek istemedim," diyorum, içimdeki geri çekilme çılgılığı atan her içgüdüyle savaşıyor.

"Hmm." Ivan sonunda gözlerini kırıştırıyor, yüzümün geri kalanını incelerken gözleri sürünge bir şekilde hareket ediyor. Alnının ortasındaki damar, daha önce sürdüğüm kalın fondöten tabakasını içine çekerken nabız gibi atıyor ve ayrık dudaklarından hırıltıya benzer bir şey çıkıyor.

"Yara izin neden kapalı küçük bebeğim?" Aurası siyaha yakın bir renge doğru derinleşirken başını eğiyor. "Neden... neden böyle bir şey yaptın?"

Titreyerek nefes alıyorum ve kalbimin göğsümden fırlamasını engellemeye odaklanıyorum. "Özür dilerim... Bugün ayak işlerimi hallediyordum ve makyajımı çıkaracak vaktim olmadı." Küstahça bir yalan. Ivan'ın yara izime olan takıntısından hoşlanmıyorum, bu yüzden bu gece bilerek üzerini kapattım. Yara izime bakışı beni her zaman rahatsız etmiştir ve bunun sebebi de büyük ihtimalle yaramın içinde saklı olduğunu bildiğim şeydir.

O karizmatik gülümsemenin altında.

Ivan bir koleksiyoncu. Bir anomali koleksiyoncusu - bu dünyada yeri olmayan küçük tuhaflıklar. Bu takıntının ne zaman başladığını bilmiyorum, sadece onu tanıdığımdan beri Ivan'ın sürekli bir yaralı, sakat koleksiyonu var,

ya da yatağını ısıtan sıradışı görünümlü erkek ve kadınlar.

İnsanlar genellikle bilmedikleri şeylerden rahatsız olurlar, derdi. Ama ben farklıyım. Muhteşem bir gün batımına baktığımda, sadece başka bir günün ölümünü görüyorum. Sokakta açan bir çiçeğin yanından geçerken, onun bir hafta içinde nasıl çürüyeceğini düşünmeden edemiyorum. Ama seninle, Seraphina... Çok daha fazlasını görüyorum. Keşfedilmeyi bekleyen binlerce insan hikayesi görüyorum - hiç bitmeyen, trajik, gözyaşı dolu hikayeler.

"Hayır, hayır, *hayır, hayır*," diye nefes alıyor Ivan, bir adım geri çekilip gözlerini yüzümden ayırırken vücudu tiksintiyle titriyor. "Onu hemen çıkarman gerekiyor."

"Ama, efendim-"

"*Şimdi*, Seraphina!" diye bağılıyor, göğsü kabarak. "Sen *benim* bebeğimsin! Yüzünün kapatılmasına müsamaha göstermeyeceğim!" Omuzunun ötesinde, Ivan'ın dört arkadaşı bakmamak için ellerinden geleni yapıyor ve kavgayı kaybediyorlar. Ve hiçbirisi benim tarafımı tutacakmış gibi görünmüyor. Beni doğrayıp okyanusa atsa gözlerini kırpacaklarından bile şüpheliyim.

Bu düşünceyle banyoya koştum ve en başta o aptal makyajı yaptığım için kendime lanet ettim. Bunun onu kızdıracağını biliyordum ama yine de yaptım. *Neden? Neden işleri kendim için kolaylaştıramıyorum?*

Makyaj çantamdan bir makyaj mendili alırken bir iç çekiş bedenimi terk ediyor.

cüzdanımı çıkarıp fondötenin ağır tabakasını kaldırıyorum ve altındaki sivri yara izimi ortaya çıkarıyorum. Bir dakika boyunca aynanın karşısında duruyorum, parmağımı yüzümdeki derin oyukta gezdiriyorum, hayatımın farklı bir şekilde sonuçlanmasını diliyorum. Keşke biraz daha kendim kalsaydım.

Kapıya vurulan şiddetli bir yumruk beni düşüncelerimden koparıyor. Aynadaki o hüznü gözlerle son bir kez bakıyorum ve kapının kilidini açmak için acele ediyorum, dilim ağırlaşıyor ve hızla atan nabzımla birlikte zonkluyor. Demir ve sülfür kokusu

Kapıyı çekiştirerek açtığımda Ivan'ın diğer tarafta durduğunu görmek beni şaşırtmıyor.

Kaşlarını çatarak öne doğru eğiliyor ve az önce benim yaptığım gibi uzanıp yara izimin çizgisini çiziyor. "Bu çok daha iyi. Şimdi gerçekten mükemmel bir kırık bebek gibi görünüyorsun." Kaşlarını çatarak söylediği son sözle birlikte yüzünden çatık kaşlar kalkıyor ve yerlerini karnımı rahatsız edici bir şekilde sıkkan manik bir gülümsemeye bırakıyor. "Sevdiğin kayganlaştırıcıyı getirdim."

"Oh... bu harika." Gözlerim onun omzunun üzerinden ilerideki dans pistine kayıyor. Az önceki kare kafalı sarışının bakışlarını yakalıyorum. Ama bu sefer mavi gözleri sempatiyle doluydu. İstemediğim bir duygu. *İhtiyacım* da yok.

"Gel." Ivan tutmam için yüzüklü elini uzatıyor. Beni masasına doğru götürürken benimkini sarıyor, altın halkalar tutuşunun gücüyle tenime rahatsız edici bir şekilde baskı yapıyor.

Kabinde Ivan'ın yanına oturduğumda bayat bir likör kokusu yüzüme çarpıyor ve getirdiği mide bulantısı dalgasına karşı savaşıırken nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. *Lanetli tekila*.

"İç şunu." Ivan bir bardak kehribar rengi sıvıyı Avuç içleri. Başımı sallayarak teşekkür ediyorum ve Ivan'la bu kulüpte bulduğum son bir yıldır yaptığım gibi Hennessy'nin dozunu geri alıyorum. Her zaman aynı kehribar rengi sıvı şişesi, her zaman farklı bir "arkadaş" grubu.

Seyreltilmiş X kan dolaşıma yayılıp kafamı bütün ay boyunca özlemine çektiğim o güzel hiçlikle doldururken, bas sesleri kayboluyor. Ivan'la geçirdiğim zamanlar artık uyuşturucuya katılmama izin verdiğim tek zamanlar. Ama her karşılaştığımızda ve bana özel rezervini uzattığında, bu uzun zamandır kayıp bir arkadaştan gelen bir kucaklaşma gibi oluyor. Rahat. Sıcak. Her zaman sıcak.

"Daha iyi hissediyor musun?" Ivan'ın eli kalçamdan yukarı kayarken bütün gece ilk kez yüzümde gerçek bir gülümseme beliriyor.

Başımı sallıyorum ve onun gülümsemesi de benimkini yansıtır.

"Güzel," diye fısıldıyor, eli daha yukarı, daha yukarı, daha yukarı ilerliyor. Kalçalarımın tepesinde duruyor, gülümsemesi şeytani bir hal alırken orta parmağı seksimle alay ediyor. "Bu gece senin için çok fazla planım var, küçük bebeğim."

Oda bir odaklanıp bir kaybolurken nefesim kesiliyor, kör edici ışıklar gözlerimi uzun süre açık tutmamı zorlaştırıyor. "Nasıl isterseniz efendim."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor." Dudaklarını hafifçe çeneme değdiriyor. Eli enseme kavlıyor ve sessiz bir taleple ağzımı kasıklarına doğru itiyor. Ivan'ın kemerini hızla çözüp uzun sıska aletini gözümü bile kırpmadan çıkarırken dört arkadaşının gözlerini üzerimde hissediyorum.

Ivan başını geriye atıyor, dudaklarımı sikinin etrafına doladığımda iniltisi bas sesine karşı savaşıyor. Dilimi ucunda gezdiriyorum, ön spermini yalıyorum ve onu boğazımın arkasına götürüyorum. Az önceki kare kafalı sarışın bu manzara karşısında cesaretlenmiş olmalı çünkü bir dakika bile geçmeden etli avuç içleri kıcımlı kaplıyor.

Bir elini omurgamda gezdiriyor, enseme koyuyor ve beni Ivan'ın sikine doğru itiyor, gırtlaktan gelen bir inilti Ivan'ın mutluluk çığlıklarına karışıyor.

"Siktir, bu çok ateşli," diye iniliyor sarışın, kıcımdaki elini amıma yaklaştırıyor, parmak uçları uzanıyor, alay ediyor. "Yanılmadın, Ivan. O bir ucube."

Ivan'ın ağzından bir kıkırdama yuvarlanıyor, ancak sıcak spermini boğazımdan aşağı dökerken yerini güçlü bir inilti alıyor. Son damlasına kadar yutkunurken gözlerim sulanıyor, hatta işi bittiğinde tüm tükürüğümü onun boyundan yalayacak kadar ileri gidiyorum.

Gözlerimi kısarak Ivan'a bakıyorum, dudağımın kenarındaki son tuzlu salgıyı yalıyorum. Hayranlıkla aşağıya bakıyor, beni çenemden tutup kaldırıyor ve dudaklarını dudaklarıma dikeyliyor. Geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Arkadaşlarımın geri kalanıyla tanışmaya hazır mısın?" Ivan aç gözlerle bakan dört adamı işaret ederken göz bebekleri şişmiş bir halde soruyor. Ağgözlü gözler.

"Elbette efendim." Titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorum, oda şiddetle dönerken kendime nefes almayı hatırlatıyorum. Işık, çarpma sesi, etrafta yüzen isimsiz sarhoş yüzler - bu çok fazla.

Ivan bir elini belime koyuyor, beni tekrar dünyaya sürüklüyor ve kulübün arka tarafındaki kırmızı koridora doğru götürüyor. Güvenlik, ağgözlü gözlerindeki hafif pırıltı dışında ifadesiz bir şekilde başını sallıyor ve altımız birden koridorun sonundaki altın işlemeli kapıya doğru ilerliyoruz.

Ivan kapının kilidini açar açmaz eşikten geçip odanın ortasındaki şiltenin üzerine itiliyorum. Kıp kırmızı çarşafın üzerine diz çöküp kazağımı çıkarmak üzereyken etli bir çift el uzanıyor ve ben fırsat bulamadan kazağımı vücudumdan aşağı çekiyor.

Öfkeyle ağzımı açıyorum, ama dudaklarımın arasından bir horoz itiliyor. Gözlerim açılıyor ve başımı kaldırıp Ivan'ın ikinci arkadaşını görüyorum; şok edici mavi gözleri ve kıvı saçları olan bir arkadaş. Çilli bir elini başımın arkasına koyuyor ve Sarışın göğüslerimi pençelerken, meme uçlarımı büküp gözlerimi yaşartırken sikini boğazımın arkasına doğru itiyor.

Dudaklarım leğen kemiğinin dibine değdiğinde kıvı inliyor ve başını geriye atıyor. Beni orada tutarken burnumdan küçük nefesler alıyorum, Sarışının üstümdeki tulumu çekip çıkardığını ve beni odaya gösterdiğini zar zor fark ediyorum.

Blondie'nin sikinin başı girişime baskı yapıyor, ancak bir an sonra itilerek uzaklaştırılıyor ve soğuk hava açıkta kalan seksime çarptığında omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Bu kadar ağgözlü olma, Jake." Üçüncü arkadaş pantolonunun fermuarını açıyor ve kendi sikini amıma bastırıyor. "Ona zaten dokunman gerekiyor."

Sarışın-Jake-alttan alta kaba bir şeyler mırıldanıyor, sonra da "Siktir git Noah. Paylaşabiliriz."

"İkiniz de çenenizi kapatır mısınız!" Ginger şiddetle ağzıma girip çıkıyor. "Nasıl bilmiyorum ama bunu mahvediyorsunuz. Sadece onu kaldırın ve aynı anda becerin."

Jake elini belime koyarak, "Gördün mü, Oliver anlıyor," diyor. "Paylaşmak önemsemektir."

Noah küfrediyor, tam Oliver kasılırken sikini çekiyor, siki boğazımdan aşağı kalın sperm ipleri püskürtüyor. Ellerimi kalçalarına koyuyorum, havam kesilirken ona doğru itiyorum, ama o beni Ivan gibi orada tutuyor, her son damlayı aldığımdan emin oluyor.

Yumuşayan siki ağzımdan çıkar çıkmaz belimden tutup yatağın ucuna doğru çekiyorum. Noah beni döndürüyor, ellerini kollarımın altından geçiriyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, kestane rengi gözleri kalın, asi kahverengi saçlarının altında parlıyor.

Sikini girişime yerleştirmeden önce görünüşüne hayran olmak için sadece bir anım var. Bacaklarımı beline doluyorum, Jake sikini göt deliğime bastırırken dudaklarımdan nefes nefese bir inilti dökülüyor.

Beni aşağı çekiyorlar, her iki yarak da içimi sonuna kadar dolduruyor. Birlikte hareket etmeye başladıklarında boğuk bir nefes ağzımdan çıkıyor, uzunlukları duvarlarımı zekice ovuyor ve beni çığlık atarak mutluluğun sınırına sürüklüyor. Noah bir kolunu belime doluyor, diğeriyle aşağı uzanırken beni sıkıca tutuyor, parmak uçları klitorisime uzanıyor.

Parmak uçları şişmiş yumruyu döndürüyor ve ben gidiciyim. Nuh'un kollarında ağırlıksız kalırken dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor, bu his dayanılamayacak kadar fazla. Vücudum gümbürdüyor, her gözeneğinden elektrik fışkırıyor ve bu sadece adamların aralıksız itişiyile dışarı çekiliyor.

Noah ve Jake kısa süre sonra beni takip ettiler, içime boşaldılar, her iki deliğimi de derin, zevk dolu inlemelerle doldurdular.

"Siktir, bebeğim," diye inliyor Jake, yumuşayan sikini hafifçe pompalayarak. "Çok sıkısın."

"Gerçekten de öyle," diye boğuluyor Noah, boynunun yan tarafındaki damar son salıverilmesiyle durgunlaşırken şişkinleşiyor. "Kahretsin, bu amcık mükemmel."

"Onu benim için ısıttığına sevindim," diye sesleniyor tanımadığım dördüncü bir ses. "Eğer söylediğin kadar iyiye, o geldiğine göre iki kat daha güzel olacak."

Yatağa yatırıldığımda dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, vücudum tükenmiş ama bir kez daha doldurulma fikrinden memnun. Az önceki içkinin etkisi geçtiğine göre, tek istediğim o yüksek boşalmayı hissetmek. Uçurumun kenarından düşmek, unutulmak. Zevke.

Koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü bir adam yatağın ayak ucuna doğru ilerliyor, bir elini bacağımdan yukarı kaydırıp zonklayan seksimi avuçlarken gülümsemesi tehditkâr.

"Mmm." Dudaklarını yalıyor. "Sonunda benim için hazırsın, evcil hayvan."

Yatağın başucundaki masaya uzanıp dolu bir tekila şişesini yumruklarken gözlerim açılıyor. "Dört ayak üzerine kalk. *Şimdi.*"

Sertçe yutkunarak dediğini yapıyorum, cinsel organım zonkluyor.

soğuk hava bana bir kez daha saldırıyor.

"Kayganlaştırıcıyı uzatır mısın lütfen?" Sesindeki kibarlığa rağmen tonu bir talep gibi. Bir gıcırtı duyuldu ve koyu saçlı adamın elleri üzerimdeydi, başparmağı kış deliğimin girişinde dönüyor, soğuk kayganlaştırıcıyla kaplıyordu.

Şişenin ağzını açıyor, başparmağını kışçımdan çıkarırken havayı manik bir kahkaha dolduruyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan şişenin ağzını büzüşmüş deliğime bastırıyor, bir damla alkolün bile boşa gitmemesi için ucunu sıkı kasın yanından geçiriyor.

İçimden hafif bir yanma hissi yükselirken dudaklarımdan bir tıslama çıkıyor, ama bunu zar zor hissediyorum - adamın boynu içimde daha da derine itme hissine odaklanmışım.

"Kahretsin, bu çok ateşli Eli," diye inliyor Ivan, tokatlayan sikinin sesi odayı doldururken. "Durma."

"Bu iyi," diye homurdanıyor adam -Eli-, şişenin omzu kıç yanaklarıma çarptığında duruyor. "Bunu çok iyi karşıladın, tatlım." Şişenin tabanını hafifçe döndürüyor ve daha fazla sıvı içime akarken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmasına neden oluyor. "Ben amını sikerken seni güzelce sarhoş edeceğim."

Kalçalarımı kavırıyor ve beni yataktan öyle bir çekiyor ki başım neredeyse süpürgeliğe çarpacak. Oda kontrolden çıkarken Eli'nin diz kapaklarının görüntüsünden başka hiçbir şeyle baş aşağı asılı kalırken başıma kan hücum ediyor.

"Siktir, biri kafasını alsın!" diye bağılıyor, sikinin başını damlayan girişime doğru yerleştirirken şişeyi dik tutmaya dikkat ediyor. Aynı anda, Jake başıma doğru adım atıyor, beni omuzlarımdan yukarı çekiyor ve Eli içime girerken beni yerimde tutuyor.

Beni ele geçirilmiş bir adam gibi beceriyor, sikinin her şiddetli darbesi içime daha fazla zehir akmasına neden oluyor, yerçekimi ve beni becerdiği açı tarafından çekiliyor. Çok geçmeden, görüşüm tamamen bulanıklaştı ve hangi yönün yukarı olduğunu bilmiyorum. Zihinsel olarak nefes almaya odaklanmak zorundayım. Zevk, uyuşturucu ve hislerin hepsi dayanamayacağım kadar fazla.

Eli bir kez daha içime giriyor, boşalırken kalçalarını bana doğru tutuyor. O boşalırken, Ivan altımıza çömeliyor, dudaklarını klitorisime doğru kaldırıyor ve güçlü bir emme uyguluyor. Ben de Eli'yi unutuşa kadar takip ediyorum.

Orgazmım içimde yırtılırken çığlık atıyorum, Ivan dişlerini sinir demetine geçirirken gözlerimin arkasında kıvılcımlar uçuşuyor. Duvarlarım onun etrafında kasılırken Eli inliyor, zevkini ortaya çıkarıyor ve yeniden itmeye başlamasına neden oluyor.

Yumuşayan siki nihayet dışarı çıktığında, Ivan ağzını seksime bastırıyor ve amımdan akan sularla kendini doyuruyor. Beni temizliyor, kapüşonlu gözlerle ve coşku dolu bir gülümsemeye geri çekiliyor.

"Tadın harikulade, bebeğim." Ivan parlayan dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Başka erkeklerin döllerile karıştığında her zaman çok daha iyi."

Ivan şişeyi yavaşça kıcımdan çekiyor ve ben de rahatsız edici hissiyata karşı gözlerimi sıkıyorum. Şişeyi yere fırlatıyor ve kalan sıvının halıya akmasına neden oluyor. Çoğunlukla doluydu, ancak içime giren miktar hala odanın dönmesine neden oluyor.

Ivan yanağımı okşuyor, gülümsemeye çalışıyorum ama enerjim olmadığını fark ediyorum. Bunu hissedince beni kollarının arasına aldı. Beni yatağa taşıyor ve gevşek formumu kıpkırmızı çarşafın altına nazikçe bırakıyor. Göğsümün ortasına bir öpücük kondurduktan sonra Ivan sert bir ifadeyle dört adama dönüyor.

"Gitme zamanı."

En ufak bir tartışma sesi bile duyulmuyor, sadece teşekkür mırıldanmaları ve giysilerin hışırtısı duyuluyor.

Kapı kapandığında Ivan benimle birlikte yatağa tırmanıyor, parlak gülümsemesi damarlarımda dolaşan toksinlerle bulanıklaşıyor. Beni göğsüne çekiyor, parmakları omzumda hafifçe gezindikten sonra yan tarafımdan kalçama doğru kayıyor. Kemiğin kıcımın etine battığı yerde sonsuz küçük daireler çiziyor, gözleri tam o noktaya sabitleniyor.

"Bu küçük dövmeyi seviyorum." Sözlerine rağmen kaşlarının arasındaki boşlukta bir çatıklık beliriyor. "Bana bunun ne anlama geldiğini söylemeyecek misin?"

Kaş çatma sırası bende. Dudaklarımı yanağına bastırmak ister gibi yukarı doğru kayıyorum ama aslında parmaklarını vücudumun o kısmından uzaklaştırıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini zaten biliyorsun."

"Kuşları sever misin? Hayır, Seraphina. Bu kadar basit bir cevap için fazla karmaşıksın."

"Yaptığım her şeyin bir nedeni olmak zorunda değil, Ivan."

"Hayır. Ama öyle." Yoğun bakışlarıyla beni delip geçiyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum, parmaklarım farkında olmadan küçük kuş dövmesine gidiyor. Gören çoğu insan onu güvercin ya da başka bir küçük kuş sanıyor. Onlara bunun bir toy kuşu olduğunu söylediğimde, hepsinin kafası karışıyor. Ne anlama geldiğini, benim için neyi sembolize ettiğini bilmek istiyorlar.

Ama gerçek şu ki, kendimi bile tanımıyorum - zamana yenik düşmüş, hafızamın karanlık köşelerinde kalmış şeylerden biri. Bildiğim tek şey benim için özel olduğu. Bir noktada birisi için bir şey *ifade ettiği*.

"Ne düşünüyorsun, kıymetlim? Nereye gittin Gitti mi?"

Göğsüne yaslanıyorum ve kalp atışlarının ritminin beni rahatlatıcı bir hiçliğe sürüklemesine izin veriyorum. "Buradayım," diyorum. "Ve önemli bir şey yok."

"Hmm." Parmağını dalgın dalgın beyaz saç tellerinin arasında döndürüyor. "Her zaman çok gizemli."

Boğazım daralıyor ve duvardaki saate bakıp saatin ne kadar geç olduğunu fark ediyorum. "Gitmeliyim..."

Ivan'ın göğsünü itmek için hamle yapıyorum ama o beni tutuyor, yüzünü saçlarıma bastırıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Burada benimle kalabilirsin, biliyorsun," diye mırıldanıyor, parmaklarını her bir teli camdan yapılmış gibi saçlarımda gezdiriyor. "Dışarıdaki dünya acımasız. Karanlık. Güvenli bir yerde olmalısın. Arzuladığın ışığı sana verebilecek biriyle birlikte olmalısın."

İstemesem de dudaklarımdan kısık bir kahkaha dökülüyor. Ivan'ın göğsünü okşuyorum, birçok fikrini ve aydınlanmasını fısıldarken bana izin verdiği kadar uzağa kayıyorum. Ivan dünya hakkındaki görüşlerini anlatmaya devam edebilir ve bunu sık sık yapar. Doğrusu, karşılaşmalarımızın en sevmediğim yönü bu. Burada oturup bir delinin saçmalıklarını dinlemek

beni her zaman güne başladığımdan biraz daha dengesiz bırakır. Ve zaten bir cıvatadan iki somun eksik durumdayım.

"Gerçekten gitmem gerektiğini düşünüyorum." Kendimi ikinci kez onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. Kolları omuzlarımda bir mengene gibi, ama birkaç denemeden sonra nihayet yataktan kalkmama izin veriyor.

Birinin elbisemi ve iç çamaşırlarımı özenle katladığı kapıya doğru adım atarken gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum. Elbisemin askılarını omuzlarımdan üzerinden çekerken yaşadığı hayal kırıklığı havayı kötü bir kokuyla dolduruyor ve bir an için gitmeme izin vermemeye karar vermesinden endişe ediyorum.

Ivan bebeklerinin kalmayı seçmesini seviyor, kendime hatırlatıyorum. *Beni isteğim dışında burada tutmasına imkan yok. Bu onu buraya getiren her şeye aykırı.* Ama gülümsemesindeki aç parıltıyı gördüğümde kalbim korkuyla tekliyor. *Belki... belki doğru "bebek" için tekrar düşünür.*

"Şoförümün seni eve götürmesine izin verir misin? Senin için nefret ediyorum

geceleri tek başına dışarıda olmak." Başucu fenerinin ışığında gözleri erimişti. "En iyi oyuncağımın bir başkasının eliyle yaralanması düşüncesine katlanamıyorum."

Başım hâlâ dönüyor olsa da fazla zorlanmadan kıyafetlerimi giymeyi başarıyorum. Ivan yataktan suratını asıyor, ama çıkışa doğru sallanırken ona bir daha bakmıyorum bile.

Kulüpten dışarı adımımı atar atmaz başımı arkaya yatırıyorum, gece havası tenime çarparken parlayan yıldızlara karşı gözlerimi kapatıyorum. Ne olduğunu anlayamadan kaldırımda yürüyorum. Ama medeniyete ya da oda arkadaşımın beni beklediği daireme doğru gitmiyorum.

Ormana gidiyorum.

ORION

"SASS MONSTER"

GHOST'UN EVINE VARDIĞIMDA ALACAKARANLIK ÇÖKMEK ÜZEREYDİ.

-Gerçi Moriton'un kuzey kayalıklarına inşa edilmiş yeraltı kalesini tanımlamak için *in* demek daha doğru olur. Küçük açıklığı kaplayan dökülmüş yapraklar ve molozların neredeyse gizlediği taş kapağa doğru yürüyorum ve çömeliyorum, zihnim hızla ilerlerken parmak uçlarım serin levhada geziniyor.

Bu kötü bir fikir. Sonunda mutlu oldular, onları bu pisliğe bulaştırmamalısın.

Ama bu düşünce aklımdan geçerken bile kendimi Bileğim taştaki küçük oyuga giriyor ve anahtarımın hâlâ Hayalet'in kapısını açıp açmadığını gösterecek olan tıkırtıyı dinliyorum.

Hiçbir şey.

Ağır bir iç çekiş dudaklarımı okşarken doğruluyorum, gözlerim yukarıdaki gri gökyüzüne kayıyor ve gökyüzünü süsleyen tek bir siyah kargaya takılıyor. Kaşlarımı çatıyorum, ulaşmak için can atıyorum

ve o özgürlük hissini yaşayın. Merak duygusunu. Ama ben sadece burada yere çakılmış bir adamım.

Taş kapak aniden sıyrılarak açılıyor ve dikkatimi yeryüzüne çekiyor. Hayalet'in inine giden karanlık merdiven boşluğuna bakarken kaşlarım saç çizgime çarpıyor, gölgeler kalın ve altındaki dehşetle birlikte ürkütücü. Omuz silkerek kapaktan içeri giriyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum, uçurumlara doğru indikçe nem kokusu daha da güçleniyor.

Birkaç uçuş sonra, geniş dairesel yaşam alanına giriyorum, odanın her tarafına yerleştirilmiş demir apliklerden yanıp sönen sert ışığa karşı gözlerimi kısıyorum. Kulağıma unutulmaz bir melodi geliyor ve bakışlarımı odanın ortasında duran kuyruklu piyanoya çeviriyorum. Siyah saçlı minik bir kuş gibi bankın üzerine tünemiş, parmaklarını yaşının çok ötesinde bir beceriyle tuşların üzerinde gezdiren küçük kıızı gördüğümde ağzım hafifçe açık kalıyor.

Bankta onun yanında oturan küçük siyah bir tüy yumağı var, uyuklarken minik bacakları altında kıvrılmış. Kedigillerin gözleri kayarak açılıyor ve Brett'in kedisi Venom kulaklarını geriye atarken yargılayıcı bakışlarıyla beni delip geçiyor. Ghost'un Büyük Pirene kedisi Rupert, kızın ayaklarının dibinde yatıyor. Kısa bir an için başını kaldırıyor, izinsiz girişime ofluyor ve serenadı dinlemeye devam etmek için tekrar yatıyor.

Kız bakışlarımı üzerinde hissetmiş olmalı çünkü bir an sonra ses aniden kesiliyor. Koltuğunda dönüp bana bakarken yumuşak bir gıcırta duyuyorum ve gözbebeklerinin tuhaf, girdap gibi dönen mor rengi beni hemen şaşırtıyor. *Hayalet'in gözleri. Yani bu...*

"*Saatlerdir* bekliyorum." Tiz sesinde bir miktar kızgınlık var. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Özür dilerim..." diye mırıldanıyorum, hiç tanımadığım bu kızdan neden özür dileme ihtiyacı hissettiğimden pek emin değilim. "Yürümek zorundaydım

buraya yürüyerek."

"Burada başka nasıl *yürüye bil*irsin ki? Bir çift ayaklık üzerinde mi?" Gözlerini deviriyor; bu hareket bana bir an için annesini o kadar hatırlatıyor ki, iki kere düşünmek zorunda kalıyorum.

"Sanırım sen... Brett ve Ghost'un çocuğusun?"

Bir göz devirmesi daha. "Hayır. İçeri zorla girdim ve onların burnunun dibinde burada yaşıyorum. Ne düşünüyorsun?"

Kahretsin, tamam şımarık canavar. "Onlar... evde mi?"

Varlığım onu sıkıyormuş gibi ağır bir iç çekerek başını sallıyor. "Evet."

"Onları görebilir miyim?"

"Son bir aydır kâbuslarıma giren bir manzarayla karşılaşmak istemiyorsan, hayır." Dramatik bir şekilde titriyor. "Son bir saattir yatak odalarındalar... yani hâlâ beklemeniz gereken bir süre var."

Gözlerimi kırptıştırıyorum, bu küçük ama vahşi kızıdan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

Burnunu kıvırıyor. "Bir bayana asla yaşını sormaman gerektiğini bilmiyor musun? Son sekiz yıldır delikte olduğunu biliyorum, ama lanet olsun."

Delik mi? "Sanırım baban sana nerede olduğumu söyledi." Üzerime bir utanç dalgası dökülürken enseme ovuşturuyorum.

"Hayır," diyor ve piyanonun koltuğundan atlayıp bana doğru koşarken pasını patlatıyor. Bana iyice bakabilmek için çenesini havaya kaldırıyor, o girdap gibi dönen mor gözleri şüphecilikle dolu. "Kendim öğrendim."

"Ah." Geri adım atma dürtüsüne karşı savaşıyorum, bu küçük kızın beni mikroskobunun altındaki bir hamamböceği gibi hissettirmesinin nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Kendimi ona açıklamama neden olan şeyin ne olduğundan emin değilim, ama içimde bir şey onun onayını almak için çılgılık atıyor. Beni bir canavardan başka bir şey olarak görmesi için. "Ben... bu doğru değil, biliyorsun. Benim hakkımda söyledikleri."

Gözlerini kısar. "Biliyorum. Seni neden içeri aldığımı sanıyorsun?"

"Çünkü... baban sana öyle söyledi?"

Sözlerim onu rahatsız etmiş gibi alay ediyor. "Ben beyinsiz bir çocuk değilim. Kendi başıma düşünebilirim. Senin bir tehdit olduğunu düşünseydim, kaplanların ziyafet çekmesi için seni orada bırakırdım."

Buna gülmek zorundayım. "Kaplanlar mı? Kurtları kastetmiyor musun?"

Başını sallıyor, gözleri ölümcül bir ciddiyetle bakıyor. "Hayır. *Kaplanları* kastediyorum. Geceleri avlandıklarını duyuyorum."

Uh-huh. Ben de uçan spagetti canavarıyım. "Moriton'da hiç kaplan yok. En yakın hayvanat bahçesi 300 mil uzakta." *Ve şimdi bir çocukla tartışıyorum. Harika.*

O da aynı şeyi düşünüyormuş gibi bana bakıyor. "Nasıl istersen, dostum. Sadece onlardan biri yüzünü ısırdığında bana ağlayarak gelme."

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki küçük bir itiş kakış dikkatimi odanın diğer tarafına çekti. Bakışlarımı küçük kızdan ayırıyorum ve sekiz uzun, yalnız yıldan beri görmediğim bir yüzü gördüğümde kalbim duruyor.

Brett Evangeline hemen hemen aynı görünüyor; saçları hâlâ uzun ve zift gibi koyu, omuzları geride ve gururlu, göz kamaştırıcı zümrüt gözleri ıslık ıslık parlıyor. Gerçekten de tek fark ağzının ve gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgilerinin derinleşmiş olması.

Sağlıklı görünüyor. *Mutlu* görünüyor.

"*Orion.*" Gözlerinden yaşlar süzülürken sesi hafifçe çatlıyor. Hızla ileri atılarak beni öyle bir kucaklıyor ki, boğazım güçlü bir duyguyla düğümleniyor. *Bunu özlemiştim.* Onu özlemiştim.

"Sarılmaktan nefret ettiğini sanıyordum." Kucaklamasının gücüne iki katıyla karşılık veriyorum. Omzuma vurarak sertçe gülüyor ve geri çekilmeden önce şakacı bir şekilde beni tokatlıyor.

"Bu seferlik serbest geçiş hakkın var... Bak ne kadar büyümüşsün!" Beni çocuklarından biriymişim gibi ölçüp biçerken ağzı açık kaldı. "Buna inanamıyorum. Artık benim küçük dostum değilsin."

Derin bir kıkırdamayla başımı sallıyorum. "Yani... Hiçbir zaman 'küçük' olmadım, ne demek istediğimi anlıyorsan..." Kaşlarımı ona doğru sallayarak bir tokat daha yiyorum.

"Ew, Orion. Sadece iğrenç." Brett kızına döner. "Bunu duymak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Lütfen." Kız gözlerini deviriyor ve kollarını kavuşturuyor. "Sanki her gün bin kat daha kötüsünü duymuyorum." Brett bu ima karşısında kızarır. "Her neyse! Neden yatağa gitmiyorsun, Sloane. Orion ve ben biraz konuşacağız."

yapmak için."

Tek kelime etmeden oturduğu yerden kalkıyor ve mutfaktan çıkıyor, Rupert ve Venom da peşinden geliyor. Tam koridordan aşağı dönmek üzereyken Brett'in sesi onu durdurur.

"Sloane! Orion amcana iyi geceler de!"

Sloane derin bir iç çekerek sıkılmış ifadesini son bir kez bana çeviriyor. "O moronla gerçekten akraba olsaydım, kendimi uçurumdan aşağı atardım. İyi geceler."

Çıplak ayakları koridorda patırdıyor, ama ancak yatak odasının kapısının çarpma sesini duyduğumda konuşma cesaretini t o p l a y a b i l i y o r u m . "Çocuğun çok kaba, Brett. İyi iş çıkardın."

Dudaklarından yumuşak bir kahkaha dökülüyor ve Sloane'un eskiden oturduğu yere bakarken gözleri sıcaklıkla doluyor. "Aslında Ghost'un senin gelebileceğini söylediğini duyunca çok heyecanlandı. Onu saatler önce yatağa göndermiştim ama sanırım uyanık kalıp seninle ilk tanışan kişi olmak istedi. Yine de yabancılara sevgi göstermek onun için zor. Bu konuda gerçekten Ghost'a çekmiş."

"Doğru. Ve altın tuğlalara sıçtım."

Kolunu çıkarıp omzuma sert bir tokat atıyor ama ağzından dökülen kahkaha aslında üzgün olmadığını gösteriyor. "Tamam. Belki de

Bana *birazcık*." Minicik miktarı göstermek için parmaklarını birbirine kenetliyor ve ben de o parmakları doğru mesafeye kadar genişletme görevini üstleniyorum.

"Ah! Orion, parmaklarım o şekilde bükülmez!"

"Sana ne kadar hatalı olduğunu göstermeye çalışıyorum." Gülüyorum, parmaklarını *gerçekten* kırma ihtimalime karşı çok fazla güç uygulamamaya dikkat ediyorum. Ghost'un bundan hoşlanmayacağına eminim.

"*Karımın* parmaklarını mı kırmaya çalışıyorsun? Hem de kendi evimde?" Derin bir erkek sesi odanın öbür ucundan gürlüyor, ses tonunda kötülükten başka bir şey yankılanmıyor. Bir anda, gümüş bir bıçak nefes boruma doğru bastırıyor, kenarı narin etin yüzeyine kan incileri çiziyor. Bir kahkaha atıyorum, bu hareket bıçağın daha derin kesmesine neden oluyor ama umurumda değil.

Hayalet geldi.

"*Merhaba*. Bize katılman ne güzel." Blöfünü görmek için bıçağı ileri doğru bastırarak sırtıyorum. Ancak bıçağı sabit tutuyor ve Brett boynumdan ve göğsümden daha fazla kan akarken dehşete düşmüş bir nefes veriyor.

"Hayalet! Kes şunu hemen!"

"Canını yakıyordu," diye mırıldanıyor Ghost, bıçağı nefes boruma doğru yaklaştırırken sesi ürkütücü bir şekilde monoton. "Bir şeylerin sana zarar vermesinden *hoşlanmıyorum*."

"Yüce Tanrım! Aslında bana zarar vermiyordu."

"Kadınının sözünü dinle, Ghost. En iyisini o bilir!" Elimi kaldırıp şakağımı tutuyorum, şimdi Ghost'un hançerinin sapını vurduğu yerden zonkluyor. *Yine de en azından bıçağı düşürdü*. "Sekiz yıl sonra aldığım selam *bu* mu? Acımasızca."

"Bunu kendi başına sen açtın." Ghost hançerini cebine koyar ve acı dolu bir ifadeyle Brett'e döner. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm, sevgilim."

"Bu saçmalık," diye homurdanıyorum ve Ghost'un misilleme olarak attığı yumruktan kaçmak için tam zamanında eğiliyorum. "Ne?"

Sanki bu odada bir özür borçlu olan biri varsa, o da muhtemelen sebepsiz yere neredeyse boğazı kesilecek olan adamdır. Sadece söylüyorum."

Hayalet gözlerini kısar. "Biraz aşırı tepki vermiş olabilirim."

"Biraz mı? Sen ve Brett ölçülerinizi düzeltmelisiniz, yemin ederim."

Sözlerim üzerine Brett gürültülü bir kahkaha attı ve Ghost'un gözlerindeki ölümcül öfkenin bir kısmının yok olmasına neden oldu. *Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.*

Bakışlarını tekrar bana çevirdi ve cinayet alevlendi. tekrar hayat. "Eee? Açıkla kendini."

Tam alaycı bir cevap verecektim ki Brett Ghost'un koluna sert bir tokat attı ama Ghost en ufak bir tepki vermedi. "Ghost! Önce onun yerleşmesine izin vermeliyiz." "Ah, evet. Sırlarımı benden almaya kalkışmadan önce beni sahte bir güvenlik duygusuyla güzelce rahatlat.

Düşünme tarzını seviyorum, Brett." Sırıtarak kafama vuruyorum. "Her zamanki gibi şeytani."

Brett gözlerini devirir. "Peki. Bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Sekiz yıl önce olanlardan tek bir *kelime bile* bahsetmek zorunda değilsin. Ailenle neden sebepsiz yere tüm irtibatını kestiğini ya da on iki yüz ziyaret girişimimizin her birini neden reddettiğini açıklamana kesinlikle gerek yok. Neden hikayenin senin tarafını dinleyecek kadar bize güvenmediğini. Sana yardım etmek için. Ve *kesinlikle* kalbimizi neden kırdığını açıklamak zorunda değilsin."

Kahretsin. Anne olduktan sonra suçluluk duygusu konusunda çok daha iyi oldu. "Brett... Özür dilerim... Sana güvenmediğimden değil. *Kendime* güvenmediğim için. Oradan çıkmak istemedim. Çürümek için yalnız kalmak istedim. Hak ettiğim tek kaderi yaşamak için."

"Ama *neden?*" Dönüştüğüm kırık dökük şeye bakarken alt dudağı titriyor. "Bunu kendine neden yaptın?"

Hayalet aniden başını kaldırıyor, menekşe rengi gözleri anlayışla dönüyor. "O gece ne oldu, Orion? Hound'un kulüp evinde ne oldu? En başta neden oradaydın?"

Başımı sallıyorum, yerde bakacak bir yer buluyorum ve gözlerimi hareket ettirmeyi reddediyorum. Tam ağzımı açıp onlara her şeyi anlatacaktım ki küçük bir çığlık kulaklarıma ulaşıyor. Başımı koridora doğru çeviriyorum ve gölgeli köşenin arkasından bize bakan yarım bir yüz fark ediyorum.

"Sloane!" Brett kızına sert bir bakış atarken kollarını kavuşturuyor. "Yatakta olman gerekiyordu."

"Yatmak istemiyorum!" diye sızlanıyor, menekşe rengi gözleri kocaman ve yaşlarla dolup taşıyor. Gözyaşlarını dökmek istemediği açık ama duyguları onu ele geçiriyor. Bir an için kalmasına izin vermeyi teklif etmeyi düşünüyorum; ancak onun daha sekiz yaşında olduğunu ve bunun dinlemesi gereken bir konuşma olmadığını hatırlayınca bu düşünceden hemen vazgeçiyorum.

"Anneni dinle, Sloane." Ghost ona doğru yürür ve kollarına alır. Kızın asi siyah saçlarına bir öpücük konduruyor ve kulağa "Sana sonra anlatırım, bebeğim" gibi gelen bir şeyler fısıldıyor. Ama sadece annene iyi davranırsan."

Brett bana özür dileyen bir gülümseme verirken onu tekrar yere bırakıyor. Yanına gidip Sloane'un elini tutuyor ve kocasını yanağından hafifçe öpüyor. "Ben gidip onunla biraz kitap okuyacağım. Sen git konuş, eminim ikinizin konuşacak çok şeyi vardır." Ghost'a bakarken bakışlarında sevgi dolu bir sıcaklık var. *Mutlu. Tatmin olmuş.*

Kıskançlık midemi bulandırıyor ama bunun onunla ya da onlarla bir ilgisi yok. Sahip oldukları şey yüzünden. Bitmeyen, kesin, büyümlü bir bağ. Bunu dile getirmeyi asla hayal etmesem de, her zaman kendime ait böyle bir şeyin özlemini çekmişimdir.

Ghost onlar yatak odasında kaybolana kadar onları izliyor, sonra birkaç dakika kapalı kapıya bakıyor. Sözsüzce çenesini bana doğru sallıyor, sonra da koridorda ilerliyor.

Onu ofisine kadar takip ediyorum, altın gözlü kızın shot bardağı cebimde. Kapı arkamızdan kayarak kapanıyor ve menekşe rengi gözlerini bir soruyla bana çeviriyor. O sormaya vakit bulamadan ben cebimden shot bardağını çıkarıp ona fırlatıyorum. Bardağın kenarındaki soluk kırmızı ruj izine bakıyor, kaşları çatılıyor.

"Nedir bu?"

"Birini bulmama yardım etmeni istiyorum." Omzumu rahatça duvara yasladım. "Bunun yardımcı olabileceğini düşündüm."

Ghost iç geçiriyor, bardağı siyah meşe masasının üzerine yavaşça yerleştiriyor ve bana bakmayı reddediyor. "Neden?"

Bu soru beni uzun bir süre şaşırtıyor ve sonunda ona verecek bir cevabım olmadığını fark ediyorum. "Sadece onları bulmam gerek. Yapmam gereken--"

"Hayır," diye araya giriyor ve sonunda bakışlarını bana çeviriyor. "Sana *neden* yardım edeyim ki? *Neden* bunca zaman sonra, hala kendini açıklamayı reddediyorsun?"

Konuşurken yüzündeki ifadeyi anlamıyorum ama devam ettikçe fark etmeye başlıyorum. O *incindi*, ben Ghost'u incittim. Bu düşünce çok mantıksız, çok inanılmaz.

Yine de gün gibi ortada.

"Bu doğru mu?" Menekşe rengi gözleri odanın öbür ucundan beni delip geçiyor. "O küçük kıızı gerçekten öldürdün mü?"

Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha dökülüyor. "Bunu bana gerçekten sormak zorunda mısın?"

"Brett öyle düşünmüyor. Hiç düşünmedi. Bir an bile." Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Sen onun kalbini kırdın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, bir anda ne diyeceğimi şaşırdım. Buna ne diyebilirdim ki? "Hayalet, özür dilerim--"

"Bunun için biraz geç değil mi?" Elini yaşından çok daha yorgun olan yüzünde gezdiriyor. "Senin yapmadığını biliyorum. Ama seni hapsedmelerine izin verdin. Bu anlamsız, gereksiz bir fedakârlıktı. Ve bunun için sana kızgın olduğumu kabul ediyorum. Sana yardım etmemize izin vermediğin için kızgındım. Brett, ben ve Sloane ile tüm bağlarını kopardığın için kızgındım." Kızından bahsedince sesi çatlıyor. "Bir kızın sahip olabileceği en iyi amcadan mahrum bırakıldı." Göz kapaklarını indirerek yukarı baktı. "Bunu neden yaptığını anlıyorum. O güne dair taşıdığın suçluluk duygusunu çok iyi biliyorum. Bunun için seni asla suçlamadım ve suçlamayacağım da. O zaman da benim kardeşimdin, şimdi de kardeşimsin. Bu yüzden benden ne istersen yapacağım. Bulmak istediğin her kimse onu bulacağım."

Ona teşekkür etmek için ağzımı açıyorum ama gözlerindeki ciddiyet yüzünden kelimeler boğazımda düğümleniyor. "*Neden* karar verdiğini anlıyorum ama kızlarımı ağlattın Orion. Ve bu asla unutmayacağım bir şey. Asla affetmeyeceğim."

Sertçe yutkunuyorum, Brett'i düşündükçe suçluluk duygusu midemin çukuruna yerleşiyor, ziyaretini her reddettiğimde ağlamaktan iri gözleri kızarıyor. O zamanlar yalnız kalmak, sefalet içinde çürümek istiyordum ve bu süreçte zarar verdiğim tüm insanları düşünmüyordum. Doğrusu, umurumda da değildi. Ve bunun bilgisi en derin acıyı veriyor.

Gözlerini yüzümden çeken Ghost, dikkatini avucundaki kadehe çeviriyor ve ışıkların altındaki ruj izini incelerken kristali parmaklarının arasında döndürüyor.

"Bir kadın arıyorsun." Bir ifade, soru değil.

"Öyleyim."

"Neden?" diye soruyor, gözlerini hedeften ayırmadan.

Sözlerimi dikkatlice düşünerek bir an duraksıyorum. "Sanırım zaten biliyorsun."

Derin bir nefes alarak gözlerini sıkıca kapatıyor. "Niyetin ne?"

"Özür dilerim, birdenbire ahlaklı biri oluverdiğini fark etmemiştim. Sadece onu *bulmanı* istiyorum. Gerisini ben hallederim."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve konuştuğunda sesi kısık çıkar. Tehlikeli. "Değişmişsin, Orion..."

Bu cümle kalbime bir bıçak gibi saplanmamalı ama saplanıyor. Bunu söylediği için değil, doğru olduğu için. "Sanırım gözlerin var. Aferin sana."

Burun delikleri alevleniyor ama karşılık vermek için hiçbir şey söylemiyor. "Bir iki gün içinde sana bilgi vereceğim. Peki ya Orion?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, kendimi zihinsel olarak indireceği darbeye hazırlıyorum. Ama hiç gelmiyor.

Ghost bana doğru adım atıyor, kollarını bana doluyor ve ayı gibi sarılıyor. O kadar şaşırmıştım ki bir an için bu jeste karşılık veremedim ama verdiğimde Ghost beni kardeşçe kucaklayarak kendine daha sıkı çekti.

"Geri döndüğüne sevindim Orion," diyor, menekşe rengi bakışlarında yüzen ağır bir duyguyla geri çekilerek. "Bunu bir daha yapma. Tamam mı?"

Yanımdan geçerken omzuma bir tokat atıyor, koridorda bir hayalet gibi sessizce ilerliyor. Yatak odasının kapısında durup parmak uçlarını bana doğru sallayarak sessizce veda ediyor.

Ve sonra gitti.

İnden çıkış yolumu görüyorum, çıkışa giden taş basamakları çıkarken ve evim dediğim yeri terk ederken göğsüme bir ağırlık çöküyor. Ama artık değil ve bir daha asla olmayacak.

Açıklığa adım atıyorum, kayalıklara vuran uzak dalgalar tarafından uyuşturuluyorum, onların gücü damarlarımda kabaran hüznün kadar güçlü.

Çünkü özgür olmama rağmen hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

C

SERAFHINA

"KÜÇÜK GÜVERCİN"

MORITON'DA HAVA KARARDIKTAN SONRA GÜVENLİ DEĞİL.

Ormanın derinliklerine doğru adım atarken uyarı zihnimde yankılanıyor; yürüyüş yolu, yoğun gölgelikten sızan ay ışığı dışında zar zor görülebiliyor. Gece havası kollarımı öpüp tüylerimi diken diken ederken uzaktaki bir kurdun çığlığı sessizliği bozuyor. Bu ses alarma geçmem için bir neden olmalı ama yirmi dört yıl gibi kısa bir sürede yaşadıklarım beni fiziksel tehlikelere karşı köreltti. Ölüm korkusuna.

Artık sadece yaşamaktan korkuyorum.

Yavaş adımlarla yürümeye devam ederken topuklu ayakkabılarımı elimle kavıyorum, gölgeler her taraftan yaklaşırken çıplak ayaklarımın altındaki toprak hissi bana garip bir rahatlık veriyor. Ama korktuğum şey karanlık değil.

Patikadan saparken çiy tutmuş otlar ayak parmaklarımın arasında eziliyor, başıboş dalları ve çalılıkları kenara iterek göl kenarındaki gizli göle doğru bir yol açıyorum.

Ormanın kalbinde. Burayı ne zaman keşfettiğimi hatırlamıyorum. Sadece gözlerimle gördüğümde, içimi bir sakinlik duygusu kapladı. Huzurla.

Şimdi, kendimle savaş halinde olduğum gecelerde, geceleri Moriton ormanında gizlenen tehlikeli şeylerle ilgili tüm uyarıları ve hikayeleri görmezden gelerek ormanda yürüyüşe çıkıyorum.

Ne de olsa ben de o şeylerden biriyim.

Cam gibi gölün kenarında duruyorum ve ay ışığının sudan bir ayna gibi yansımasına hayret ediyorum. Beni rahatsız edecek hiçbir ses yok - ne ağustos böceklerinin cıvıltısı ne de yırtıcı hayvanların uluması. Sadece ben, göl ve yıldızların altında birbirine bağlı ay var.

Kanat çırpışları gözlerimi gölün sağ tarafına çekiyor ve tek bir karganın görüntüsüyle çarpılıyorum, boncuk gibi siyah gözleri tam olarak figürüme sabitlenmiş. Birkaç dakika boyunca onu izliyorum, sonunda ilgisini kaybedip uçup gideceğinden eminim.

Ama yapmıyor.

"Kargalar yüzleri hatırlar, biliyor musun?"

Sessizliği bozan tını kalbimi dehşete düşürüyor. Bu seste garip bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler var, daha önce *nerede* duyduğumu hatırlamaya çalışırken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ama beynim toksinlerden dolayı hâlâ çok sisli.

-Derin sesindeki özel tınıyı tam olarak belirleyemeyecek kadar yavaştı.

Etrafımda dönüyorum, gözlerim gölgeleri ararken elim kalçama bağlı hançerin üzerinde kayıyor. Kimseyi *göremiyorum* ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyor. Gözlerimi kısıyorum, ağaçların hemen arkasında duran bir erkek silüetini seçerken damarlarımda bir korku şoku daha yaşıyorum. Ne kadar denersem deneyeyim, hiçbir özelliğini seçemiyorum - gerçekten de kalabalıkta onu seçmeme yardımcı olacak *herhangi* bir şey.

Yani, o günahkâr ses dışında.

Sessizce hançerimi kınından çıkarıyorum. *Devasa görünüyor ama yeterince hızlı olursam onu alt edebileceğime eminim...*

"Kimsin sen?" Parmaklarım terlemiş bir halde tutamağı tutmaya çalışıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Tek cevabı bir kahkaha. Ses aniden kesiliyor ve orada öylece duruyor, bir heykel gibi hareketsiz... tıpkı o lanet karga gibi beni *izliyor*.

Cevap vermeyi reddedince farklı bir yol izliyorum. "Kargalar yüzleri hatırlar, ha?" Topuklarımı yere atıyorum ve hançerimi kınından çıkararak yavaş bir adım atıyorum. "Yüzüm ormanda kaybolursa kimseye söyleyebilirler mi?"

Bir kahkaha daha, ancak bu seferki çok daha az mizahla dolu. "Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok. Bu küçük bir güvercini incitmek gibi olurdu - çok kolay. Üstelik zalimce."

"Oh." *Yani beni gerçekten hafife alıyor.* Güzel.

Başını sallıyor ve yüzünü göremesem de ağzını bir sırıtışın kapladığından eminim. "Korkunun kokusunu buradan alabiliyorum, küçük güvercin. Söylemeliyim ki... bu beni oldukça sertleştiriyor." Bir sonraki söyleyeceğim şeyde boğuldum. Titrek bir nefes alarak, daha önce attığım ileri adımı geri çekiyorum, gözlerimi gölgeli figürden hiç ayırmadan. "Şey, bu

ilginç çünkü ben-"

Koşmaya başladım. Arkamda bir yerde başka bir zalim kahkaha havayı dolduruyor, ama ben yürüyüş parkuruna geri koşmakla meşgul olduğumdan neyin bu kadar komik olduğunu merak edemiyorum.

İçimden bir ses bilmek istemediğimi söylüyor.

SERAPHINA

"AMA SEN ÖLDÜN MÜ?"

BAŞINA GERİ DÖNDÜĞÜMDE

Yürüyüş parkuru, ayaklarım yara bere içinde ve kanlı, ruh halim daha da kötü. Durmak, dinlenmek istiyorum ama kendimi ilerlemeye zorluyorum, sadece çimenler ve molozlar tabanlarımın altında betona dönüştüğünde hızımın yavaşlamasına izin veriyorum. Şehrin ışıkları bir zamanlar gölgelerin sahip olduğu alana süzülürken, sonunda durup nefesimi tutmaya izin veriyorum.

İki saniye geçmeden uzaklarda bir yerden kadınsı bir çığlık duyuluyor ve içim kıpır kıpır oluyor. İki farklı patlama sesi havayı dolduruyor ve gece ölümcül sessizliğine geri dönüyor. Başıma gelebileceklerin ölümcül bir hatırlatıcısı.

Etrafımdaki hava bozulurken bir nefes üflüyorum. Asla gelmeyeceğini bildiğim polis sirenlerini birkaç dakika bekledikten sonra yukarıdaki tanrılara o zavallı ruhun karşıya geçmesine yardım etmeleri için kısa bir dua gönderiyorum. *Alacağı tek yardım bu olacak...*

Gözlerime dolan duygulara karşı gözlerimi kırpıştırarak hançerimi kınından çıkarıyor ve yoluma devam ediyorum. Eve gitmeliyim ama o yabancıyla olan etkileşimden sonra beni sakinleştirecek bir şeye ihtiyacım var. Bu yüzden, daireme geri dönmek yerine, şehri çaprazlamasına keserek şehir sınırlarının kuzey eteklerindeki dağlara doğru ilerliyorum.

Bir saatten fazla sürüyor ama sonunda Moriton Dağı Koruma Alanı'na varıyorum. Park bekçilerinin tamir etmeye zahmet etmediği çitlerdeki küçük bir boşluktan geçerek doğruca arka tarafa gidiyorum. Selvi ağaçlarının arasındaki küçük bir boşluktan geçip ormanın derinliklerine doğru ilerliyorum, ayaklarım beni ezbere bildiğim aşırı büyümüş patikaya götürüyor.

Bir saat sonra Moriton dağlarının eteklerindeki küçük açıklığa giriyorum. Sonbahar rüzgârı açıkta kalan bedenimi ısıyor ve dilimi dışarı çıkarıp gümüş saçlarımın arasından süzülen ay öpücüğü havanın tadına bakıyorum. Kayadan duvara doğru adım atıyorum, avucumu omzumun hizasındaki küçük girintiye yerleştiriyorum, sonra saf kayadan bir panel titreyerek açılınca hızla geri çekiliyorum. Elvira bu gece beni beklemiyor, umarım çıldırmaz-

Shwick!

Son saniyede eğildim ve kafatasıma saplanacak hançeri ıskaladım. Arkamdaki selvilerden birine saplanırken donuk bir *gümbürtü* duyuluyor ve kayadan oluşan gölgeli tünelde duran gölgeli kişiye doğru bir bakışla doğruluyorum. "Her seferinde bunu yapmak zorunda mıyız?" Karanlıkta onun etrafında değişen yosunlu yeşil auraya bakarak homurdanıyorum.

Gümüş saçlı kadın ay ışığına doğru adım atıyor, tünelin gölgesinden çıkarken etrafındaki yeşil renk donuklaşıyor. İkinci hançeri yanına indirirken ağzının etrafındaki yıpranmış deri yukarı doğru çekiliyor, gözleri ince bir şefkatle dans ediyor.

"Ancak yaramaz bir ergen gibi gizlice içeri girmekte ısrar etmeye devam edersen."

Göğsümde yükselen kahkahaya rağmen gözlerimi deviriyorum ve sonunda geçide adım atıyorum. Elvira hançerini cebine koyuyor ve önüme geçerek tünelde daha fazla ilerlememi engelliyor.

Yüzümü ovmağ için eğilirken aynı zamanda koluma dokunmak istercesine uzanıyor. Ama temas etmeden hemen önce, sanki bir şey onu yakmış gibi geri çekiliyor. "Bir deri bir kemik kalmışsın. Hiç yemek yemedin mi?" Onaylamayan gözlerle, onu son gördüğümünden bu yana birkaç kilo kaybetmiş olan bedenimi süzüyor.

İç çekiyorum, omuz silkerek gözlerimi kapatıyorum. "Hatırladığım zaman."

"Yani bu hayır demek."

Gözlerimi açtığımda kan taşı rengindeki irislerin ruhumu delip geçtiğini görüyorum. "Ne?"

"Neden buradasın, Seraphina? Ve ayaklarına ne oldu?"

Göl kenarındaki adamla olan tuhaf karşılaşmamı detaylandırmak istemediğim için tekrar omuz silkiyorum. "Kulüpte sarhoş oldum. Araba kullanamadığım için buraya kadar yürümek zorunda kaldım ve... topuklu ayakkabılar tam bir sürtük?"

Elvira ellerini göğsünde kavuşturup beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Zayıf bir mazeret ama burnumu sokmayacağım. Yine de ilk soruma bir yanıt almam gerekiyor."

Ona göz kırpmıyorum.

"**Neden** buradasın?" diye tekrarlıyor, gözleri endişeyle kırışıyor. "Bir şey mi oldu... Ivan'ın başına *kötü* bir şey mi geldi?"

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır, hiç de değil. Ben sadece... Sizi özledim çocuklar." *Yalan değildi ama tüm gerçeği de söylemiyordu.*

Yaşlı kadının yüzünü bir rahatlama dalgası kaplar. aura renklerle patlar, ama bir an sonra söner,

Gülümsemesi yerini her zamanki soğuk kayıtsızlık ifadesine bıraktı. "Bana karşı yumuşuyor musun, güvercin?"

Bana taktığı lakaba gülümsüyorum, bunca yıl sonra bile bu ironide hâlâ bir espri buluyorum. Elvira'yla on yıl önce ilk tanıştığımda o da benim gibi sokaklarda yaşıyordu. Çöpleri karıştıran on dört yaşındaki cılız halime - saçlarımı griye boyayacak kadar is ve kirle kaplıydım - şöyle bir baktı ve bana "küçük kuş" adını taktı. İlk başta bu ismi rahatsız edici bulmuştum, bunun bir sevgi ifadesi olduğunu fark etmemiştim. Şimdi ise imreniyorum.

"Bunu hayal bile edemem, *Vee*." Ona taktığım lakabın bende uyandırdığı kaş çatma hissi karşısında dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Onu geçit yoluna doğru itmeden önce omzunu sevgiyle okşuyorum ve kapı arkamızdan titreyerek kapanıyor, uçuşumun derinliklerine doğru inerken taş yürüyüş yolunun duvarlarını sarsıyor. Birkaç saniye sonra, duvarları ve zemini derin, parıldayan bir oniksle kaplı geniş, dairesel bir fuayeye adım atıyoruz. Demir apliklerden titreyen ışığa uyum sağlamak için hızla gözlerimi kırıştırıyor, nemli toprak ve taşın tanıdık kokusunu içime çekiyorum.

"Burayı özlemişim," diye fısıldıyorum, omzumun üzerinden *Vee*'nin bakışlarını yakalıyorum.

"Sadece bir hafta oldu." Bastonunu taş zemine hafifçe vurarak odanın sonundaki üç renkli kapıya doğru topallayarak yürürken kısık, boğuk bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Bu eski rutubetli yeri bu kadar özlediğine inanmakta zorlanıyorum."

"Belki de özlediğim *yer* değil, içinde yaşayan insanlardır." Şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum.

Vee dudak bükerek beni itiyor ama zümrüt gözlerinin yumuşadığını da gözden kaçırmıyorum. "İşte yine o saçmalığa başladın. Bunu ikizlere sakla." Parıldayan gümüş rengine bürünmüş orta kapıyı açıyor.

Binlerce kiloluk saf, kabarık bir yırtıcı hayvan göğsüme fıçı gibi i n e r k e n ayaklarımdan geriye doğru savruluyorum. Dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor, ancak bir an sonra erkek kaplanım Sviato dilini yanağımda gezdirirken göbekli bir kahkahaya dönüşüyor. Ben sırtüstü uzanırken kız kardeşi Savyne karnımı yoğurmaya başlıyor, onun büyük ağırlığı vücudumdaki son havayı da dışarı itiyor.

"Biraz yardım?" Sviato kocaman kafasını nefes borumun üzerine koyarken boğuluyorum ve yardım için Vee'ye bakıyorum.

Vee alaycı bir ifadeyle başını sallar. "Yatağını yaptın, Seraphina. Onları yavruyken bu kadar şımartmaman konusunda seni uyarmıştım."

Savyne, huysuz yaşlı kadınla aynı fikirdeymiş gibi boğazından kısık sesle homurdanıyor, sonra karnımın üzerine çöküyor ve yüzünü göğsüme morluklar bırakacak kadar kuvvetli bir şekilde yaşıyor.

"Aşkın bu kadar şiddetli olmak zorunda mı?" Siyah uçlu tüylü kulaklarıyla oynamak için uzanıyorum. Sviato bu temas karşısında kıskanç bir şekilde homurdanıyor ve gözlerini kız kardeşine dikerken tek sağlam kulağını kafatasına doğru itiyor. Diğer kulak kütüğü hafifçe seğiriyor ve Savyne bir pençesini uzatıp eksik uzantı için kardeşiyle alay edercesine kulağına vuruyor.

"Hey! Bu hiç hoş değil!" İşaret parmağımla Savyne'nin burnuna hafifçe vuruyorum. Atalarına hakaret etmişim gibi bir bakışla geri çekiliyor ve ağırlığını göğsüme daha fazla bastırıyor.

Sviato mutsuzca homurdanıyor ve kız kardeşine vurmak için ayağa kalkıyor. Kabarık beyaz kuyruğunu sallayarak uzaklaşıyor, dişlerini hafifçe göstererek omzunun üzerinden bakıyor. Sviato'ya birkaç çizik atıyorum, sonra kız kardeşinin peşinden koşuyor, kuyruğunun ucuna şakacı bir şekilde vuruyor - önceki tüm patavatsızlıklar unutuluyor.

Karnıma doğru yuvarlanırken bir kahkaha atarak gözlerimi deviriyorum, ayaklarımı iterken nefes alıyorum. "Hiç inmeyecekler sandım."

"Ama sen öldün mü?" Vee sırtarak yeşil renkli sol kapıyı açıyor. O yüksek sesle kıkırdarken dudaklarımı büzerek başımı sallıyorum. "O zaman şikayet etmenin bir faydasını göremiyorum. Hadi güvercin, şu cılız kanatlarına biraz et koyalım."

Vee'yi kapıdan geçip dairesel fuayeyle aynı ışıltılı oniksle kaplı dar bir geçitten aşağıya kadar takip ediyorum. Yaşam alanı olarak adlandırdığımız geniş açık alana gelmeden önce soldaki iki taş renkli kapıdan geçiyoruz - konserve ürünleri için bir depo ve Vee'nin kişisel simya odası -. En sağ köşede küçük bir mutfak duruyor ve hemen yanındaki üç büyük et dondurucu kadar yer kaplıyor.

Odanın ortasında, Vee'nin *Casablanca*'yı sonuna kadar açan video oynatıcısından birkaç metre geride pas turuncusu bir kanepe uzanıyor. Gözlerim televizyonun üstünde yatan lastik ördeğe takılıyor, göğsünü süsleyen güneş gözlükleri ve pembe bikinisine bakarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Yeni bir favorin mi var?" Bakışlarımı ördekten Vee'nin mutfakta koşturduğu yere çeviriyorum. Yaptığı işi bırakıp başını kaldırıyor ve neden bahsettiğimi anlayınca göğsünü titreten bir kıkırdama duyuyor.

"Oh, o mu? Hayır, sadece kitaplıkta yer kalmadı." Sol duvarın tamamını kaplayan meşe kitaplığı işaret ediyor. Aslında ağzına kadar minik lastik ördeklerle dolu, kıyafetleri göz bandı olan yeşil bir korsandan şapkalı ve tabancalı bir kovboya kadar değişiyor. Yine de benim favorim, rafın ortasında oturan, boncuk gözleri cam kutunun duvarlarından bana bakıyor gibi görünen saf siyah ördek.

Vee'nin plastik kümes hayvanı takıntısını öğrendiğimde on dört yaşındaydım. Sokaklarda yaşarken, sadece hayatta kalmaya yardımcı olacak eşyalar bulundurmamak akıllıcadır - battaniyeler, yiyecek artıkları, korunmak için keskin veya sivri şeyler - ama

Vee, lastik ördeklerle dolu plastik bir çöp torbası taşımakta ısrar etmişti. Onları koruma şekli bana çok belirgin bir şekilde yavrularıyla birlikte bir anne kazı hatırlatıyordu. Ama konuyu Vee'ye açtığımda gözleri o kadar hüznünlendi ki bir daha asla plastik tuhaflıklardan bahsetmemeye karar verdim.

Ta ki akşam çöplük dalışlarımdan birinde bu oniks renkli ördeği bulana kadar. Vee ile sadece bir haftadır yaşıyordum ama içimden bir ses bu küçük hazineyi çok seveceğini söylüyordu. Ördeği ona sunduğumda yüzünde ender rastlanan bir gülümseme belirdi ve kurtarabildiğim tek yiyeceğin yarısı yenmiş bir tavuklu sandviç olmasına kızmadı bile.

O zamandan beri ördeğe çok özel bir özen gösteriyor, hatta o kadar ileri gitti ki, bu çöp parçasının değerinden yüz kat daha pahalı olan cam muhafazayı satın aldı. Bir keresinde ona nedenini sordum, ama o sadece güldü ve nadir bir sevgi gösterisiyle dizimi okşadı.

"Benim gibi yaşlı ve yorgun olduğunda anlayacaksın, Güvercin," dedi, kan taşı gözleri duyguyla parlıyordu. "Yerçekimi kemiklerini acımasızca çektiğinde ve tüm arkadaşların öldüğünde, ailen ve evcil hayvanların dünyaya geri döndüğünde... işte o zaman küçük şeylerin ne kadar önemli olduğunu anlıyoruz."

Bakışlarımı biblo duvarından çekiyorum ve Vee'ye katılıyorum mutfağa girdiğinde onu bir tavanın üzerine eğilmiş buldu. "Ne pişiriyorsun, iyi görünüyorsun?"

Vee hoşnutsuz bir hışımla beni başından savıyor, ördekleri hayranlıkla seyrettiğim otuz saniye içinde bulup çıkardığı omleti ustalıkla çeviriyor. "Ben çalışırken beni rahatsız etme kızım," diye homurdanıyor ve yarım daire şeklindeki kabarık yumurtayı kırık porselen tabağa kaydırıyor.

Tabağı minnetle elinden alıyorum, Vee tiksinti ve şok karışımı bir ifadeyle bana bakarken parmaklarımı kullanarak omleti ağzıma götürüyorum. "Açlıktan ölmek üzere olan bir cadaloz gibi yemenin sorun olmadığını sana kim söyledi? Gerçekten, Seraphina." Bana bir çatal itiyor, ben de sırtarak kalanını mideye indiriyorum.

yumurta karışımını dökmeye başladı.

"Seraphina May Valez!"

Mamut gibi bir lokmayı yutuyorum ve ona arsızca sırtıtıyorum. "Ne? Bir tabağı ziyan etmek istemedim."

Vee başını iki yana sallayarak kanepeye doğru ilerliyor ve iç çekerek oturuyor. "Bu gece kalacak mısın?" diye soruyor, minderlere gömülüp şovlarını izlemeye hazırlanırken önceki tüm onaylamamaları unutuyor.

Yarın Ivan'la yapacağım görüşmeye hazırlanabilmek için gerçekten de şehre, daireme dönmem gerekiyor. Ama tam bu düşünce aklımdan geçerken Savyne kanepenin arkasına tırmanıyor ve bana "*Eee?*" der gibi bakıyor. *Sen gelmiyor musun?*

İçimi çekerek kanepenin diğer ucundaki koltuğa oturdum ve Sviato'nun devasa bedenini bir şekilde Vee ile benim aramdaki orta mindere yerleştirmesi için yer açtım. Arkama yaslanıp gözlerimi ovuştururken bir esneme beni ele geçirmekle tehdit ediyor. Vee haklıydı, yemek yememiştim. -ve şimdi karnım tok ve ailemin dörtte üçüyle dinlenirken ne kadar yorgun olduğumu inkar edemem.

Bu sefer ne kadar oldu? Üç gün mü? Dört mü?

Gerçekten kötü uykusuzluk nöbetleri sırasında zaman birbirine karışıyor ve en son ne zaman uyuduğumu anlamaya çalıştıkça başım daha çok ağrıyor. Zihnimi boşaltmaya odaklanıyorum, videodan çalan siyah-beyaz filme dikkat ediyormuş gibi yaparken çevremle ilgili hislerimi köreltiyorum.

Minderlere daha da yerleşiyorum, gözlerimin kapanmasına izin verirken derin bir nefes alıyorum. Sadece bir saniyeliğine. Gözlerimi sadece bir dakikalığına dinlendireceğim ve sonra Vee'nin şovunu izlemeye geri döneceğim. Birkaç dakika sonra tekrar başlayacağım.

Sadece birkaç tane... birkaç tane daha.... birkaç tane...

Bir rüyanın içine düşüyorum, ancak rüya daha çok bir anı gibi geliyor.

Ve bu bir anı bile değil, bir kabus.

İmgelem kök salıyor, beni parçalara ayırıyor ve parçalarımı birbirine bastırarak et, kan ve kemikten oluşan parçalanmış bir yığın haline getiriyor. Kargalar tepemde dönüyor, boncuk gibi siyah gözlerini kafatasıma dikmişler - olgunlaşmış bir kavun gibi yarılmış ve içindeki kokuşmuş, çürümüş beyinleri ortaya çıkarmışlar.

Solucanlar. Fısıldıyorlar. *Lezzetli, sulu solucanlar.*

Gümüş uçlu tüylerle kaplı küçük bir karga yakındaki sararmış çimenlerin üzerine konuyor, gagasını sonuna kadar açıp yaklaşıyor.

Daha
yakın.

Daha
yakın.

CO

LS

E

R

Ve bir gaga bile değil, ağız kenarı yüzlerce sivri, tırtıklı diş. Isırmak için dişler. *Yırtmak* için dişler.

Gözleri yemek tabağı kadar şişer, sonra küçülür. salyalarını akıtan ağız yaklaştıkça iğne ucu kadar küçülüyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen yapma."

"*Lütfen, lütfen, lütfen.*" Başka birine ait bir sesle alay ediyor. "*Lütfen yapmayın. Lütfen yapma. Her şeyi yaparım. Yaparım-*"

"SERAPHINA!"

Çılgınca bir sersemlik içinde uyanıyorum, görüşüm bulanık ve açıkta kalan tenimi kaplayan ter tabakası koltuk minderlerine sızıyor. Umutsuzca göz kırparak sisi dağıtmaya çalışıyorum ve bakışlarım Elvira'nın yüzüne kilitleniyor, umutsuzca somut bir şeye tutunmaya çalışıyorum.

"Neredeyim ben?" Fısıldıyorum, ses tellerim her kelimedede zımpara kağıdını tırmalıyor. "Bugün günlerden ne?"

"Saat gece yarısı." Vee'nin kemikli omuzları endişeyle geriliyor. Hatta elini alnıma koyacak kadar ileri gidiyor, bu nadir temas anı sıçramama neden oluyor. "Bir rüya görüyordun."

"Bir *kabus* görüyordum," diye düzeltiyorum, elini kaşınan tenimden itmek ya da onu daha yakına çekmek arasında kalıyorum. "Şimdi iyiyim," diye mırıldanıyorum, elini kenara iterken birincisi galip geliyor.

"Aynısı mı?" Ben başımı sallarken Vee'nin aurası neredeyse siyaha çalan bir yeşile dönüşüyor. "En son ne zaman uyudun, Seraphina?"

"Hadi ama, Vee. Bu tür şeyleri takip etmediğimi biliyorsun-"

"Ne kadar. Uzun?"

"Doksan iki saat." Daha dik oturuyorum ve dikkatle televizyonda hâlâ bangır bangır çalan filme odaklanıyorum. "Uykusuzluğum hiç bu kadar kötü olmamıştı."

"En iyisi de bu değil." Vee daha yakına eğiliyor, turuncu benekli gözleri profilimi dikkatle inceliyor. "Neden bana söylemedin? Sana kediotu kökü tentürü hazırlayabilirdim."

"Eh. O şeyin karnımı nasıl guruldattığını bilirsin." İsteddiğimden daha zorlama gelen bir kıkırdamayla onu başından savıyorum.

"Seraphina..."

"Ben iyiyim, Vee." Koltuktan kalkmak için hamle yapıyorum ki Vee'nin kolumu tutuşu beni durduruyor.

"Seraphina, *lütfen*," diye fısıldıyor, gözleri derin bir hüzünle doluyor. "Sana yardım etmeme izin ver."

Bir an reddetmeyi düşündüm ama kan taı gözlerindeki çiğ bakış kelimelerimin boğazımda dğmlenmesine neden oldu. "Tamam." Omuzlarımı minderlere yaslıyorum. "Tamam. Œu tentrden biraz alacağım."

Vee odadan çıkıp simya odasına doğru koşuyor ve sadece bir dakika sonra elinde tıslayan mor bir sıvıyla tekrar ortaya çıkıyor. Damlalığı ağızıma doğru iterken burnumu kıvırıyorum ve ağızımı açıp tentrn dilimi kaplamasına izin vermeden önce kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum.

Berbat, acı sıvıyı yutmaya çalışırken dışarı çıkmaya çalışan ğrkle savaşıyorum, mücadelemi n sırada izleyen Vee'nin küçük kıkırdamalarını itaatkâr bir Œekilde görmezden geliyorum.

"Daha iyi misin?" Gz kapaklarım isteğim dışında dmeye başladığında ağızından bir sırtıma çıkıyor. "Bunu evet olarak kabul edeceğim."

Sviato'nun üzerine yanlamasına düşerken sadece zayıf bir baş sallama hareketi yapabiliyorum ve Vee'nin beni yatırmak için el örgüsü battaniyeyi omuzlarıma örttüğünü fark etmiyorum bile. Vee yatak odasına çekilmeden önce etrafı hışırdatırken gözlerimi kapatıp uyuyor numarası yapıyorum.

Gittiğinden emin olduğum anda gözlerim tekrar açılıyor ve damarlarımda dolaşan uyuşturunucuya karşı yoğun bir savaş veriyorum. Ama uyku bilincimi çekiştirip beni pençesine almak için tatlı sözler fısıldarken bile direniyorum.

Çünkü aynı lanetli kbusu iki kez görme riskini almaktansa uykusuz kalmak daha iyidir.

ORION

"HATIRLAMAK"

BURASI ÇOK SESSİZ. ÇOK SESSİZ.

Açıklığın ortasında durduğumda kaşlarım çatılıyor, durgun kış gecesinin sessizliğini ağustos böceklerinin cıvıltısından başka bir şey bozmuyor. Islak toprak ve selvinin topraklı notaları havayı lezzetlendiriyor - son sekiz yıldır beton bir hapisanede kilitli kaldıktan sonra garip bir koku. Moriton ormanının derinliklerine doğru ilerlerken botlarım ölü yapraklardan oluşan örtüde çıtırdıyor, azalan ay sık çalılıklar arasında yolumu bulmamda pek yardımcı olmuyor. Ama bunun bir önemi yok. Yolu ezbere biliyorum.

Yürürken, aklımın göl kenarındaki o güzel kıza gitmesine engel olamıyorum. Barda olanla aynı kız. O... ruhani biriydi. Işığın gümüş saçlarından yansıyıp gözlerindeki erimiş altını ortaya çıkarması - sadece düşüncesi bile sikimin sertleşmesine neden oluyor.

Bu arzuları zihnimden uzaklaştırırken göğsümden bir hırıltı kopuyor. Ben kötü bir adamım, hasta bir adam. Karanlığım

bana dokunan her şeye olduğu gibi ona da bulaşacak. *Hayır. Altın kız bensiz daha iyi.*

Gerçi ne kadar söylersem söyleyeyim, sikim asla notu alır.

Yürüyerek birkaç saatimi alıyor ama nihayet güneş gökyüzüne yükselmeye başlayıp toprağı turuncu ve pembenin canlı tonlarına boyarken kulübeye varıyorum. Bir zamanlar evim dediğim yapının hüznü haline bakarak burnumu kırıştırıyorum, sarkan temele bakıyorum ve içeri girmenin güvenli olup olmadığını merak ediyorum.

Tüm eksikliklerini vurgulamaya cüret eden parlak ı ışık topuna dik dik bakarak, bir zamanlar evim dediğim yere doğru ilerliyorum. Merdivenlerden ön kapıya çıkarken çürümüş ahşap basamaklar gıcırdıyor ve ana güverte de daha iyi durumda değil. Bileğimi tahtadaki küçük oyuga bastırıyorum, yarı yarıya hiçbir şey olmamasını bekliyorum. Ama sürpriz bir şekilde, kapı görevi gören panel bileğimdeki anahtarla ilk temas anında kayarak açılıyor.

Kulübeye adımımı attığımda baş döndürücü bir küf ve yoğunlaşma yüzüme çarpıyor ve gözlerim hemen odanın köşesine, küçük bir yatağın bulunduğu, düz gri yatak örtüsünün üzerine sevgiyle serilmiş eski püskü bir yorgana takılıyor.

Trans halinde yatağa doğru ilerliyorum, battaniyeyi parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve göğsüme doğru çekiyorum... ne? Sarılmak için mi?

Öfkeyle battaniyeyi tekrar yatağın üzerine seriyorum ve odanın diğer ucuna, büyük bir ahşap kasanın bulunduğu yere doğru ilerliyorum. Kabinin geri kalanının durumuna rağmen tüm ekipmanımı güvende bulduğum için memnunum, kasayı sıkıca kilitliyorum ve yatağa geri dönüp ağır bir iç çekişle oturuyorum.

Burası sessiz. Çok sessiz.

Huzursuz bir enerjiyle ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorum, dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım var.

zihnimin ön saflarına doğru ilerlemeye çalışıyorlar.

Cam gibi göle bakıyor, ay ışığının yüzeyinde nasıl dalgalandığını izliyorum. Renk bana çok belirgin bir şekilde bir şeyi hatırlatıyor. Yıllar öncesinden bir çift gözü. Kurtaramadığım o küçük hayatı.

Omurgama bir ağırlık çöküyor ve gözlerimin arkasında yakıcı bir acı oluşurken dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyor. Yüzümden gerçek *gözyaşlarının* aktığını fark etmem biraz zaman alıyor ve fark ettiğimde de umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Etrafta onları görecekt kimse yok.

Ve eğer durum buysa... ilk etapta düşüyorlar mı ki?

Alnımı nemli çimenlere bastırıyorum ve Bıçaklardan damlayan serinlik, derimin altında yanan ateşin bir kısmını uzaklaştırıyor. Bu bir alev ve öfke kasırgası. Kontrol edilemeyen bir orman yangını, yoluna çıkan her şeyi yiyor. Beni içten dışa yakıyor.

Zihnim kavurucu sığağa yenik düşüyor ve ben farkına bile varmadan düşüyorum.

Hatırlamak...

8 yıl önce...

"Dayan! Seni buradan çıkaracağım!" Küçük sarışın Arelia'yı daha sıkı kavrayarak bağıyorum. O kadar küçük, o kadar kırılgan ki, gücümün kemiklerini kıracağından endişeleniyorum ama bırakamıyorum. Bırakamıyorum. Hareket etmeyi bırakamıyorum.

Sonsuzluk gibi görünen yeraltı tünellerinin labirentinde umutsuzca *bir çıkış* yolu bulmaya çalışıyorum. Eğer yakında bir yol bulamazsam, peşimizdeki iki maskeli adam bizi yakalayacak. Ve tüm bunlar bir hiç uğruna olacak.

Kendimi durmaya zorlayarak gözlerimi kapatıyorum ve bana yardım edebilecek bir şey -herhangi bir şey- olup olmadığını dinliyorum. Burası ürkütücü bir sessizlik içinde. Tünellerin girişindeki havalandırmadan gelen yavaş yoğuşma damlaları dışında hiçbir ses yok.

Göğsüm umutla dolup taşarak o sese doğru yürüyorum, her dönüşte durup hâlâ doğru yönde ilerlediğimden emin oluyorum. Sonunda ana kulüp binası katına çıkan beton basamaklara gözümü diktiğimde, nabzım heyecanla atıyor.

"Bak," diye fısıldıyorum, titreyen parmağımı kaldırıp önümdeki basamakları göstererek. "Neredeyse özgürsün."

Onu gördüğümünden beri ilk kez Arelia'nın gözleri umuda benzer bir şeyle parlıyor. O bebek mavilerini bana çeviriyor, yontulmuş gülümsemesi o kadar geniş ki yüzünün ikiye ayrılacağından endişeleniyorum.

"Teşekkür ederim." İp gibi kollarını boynuma dolayacak kadar uzun bir süre gömleğimi bırakıyor. Kucaklaşmaya karşılık verdiğimde göğsüm bulanıklaşıyor, omzuma doğru hıçkırırken parmak uçlarıma alışılmadık bir sıcaklık yayılıyor. Zayıf bedenini incitmekten korktuğum için ona çok sıkı sarılmamaya dikkat ediyorum ama tek yapmak istediğim onu avucumun içinde ezmek ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek.

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Duygularım boğazımda düğümленirken sesim çatlıyor. "Çok özür dilerim..." Cümleyi bitirmeye çalışıyorum ama kelimeler gelmiyor. Ona söyleyebileceğim hiçbir şey yok, yaşadığı dehşeti tersine çevirebilecek hiçbir şey sunamam. Yapabileceğim tek şey onu buradan ve ona zarar vermek isteyen bu insanlardan uzaklaştırmak.

Daha sonra... daha sonra, geri döneceğim ve onun intikamını alacağım.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, iki kişinin hızlı vuruşları

küçük alanı dolduran tek ses kalpler. Basamakların tepesindeki küçük ahşap kapağın kolunu tutuyorum, kıza bakıyorum ve olacaklara hazır olduğundan emin oluyorum.

gelmek üzere. Başını sallarken çenesi sallanıyor, ona öğrettiğim gibi yüzünü kolumun kıvrımına gömerken elleri gömleğimi daha da sıkı kavırıyor.

Orada olacakları görmesine gerek yok.

Dengeleyici bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve silahı cebime soktum. Kolumu yukarı doğru kaldırırken onu bir can simidi gibi tutuyorum ve kulüp liderinin ofisine açılan kapaktan gözlerime ışık sızmasına izin veriyorum.

Odanın diğer ucundan çıkışa doğru hızla ilerliyorum, yumruğumu kapı tokmağına doluyorum ama meşenin diğer tarafından bir erkek sesi duyulunca geri çekiliyorum. Kızı göğsümde tutarak masanın arkasına koşuyorum, bizi fark etmeyeceklerini umarak çömeliyorum.

Sesler yaklaşıyor ve Floyd Cox'un tınısı kapının altından dökülürken kaşlarımı çatıyorum.

"Bu taraftan çocuklar. Ofisimden gireceğiz."

Başka bir erkek sesi konuşuyor, "Sana söyledim-Coxy'nin bağlantısı var. İsteyebileceğin tüm dar amlar."

Boğazımdaki safra yükseliyor, ağzımı az önce dudaklarından dökülen kelimelerin milyonda biri kadar iğrenç bir tatla kaplıyor. Kızın kulaklarından birini göğsüme bastırıyorum, diğerini de boştaki elimle kapatıyorum ki iğrenç sözleri duymak zorunda kalmasın.

"Ne yazık ki elimde sadece bir kız kaldı - son gönderdiğim parti ancak bir hafta dayanabildi - ama elimdeki siz çocuklar için fazlasıyla yeterli olacaktır."

İçlerinden biri kıkırdıyor. "Artık eskisi gibi yapmıyorlar."

Öfke damarlarımı ısıtıyor, o kadar hızlı ve şiddetli ki oracıkta yanacağımdan eminim. *Çocuklar. Çocuklardan bahsediyorlar.*

Kapı tıkırdayarak açılır ve içeri siyah saçları yağlanmış, iğrenç sosis parmaklarının her birini kalın altın halkalar süsleyen Floyd Cox girer. Kulüp üniforması giymiş iki adam daha.

Biri şişko kel, diğeri elmas küpeli sıska, ikisi de acınası, aşağılık insan müsveddeleri.

Floyd kapağa doğru ilerliyor ve ben de nefesimi tutup adamları aşağı indirmesi için dua ediyorum, böylece Arelia ve ben kaçabileceğiz. Tam elini kapının koluna dolayacağını düşündüğüm anda durdu, doğruldu ve daralmış gözlerle odaya baktı.

İşte o zaman fark ettim. Halı.

Halıyı kapağın üzerine koymadım.

"Çık dışarı, çık dışarı küçük kız," diye sesleniyor, belli ki odada onunla birlikte yetişkin bir adam olduğundan habersiz. "Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum."

Kapak patlayarak açılıyor ve tünellerde bizi takip eden iki adam ortaya çıkıyor. Aşağıda neler olduğunu anlatmaya çalışırken sesleri birbirine karışıyor ama Floyd sonunda ne söylediklerini anladığında eli belindeki silaha gidiyor.

Ya şimdi ya da asla.

Onlar harekete geçmeden masanın arkasından kalkıyorum, silahımı ateşlerken yüzüm öfkeyle çarpılıyor. Havayı beş farklı patlama sesi dolduruyor, her bir mermi üyelerin her birinin alnına isabet ediyor - Floyd hariç. O sadece karnına bir tane yedi.

Derin, ürpertici nefesler alırken kükürt ve barut havada ağır ağır asılı duruyor. Silah elimde sıcak, dört hayatı sona erdirmenin adrenalini yüzünden hafifçe titriyor.

Ona doğru yürürken Floyd'un çığlıkları uzaklardan duyuluyor, yumurtadan yeni çıkmış bir kurtçuk gibi yerde yuvarlanan adama bakarken yüzümde tiksinti dolu bir alay ifadesi beliriyor.

Silahın ucunu kasıklarına doğrultup bir el ateş ediyorum. Bir acı çığlığı havayı dolduruyor ve ben tekrar ateş ederken yüzüme kötü niyetli bir gülümseme yayılıyor. Ve tekrar. Ve tekrar.

Sonunda mermim bitti. Avucumdaki işe yaramaz silaha bakarken yüzüm düşüyor, öfkeden eser kalmıyor.

İçimde bastırılmış. Hatta daha da güçlendi. Daha nefret dolu.

"Lütfen... beni... öldürme," diye hırlıyor Floyd, gözlerinden yaşlar akıyor. Eskiden bir horoz olan şeyi tutarken elleri taze kanla lekeleniyor ve bu manzara karşısında iğrenerek tükürüyorum.

"Merak etmeyin. Dünyaya bir iyilik yapıyorum." Silahın namlusunu yumruğumda sıkıca tutarak başına doğru ilerliyorum. Floyd çaresiz, gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana bakıyor, bir parça merhamet için yalvarıyor. Kurbanlarına asla göstermediği türden bir merhamet.

Arelia'nın dehşete düşmüş yüzü aklımdayken, silahın kabzasını kafatasına indiriyorum. Ona tekrar tekrar vuruyorum. Burnu içbükey hale gelene kadar, beyni parçalanmış kafatasından çorba gibi akana kadar vuruyorum.

Ve sonra ona biraz daha vurdum.

Ancak Arelia'nın köşede usulca ağladığını duyduğumda kana susamışlığın sisinden sıyrılıyorum. Gözlerimdeki kızılık kayboluyor ve Floyd Cox'tan geriye kalanlara tam bir hissizlik içinde bakıyorum.

İyi kurtulduk.

Adrenalinden titreyerek Arelia'nın olduğu yere doğru ilerliyorum. saklanmak arkasında ve Masa, yapıyorbenim en iyi için Silin Beni görmeden önce kanlı ellerimi temizlemeliyim. Ama çok fazla kan var ve tek yapabildiğim tişörtümü daha da mahvetmek. "Arelia." Tutması için elimi uzattım. Yukarı bakıyor

Büyük, güven dolu gözlerle bana bakıyor ve hiç düşünmeden yumruğunu işaret parmağıma doluyor. Onu göğsüme çekiyorum ve zarar görmediğini fark ettiğimde rahat bir nefes alıyorum. Güvende.

"Nasılsın evlat?" Koyu renk saçlarını gözlerinden geriye doğru tarıyorum. Bir hayalet kadar solgun, gözleri geniş ve geziniyor, sanki her an gölgelerden bir şey fırlayacakmış gibi. Tam buna karşı onu rahatlatmak üzereydim ki bir şey fırladı.

Dört kulüp üyesi daha ofise daldı, silahlarını kaldırmışlardı ve yüzleri öfke doluydu.

katliam.

"Floyd'u öldürdü!" Arkadan biri çığlık atıyor. "Öldürün onu!"

Her şey çok hızlı oldu. Bir an kollarımda son derece sağlıklı bir Arelia tutarken, bir an sonra göğüs kafesindeki devasa delikten fişkıran kanamayı durdurmaya çalışıyorum.

"Hayır!" Yüzü soluklaşırken minik yüzünü avuçlarımın arasında tutarak çığlık atıyorum. Minik bedeninden çok fazla kan akıyor ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. *Ama Tanrım, durdurmak için her şeyi yaparım.*

"Dayan, Arelia!" Bağıyorum, basınç tutuyorum Yara. Ama işe yaramıyor, kan akışı yavaşlıyor ama bunun benim yaptığım bir şeyden kaynaklanmadığını biliyorum. *O ölüyor.*

"Arelia, lütfen." Dört el silah sesi duyduğumu bile fark etmedim.

sırtıma ve bacaklarıma çarptı. Yere yığılıyorum, Arelia'yı kucaklıyorum, böylece narin vücudu düşüşten dolayı zedelenmiyor. Yine de bunu yaparken bile faydasız olduğunu biliyorum.

"Sorun yok." Uzanıyor ve minik, kanlı elini yanağıma koyuyor. Hem çok sıcak hem de çok soğuk. Ve bu dünya için fazla iyi olan kıza baktığımda kalbim paramparça oluyor.

"Sorun yok." Öksürüyor. "Sen... beni kurtarmak için elinden geleni yaptın."

Bir silah sesi daha duyuldu ve acı zihnime yayıldı. Ama bu, Arelia'nın kollarımda ölmesini izlemenin acısıyla kıyaslanamaz bile. Yanına bile yaklaşamaz.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum, zihnim kırılırken hafifçe sallanıyorum. "Çok, çok üzgünüm."

Daha sonra ne olduğundan emin değilim, sadece kendime geldiğimde dört ölü adam daha etrafımı sarmıştı ve ben Arelia'yı göğsüme bastırmış, ileri geri sallanıyordum. Zihnimde yankılanan kelimeler dudaklarımdan bir döngü halinde dökülenlerle aynı olsa da hiçbir şeyi değiştirmiyorlar. Göğsümdeki, ruhumdaki bu korkunç acıyı silme.

Polis nihayet iki saat sonra geldiğinde beni aynı pozisyonda buldu. Hâlâ titriyorum, hâlâ Arelia'nın cansız bedenini göğsümde tutuyorum. Hâlâ aynı cümleyi tekrar tekrar mırıldanıyorum.

"Onu öldürdüm... Onu öldürdüm... Onu öldürdüm..."

Göl tekrar netleşirken gözlerimi kırıştıırıp gözlerimin kenarındaki yaşları siliyorum. Yıldızlara, uçsuz bucaksız hiçliğe bakıyorum; Arelia'nın ruhunun güvenli bir yerde olduğunu bilmenin bir yolu olmasını diliyorum. Artık acı çekmediğini.

Ama ben öyle bir yer bilmiyorum. Ve böyle bir gerçeğı de bilmiyorum.

İç çekerek ayağı kalktım ve ayak sürüyerek Kabin, kalbim attığım adımlar kadar ağır. Üzerimdeki sahte üniformayı ve hatta ayakkabılarımı bile çıkaracak enerjim olmadığı için yorganın üzerinde sızıp kalıyorum. Hiçliğin içine düşerken, sekiz yıl sonra ilk kez derin bir uyku çektiğim gece için dua ediyorum.

Ama bir çift altın göz beni uçuruma kadar takip etti.

SERAPHINA

"TIRMANMAK MT. KİLİMANJARO BİR SÜRTÜK... YA
DA BEN ÖYLE DUYDUM"

GECE BOYUNCA UYANIK KALİYORUM. GÖZLERİM KAPALIYKEN

Sabah ışığına karşı parmaklarımı Sviato'nun kürkünde gezdiriyor, Vee'nin yataktan kalkarken çıkardığı hafif hışırtıları dinliyorum. Bastonunun oturma odasına yaklaştığını duyduğumda dik oturuyorum ve Sviato'yu korkutacak kadar şiddetli bir esneme sallıyorum. Yorgunluğumun dudaklarımdan çıkardığı sestten rahatsız olmuş gibi ağzımı koklarken sarı gözleri açılıyor, kulakları kafasına yaslanıyor.

Savyne kanepeye atlıyor, kardeşinin burnuna vuruyor ve ağzından sinirli bir hırıltı çıkarıyor.

"Bu kadar yeter çocuklar," diye azarlayarak Sviato'nun burnuna vuruyorum. Ağzı patavatsızlık yüzünden hafifçe aralandı ve kız kardeşi o n u n dikkat dağınıklığından yararlanarak sırtına atladı. İkisi de bir kürk ve pençe karmaşası içinde yere yuvarlanıyor ve ben sadece başımı sallıyorum, koltuktan kalkıp Vee'yi beklemek için mutfağa gidiyorum.

Beni gördüğünde gülümsüyor ama gözlerimin altındaki koyu mora baktıkça gülümsemesi hafifçe soluyor. "Hiç uyumadın, değil mi?"

Dudaklarımda mahcup bir gülümseme beliriyor. Vee başını iki yana sallayarak buzdolabına doğru ilerliyor.

"Sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

Bu söz üzerine midem gurulduyor ama yine de başımı sallıyorum. "Gitmem gerek. Maggie muhtemelen çok endişelenmiştir. Dün gece orada uyumam gerekiyordu ama..."

Vee yine susuyor. "O kız için çok fazla endişeleniyorsun. Daha çok kendini düşünmelisin Seraphina. İsteklerini. İhtiyaçlarını."

Kaşlarımı çattım. "Var."

Vee kaşlarını kaldırır.

"Tamam, belki *biraz* daha fazlasını yapabilirim... ama Maggie'nin bana, benim ona ihtiyacım olduğundan daha fazla ihtiyacı var."

Vee iç geçiriyor ama bu konuda başka bir şey söylemiyor. "Tamam ama seni oraya daha fazla tentürle gönderiyorum ve bu konuda herhangi bir dudak istemiyorum," diye ekliyor ve dolaptan bakır bir şişe alıp avucumun içine itiyor. Parmakları nadir bir temas anında benimkilere dolanıyor ve ben de yaşlı kadına minnetle gülümsüyorum.

"Bana karşı çok iyisin, Vee."

"Pah." Beni el sallayarak uğurluyor ve ocağın başına dönmeme izin veriyor. "Haftaya dönecek misin?"

"Saat gibi işliyor," diyorum ve kaplanların yanına gidip onlara veda tırmalamaları yapıyorum. "Sizi özleyeceğim çocuklar," diye fısıldıyorum, gözlerimin kenarlarında yaşlar oluşuyor. "Sizi yanımda götürebilseydim, götürürdüm."

Sviato homurdanırken Savyne yüzümü şakacı bir şekilde mıncıklıyor ve ben de eğilip her birine alnından bir öpücük verdikten sonra doğrulup çıkışa yöneliyorum. Vee'ye el sallıyorum ama o ocağın başında meşgul olduğu için beni görmüyor.

"Seni göreceğim," diye fısıldadım.

Bunların onunla konuştuğum son sözler olacağını bilseydim, daha dikkatli seçebilirdim. Ama seçmedim.

Ve arkama bakmadan gidiyorum.

Bir saat sonra, Maggie'nin ve Moriton'un güney tarafındaki dairemin merdivenlerini çıkıyorum. Kapıyı iki kez çalıyorum ve kulağımı kapıya dayıyorum. Yaklaşan herhangi bir ayak sesi duymayınca iç geçiriyorum, çantamı omzumdan çekiyorum ve "tüm bu gereksiz ıvır zıvırın arasında anahtarları bulma" oyununa başlıyorum.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz boynuma bir çift kol dolanıyor ve oda arkadaşım ve en iyi arkadaşım Maggie'nin ağırlığını taşımak için koridora doğru sendeliyorum. Omuzlarından neon pembe bir aura fışkırıyor, bir hale gibi başının etrafında dönüyor ve güzel altın tonlarıyla karışıyor.

Kobaltla çevrili iri gözbebekleri bana doğru parlıyor; bu gözbebeklerinin güzelliği ancak çilli yüzündeki pırıl pırıl beyaz gülümsemeye eşleşiyor. "Nina!"

Mutlu bir şekilde ciyaklıyor ve tamamen geri çekilmeden önce bana bir kez daha sarılıyor. Yüzüne alev alev yanan kırmızı bir bukle düşüyor ve onu tekrar düzene sokmak için ağzının kenarından hava üflüyor. Bu tam tersi bir etki yaratıyor ve daha fazla asi saç teli ilkinde katılarak sol gözünü tamamen kapatıyor ve parlatılmış dudaklarına yapıyor.

"Aptal yele," diye homurdanıyor, bir kolunu boynumdan çözüyor ve dudak bükerek saçlarını geriye tarıyor. "Hepsini tıraş etmeme bir kıl yumağı daha kaldı."

"Ben olsam bunu bir kez daha düşünürdüm. Seni saçların ıslakken gördüm, kafa şeklin buna uygun değil." Saç yumağı konusunda şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak ona dikkatle bakıyorum. Bilmek istemediğime karar vererek, muhtaç koalayı bedenimden ayırma işlemine başlıyorum.

Maggie surat asmaya devam ediyor, neon pembesi uzuvlarını çekip daireye girmeme izin verdiğinde sönüyor. Eski ahşap kokusu burnuma doluyor ve içimi bir sakinlik duygusu kaplarken gözlerimi kapatıyorum. *Evden uzaktaki ev. Keşke ev sahibi iki kaplanın burada bizimle yaşamasına izin verse...*

"Dün gece neredeydin?" diye soruyor, kanepeye uzandığım yere doğru adım atarken aurası eflatuna dönüşüyor. "Ivan'ı gördükten sonra buraya geleceğini sanıyordum?"

"Ben... Vee'yi ziyarete gittim." Işığını daha fazla karartmak istemediğim için ona ormandaki adamdan bahsetmemeye karar verdim. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Çok yorgundum ve aklımdan çıkmış olmalı."

"Oh!" Elleri heyecanla birbirine vuruyor, aurası aydınlanırken yüzündeki tüm endişe kayboluyor. "Büyükanne Vee nasıl? İkiniz iyi vakit geçirdiniz mi?"

Kanepede yanıma oturuyor, bacaklarını altına çekerek hevesle cevabımı bekliyor. Uzanıp başını okşuyorum, dudaklarım onun bulaşıcı gülümsemesini yansıtıyor.

"Yaptık. Beni besledi ve ben kanepede sızmadan önce Casablanca'yı izledik. Onu ve kaplanları görmek güzeldi."

Uzanıyor, başını kucağıma yaslıyor ve büyük, heyecanlı mavi gözleriyle bana bakıyor. "Tüylü katiller nasıl? Keşke onları yavruyken olduğu gibi ziyarete getirebilsen."

Yeterince küçük olduklarında Savyne ve Sviato'yu portatif bir sandığın içinde nasıl gizlice içeri soktuğumu hatırlayarak gülüyorum. Her ne kadar kaplanlar ona hiç yüz vermemiş olsalar da, bu Maggie'yi onların sevgisini ödülleri ve sonsuz sevgi vaatleriyle kazanmaya çalışmaktan asla alıkoymadı.

Ev kedileri gibi, kaplanlar da seçicidir. Çoğu zaman beni sevmiyorlar bile ve ben onların annesiyim. Maggie anladı

Bence ikizlerin onu fark etmesini sağlamaya çalışmaktan vazgeçmemesinin nedeni de bu. Tabii artık apartmana gizlice giremeyecek kadar büyüdüleri için, onların sevgisini kazanmaya çalışma şansı olmadı. Ve muhtemelen bu da iyi bir şey - rahatsız bir yetişkin kaplan, yavru bir kaplandan çok daha tehlikeli.

"Savyne iyidir." Onu düşününce bir gülümseme belirdi. "Hâlâ eline geçen her fırsatta zavallı kardeşine dehşet saçıyor. Ve Sviato da hesaba katılması gereken bir güç, ama yine de kendisinden büyük olduğu zamanlardaki gibi onun üzerinde yürümesine izin veriyor - bu çok şirin bir şey."

"Beni öldürüyorsun!" Maggie inliyor. "Şimdi bir kaplana sarılmayı **çok** istiyorum."

"Yüzü kaplan salyasıyla dolu olarak uyanmamış biri olarak söylüyorum."

"Bu iki şirin kızı sevme şansı için salyalarımı seve seve akıtabilirim. Sen sadece nankörsün." Maggie dilini dışarı çıkarıyor ve dudaklarından bir kahkaha dökülüyor.

"Sadece gelip onları ziyaret etmeniz gerekecek. Neden bahsettiğimi göreceksiniz."

Maggie'nin yüzü düşerken damarlarımda bir pişmanlık dalgası dolaşıyor. Televizyona dönüyor, alt dudağı zar zor dizginlediği duygularıyla titriyor.

"Magoo, çok özür dilerim. Düşünemedim-"

"Sen değilsin, Nina." Normalde pembe olan aurasının yerini koyu mavi bir nabız alıyor. "Sorun benim. Keşke böyle olmasaydım. Keşke her şey farklı olsaydı."

Başımı sallıyorum, minik bedenini kollarımın arasına alıp ona sıkıca sarılıyorum. "Böyle söyleme. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Maggie şiddetli Agorafobi'den muzdarip, bu da evden çıkmasını imkansız hale getiriyor. Benden başka ona eşlik edecek kimsesi yok ve bu yüzden meşgul olduğum son birkaç haftanın onun ruh sağlığına zarar verdiğini biliyorum.

Benden iki yaş küçük olan Maggie benim için her zaman küçük bir kız kardeş gibi olmuştur. Yaşadığımız şeyler... Dünyada Sanctum'un bize yaşattığı dehşeti yaşamış kimse yok. Bu yüzden bu kadar içine kapanık, etrafımızdaki dünyadan bu kadar korkuyor. Bana mantıklı geliyor ve ablalık görevlerimi ihmal ettiğim gerçeği midemde bir suçluluk yumağının sertleşmesine neden oluyor.

Saçlarını alnından geriye doğru tarayarak ona bakıyorum. "Seni tüm tuhaflıklarınla seviyorum. Onlara sahip olmasaydın, benim Magoo'm olamazdın, değil mi?"

Yanlarını alaycı bir şekilde çimdiklediğimde kıkırdıyor, havayı dolduran ses kendi yüzüme bir gülümseme getiriyor. Söylediklerim doğrudu; o bu haliyle mükemmel. Ve ne olursa olsun onun yanında olacağım. Her zaman yaptığım şey bu. Her zaman yapacağım şey.

Maggie aniden ayağa fırlar ve az önceki kahkahaları söner. "Aman Tanrım! Zavallı bitkimizin haline bak!" Kanepeden sıçırıyor, sessiz, peri gibi hareketlerle pencereye doğru koşuyor. Esmerleşen Monstera'nın yanına çömeliyor ve yüzünde güzel hatlarını bozan bir ifade belirliyor. "Bu nasıl oldu? Geçen hafta sulamıştım!"

Koltuktan kalkıp sessizce onun yanında duruyorum ve elimi tekrar omzuna koyuyorum. Bu kez kaşlarını çatarak ve okyanus güzelliğindeki gözlerinde yaşlar birikerek bana bakıyor. "Çok üzgünüm Nina. Gerçekten onu canlı tutmaya çalıştım."

"Sorun değil. Sadece bir bitki." Toprağın sanki *hiç sulanmamış* gibi kupkuru görüldüğünden bahsetmenin sırası olmadığına karar veriyorum. Ayrıca, onun üzülmesine neden olan şeyin ölü yapraklar olmadığını biliyorum.

"Magoo... sen benim en sevdiğim insansın. En iyi arkadaşımsın. Ve bence sen olduğun gibi mükemmelsin... bunu biliyorsun, değil mi?" Fısıldıyorum, uzanıyorum ve elimi aşağı sürüklüyorum

asi kırmızı buklelerinin arkasını okşadı. "Bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, ellerini kucağına bırakıp tırnak etlerini karıştırıyor. "Biliyorum ama yine de... Keşke sana daha az yük olsaydım."

Yanına çömelıyorum, geçmişin anıları karanlıktan çıkmaya çalışırken elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Sen bir *yük* değilsin, Magoo. Sana bunu düşündüren nedir?"

Gözleri pencereye doğru kayıyor. "Bize destek olmak için çok çalışıyorsun ve buradayken hep çok yorgun oluyorsun ama hiç uyumuyorsun. Ben sadece... Son zamanlarda sana yardım etmekten çok zarar verdiğimi hissediyorum. Ve bu istediğim son şey, Nina. Benim için yaptığın onca şeyden sonra-"

Uzanıp parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Magoo, bunu yapıyorum çünkü seni seviyorum. Seninle ilgilenmek benim için bir angarya ya da yük değil. Aksine, burada olman bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyor; eve gelip seninle kendim olabileceğimi bilmek. Aslında, bir hafta izin almayı düşünüyordum. Tatil tam da ihtiyacım olan şey - burada seninle geçireceğim günler, boktan bir paket yemek yemek ve en sevdiğin sıkıcı coğrafi televizyonu izlemek."

Maggie hafifçe parlıyor, gözlerinde parlayan yaşlar artık mutluluk gözyaşları. "Yapabilir misin... bunu yapabileceğinden emin misin?"

"Kesinlikle."

"Bunu sadece benim için yapmıyorsun değil mi?"

Gerçeğin sadece yarısı olduğunu bilsem de küçük parmağımı ona uzatıyorum. "Serçe parmağım söz."

Kendininkini benimkiyle birleştiriyor, kocaman bir gülümseme sonunda gözlerine ulaşıyor. Kalbimin sıkışmasına neden oluyor ve onun kanepeye doğru atlayışını izlerken doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve kanepeye geçiyoruz. Televizyonda en son hangi kanal oynuyorsa onu açtım, para ödüyormuş gibi yaptım.

Zihnim dönüp dururken, evde daha sık bulunmamın bir yolunu bulmaya çalışırken dikkatimi programa veriyorum.

İlk olarak, Tommy ile pazar gününü iptal etmem gerekecek. O zaman Mark'ı Salı öğleden sonraya alıp akşam yemeğinde evde olabilirim. Oh, ve belki ben-

"Aman Tanrım! Bu çok havalı!" Maggie nefes nefese, bir elini şiddetle dizime vurarak beni düşüncelerimden koparıyor. "Bak, Nina! Bu insanlar kelimenin tam anlamıyla şu dağın tepesinde duruyorlar! Ve şu gün doğumuna bak!" Kilimanjaro Dağı'nın tepesinde güneşin doğuşunu izleyen çiftin panoramasını izlerken gözleri ekrana yapışıp kalıyor.

"Tanzanya'daki Kilimanjaro Dağı'ndan gün doğumunun bir insanın tanık olabileceği en güzel -ve nadir- gün doğumlarından biri olduğu söylenir. Yürüyüşçüler, doğanın bu güzel manzarasını görebilmek için kayalık uçurumlarda yüzlerce kilometre yol kat eder, bazen zirveye ulaşmak birkaç günlerini alır."

"Nina... Bunu görmek istiyorum," diye nefes alıyor Maggie, gözleri ham bir arzunun parıltısıyla parlıyordu. "Hayır, bunu görmem *gerek*. Bunu bir kenara yaz Nina - ölmeden önce Kilimanjaro Dağı'ndan güneşin doğuşunu görmeliyim."

İçimden kaçan kahkahaya engel olamıyorum. "Magoo, sen kelimenin tam anlamıyla egzersizden *nefret edersin*. Şimdi de koca bir dağa tırmanmak mı istiyorsun?"

"*Bunu* bizzat görmek için mi? Kesinlikle evet," diyor, kararlı ifadesine eşlik eden bir baş sallamasıyla. "Her şeyi yaparım. Bu, merdiven basamaklarında birkaç tur atmam gerektiği anlamına gelse bile."

"Sanırım *en azından* bunu yapman gerekecek. Kilimanjaro Dağı'na tırmanmak çok zormuş... ya da ben öyle duydum." Gülüyorum, omzunu sevgiyle dürtüyorum. "Ve hey, eğer yardımı olacaksa, seninle antrenman yapabilirim. O büyük kayaya tırmanmaya hazır olduğundan emin olmak için tüm programı yapabiliriz." Maggie'nin evden çıkmaya gerçekten ilgi duymasını sağlayan çok az şey var, bu yüzden sonunda ona deneme arzusu veren şey buysa, ben de onunla birlikte gideceğim.

Yüzde bin. "Hey, bize şu süslü merdiven çıkma makinelerinden bile alacağım."

"Gerçekten mi?" Maggie bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Söz veriyorum."

Maggie ve ben kanepenin minderlerine yerleşiyoruz ve çok geçmeden göz kapaklarımın düştüğünü hissediyorum. Uyumayalı dört gün olmuştu, yine de tatlı kucağı vicdanımı çekiştirdiğinde, sahip olduğum her şeyle onunla savaşıyorum. Ama fark etmiyor; uyku beni her zaman bir şekilde buluyor.

Ve onunla birlikte anılar da gelir.

ORION

"BOKTAN, MEME BÜKÜCÜ HAYAT"

ALTIN GÖZLÜ KIZ OTURDUĞU YERDEN BANA BAKIYOR.

Kalçalarımın arasına çömelmiş, dudaklarını zonklayan sikime doğru uzatırken göz kapakları kapalıydı. Onu daha erken hissetmek için kalçalarımı oynatıyorum ve baştan çıkarıcı kadın sırtarak arkasına yaslanıyor, kırmızı uçlu bir parmağını dudaklarına bastırarak susturma hareketi yapıyor.

Kollarımdaki damarlar, ona dokunmamak için kendimi tuttuğum güçten dolayı nabız gibi atıyor - bunu yaptığım anda görüntünün paramparça olacağını ve güzel kızın gideceğini biliyorum.

"İyi bir çocuk oldun mu?" diye fısıldıyor. "Dudaklarımı sikiğin üzerinde hissetmeyi hak ettiğini düşünüyor musun?"

Yumuşak sesi tatlı bir okşayış gibi tenimin üzerinde yuvarlanıyor ve iliklerime kadar işliyor. Kalçalarımınla karşılık veriyorum, dudaklarım hafifçe aralanıyor ve başımla onaylıyorum.

"Evet," diye inliyorum. "Eğer sana sahip olamazsam öleceğim, sadece öleceğim."

"Yapacak mısın?" Dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde ısıyor, parmağını karnıma koyuyor ve dayanılmaz bir hızla aşağıya doğru sürüklüyor. "Peki bana sahip olmak için ne yapardın?"

"Ne *olursa*." Cevabım anında oldu. "Eğer istersen ayı bile yerle bir ederim, eğer seni mutlu edecekse lanet olası yıldızları bile yerle bir ederim. Sadece, lütfen, beni bu ıstıraptan kurtar."

Sözlerim üzerine kedigil gülümsemesi genişliyor, altın rengi gözleri ay ışığında parıldarken tekrar sikime doğru eğiliyor. Dolgun dudakları öylece ayrılıyor, başımı ağzına almaya hazır ve-

"Caw! Caw!"

Mutluluk dolu rüyamdan gerçeğe sürüklenirken ağzımdan öfkeli bir kükreme dökülüyor. Boktan, meme büken gerçekliğe.

"Lanet karga." Bacchus lanet bir horoz gibi ciyاكلarken kolumu yüzüme vuruyorum. "Bir an bile huzur bulamıyorum."

Bacchus ötmeyi kesiyor ve tek boncuk gözünü yarı çıplak bedenime çeviriyor. Dramatik bir solukla, yırtık çarşafı boynuma kadar çekiyorum ve parmağımı sert bir ifadeyle Bacchus'a doğru sallıyorum. "Bacchus! Ben ahlaksızım!"

Gözlerini kırıştırıyor, esrarkeş babasına bakarken gagasını sessizce açıyor. Yeterince gördüğüne karar verince tüylerini kabartıp gökyüzüne doğru havalanıyor ve beni yatak odamın penceresinde küçük bir karga boku yığınyla baş başa bırakıyor.

İçimi çekiyorum, kapıya doğru yürürken bir elimi gözlerimdeki uykuya sürüyorum. Kapıyı açtığımda sinirli bir Hayalet'le yüz yüze geliyorum. Menekşe rengi gözleri, oturma odasının pencere pervazına tünemiş, tüyleri kabarmış ve aynı güvensizlikle geriye bakan Bacchus'u dikkatle izliyor.

Ah. Demek Bacchus beni bu yüzden uyardı.

"Günaydın güzelim," diye selamlıyorum. "Bu zevki neye borçluyum?"

Varlığını fark ettiğinde kafasını çeviriyor, çenesinin yan tarafındaki kaslar şiddetle kasılıyor. Siyah kapaklı bir telefon uzattı, ifadesi sertti. "Aradığın şeyi buldum. Her şey burada."

"Bir merhaba bile mi yok? Ben de seni seviyorum, Ghost." Ghost cihazı cebine geri koyduğunda kendimi altın gözlü kızın bilgilerine gömmeye hazır bir şekilde öne doğru bir adım atarken sırtımama engel olamıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sinirim enseme ısıtarak talep ediyorum. "Bu, işlemin lanet telefonu bana verdiğin kısmı."

Sadece başını sallar. "Onu rahat bırakmalısın, Orion."

Dudağım hırıltıyla kıvrılıyor. "Sağ ol *baba* ama artık koca adam oldum, kendi kararlarımı kendim verebilirim." Cebine uzanıyorum ama geri çekiliyorum, eli kalçasındaki hançere gidiyor.

"Orion, beni dinle-"

"Ver şu lanet telefonu bana." Gözlerimi ona kilitlediğimde yüzüm öfkeyle çarpılıyor. "Senden tek bir şey istiyorum, yirmi sekiz yılda tek bir şey ve sen bunu yapmıyorsun. Bu konuda bana güvenmiyorsun. Bana hiçbir konuda güvenmiyorsun, kesinlikle artık güvenmiyorsun."

Ghost'un gözleri çok az açılıyor ama bu, sözlerimin onu incittiğini anlamaya yetiyor. "Bu doğru değil. Ben sadece... eskiden hayran olduğum adamın, senin sahte kabuğunun altında bir yerlerde saklı olup olmadığını görmek istiyorum." İçini çekerek elini cebine attı ve telefonu çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattı. Zahmetsizce uzattığım elime düşüyor ama artık ona bakmıyorum. Ghost'un yüzündeki unutulmaz ifadeye kilitlenmiş durumdayım. "Onu aramaya çıkmadan önce bilmen gereken bir şey var."

"Ve bu?"

Derin bir nefes alıyor, gözlerinin ardında bir anı yüzüyor. "Aradığın kız... O bir Madam. Ya da,

Daha doğrusu, öyle olması gerekiyordu. Daha önce..." "Biz müdahale etmeden önce." Fark ettiğimde gözlerim kocaman oldu.

Bunun ne anlama geldiğini. "Yani o... o da senin gibi."

Başını iki yana sallıyor. "Hanımların Maskelerden çok daha farklı bir eğitim rejimi var. Ayrıca daha bebekken seçilirler, yani bildikleri tek şey Sanctum'un acımasızlığıdır. Bu onların tasarımı. Hastalıklı, çarpık dünyalarının yolu." Bakışları sertleşiyor. "Kız muhtemelen insanlığını kaybetmiş, Orion. O kızlara yaptıkları şey... hayal bile edilemez."

İnanmayı reddederek başımı sallıyorum. "Belli ki artık onlara liderlik etmeye çalışmıyor. Belki o da tıpkı senin gibi, kendi berbatlığını görmezden gelmeye degecek birini bulmaya çalışıyordur. Ve evet, ben de berbat durumda olabilirim ama belki de ihtiyacı olan tek şey budur-"

"Dinlemiyorsun Orion," diye araya giriyor Ghost, gözlerinde alışılmadık bir hüzün parıltısı var. "*O tehlikeli biri.* Sana zarar verecek, hem de birden fazla şekilde. Sadece bu da değil, Sanctum'un geri kalan üyeleri hâlâ onu arıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Cevap vermeyeceğim. Cevap vermek zorunda değilim.

Hayalet iç çeker. "Bu da demek oluyor ki onu bulduklarında -çünkü eninde sonunda bulacaklar- sen de onların çapraz ateşine yakalanacaksın. Ve bu savaşı kaybedeceksin. Her seferinde. Seni öldürecekler Orion ve ben... eğer bu olursa kendimle yaşayamam. Hiçbirimiz yaşayamayız."

Sesindeki ham duygulardan bunalmış bir halde, etrafındaki duygu dolu konuşmalardan sıkılmış bir halde Bacchus'un etrafı seyrettiği pencereye bakıyorum. "Hepimiz bir noktada öleceğiz," diye fısıldıyorum, aklım altın gözlü kızın dingin ifadesine dönüyor. Kalbimin atışından anlıyorum ki onu yalnız bırakmamın imkânı yok. "Ona ihtiyacım var Ghost. Ona daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var ve ben... bu delilik ama var. Yani, lanet olsun, kızı tanımıyorum bile..." Başımı asıyorum, bir vınlama

nefesim dudaklarımdan ayrılıyor. "Neyim var bilmiyorum."

Ghost bana doğru yaklaşıyor, eldivenli elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Eğer aynı anda hem kusacakmışsın hem de kalbine sıçacakmışsın gibi hissediyorsan... bunu söylediğim için üzgünüm ama sende bir aşk böceği vakası olabilir."

"*Aşk böceği* mi?" Bir kahkahayla savaşıyorum.

Hayalet gözlerini devirir. "Artık sekiz yaşında bir kızım var. Bununla başa çık."

"Alışmak biraz zaman alacak." Sırıtarak Ghost'u gecikmiş bir kucaklaşmanın içine çekiyorum. Kolları omuzlarıma dolanıyor ve bunu en son yapmamızın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini fark ettiğimde gözlerime dolan duygularla savaşmak zorunda kalıyorum. Sekiz yıl çok fazla.

"Dün gece söylediklerimde ciddiydim." Ghost geri çekiliyor ve muhtemelen Sloane'a babalık yapmaktan öğrendiği sert bir ifadeyle beni düzeltiyor. "Sakın bir daha hapse gireyim deme. Brett ve benim, Sloane'un korkunç gençleri için sana ihtiyacımız var."

Şakacı bir şekilde yaltaklanıyorum. "Tam bir cehennem kaçını olacak. Ona aşık olan erkeğin taşaklarına acıyorum."

"Anne gibi, kız gibi," diye homurdanıyor Hayalet, elini yüzüne sürerken. "İnimize gelmen gerektiğini biliyorsun, değil mi? Kızlar durmadan seni akşam yemeğine ve film gecesine davet etmekten bahsediyor."

Brett, Ghost ve benim televizyon karşısında dondurucuda yemek yiyerek ve boktan aksiyon filmleri izleyerek geçirdiğimiz geceleri hatırlayınca yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bana zamanını söyle, oradayım."

Ghost gülümsüyor, dışarı çıktığımdan beri gördüğüm ilk gerçek gülümseme. "Patronlarla konuşup sana geri döneceğim." Topuklarının üzerinde dönüyor ve eldivenli parmaklarını sallayarak çıkışa doğru ilerliyor. "Kendine iyi bak, Orion. Ve kim olduğunu bildiğin kişilere karşı dikkatli ol."

Bir hayalet gibi ortadan kayboluyor ve beni boş bir odada, kafamı dolduran altın gözlü kızın düşüncelerinden başka bir şey olmadan yalnız bırakıyor. Bacchus pervazdan ciyaklayarak bana düşündüğüm kadar yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Yanına yaklaşıp elimle ipeksi siyah tüylerini okşuyorum, zihnim imgeler ve sorularla dolup taşıyor ama bir tanesi hepsinden daha parlak bir şekilde parlıyor.

Sana tam olarak ne yaptılar, küçük güvercin?

SERAPHINA

"SHRIKE"

14 YIL ÖNCE...

"Nina! Nina! Nina! Tahmin et ne oldu, Nina?"

Maggie'nin bana ödünç verdiği yırtık pırtık *National Geographic* dergisinden başımı kaldırdığımda, söz konusu kızıl saçlı kızı tarlada bana doğru koşarken buluyorum. Acelesinden ayağı bir çalı köküne takılıyor ve ağır çekimde ileri doğru uçuyor.

Daha ne olduğunu anlamadan harekete geçiyorum, kısa mesafeyi sıçrayarak geçiyorum ve Maggie'yi havada yakalıyorum, kollarımı ona doluyorum ve çarpmanın şiddetini vücudum alsın diye dönüyorum. Yere çakıldığımızda hava ciğerlerimi güçlü *bir vınlamayla* terk ediyor, sararmış çimenler sırtımın altında ağır bir şekilde çıtırdarken darbeyi zar zor yumuşatıyor.

"Nina! Bunu neden yaptın?" Maggie telaşla üzerimden kalkıyor ve yüzümü narin ellerinin arasına alarak yaralanma izi arıyor. "İyi misin?"

"Peachy." Ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. "Daha dikkatli olmalısın, Magoo."

"Ben çok dikkatliyim!" Maggie kollarını kavuştururken ayağını yere vuruyor. "Hey! Sana ne göstermek istediğimi bile sormadın!"

Benden sadece iki yaş küçük olduğuna inanamayarak sekiz yaşındaki kıza gözlerimi deviriyorum. Eğitimdeki Madamlar o kadar çabuk olgunlaşmak zorunda kalıyorlar ki, Maggie'nin bazen hâlâ böyle davranması garip.

Elbette bunun bir nedeni de onu her fırsatta korumam. *Nasıl korumayayım ki?* Maggie en iyimiz. Darmadağın olmuş küçük grubumuzun kalbi. Onun yaşama sevinci, yarımızın her gün devam etmesinin tek nedeni. O olmasaydı, kaybolurduk.

Keşke herkes bu şekilde görseydi...

"Margaret! Seraphina! Ne yapıyorsun?"

Madam'ın tanıdık sesi açıklığa yayılırken kanım donuyor ve dehşet içindeki gözlerim Maggie'ninkileri bulup sessizce kaçması için ona yalvarıyor. *Eğer Madam bizi burada dinlenirken yakalarsa...*

Maggie başını sallıyor, göğsünü şişiriyor. bir metre boyunda. "Zalim Calathea'dan korkmuyorum." Madam'ın stajyerler arasındaki gizli lakabını söylerken kobalt gözleri gururla parlıyor. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

A r k a m ı z d a n bir çıtırtı geliyor, ardından Madam'ın ikiz kaplanları Nix ve Niede'nin alçak sesle homurtuları duyuluyor. Madam şu anda eğilmiş durumda, parlak kumral saçları mükemmel dalgalar halinde yüzünün etrafına dökülürken, kolu *tutmak* için uzanıyor - aman *Tanrım, hayır*.

"Ve *bu...* nedir?" Madam'ın zümrüt gözleri Maggie'nin *National Geographic* kopyasını tutarken bizi kötülükle delip geçiyor. İkiz beyaz kaplanları Nix ve Niede arkamızda beliriyor, topuklarımıza yapışıyor, dişlerinden salyalar akarak bizi öne çıkmaya zorluyorlar.

Maggie konuşmak için hamle yapıyor, ben de kolumu uzatıp o fırsat bulamadan elimle ağzını kapatıyorum.

"O benim, Madam." Sahte bir utanç ifadesiyle gözlerimi indirdim. "Margaret size göstermek için ona el koymaya çalışıyordu ve siz bizi bulduğunuzda ben de onu defetmeye çalışıyordum. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam." Dizlerimin üzerine çöküp alnımı onun ayaklarının altındaki toprağa bastırdım. "Söz veriyorum Madam, bir daha asla olmayacak."

"Bu doğru mu, bücür?" Madam bakışlarını Maggie'ye çeviriyor ve ben de göz ucuyla onun minik yumruğunun sıkılışını izliyorum. *Tek yapması gereken uyumlu davranmak ve-*

"Hayır. O benim."

Ardından gelen sessizliğin ritmiyle kalbim göğsümden fırlıyor. Ölümcül sessizlik. Dehşet verici sessizlik.

"Nina beni korumak için suçu üzerine almaya çalışıyor. O benim, Madam. Bırakın gitsin. O yanlış bir şey yapmadı."

Madam'ın gözleri aramızda dolaşıyor, ölümcül parıltıları daha o bir kelime bile etmeden kaderimizi belirliyor. "Yani... bana Seraphina'nın bir yalancı olduğunu mu söylüyorsun?"

Maggie'nin yüzü bembeyaz olur. "Ne? Hayır! O sadece-"

"Peki hangisi *kızım*?" Madam Maggie'ye doğru ilerliyor.

"Maggie'ye

Seraphina dergiyi çaldı mı yoksa seni kurtarmak için yalan mı söylüyor?

Hırsız ya da yalancı. *Hırsız. Ya da. Yalancı?*"

Maggie kekeliyor, iri gözleri dehşet içinde yüzümden Madam'inkine kayıyor. "Ben... Ben-"

"Belki *bu* hafızanı canlandırır." Madam topuklarının üzerinde dönüyor ve parmaklarını saçlarımda yumrukluyor, sonra beni bir tüyden daha hafifmişim gibi havaya kaldırıyor. Sağ gözümün hemen üzerinde bir hançer tutuyor, bıçak güneşte parlıyor ve bana hızlı bir son vaat ediyor.

"Hangisi? *Hırsız mı, yalancı mı?*" Bıçağı yaklaştırırken sesi ürkütücü derecede sakın. Tam gözüme değmek üzereyken Maggie haykırıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Lütfen yapmayın! O yanlış bir şey yapmadı! Bendim, yemin ederim! Bırakın gitsin!"

Madam bıçağı kavrayışını yeniden ayarlıyor, böylece bıçağın ucu sağ kaşımı deliyor ve deriyi kırarken bir inci tanesi kadar kan çekiyor.

"*Lütfen!*" Madam bıçağı etimin derinliklerine bastırırken Maggie dizlerinin üzerine çöküyor. Bıçağın kafatasıma süründüğünü, çeliği kırılğan beynimden ayıran ince kemiğe baskı yaptığını hissedebiliyorum. "*Lütfen yapmayın!*"

"Ne kadar güzel bir yüz, değil mi?" Madam bana sanki ilk kez bakıyormuş gibi bakıyor. Sanki beni yeni *görüymüş* gibi. "Ne kadar korkunç. Güzel kızlar bu dünyada uzun ömürlü olmuyor."

Madam bıçağı çaprazlamasına yüzümde gezdirirken görüşüm parçalanıyor ve burun köprümden gülümseme çizgime doğru derin bir kesik atarken her gözeneğimden beyaz sıcak bir acının fışkırmasına neden oluyor. Yüzümden aşağı ılık bir şey akıyor ama sızan yaradan zonklayan yakıcı acıyı zar zor hissedebiliyorum. Sağ gözümle zar zor görebiliyorum ama Maggie'ye baktığımda, onun nazik yüz hatlarına kazınmış dehşet karşısında kalbim parçalanıyor.

"Nina!" diye bağıyor, bir Maske belirip onu gömleğinin ucundan tutarak geri çekerken yeri tırmalıyor. "Nina, dayan! Geliyorum!"

"Zindan dışında hiçbir yere gitmiyorsun." Madam bedenimin ağırlığını bırakarak toprağa yığılmama izin verdi. "Götürün onu."

Maske, Maggie'yi kollarının altından tutarak aynı şekilde cezalandırılmak üzere çekip götürür. Maggie hırlıyor ve adamın derisini ısıyor ama adam genç kızı açıklığın ötesine sürüklerken kızın saldırılarını fark etmiyor bile.

Ona koşmak istiyorum ama bir şey beni durduruyor. Vücudumun her yerinde keskin, yakıcı bir sızı var, kendi hayatıyla nabız gibi atıyor. Beni yere bağlıyor.

"Maggie," diye mırıldanıyorum, kendimi dirseklerimin üzerine itmek için mücadele ediyorum. Kalın kan damlaları yüzümden aşağı süzülüp yere düşüyor, toprakla karışıp korkunç bir görüntü oluşturuyor,

kaygan çamur. "*Maggie.*" Kolumu onun tepenin üzerinde kaybolduğu yere doğru uzatarak öne doğru düşüyorum.

Madam toprakta yanımda diz çöküyor ve gümüş rengi saçlarımı bir anne şefkatiyle yüzümden çekip alıyor. "Ah, tatlı Seraphina." Başparmağını yanağımda nazikçe gezdirerek gözümün kenarında oluşan yaşı topluyor. "Neden bu kadar *hayal kırıklığı* yaratıyorsun?"

Avucu yanağıma sertçe iniyor ve kafatasıma doğru gönderdiği sarsıcı acıdan irkiliyorum. "Seni *ben* seçtim kızım. Seni iğrenç, X bağımlısı bir anne bahanesinden kurtardım. Seni bağımlılık dolu bir hayattan kurtardım. Umutsuzluktan. *Minnettar* olmalısın." Ayağa kalktı, kaburgalarımın tekme attı. Bir kere. İki kere.

"Bunun yerine, her seferinde bana itaatsizlik ediyorsun. Margaret L'Amore gibi bir *pislikle* aynı safta yer alıyorsun." Çelik uçlu çizmesiyle şakağıma vuruyor ve görüşümde yıldızlar parlıyor. "Onu Maske'ye öldürtmeliydim. Eğer Yasa buna izin verseydi..."

İç geçiriyor ve uzaklaşmadan önce kaburgalarımın son bir tekme atıyor. "Yakında ölecek ve onu kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Onun gibi zavallı bir bahaneyi kurtarmak için kimsenin yapabileceği bir şey yok. O *yem olarak* seçildi, Seraphina. Tasarım bu değil. Uzun zaman önce ölmesi gerekirdi. Eğer sen onu şımartıp diğer kızların da katılmasını sağlamasaydın ölecekti.

"Sen... Sen yanıyorsun," diye boğuluyorum. Madam'ın gözleri öfkeyle parlarken yanaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

"Bana ne dedin sen?" Parlak kırmızı tırnaklarının uçları avuçlarına batıyor, kan incileri oluşuyor ve çimlerin üzerine *damlıyor.* "*Ne dedin sen, küçük kız?*"

"Dedim ki... *Yanılıyorsun.*"

Hanımefendinin botu geri geliyor. Ama bu sefer şakağıma çarptığında, bir öpücükle kutsanıyorum.

bilinçsizlik.

Saatler sonra, nihayet tekrar ayağa kalkabildiğimde, diğer kızlarla uyumak için paylaştığımız kulübeye doğru topallayarak ilerliyorum. Yüzümden hala kan sızıyor ve muhtemelen dikiş atılması gerekeceğini bilsem de bu gece daha fazla acı çekmeme imkan yok. İlk yardım kutusuna uğrayıp yüzümü elimden geldiğince sardıktan sonra, bu lanetli acıyı dindirecek bir uyku için çaresizce fare pisliği dolu odaya giriyorum. Yavaşça benim ve Maggie'nin ranzasının bulunduğu arka tarafa doğru ilerliyorum ve gözlerim boş üst ranzaya takılınca korku göğsümü kavırıyor.

Madam mı yaptı? Maggie'yi o mu öldürdü?

Tam geri dönmek üzereydim ki bakışlarım yatağımın üzerinde duvara yaslanmış, havuç kırmızısı saçları yeni morarmış, gözyaşı lekeli yanaklarına dökülen minik bir şeye takıldı.

"Nina." Maggie burnunu çekiyor, elinin tersiyle yüzünü silerken yüzümü saran kan lekeli bandaja bakıyor. Gözleri kalp kırıklığıyla irileşiyor, kocaman tuzlu gözyaşları gökten düşüyor ve yırtık tişörtünü boyuyor. "Çok özür dilerim, Nina. Hiç düşünmemiştim-"

Hıçkırıklara boğuluyor ve gözeneklerinden sızan acı karşısında göğsüm çatlıyor. Sanki onu *görebiliyorum*, sanki havayı lezzetlendiren hüznü notalarını *tadabiliyorum*.

"Sana zarar vermelerini istemedim!" diye feryat ediyor. dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü sakladı. "Düşündüm *Ki...* Onlara gerçeği söylersem -sadece iyi olmaya çalıştığını gösterirsem- sana zarar vermeyeceklerini düşündüm. Seni hayal kırıklığına uğrattım, Nina. Başaramadım ve şimdi benden nefret ediyorsun."

Tek yapmak istediğim minik kızı kollarıma almak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek. Ve öyle de yapıyorum.

"Hey, hey, hey." Yatağa tırmanıyorum ve Maggie'yi kucağıma çekiyorum, dağınık buklelerini alnından bir sesle fırçalıyorum. Yüzünü göğsüme doğru itiyor.

Hıçkırıklar vücudunu sararken, tel gibi kolları can havliyle bana tutunuyor. "Senden asla nefret edemem, Magoo. Sen tüm dünyada en sevdiğim insansın.... Sen sadece beni korumaya çalışıyordun. Cesur davranıyordun. Benden çok daha cesurdun."

Ona bakıyorum, hıçkırıkları dindikçe minik bedenini göğsüme doğru daha sıkı çekiyorum. "Ayrıca, ne söylersek söyleyelim ikimizin de ceza alacağından oldukça eminim. Zaten en başta o arazide olmamamız gerekiyordu - dergi de işin tuzu biberi oldu."

Maggie'nin hıçkırıkları son sözlerimle birlikte azalıyor ve tişörtüme doğru zayıfça burnunu çekiyor. "Bunu özleyeceğim. En sevdiğim oydu, içinde en güzel dağlar vardı."

Zayıfça kıkırdıyorum, kendini bu kadar hırpalamamasına seviniyorum.

artık çok fazla. "Belki senin için geri alabilirim."

Maggie öyle aniden doğruluyor ki, başının çeneme çarpma kuvvetiyle neredeyse beni bayıltacak. Fark edemeyecek kadar heyecanlı bir şekilde bana bakıyor ve içinden parlak pembe bir ışıkla umut fışkırıyor. "Ciddi misin? Onu geri alabilir misin?"

"Bir süre için olmayacak ama... evet, sanırım yapabilirim."

Uyandığımdan beri Maggie'nin dergisini geri almak için plan yapıyordum. *Sanctum* aylık toplantısını yapana kadar beklemem gerekecek. 0 gece sadece en alt seviyedeki *Disposer*'lar bizi koruyacak, bu yüzden onlar bayılınca gizlice depo bodrumuna ineceğim ve-

"Nina?"

"Evet, Magoo?"

"Beni eziyorsun."

Ona bakıyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Öyle m i y i m ?

Bu çok kötü."

Maggie, avucumdan kurtulmaya çalışan minik bir kuşun tüm gücüyle elimden kurtulmaya çalışırken burnunu kırıstırıyor. Bir kahkaha atarak ona daha sıkı sarılıyorum ve o da bana daha sıkı sarılıyor, mücadeleyi bırakırken dudaklarından bir kıkırdama kaçıyor. "Seni seviyorum, Nina."

"Ben de seni seviyorum, Magoo." Parmaklarımı uzun kızıl saçlarında gezdiriyor, düğümleri dikkatle çözüyorum. "Bu arada... bana daha önce ormanda ne göstermek istediğini hiç söylemedin."

Maggie'nin gözleri heyecandan kocaman olur. Ayağa fırlıyor, yatağına doğru koşuyor ve şiltenin altından bir şey alıyor. "Onu Maskelerden saklamayı başardım -Zar zor." Bana doğru geliyor, avucunda sıkıca tuttuğu bir şey var.

Beklentiyle elimi uzatarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Eğer ısırın bir şeyse..."

Maggie gözlerini deviriyor ve yumruğunu açarak mükemmel beyaz bir tüyü ortaya çıkarıyor. Parmaklarımın arasında çeviriyorum, ay ışığında pulların nasıl parladığına hayret ediyorum.

Eğitimdeki hanımların eşya bulundurmalarına izin verilmez -Maggie'nin bu hediyeği saklayabilmiş olması oldukça şaşırtıcı. *Şaşırtıcı ve tehlikeli.*

Ağzımı açıp, onu bu davranışının sonuçları hakkında uyarıyorum.
ama yüzümdeki ısıltılı gülümseme boğazımdaki sözcükleri boğuyor.

"Bu çok güzel, Magoo."

"Bu bir güvercin tüyü," diyor ve uzanıp tüyü sevgiyle okşuyor. "Çünkü sen bir güvercin kadar güzelsin, Nina. Ve bir güvercin kadar da nazıksın."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bir an için kendimi tüm kuralları ve tepkileri unutmuş buluyorum. "Güvercinler nazık midir?"

Maggie omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ama uzaktan çok tatlı görünüyorlar."

Gırtlaktan gelen bir kahkahayla başımı geriye atıyorum. "Eğer ben bir güvercinsem, o zaman sen de bir tarla kuşusun."

Maggie homurdanıyor. "*Çalılıkuşu* mu? Onlar selvi dallarının üzerinde zıplayan küçük aptal kuşlar değil mi?"

"Mm-hm." Onları düşündükçe dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Ne yani? Çalı kuşu olmak istemiyor musun?"

"Onlar sadece çok... küçükler." Hoşnutsuzlukla burnunu kırıstırıyor. "*Zayıflar*."

"Shrikes? Zayıf mı?" Gözlerimi komik bir şekilde açarak soluk soluğa kaldım.

ve Maggie'nin kıkırdamasına neden oldu. "Kudretli toy kuşunun nasıl yiyecek bulduğunu bilmiyor musun?"

Başını sallıyor, parlak mavi gözleri merakla parlıyor. "Nasıl?"

"Hmm. Bilmiyorum... Muhtemelen bunun aptalca olduğunu düşüneceksiniz. Ne de olsa çekirgeler aptal ve zayıf kuşlardır, değil mi?"

"Söyle bana! Söyle bana!" Maggie ısrar ediyor, kıkırdayarak gömleğimi tutuyor. "Söyle bana!"

Onu susturmak için bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum, ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "*Tamam*, sana söyleyeceğim... ama bunu mutlak bir sır olarak saklamalısın. Bunu yapabilir misin, Magoo?"

Maggie şiddetle başını sallıyor, sırtışı hiç bozulmuyor. "Yapabilirim!" "Şey..." Boğazımı dramatik bir şekilde temizliyorum. "Shrikes

Dediğiniz gibi küçükler... Ama bunu avantaja çeviriyorlar. Avlarına ustalıkla yaklaşırlar, sonra yüksekte uçarak onları dikenlerin üzerine düşürür ve kazığa oturturlar. Ölüden daha ölü," diyorum, manik bir gülümseme dudaklarımı bükerek.

"Bu... çok *havalı*," diye nefes alıyor Maggie, verdiğim bilgiyle gözleri kocaman açılmış. "Ben de bir shrike gibi olmak istiyorum! Birini böyle alt edebilmek istiyorum!"

"O zaman sen de bir şakrak kuşu olacaksın." Onu tekrar yanıma çektim. "Şimdi biraz dinlenmeye çalış küçük kuş. Yarın sana hançerin sivri ucuyla bir şeyi nasıl saplayacağını göstereceğim. O zaman, sen de çekirgelerin yaptığını yapabilirsin."

"Söz veriyor musun?" Maggie fısıldıyor, sesi uykunun çekiciliğiyle çoktan halsizleşmiş.

İkimiz de keyifli bir hiçliğe dalarken uzanıp serçe parmağımı onunkiyle birleştiriyorum.

"Pinky söz veriyorum."

SERAPHINA**"BENİ TAKIP MI EDİYORSUN?"**

YÜZÜMDEN AKAN GÖZYAŞLARIYLA UYANIYORUM, AĞIR BİR BASKI

Göğsümde ne yapacağımı bilmediğim bir şey var. Rüyamda gördüğüm şeyin bir anı olduğunu biliyorum, ancak ayrıntılara ne kadar konsantre olursam, zihnimden o kadar hızlı kayıyor ve artık hatırlayamadığım şeyler listesine katılıyor.

Terden kayganlaşmış saçlarımı alnımdan ittikten sonra yorgani üzerimden atıyor ve Maggie'nin güvende olduğundan emin olmak için tökezleyerek yatak odamdan çıkıyorum. Yavaşça kapısını aralıyorum ve onu yatağının üzerine uzanmış görünce derin bir oh çekiyorum. Ağzı uykuda hafifçe aralanmıştı ve kıkırdamamı bastırmak için ağzından horultular dökülürken bir elimi ağzıma götürdüm.

Memnun bir şekilde kapıyı kapatıp tökezleyerek mutfığa giriyorum, ağzımdan bir esneme çıkarken gözlerimdeki uykuyu siliyorum. Uyanma süreci bana yabancı -uykuya dalmak gibi- ve dün gece geçirmeyi başardığım birkaç saat beni eskisinden daha yorgun hale getirmiş gibi görünüyor. Yarı kapalı gözlerle, huysuz kahveye doğru sürünüyorum

Makinenin orta bölmesine kaşık kaşık espresso koyarken ellerim ağırlaşıyor.

"Günaydın, Uyuyan Güzel."

Maggie'nin sesiyle sığıyorum ve renkli bir küfürle tezgâhın ve zeminin üzerine koyu renkli toprakları döküyorum. "Özür dilerim." Dudaklarında şakacı bir gülümseme belirliyor. "Fark etmemiştim

Çok korkutucuydum."

"Çıktığını duymadım." Makinenin kapağını kapattım ve başlat düğmesine bastım. "Nasıl uyudun?"

"Sanırım senden daha iyi." Tezgâhın karşısındaki bar taburelerinden birine oturuyor. "Rüyada iyi vakit geçirmediğini görüyorsun."

Dağınıklığı temizlemek için eğildiğimde yüzümü buruşturuyorum. "Uyandırdım mı seni?"

"Sadece birkaç kez." Omuz silkiyor ve göğsüm suçluluk duygusuyla sıkışıyor. Ta ki "Yüzüne bir yastık bastırmayı düşünüyordum ama içimdeki dürtüye karşı koydum" diyene kadar.

"Sen bir canavarsın." Kahvenin demlenmesini beklerken yanına oturdum.

Maggie sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sırtıyor, yataktan yeni kalkmış olmasına rağmen yüzü taze ve berrak. Maggie'nin garip, uyumsuz kıyafetine kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. *Parlak turuncu bir tayt ve kumuk yeşili bir atlet kesinlikle yapılması gereken bir seçim.* "Tanrı aşkına, sen ne giyiyorsun böyle?"

Maggie burnunu kıvrır. "Kimse 'Tanrı'nın sol testisi' demiyor Nina. Bunu bir şey haline getirmeye çalışmayı bırak."

Gözlerimi kısıyorum. "Çok fazla televizyon izliyorsun."

"Ve sen de yeterince izlemiyorsun, çok açık."

"Mean Girls göndermeni anlayacak kadar izliyorum," diye alay ediyorum. "Sabahları çok huysuz olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

Derin bir iç çekerek oturma odasını geçiyor ve bar taburelerinden birine oturuyor. "Sadece bu gerçek pislik

gümüş saçlar... Bu arada, kahven yanıyor."

Havayı keskin bir koku doldururken gözlerimi kısıyorum ve bok yorumunu görmezden gelmeye karar veriyorum.

"Oh, kahretsin." Kalın gri duman havaya yükselirken makineye doğru koşuyorum. Kabloyu prizden çekerken, cezvenin dibinde duran kalın kahverengi çamura dehşet içinde bakıyorum.

"Her zaman yaptığın gibi sokağın aşağısındaki kafeye git." Maggie elini burnunun önünde salladı. "Bu çok saçma."

Başımı sallıyorum, dönüyorum ve son bir kararlılıkla dolaptan bir kupa alıyorum. "Bu para israfı. Ve kendim için fasulye suyu yapmaktan aciz olduğuma inanmayı reddediyorum."

Maggie kıkırdıyor. "Fasulye suyu da bir şey değil."

"Pah." Dönüyorum ve kendime koyu kahverengi çamurdan bir fincan dolduruyorum. *Cofiee bu dokuya sahip olmamalı. Fiziksel olarak mümkün olduğundan bile emin değilim.*

Hiç düşünmeden bir lokma emdim ve Her bir duyuma sızan kötü tattan derhal uzaklaşıyorum.

"Anne... Maggie," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarım görüş alanımı doldurup yüzümden aşağı dökülürken ona uzanıyorum. "Bu... bu acıtıyor Maggie."

Uluyan kıkırdamalar havayı deliyor, Maggie kendini kaybederken sese birkaç kısa homurtu eşlik ediyor. "Gerçekten içtiğine... inanamıyorum..." Başını arkaya atıyor, neredeyse bar taburesinden düşüyordu. "Kendi iyiliğin için... çok inatçısın..."

Nedense, onun sözleriyle göğsümde keskin bir acı yankılanıyor ama nedenini bir türlü anlayamıyorum. "Bu tacize ihtiyacım yok. Ben kafeye gidiyorum."

Maggie'nin kahkahaları odayı doldururken gülümsemek için kendimi zor tutarak tezgâhtan anahtarlarımı alıyorum. "Birazdan döneceğim!" Kapıyı arkamdan sıkıca kilitleyerek sesleniyorum.

Sabahın serin havası dışarı adımımı atar atmaz açıkta kalan tenimi ısıyor ve pijamalarımı değiştirmedime pişman oluyorum. Sokağa çıktığımda tavşan terliklerim kaldırım aşındırıyor, soğuk iliklerime kadar işlerken neredeyse koşarak köşeyi dönüyorum.

Kahve dükkanının kapısını iterek açtığımda yanaklarım kızarmıştı. Sıcaklık beni sarıyor ve orada birkaç dakika durup taze demlenmiş kahvenin kokusunu içime çekerken tenimin buzları çözülüyor. Sırada sadece bir kişi var - uzun boylu, iyi giyimli bir adam - ve ben mutlu bir şekilde onun birkaç adım arkasındaki boşluğa koşuyorum, adam siparişini gevelerken gözlerim tatlar ve karışımlardan oluşan duvarı inceliyor.

Sesinin alçak tınısında tanıdık bir şey var - sıcak bir bal gibi üzerime dökülürken kalçalarımı sıkan, kemiklerimi ısıtan ve merkezime doğru bir elektrik şoku gönderen bir şey. Geniş omuzlarına bakıyorum, karanlık, güzel bir aura etrafındaki havayı enfekte ederken zihnimin arkasına bir anı batıyor.

Ve sonra aklıma geldi. *Bardaki adam.*

Gözlerimi fark eden adam topuklarının üzerinde dönüyor ve bir anda beni olağanüstü mavi bakışlarıyla yakalıyor. Gözlerini vücudumda gezdirip bol pijamalarımı, tavşan terliklerimi ve her şeyimi incelerken günahkâr ağzında bir sırtıtma belirliyor.

"Brandy... beni takip mi ediyorsun?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Gülümsemesi genişleyip bir dizi mükemmel beyaz dişi ortaya çıkarırken, kelimelerimi kaybetmiş, hüngür hüngür ağlayan bir balık gibi orada duruyorum.

"Gururum okşandı. Ama buna gerçekten gerek yok."

Kaşlarımı çatıyorum. "Peki neden?" "Çünkü..." Biz birkaç santim kalana kadar bir adım öne çıkıyor. birbirimizden. Eğilip dudaklarını kulağımdan bir nefes uzakta tutarak, "Çünkü... *Seni* takip ediyorum," diye mırıldanırken nabzım hızlanıyor.

I makara Geri, benim gözler geniş olarak
I arama onun yüz için
Samimiyet. Sanki dünyanın en komik fıkrasını anlatmış gibi
gülüyor.

dünya, başka bir bakış bile atmadan baristaya geri dönüyor.

Tamam... Bu da ne?

Tam bu düşüncemi dile getirmek üzereydim ki, o yana çekildi, teslim alma tezgahına doğru yürürken arkasına bile bakmadı. Barista bana şekerli bir gülümseme veriyor, belli ki zihnimde süren savaştan habersiz.

Tezgâha doğru adım atarken dizlerim titriyor, zihnim o kadar karışık ki menüdeki ilk şeyi sipariş ediyorum. Kız adımı yazarken kibarca gülümsüyor ama kartımı almak için uzandığımda elini kaldırıyor.

"Siparişinizin ödemesi yapıldı." "Oh... teşekkür ederim."

"Gerek yok." Eğildi ve bana komplocu bir bakış attı. "Parasını ödedi."

Sertçe yutkunuyorum, Orion'un gözlerine bakma dürtüsüyle savaşıyorum. yön. "Ne kadar tatlı."

"Aman Tanrım, doğru biliyorum." Sırıtarak iri yarı adama doğru bir bakış fırlattı. "Kesinlikle onun numarasını almaya çalışmalısın."

Yanaklarımı acıtmasına rağmen gülümsüyorum. "Kesinlikle yapacağım," diyorum, yalan olduğunu bile bile. "Tekrar teşekkürler."

Kız gibi kıkırdayarak el sallıyor ve ben de Orion Adair'e yaklaştığım her adımda kalbim göğüs kafesime çarparak tezgâha doğru ilerliyorum. Ondan birkaç metre ötede duruyorum, omuzlarımız aynı hizada, kahvemi beklerken gözlerim hiçbir şeye bakmıyor. Saniyeler çağlar gibi geçiyor, geçen her an bir öncekinden daha rahatsız edici, ta ki sonunda boğucu sessizliğe daha fazla dayanamayana kadar.

"Teşekkür ederim." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kahve için."

Orion boğazının altından bir ses çıkarıyor, o sinir bozucu sırtışı hiç değişmiyor. "Benim için zevkti, *Brandy*."

Boğazımı temizliyorum, sonra bir tırnağımla meşgul oluyorum.

başka bir şey söylemeyince. "Yani beni takip mi ediyorsun?"

"Yani beni takip mi ediyorsun?"

Durdurmaya fırsat bulamadan ağızından bir soru fırlıyor, ancak amaçlanan etkiyi yaratıyor.

Orion bakışlarını tembelce bana doğru sürüklüyor ve huzursuzca yara izimin çizgisine yerleşiyor. "Sana bu fikri veren nedir?"

Alay ettim. "Az önce gerçekten öyle olduğunu söyledin!"

Kaşlarını çatıyor, sanki az önce ona peri tozu sıçtığını söylemişim gibi geriliyor. "Ben asla böyle iğrenç bir şey söylemem. Ben bir kanun adamıyım Brandy ve işimi son derece ciddiye alırım."

Bu adam gerçek mi? "Eğer sadece bir şakaysa, bunu söyleyebilirsin, dostum."

Son kelimeyi söylediğimde gözleri tehlikeli bir şekilde kısılıyor, ancak bir an sonra ifadesi dikkatlice düzeliyor ve beni hayal ettiğime inandırıyor. "İnan bana, eğer bu kadar rahatsız edici bir şaka yapmış olsaydım, bunu kabul ederdim. Hakkımda olumsuz bir izlenim bıraktıysam çok özür dilerim."

Ses tonundaki resmiyet karşısında başım dönüyor; bir dakika önce kulağımın dibinde homurdandığını duyduğum canavarca şeyden o kadar farklı ki. "Sen... Ben... boş ver." Kollarımı kavuşturuyorum ve gözlerimi tekrar ileri dikiyorum.

Bunu gerçekten söylemedi mi? Etkileşimi hatırlamaya çalışırken başım ağrıyor. Yaşadıkça o kadar çok şey çarpıtılıyor ki, her şeyi gerçekten halüsinasyon görmüş olabileceğimden korkuyorum.

Sonraki birkaç dakika boyunca sessizlik içinde duruyoruz ama kahvelerimiz tezgâha konduğunda ikisi de almak için ilerlemiyor. Orion bana dönüyor, yakışıklı yüzüne tedirgin edici bir gülümseme yerleşmiş.

"Seni tekrar görmek güzeldi Brandy." Göz açıp kapayınca kadar kahvemi alıp elime tutuşturuyor, parmak uçları benimkini hafifçe sıyrıyor.

Aramızda akan elektriğin hafif uğultusuyla gözlerim açılıyor, ama başlar başlamaz Orion geri çekiliyor.

Cebine uzanarak küçük beyaz bir kartvizit çıkardı, bana doğru iterken gözleri parlıyordu. "Al. Başın derde girerse diye."

Kaşlarımı kaldırıyorum, kartı almayı reddediyorum. "911 b u n u n için değil mi?"

Sadece gülüyor. "Sen akıllı bir kızsın. Bu şehirde işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun." Gülümsemesi samimi bir adamın, dürüst bir adamın yüzünü ortaya çıkarıyor. "Herhangi bir memur çağrıya cevap verene kadar, kötü bir şey olursa senin için hiçbir umut kalmaz. Ve Moriton'da *her zaman* kötü şeyler olur."

Bir hışımla kartı elinden kapıyorum ve o gülümsemesi geri geliyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. . . *Brandy*."

Karta bakarken ellerim hafifçe titriyor, Yüzüne kazınmış sinsi bir şey olmasa da. Sadece bir isim ve bir numara, dediği gibi.

Kaşlarımı çatarak kartı unutmak üzere cebimin derinliklerine itiyorum, sonra da çıkışa doğru hızla ilerliyorum. Aklımı o unutulmaz güzellikteki adamdan - çerçevesinden yayılan garip auradan- uzak tutmaya çalışıyorum ama her denememde, o gülümseme gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şey olana kadar ruhumun derinliklerine işliyor.

Günün geri kalanında, bana hissettirdiklerini görmezden gelmeye çalışıyorum. Kendimi gizemli yabancıyı merak etmediğime ikna etmeye çalışıyorum. Merak etsem bile bunun bir fark yaratmayacağına, onu bir daha asla görmeyeceğime.

Yine de o gittikten sonra varlığı uzun süre devam etti.

ORION

"OLIVER'IN BEYİNLERİ"

SIKIM SIYAH KOT PANTOLONUMUN SINIRLARINA DOĞRU GERİLİYOR.

Seraphina'nın düşünceleri zihnimi dolduruyor. Akan gümüş saçları, güven vermeyen gözleri, mükemmel pembe dudakları - her zaman somurtkan ve bir horoz için hazır.

Son düşünce beni akıl almaz bir öfkeye sürüklüyor ve telefonuma kaydettiğim videolara tıklıyorum, Seraphina'nın mükemmel figürü görüldüğünde kaşlarım çatılıyor. Sıkıntıya neden olan şey onun görüntüsü değil, onunla birlikte odada bulunan diğer beş adam, kıyafetlerini vücudundan sıyrırken aç gözlerle bakıyorlar.

Birkaç gün önce, Seraphina'nın müşterisiyle b u l u ş t u ğ u gece Neon Flamingo'nun güvenlik kayıtlarına ulaşabildim. Her şeyi biliyorum; cüzdanı dolu olan her şeye nasıl fahişelik yaptığını, onların aletlerini kabul ederken dudaklarının nasıl yapmacık bir gülümsemeyle kıvrıldığını.

Nasıl sevdiğini.

Aletimi serbest bırakmak için aşağı uzandığımda yumruğum telefonun etrafında sıkılaşıyor, kızıl saçlı

iğrenç aletini Seraphina'nın dudaklarına bastırıyor.

O benim sikim olmalı. Benim ve sadece benim.

Seraphina'nın düşüncesiyle kendime dokunuyorum, boğazının arkasını becerirken gözlerinden yaşlar dökülüyor, bana yaşattığı şeylerden pişman olmasını sağlıyorum.

Ondan uzak durmalıyım. Gümüş cadaloz hakkında her şeyi unutmalıyım. Ama her denediğimde kanım kaynıyor, derim karıncalarla doluyor ve yapamıyorum.

Tanrım, kafayı yemiş durumdayım.

Bu düşünce beni hiçbir şekilde durdurmuyor ve çok geçmeden sikimden fışkıran dölleri Seraphina'nın yüzünün mutluluktan geriye doğru eğildiği ekranı kaplıyor. Başparmağımı ekrana sevgiyle sürterek, kendimi onun güzel fahişe ağzının içine ve etrafına dölleri iterken hayal ediyorum.

Benim Seraphina'm. Benim Seraphina'm.

Video sona erdiğinde kaslarım gevşiyor ve başımı yatağa yaslıyorum, güzel küçük güvercinin görüntüleri zihnimde dönerken göğsüm hızla inip kalkıyor.

Ona ihtiyacım var, oksijen gibi ihtiyacım var. Eğer yakında ona sahip olamazsam, öleceğimden korkuyorum.

"Değerli küçük güvercin." Parmak uçlarımı Cihazı cebime geri koymadan önce son bir kez ekrana baktım.

Yataktan kalkıyorum, komodinden hançerimi alıyorum ve kulübeden dışarı çıkıyorum. Baccus gökyüzüne doğru ürkütücü bir çığlık atıyor, küçük siyah bedeni uçsuz bucaksız griye karşı bir mürekkep lekesi gibi. Onu uçarken izlerken göğsümde bir boşluk hissediyorum, içimden bir ses onunla birlikte orada olmayı arzuluyor.

Sinirli bir öfkeyle, ön tarafa park ettiğim yeni motosikletime doğru yürüyorum, bacağımı selenin üzerine atıyorum ve ormanın ağzına doğru hızla ilerliyorum.

Bir saatten fazla sürdü ama sonunda Oliver Snow'un evine güneş ufukta batarken varabildim.

Canlı pembe ve turuncu tonlar gökyüzünü renklendiriyor, her zamanki grinin arasından bakıyor ve manzaraya biraz renk katıyor.

Apartmanının yanındaki ara sokağa park ediyorum, çatlak tuğla duvara yaslanıp güneşin batmasını beklerken bir sigara içiyorum. Gölgeler yer boyunca uzarken, sigaramı duvara dayıyorum ve binanın içine doğru ilerliyorum, merdivenlerden onun katına çıkarken adımlarım kararlı.

Kapısının önünde durdum. Kilit açacağımı çıkarmadan önce kolu deniyorum ve eminim ki aptal herif kapıyı açık bırakmış. Sessizce içeri giriyorum, evin derinliklerine dalmadan önce kapıyı arkamdan sürgülüyorum.

Hoparlörlerden bir Nickelback şarkısı yükseliyor, havada ağır bir duman asılı ve onu hastalıklı tatlı bir kokarca kokusuyla lezzetlendiriyor. Evin derinliklerine doğru adım atıp bir sonraki odaya geçmeden önce her odayı kontrol ederken elim kalçamdaki hançeri örtüyor.

Oliver'ı mutfağında buluyorum, sırtı bana dönük, aptal gibi dans ediyor, tahta kaşığı mikrofon gibi ağzına götürüp şarkı söylüyor. Fesleğen ve közlenmiş domatesler havada ağır ağır asılı duruyor, devasa erişte tenceresinden gelen buhar dalgasına karışıyor. Köşede sanayi tipi bir kıyma makinesi duruyor; bıçakları, tezgahın üzerine düzgünce dizilmiş düzinelerce köfteyi oluşturmaya yetecek kadar eti öğütmekten sineğe bulanmış.

Ne yazık ki o yemeğini bitirmeden geldim. Spagetti ve köfte favorimdir.

Orada durup birkaç dakika baktım. Birinin kafasının arkasına delik açtığını fark edecek kadar bile kendini korumaya sahip değil.

Mağlup bir iç çekişle tezgahtan başıboş bir fincan alıp hoparlöre doğru fırlatıyorum. Hoparlör yere düşerken bardak paramparça oluyor, Oliver'ın etrafta dönmesiyle mutfakta büyük bir gürültü yankılanıyor.

Biçimimi kavrayınca gözleri açılıyor, kaşığı bir silah gibi önüne kaldırıyor.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor, telefonunun ulaşamayacağı bir yerde durduğu tarafa doğru ayaklarını sürüyerek.

Bir hırıltıyla hançerimi uzattığı eline doğru fırlatıyorum, iğrenç bir gıcırtyla etine battığında sırtıyorum. Oliver elinden kan akarken çığlık atıyor, avucunu parçalayan bıçağa bakarken yüzünde dehşet dolu bir ifade beliriyor.

"Bunu neden yaptın?" diye bağıyor, kızıl saçları terden alnına yapışmış. "*Kimsin* sen?"

"Benim adım Orion Adair." Bıçak bloğunu elinden aldım. ve başımın üstüne kaldırdım. "Benim olanı aldın. Şimdi de ben senin bir şeyini, hayatını alacağım."

"Ne?" Gözleri vahşi ve bir çıkış yolu arıyor. Bir mucize. "Neden? Ben hiçbir şey yapmadım ki-"

Bloğu kafasına doğru fırlattığımda sesi kesildi. Alnının ortasına iniyor, derisi yarılıyor ve baygın bir şekilde yere düşüyor.

Zavallı insan eti yığınınına bakıyorum, tahta bıçak bloğunu almak için eğilirken, Seraphina'nın ağzına sikini sokmasını tekrar tekrar izliyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Bloğu Oliver'ın kafasına indiriyorum, kafatasına çarparken görüşümü kırmızı bir sis kaplıyor.

Bitti. Ve bitti. Ve bitti.

Arkama yaslandığımda, kanlar içinde ve bitkin bir halde, Oliver'ın beyni her yerdeydi; yerde, duvarlarda, hatta krom buzdolabının kapağında bile eskiden Oliver Snow'a ait olanlar vardı.

Yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Tabii bu pisliği temizlemem gerektiğini hatırlayana kadar. Yetişkin bir adamın cesedini apartman merdivenlerinden aşağı sürükleyemem. Ama ben de öylece

Onu burada bırak. Kokmaya başlayabilir, ihtiyacım olmayan ya da istemediğim ilgiyi çekebilir.

Mutfığa göz gezdiriyorum, gözlerim kıyma makinesine takılıyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. *Mükemmel.*

Mutfaktaki her çekmeceyi açıyorum.

plastik sargıya rastladım. Ruloyu kutudan çıkarıp cesede doğru ilerliyorum ve Oliver'ın beynini bir yığın haline getirdikten sonra bir streç film tabakasının üzerine yerleştiriyorum.

Kafasından geriye kalanları plastiğin geri kalanıyla sarıyorum, vücudunun altındaki kan birikintisine bakıp ürperiyorum. Onu küvete götürüp doğramayı planlamıştım ama siktir et, her halükarda bir pisliği temizliyor olacağım.

Tırtıklı bir bıçakla Oliver'ın uzuvlarını kısa sürede kesiyorum ve her bir parçanın kıyma makinesine sığacak kadar küçük olmasını sağlıyorum. Gövdesi daha zor. Geri kalanını doğramayı düşünmeden önce tüm organlarını - kilometrelerce uzunluktaki bağırsaklardan bahsetmiyorum bile - vücut boşluğundan titizlikle kazımam gerekiyor.

Saatler sonra Oliver tezgahın üzerinde bir yığın kıymadan başka bir şey değildi. Eğlence olsun diye onu minik yuvarlak toplar haline getirip diğer köftelerle birlikte tezgahın üzerine diziyorum.

Onları orada bırakmayı düşünüyorum ama aklım başıma geliyor. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle kalıntıları alıp Oliver'ın süslü lavabosuna döküyorum, bir bardak dolusu çamaşır suyu ve çöp öğütücüyü uzun uzun çalıştırarak işi bitiriyorum.

Ne de olsa Oliver'ın evinin kokmasına izin vermem kabalık olur.

Çamaşır suyunun kalanını Oliver'ın kanını temizlemek için kullanıyorum.

mutfak zemini, tezgahlar ve dolaplar. İşim bittiğinde, her yer geldiğimden daha iyi görünüyor ve kendimi tebrik etmeden edemiyorum.

Eğer ölmemiş olsaydı, ondan bahşış isterdim.

Gözlerim hâlâ tezgâhta duran normal köftelere takılıyor ve o anda midem gurulduyor.

Hayır. Yapamazdım... Yapabilir miydim?

Oliver'ın kalıntılarının havasıyla kirlenmiş olabileceklerine karar vererek onları da lavaboya atıyorum. Midem şikayetle gurulduyor, ama kendime çiğ eti nasıl düzgün pişireceğimi bilmediğimi hatırlatıyorum.

Buzdolabına bakıyorum ama yiyecek hiçbir şey yok ve dondurucu da aynı şekilde kısır. Midemdeki yanmayı görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak ön kapıya doğru yürürken ağzımdan mağlup bir iç çekiş çıkıyor.

Ayrılmadan önce daireye son bir kez bakıyor, beyaz fayansların üzerinde Oliver'dan tek bir parça bile kalmadığından emin oluyorum. Memnun bir şekilde dışarı çıkıp merdivenlerden iniyorum, adımlarımda daha önce olmayan bir coşku var.

Binadan çıkarken, içeri giren yaşlı bir kadına neredeyse çarpıyordum. Kolları yiyeceklerle doluydu ve mücadele etmek zorunda kalmasın diye kapıyı açık tuttum.

"Çok teşekkür ederim!"

"Benim için zevk," diye sırtıtıyorum. "Çantaları taşımanıza yardım edebilir miyim?" "Oh, ne kadar tatlısın!" Omzunu dürtüyor

Koluma şakacı bir şekilde vurdu. "İyi olacağım, aşkım. Ama bu dünyada senin gibi adamlara daha çok ihtiyacımız var!" Bana veda ediyor ve ben de bisikletime doğru merdivenlerden iniyorum.

Görünüşe göre Azrail bile her mavi ayda bir iyilik yapıyor.

SERAPHINA

"RUN"

BİR HAFTA OLDU VE BEN ORION'U GÖRMEDİM. İTIRAF ETMELİYİM Kİ onunla tekrar karşılaşma umuduyla bir gün içinde birkaç kez kafeye uğrayacak kadar zavallıydım. Ama her seferinde boşa gitti. Sözüme sadık kalarak, Maggie ile daha fazla vakit geçirebilmek için bu haftaki müşterilerimi iptal ettim - ki bu da aynı anda hem harika hem de son derece sıkıcı oldu. Tek yaptığımız televizyonun karşısında çürüyüp sonsuz bir döngüde doğa programları izlemek oldu. Ama Maggie'yi hiç bu kadar mutlu görmemiştim, o yüzden bence buna değer.

Yine de birlikte geçirdiğimiz onca zaman, Vee ve kaplanları ziyaret etmek için eşyalarımı toplarken surat asmasına engel olmuyor.

"Güvende olacağına söz veriyor musun?" Geniş, mavi gözleriyle bana bakarken alt dudağı titriyor. "Haberlerde serbest dolaşan bir seri katil olduğunu duydum."

Bahsi geçtiğinde kalbim küt küt atıyor. "Ben iyi olacağım. Ben hep senin için endişeleniyorum... Sende hala

Sana verdiğim hançer,
değil mi?" Maggie hızla
başını sallar.

"Eğer biri içeri girerse, sivri kısmını ona sapla." Maggie
gülüyor. "Tıpkı bana öğrettiğin gibi."

"Aynen öyle." Sırt çantamın dibini kazıyorum,
parmaklarım orada saklı pembe şok tabancasının etrafını
sarıyor. Maggie'ye fırlatıyorum ama yakalamaya bile
çalışmıyor ve arkasından yere düşüyor.

İç çekerek onu aldım ve yavaşça tezgâhın üzerine koydum.
"Gerçekten ihtiyacın olursa bunu kullan. Gerçekten sıkışırsan
kaçman için sana birkaç saniye verir."

"Senin için endişelenmekten benim için endişelenmeye
nasıl geçtik?"

"Eh. Ben böyleyim işte." Yanına gidip kollarımı ona
doluyorum. Kucaklamama karşılık veriyor, ben uzaklaşmaya
çalışırken hafifçe burnunu çekiyor,

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallayarak onu bir kez daha sıkıca kucaklıyorum.
"Yarın. Ivan'ı görmeye gitmeden önce seninle biraz zaman
geçireceğim ve onu gördükten sonra geri döneceğim. Kulağa
hoş geliyor mu?" Ona bakmak için geri çekiliyorum, ağzını
çekiştiren küçük gülümsemeyi fark ettiğimde kalbimin
etrafındaki demir pençe gevşiyor.

Vedalaşıyoruz ve aceleyle merdivenlerden inip
motosikletimi park ettiğim köşeyi dönüyorum. Motor
kükreyerek çalışıyor ve debriyayı çevirip yüksek sesle gülerek
dağ koruma alanına doğru yola çıkıyorum.

Bulutlar gökyüzünde alçakta asılı duruyor, yolumu
aydınlatacak her türlü ışık huzmesini yok ediyor ve tüm
ormanı uğursuz gölgeler içinde bırakıyor. Buna ek olarak,
ağır bir sis tabakası yer boyunca süzülerek yolculuğumu iki
kat daha tehlikeli hale getiriyor. Bisikletim engebeli arazide
ilerlerken göğsümü gidona bastırarak eğiliyorum, dik
durmaya çalışırken parmak eklemlerim mengene gibi
bembeyaz oluyor. Görevime o kadar odaklanmışım ki,
birkaç metre ileride beliren tehlikeyi fark etmiyorum.

Ve patikanın ortasına yerleştirilmiş kayaya doğru fıçıyla düştüm.

İvmem beni gidondan kafa üstü düşürürken ağızımdan sessiz bir çığlık çıkıyor ve yere yaklaşırken izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Son saniyede başımı eğiyorum, havada dönüyorum, böylece omzum darbenin ağırlığını alıyor.

Buzlu zemine çarptığımda sağ tarafımdan acı fişkırıyor, boğazımı tırmalayan ve kurtulmak için çaresizce çırpınan bir acı çığlığı. Ama buna izin vermedim.

Burnumdan birkaç derin nefes alarak ayağa kalkıyorum, ormanın etrafına bakarken kolumdan aşağıya vuran kör edici acıyı görmezden geliyorum. Yaklaşık on metre arkamda, gölgeliklerin altında tehditkâr bir şekilde parıldayan gümüş iplik olta yatıyor. Ve daha sağda, ezilmiş çalıların arasında bisikletim yatıyor.

Durumunu gördükçe kalbim sıkışıyor - bu kadar uzaktan bile tamamen berbat durumda olduğunu anlayabiliyorum. Ve yardım almadan onu ormanda çekebilmemin hiçbir yolu yok. Başımı ellerimin arasına alıp derin ve eşit nefesler almaya odaklanıyorum; bir plan yapacak kadar sakinleşmeye çalışıyorum.

Ama sonra ıslık çalmaya başlar.

Unutulmaz, havadar ses açıklığı doldururken başımı kaldırıyorum. Bir daire çizerek dönüyorum, gözlerim aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerdeymiş gibi görünen sesin kaynağını bulmak için açıklığı tarıyor.

"Kim var orada?" Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken soruyorum. "Taşı oraya koyan sen misin?"

Başka bir ıslık sesinden başka bir cevap yok.

-İşte o zaman melodinin *ne* olduğunu anlıyorum. Alçaktan başlıyor, sonra forte'ye çıkıyor, her noktalı vuruş derimin altına doğru ilerliyor ve sinir uçlarımla tırmalıyor.

Geceleyin küçük güvercinler uçar, Gümüş kanatları solan ışık gibi yumuşaktır.

*Bir keresinde nazik bir şarkı söylediler,
Ama karanlıkta, çağrılarını yanlışı
geliyor. Ey geniş gözlü aşıklar,
dolaşmayın,
Çünkü güvercinler gerçek yuvalarını buldular,*

*Geceleri küçük güvercinler uçar, Gümüş
kanatları ay ışığında parlar Bir
zamanlar nazik bir şarkı
söylerlerdi,
Şimdi gölgeler uzarken bir uyarı.
'Ey gözleri açık aşıklar, dolaşmayın,
Çünkü şeytan tahtını ele geçirdi.
Hayalet grisi kanatlı küçük güvercinler,
Tüneklerinde oturup yaşayanların yok oluşunu
izlerler. Gözü yaşlı aşıklar, güvercinler iç
çekmeye başladığında,
Son kez veda etme zamanı.
Bir anda durur.*

Ve sonra onu görüyorum: açıklığın kenarında, omuzlarına dökülmüş ağır siyah paltosunun altındaki şişkin kasları gizleyen bir adam. Eldivenli elinde büyük gümüş bir hançer tutuyor, ama bu bile onun en korkutucu yanı değil - veba maskesinin parlayan kırmızı gözleri.

Gölgelerin arasından iki tehditkâr küre gibi parlıyorlar ve başka tarafa bakmaya çalışsam da -hareket edemiyorum-.

Yabancı döner onun Kafa için ve
yan, vurgulayarak etkileyici deri Gaga
. onunMaske, Yine de Ben boynundan
yukarı doğru uzanan garip yara izine odaklanmıştı.

Bir şimşek gibi görünüyor. Farkında olmadan ileri doğru bir adım atarken bu düşünce kafamı dolduruyor. İçimdeki bir şey beni maskeli yabancıya yaklaşıyor. Beni *çekiyor*.

Adımlarım donmuş yapraklara çarpıyor, ama bu Beni transımdan çıkaran şey onun sesi değil. Açıklığa doğru akıyor, derin ve mekanik ve bu dünyadan değil. Ve sadece tek bir kelime söylüyor.

"Koş."

Ne yaptığımı bilmeden bacaklarım hareket ediyor. Çalışların arasından geçerken başıboş uzuvlar tenime çarpıyor, zihnim çılgılık atan bir düşünce koşusu dışında bomboş. Ayaklarımı ileri doğru zorlarken beynim hava almak için çılgılık atıyor, ne yöne koştuğumu ya da nereye varacağımı umursamıyorum. Tek bildiğim bu çılgın manyaktan kaçmam gerektiği.

Tam biraz mesafe kazandığımı düşünürken, eldivenli parmaklar saçlarımın ucundan tutuyor, sistemime bir adrenalin şoku gönderiyor ve bacaklarımın inanılmaz derecede daha hızlı hareket etmesine neden oluyor. Ama bu benim zararına.

Ayağımın ucu başıboş bir köke takılıyor ve bu gece ikinci kez havada uçuyorum. Gelmeyen bir darbeye hazırlandım, gözlerimi açtığımda bir çift eldivenli elin belime sıkıca sarılmış olduğunu ve beni dik tuttuğunu gördüm.

Parmakları sıkılaşıyor, derinin yumuşak gıcirtısı içime bir arzu dalgası gönderiyor. Arkamdan gelen kısık kahkahayla nefesim hızlanıyor, ancak gövdesini bana doğru bastırdığında artıyor.

Taytımın ince kumaşı üzerinde kayan siki çelik gibi. Kalçalarını savurarak başını göt deliğine doğru itiyor. Gırtlaktan gelen bir kıkırdama havayı doldururken kaslarım geriliyor, açıkta kalan tenimi tüylerim diken diken oluyor.

"Çok iyi iş çıkardın." Maskesinin gagası omzuma değene kadar başını eğiyor. Derin bir nefes alıp, çökmekte olan bir iniltiyle dışarı veriyor. "Acaba parmaklarımı o güzel küçük amcığına soksam ne bulurdum? Benim için sırılsıklam olur muydun? Küçük pis bir sürtük gibi sırılsıklam mı olurdun?"

Elini kaldırıp boğazımın ön tarafını kavırıyor ve hava yolumu kesecek kadar basınç uyguluyor. Panik damarlarımı yakarken gözlerim patlıyor, ağzım açılıp kapanırken gelmeyecek oksijeni arıyorum. *O izin verene kadar olmaz.*

Beni yerimde tutarken, diğer eli altıma doğru kayıyor.
bel bandı, parmak uçları inching Çılgınca
daha yakın için benim

Ortaya. Seksimin tepe noktasının hemen üzerinde duruyor, soğuk deri ısınmış etime karşı mutluluk veriyor. Daha iyi hislerime rağmen, daha aşağı inmesini istiyorum. Bana *dokunmasını* istiyorum. Beni almasını.

Derin bir nefes daha alıyor, sesi tehditkâr bir tıslamayla çıkıyor. "Ama sen sadece benim için değilsin, değil mi? Kimseye ait değilsin, *herkese.*" Parmakları etime saplanıyor, görüşümde lekeler oluşuyor, bedenim onun elinde gevşerken dünya bir odaklanıp bir kayboluyor. Parmaklarını ulaşamayacağım bir yerde tutarken acıdan başka bir şey yapamıyorum.

Kalçalarını iterken vahşi bir hırıltı yankılanıyor, tutuşu çürükler bırakacak kadar sıkılaşıyor. "Neden? Neden sana dokunmalarına izin veriyorsun? *Bana* aitken *neden?*" Sesi düzensiz, her kelimesi saf öfkeyle çatlıyor. "Sen *benimsin*, küçük güvercin. Bedenin *benim*; dokunuşun *benim*. Düşüncelerin, nefesin, varlığın, hepsi *bana* ait."

Boynumdaki tutuşu gevşetiyor ve sonunda nefes almama izin veriyor. Nefes aldığımda, o kadar sevgi dolu bir jestle maskeyi boynumun yan tarafına doğru sokuyor ki berbat bir şey. "Yakında göreceksin, küçük güvercin. *Yakında.*"

Elleri beni bıraktı ve ben öne doğru itildim, zar zor Yüzüstü toprağa düşmeden önce ellerimi açacak kadar aklım var. Oksijeni ciğerlerime çekiyorum, yanaklarımdan süzülen rahatlama gözyaşları görüşümü engelliyor.

Sonunda kendimi ayağa kalkacak kadar toparladığımda yabancı gitmişti. Küçük açıklığın etrafına bakarken dizlerim titriyor, her hışırtıda ve uzak hayvan seslerinde sığıyorum, maskeli yüzün her an gölgelerin arasından çıkacağına ikna oluyorum,

Ürpererek bisikletimin bulunduğu yöne doğru ilerliyorum. Hüzünlü halini gördükçe kalbim sıkışıyor ama

Vee'ye yürüyerek ulaşmaya kararlı bir şekilde patikadan aşağı inerken bunu aklımdan çıkarıyorum.

Dağ yamacının önündeki dairesel açıklığa vardığımda donmuş, yıpranmış ve kemik yorgunu bir haldeydim. Bileğimi kilide doğru kaldırıyorum, ancak kayadan duvar kayarak açılıyor ve endişeli bir Vee ortaya çıkıyor.

"Seraphina!" Öne doğru bir adım atıyor, yosun tutmuş gözleri cildimdeki sayısız kesik ve sıyrığı inceliyor. "Ne oldu? Ben de tam dışarı çıkıp sana bakacaktım!"

Başımı sallıyorum, ormandaki karşılaşmamı düşünürken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bunu anlatmaya hazır değilim - eğer hazır olacaksam. Tek istediğim banyoya girip uzun, rüyasız bir uykuya yatmak ve sarhoş edici maskeli adamın tüm düşüncelerini kovmak.

"Aptalcaydı. Dikkat etmedim ve bisikletimi çarptım. Önemli bir şey değil." Gülümsüyorum ama Vee'nin yüzündeki ifadeden ikna olmadığı anlaşılıyor.

"Keyfin bilir." Beni içeri almak için kenara çekildi. "Ama bana anlatmaya hazır olduğunda, can kulağıyla dinliyorum."

Sviato ve Savyne'nin kanepeye yayılmış hallerine bakarken içten bir gülümsemeyle yanından geçip gidiyorum. Ben yaklaştıkça iki büyük beyaz kaplan başlarını kaldırıyor, kuyruklarının uçları bana bakarken mutlulukla sallanıyor.

"Selam çocuklar." Kanepenin önünde yere çöküyorum ve parmaklarımı Sviato'nun kürkünde dalgınca gezdiriyorum. Savyne kıskançlıkla gözlerini kısıyor ve kocaman bir pençeyle uzanıp beni kardeşinden uzaklaştırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "İşte bu yüzden iki elim var," diye mırıldanıyorum ve diğer elimle uzanıp Savyne'i de okşuyorum. Vee birkaç dakika sonra elinde kediotu tentürüyle beliriyor ve ben de minnetle içiyorum, iğrenç tadı ağzımı kaplarken kaşlarımı çatıyorum.

"En son ne zaman uyudun, Seraphina?"

Soru her zamanki gibi aynı ama bu sefer ona karşı dürüst olmam gerektiğini hissediyorum. "Beş gün."

Vee gözlerini sempatiyle kırpıştırarak uzanıyor ve yıpranmış eliyle omzumu sıkıyor. "Hatırlıyor musun?"

Yerdeki bir noktaya bakıyorum, gözlerimin arkasında bir duygu seli kabarıyor. "Ben... Ben bilmiyorum. Rüyalar... hiçbir anlam ifade etmiyorlar. Ve uyandığımda, onlarla ilgili tek bir şey bile hatırlayamıyorum." Başımı ellerimin arasına alıyorum, yorgunluk omuzlarımı içe doğru kıvrıyor. "Endişeleniyorum, Vee. Kayıyorum diye endişeleniyorum. Gerçek olduğunu bile bilmediğim şeyler olmaya devam ediyor. Korkuyorum, korkuyorum..." Kelimelerin geri kalanı gelmiyor. *Delireceğimden korkuyorum.*

Vee tek kelime etmeden beni kollarına çekiyor, bir hıçkırık serbest kalmakla tehdit ederken bana sıkıca sarılıyor. Avuç içiyle sırtımı yatıştırıcı daireler çizerek ovuyor, bu hareketin ona zarar verdiğini biliyorum. Ama vazgeçmiyor, bana sarılmaya devam ediyor, kendimi toparlamam için bana bir şeyler veriyor.

Ne zaman olduğunu fark etmiyorum ama sonunda Vee'nin kollarında uykuya dalıyorum. Özlediğim uyku bu değil ama yine de bir şey var ve bunun için minnettarım.

Yine de o maskeli adam zihnimin gölgelerinde dolaşıyor. Saldırmak için bekliyor.

Ve bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum.

SERAPHINA

"UYKUDA YÜRÜYÜŞ"

SOĞUK... ÇOK SOĞUK.

Rüzgâr çıplak tenimi kamçılادıkça kollarımı göğsüme doluyorum, ıslak toprak ve selvi kokusu havada ağırlaşıyor. Ağustos böcekleri cıvıl cıvıl ötüyor, beni uyutuyor - durun, *bu doğru değil.*

Aynı anda gözlerim açılıyor ve korku beni sarıyor. Etrafımdaki orman açıklığına bakarken göğsüm, buz gibi parmaklarım zihnime doğru kıvrılıyor. *Nasıl... neden buradayım?*

Yere bakıyorum ve kıyafetsizliğimden dolayı dehşet içinde soluk soluğa kalıyorum.

Çıplak ayaklarımdan sızan kanlı kesikler. Yine de onları hissetmiyorum - katıksız ve tam bir dehşetten başka pek bir şey hissetmiyorum.

Uyurgezer olmalıyım... Mantıklı olan tek şey bu.

Gençken, neredeyse her gün uyurgezerdim.

Gece. Rastgele yerlerde -bazen tehlikeli- uyanıyordum ve yataktan neden kalktığıma dair hiçbir ipucu ya da gerekçe yoktu.

Ama bu... bu yeni bir şey. Daha önce hiç kıyafetlerimi çıkarıp gece ormanda boğuşmaya gitmemiştim. En azından isteyerek.

Veba maskeli adamı hatırladığımda omurgam boyunca bir ürperti dolaşıyor. Eğer dışarıdaysa, o zaman fena *halde* boku yemiş olabilirim, özellikle de kendimi koruyacak hiçbir şeyim olmadığı için.

Tabii ki, bu düşünce geçer geçmez o tüyler ürpertici ıslık tekrar başlar.

"Orospu çocuğu." Yavaş bir daire çizerek etrafımı incelerken gözlerim kocaman açılıyor. Onu bir ağacın arkasından bakarken gördüğümde duruyorum, onu görmek kanımın ısınmasına neden oluyor ve uçuş mekanizmam devreye giriyor.

"*Kimsin* sen?" Üstümü örtme zahmetine girmiyorum, o zaten her şeyi görmüştür. Bunun yerine, keskin dallar ayaklarımın altında çıtırdarken tabanlarımdaki acıyı görmezden gelerek ona doğru bir adım attım. "Benden ne istiyorsun?"

Islık sesi kesilir ve yerini kötü niyetli bir kıkırdamaya bırakır.

"Ben. İstiyorum. *Her şeyi.*"

Gözümü kırpmamdan daha hızlı hareket ediyor. Bir anda üzerime geliyor, eldivenli ellerini kollarıma doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Onu içime çekerken duman ve karanfil duyularıma saldırıyor, ama rahatsız edici değil. Aksine, şimdiye kadar soluduğum en sarhoş edici şeylerden biri.

Beni orada tutarken eli boynumun arkasına dolanıyor, gecenin sessizliğinde hızlı hızlı nefes alıyor, hançerini kınından çıkarırken çıkardığı sestten başka ses yok.

"Sana bir şey vermeyi unuttum." Sesi tamamen günah ve baştan çıkarıcı, bu ses zihnimin üzerine bir sis örtüsünün çökmesine neden oluyor. "*Kime* ait olduğunu hatırlaman için bir şey."

Ağzım patlarken kalçamdan yakıcı bir acı fışkırıyor. Bıçağının ucunu sürüklerken dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı.

Etimin derinliklerine. Sıcak kan bacağımdan aşağı akıyor, bu his açıkta kalan etime çarpan soğuk havayla daha da artıyor.

"*Benim*," diye homurdanıyor, yüzünü boynuma bastırıyor ve derin bir nefes alıyor. Acı çekiyormuş gibi ellerini benden çekiyor, birkaç titrete adım geri atarken hareketleri düzensizleşiyor. Orada durup sadece izleyebiliyorum, zihnim bedenimle, ondan alabildiği hislerle savaş halinde.

Geldiği gölgelere geri çekiliyor ve beni aklımda dönen tek bir düşünceyle baş başa bırakıyor.

Ne oluyor lan?

1c

ORION

"KÖTÜ NİYETLİ AYARLAMALAR"

MASKEYİ YÜZÜMDEN ÇEKİP ÇIKARIYORUM, SERİN GECE HAVASINI İÇİME ÇEKİYORUM.

Cebimden bir sigara çıkarıp taze oksijeni daha tanıdık bir şeyle değiştirmek için can atıyorum. Derin bir nefes çekiyorum, Seraphina'nın dairesinin penceresine bakarken kiraz kırmızısı uç yüzüme sert gölgeler düşürüyor.

Spor çantamın askısı, ağırlığından dolayı omzumu kesiyor ama ben bunu hissetmiyorum bile. Tek bildiğim

-Ben ele geçirilmiş bir adamım. Seraphina'nın özündeki bir şey beni ona çağırıyor, beni içine çekiyor ve tüm doğru ve yanlış duygularımı kaybetmeme neden oluyor. Onu *avlamak* istememe neden oluyor. Ona sahip olmak, onu doldurmak... onun her lanet parçasını almak ve toza dönüştürmek.

Çünkü Seraphina'yı kurtarmak istediğim kadar, onu yok etmek de istiyorum.

Sigaramı söndürmek için fiske vururken kanım kulaklarımda çınlıyor.

Topuğumun altında ezerek kaldırımda koyu bir leke haline getiriyorum. Güneş yakında doğacak,

ve burada daha fazla zaman kaybedersem, Seraphina muhtemelen eve gelip planlarımı öğrenecek.

Giriş doğru adımlarımı atarken yüzümde bir gülümseme beliriyor, adrenalın damarlarımda dolaşırken çantam tüy gibi hafifliyor.

Tatlı Seraphina'nın dairesinde bazı düzenlemeler yapmanın zamanı geldi.

SERAPHINA**"LASTIK ÖRDEK, LASTIK ÖRDEK"**

GÜNEŞ TAM TEPEDEYKEN VEE'NİN İNİNE GERİ DÖNMENİN YOLUNU BULUYORUM. Ufukta, soğuk, çamurlu ve ormandaki yürüyüşümden dolayı perişan bir halde. Dağın önündeki açıklığa atılmış giysilerimi buluyorum, onları kapıp buz gibi tenimin üzerine çekerken yüzüm ısınıyor. Elbiseler etimin üzerine düşerken, maskeli adamın dokunuşunu hatırlıyorum ve kanım ısınıyor.

Böyle hissetmemeliydim. Hâlâ bunu düşünmemeliyim. Onun hakkında.

Onu aklımdan silkeleyerek bileğimi kayaya bastırdım. Duvarı kazıyarak çıkan sesin Vee'yi uyandırmamasını umuyorum. Bir fare kadar sessiz, banyoya doğru sığıyorum ve Vee'yle karşılaşmadığımda rahat bir nefes alıyorum. Suyu gidebildiği kadar ısıtıyorum ve akıntının altına giriyorum, vücudum çözölmeye başlarken gözlerim mutlulukla kapanıyor.

İsteğim dışında, zihnim ormandaki adama gidiyor. Zihnimde o garip mekanik sesi duyuyorum

Sanki yanımdaymış gibi net bir şekilde, ama dehşet yerine, sadece içimde derin bir zonklama uyandırıyor.

Elim seksime doğru kayıyor, parmak ucumu klitorisimin etrafında döndürürken başım fayansa yaslanıyor. *Bu çok yanlış. Tamamen yanlış.* Ama lanet olsun, çok iyi hissettiriyor.

Boşalırken elimi ağızıma kapatıyorum, iki katına çıkıyorum. ve elimi kaygan bir uyarılmayla kaplıyor. Bir an için beni boşaltanın maskeli adam olduğunu hayal ediyorum ve bedenim yeni bir zevk dalgasıyla sarsılıyor.

Tükenmiş bir halde düşün zeminine kayıyor, son orgazmım da g e ç e r k e n alnımı dizlerime dayıyorum. Su boynumdan ve sırtımdan aşağı akarken kaslarım hafifçe titriyor, bu his o kadar mutluluk verici ki neredeyse uyuyacağım. Vücudum yana düşüyor, kalçamdan yayılan bir acı sarsıntısıyla gözlerim açılıyor. Adrenalin akıyor benim Damarlar, I stand itibaren ve Duş, değil Hatta Aynaya doğru yürürken suyu kapatma zahmetine katlanıyorum.

Yani gerçekten bir rüya değildi.

Ağızım kalçama kazınmış sembole, açıkça bir hilal olan şeyden yayılan kızgın pembe ete düşüyor. Uçtan uca sadece bir santim uzunluğunda olmasına rağmen solgun tenimde bir işaret feneri gibi duruyor. Bir *marka*.

Hassas noktayı dürttüğümde parmaklarım titriyor, yüzüm buruşuyor.

Yaradan taze kan akarken. Büyük değil ama derin ve şüphesiz bir yara izi bırakacak.

Sanki zaten yeterince yokmuş gibi.

Lavabonun altındaki ilk yardım çantasını alırken boğazım daralıyor. Antiseptik yakıyor ama gözlerimin arkasındaki ateşle ya da damarlarımdaki orman yangınıyla kıyaslanamaz bile. Yaranın üzerine bir pansuman yapıp banyodan çıkıyorum, kalçamdaki leke her adımda nabız gibi atıyor.

Bir çift tayt ve basit bir siyah tişört giyip mutfağa gidiyorum, hafif çınlama sesleri bana şunu söylüyor

Vee ben onu görmeden oradaydı. Adadan birkaç adım ötede duruyorum, o ocağın başında meşgulken dudağımı çiğniyorum.

"Peki dün gece nereye gittin?"

Sertçe yutkunuyorum, gözlerim onun sırtına sabitlenmiş.

"Hiçbir yerde." "Hmm. Paniğe kapılmış iki kaplan bana aksini söyledi." O

Sonunda döndü ve bana delici bir bakış fırlattı. "Yatağıma atlayan iki büyük canavar tarafından uyandırılmaktan hoşlanmıyorum, Seraphina." Ses tonu sert ama kan taşı gözleri endişeyle parlıyor ve göğsümün suçluluk duygusuyla daralmasına neden oluyor. "Nereye gittiniz? Ve *neden?*"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Ormanın ortasında uyandım. Sanırım uyurgezerdim." Maskeli adam ve kıyafetsizlikle ilgili kısımlardan bahsetmemeye karar veriyorum. Zavallı kadına kalp krizi geçirtmek için bir neden yok.

Ağır bir iç çekerek tavayı ocaktan alıyor ve tabağa bir porsiyon yumurta ve domuz pastırması boşaltıyor. "Korkarım bu benim hatam olabilir. Kediotu tentürü..."

"Endişelenme, Vee. Ben gayet iyiyim. Gördün mü?" Yüzüme alaycı bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak bir daire çiziyorum. Ona bunun tentürden kaynaklanmadığını, gençken sürekli uyurgezer olduğumu söylemeliyim ama yine de... Onu gereksiz yere endişelendirmek istemiyorum.

Gülümseyerek bana dumanı tüten bir tabak uzatıyor. Aceleyle "teşekkür ederim" diyerek tabağı kapıyorum ve hemen yemeği boğazıma tıktığım adaya koşuyorum.

"Seraphina!" Vee hayvani gösterime karşı dehşet içinde başını sallıyor, elinde kullanılmamış bir çatal tutuyor. "Bu iş gittikçe saçmalaşıyor."

Ona ağzım kapalı bir şekilde sırtıyorum, yanaklarım depoladığım yumurta miktarıyla şişmiş durumda. Yorgun bir şekilde iç geçiriyor ve kendine bir tabak almak için dönüyor, kahvaltıdan küçük, medeni ısırıklar alırken yanıma oturuyor.

İşimiz bittiğinde Sviato ve Savyne'ye sabah yemeklerini veriyorum ve Vee'nin haftalık temizliğine yardım etmek için oturma odasına geçiyorum. Vee odanın köşesindeki plak çalara gidiyor, parmakları hızlıca başlıklar arasında geziniyor ve canlı bir Jackie Wilson albümü seçiyor. Vee bir daire çizerek dönerken hoparlörlerden Baby Workout çalıyor, Vee şarkıyla birlikte sallanırken ağzı nadir görülen bir gülümsemeye bürünüyor.

Enerjisi o kadar bulaşıcı ki, kendi kalçalarımı ritme göre hareket ettirirken buluyorum, ayaklarım Vee'ye daha yakın dans ediyor. Bana doğru uzanıyor ve koro patlak verdiğinde bir daire içinde dans ediyoruz, kahkahalar loş alanı ılık ve neşeye dolduruyor.

Son nota çaldığında Vee kolunu omzuma atıyor, nefesini tutmaya çalışırken göğsü kabarıyor. Başını hafifçe çevirip bana güneşe rakip olacak kadar sıcak bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim canım. Buna ihtiyacım vardı."

O uzaklaşırken plak bir sonraki şarkıya atlıyor, toz bezine uzanırken kalçaları hala sallanıyor. Paspas ve süpürgeyi kaptığı gibi bana uzatıyor ve sessizlik içinde temizliğe devam ediyoruz.

Ördeklerle dolu son rafın tozunu almak için uzandığımda şarkı tekrar değişiyor, "To Be Loved "ın melankolik notaları geniş alanı dolduruyor. Şarkının akorlarını bir koku noktıyor ve başımı Vee'ye doğru çevirdiğimde onu gözyaşlarına boğulmuş halde buluyorum. Buğulu gözleri avucundaki lastik ördeğe sabitlenmiş, ağlamasını tutma çabasıyla omuzları titriyor.

Duygular o kadar ham ki -Vee'den gelenler o kadar yabancı ki- birkaç dakika boyunca öylece bakakalıyorum ve bu manzarayı kafamda oturtmaya çalışıyorum.

"Vee?" Fısıldıyorum. "Vee, iyi misin?"

Birden doğruldu, odada olduğumu unutmuş gibi gözlerini kaçırdı. Sanki bir an için nerede olduğunu unutmuş gibiydi. "Ah, çok özür dilerim. Tabii ki üzgünüm." Ördeği yavaşça rafa yerleştirdi. "Sadece bir anıya kapıldım."

Sessizce bekliyorum, Vee'nin kan çanağına dönmüş gözlerindeki uzak bakış karşısında göğsüm çatlıyor. Elini uzatıp lastik ördeklerin ulaşamayacağı bir yere koyuyor, buruşuk ağzında alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Eminim tüm bu aptal oyuncakları sakladığım için deli olduğumu düşünüyorsundur," diye mırıldanıyor, ördeklerden birinin gagasındaki bir toz zerresini dikkatle silerken. "Onları neden topladığımı sana hiç söylemedim, değil mi?"

"Hiç sanmıyorum." İlgisiz görünmeye çalışarak sesimi alçak tutuyorum. Vee ürkmüş bir istiridye kabuğu gibidir, sadece nadiren ve tutarsız zamanlarda kalbini açar. Tek bir yanlış kelimeyle kendini kapatır ve bir sonraki mavi ay gelene kadar sırlarını saklar. "Yine de duymak isterim," diye ekliyorum, ona çekingen bir bakış atarak.

Kıkırdıyor, avucundaki sarı ördeğe bakarken gözleri buğulanıyor. "Muhtemelen senin yaşındaki bir kız için çok sıkıcı bir hikâye. Çok temenni dolu."

Başımı ciddiyle sallıyorum. "Bana ördeklerden bahset, Vee. Sakın benden bir şey saklamaya kalkma."

Gırtlaktan gelen bir kahkahayla başını geriye atıyor, bu ses onca gölgeyle dolu alana ışık getiriyor. Durduğunda, bakışlarında daha önce olmayan bir parlaklık var. "Pekala, sana anlatacağım. Ama biraz... duygusallaşırsam beni suçlama." Son kelimedede burnunu yukarı çevirse de gözleri ona ihanet ediyor.

Bakışlarımı tuhaflıklarla dolu rafa çeviriyorum ve korsan şapkalı bir tanesini işaret ediyorum. "Bana bunu anlatarak başlayabilirsin."

Vee başını sallıyor, ağzı hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Mesele ördeklerin kendileri değil, temsil ettikleri şey."

"Ve bu?" Öne doğru eğilip tüm dikkatimi Vee'ye veriyorum.

Yan tarafa bakıyor, gözleri geçmişin anılarıyla gölgelenmiş. "Sevdiğim ilk adam -tek adam- beni öptüğü ilk gece bana o aptal şeylerden birini verdi."

Sormak için ağzımı açıyorum ama düşüncelerimi okuyarak başını sallıyor. "Orişinal ördek çoktan gitti. Ama şimdi bile - bunca yıl sonra bile... Ne zaman o aptal ördeklerden birini görsem, onu saklamak zorundayım. Onu hatırlamama yardımcı oluyor. Sahip olduğumuz şeyleri hatırlamama. Paylaştığımız aşkı."

O kadar üzgün, o kadar acı çekmiş görünüyor ki sormaya korkuyorum. Ama sormak zorundayım. "Kim o?" diye sordum. "Adam mı?"

Vee gülümsüyor ama bu mutlu bir gülümseme değil. "Her ne *ise* artık bir önemi yok, korkarım." Gözlerini kucağına çeviriyor. "Ben on altı yaşındayken öldü."

Zorluklarla dolu bir hayatın yıprattığı yüzüne bakarken acı kalbimi sıkıyor. Kalp acısı. "Çok üzgünüm, Vee." Uzanıp ona dokunmak, onu bir şekilde rahatlatmak istiyorum. Ama biliyorum ki dokunuşum onun için işleri daha da kötüleştirecek.

Şarkı sona ererken kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Uzun zaman önceydi. Fark etmeyecek kadar uzun zaman önce. Acıtmamalı."

"Bazı yaralar zamanla iyileşmez." Riske girip elini tutmaya karar vererek ona doğru bir adım atıyorum. Başını kaldırıyor ama görmeyi beklediğim duygunun yerini derin, girdaplı bir minnettarlık alıyor. Vee'nin geçmişinde neler yaşadığından emin değilim. Tek bildiğim şu anda, tam burada, sırtını yaslayabileceğı birine ihtiyacı olduğu.

"Hadi gel." Onu elinden tutup kanepeye doğru çekiyorum. "Senin boktan -yani *seçkin*- siyah-beyaz filmlerinden birini izleyelim."

Vee zayıf bir kıkırdama çıkarıyor ama yine de elimi sıkıyor ve onu kanepeye götürmeme izin veriyor. Vee'nin gözeneklerinden sızan hüznü hisseden kaplanlar da bize katılıyor. Savyne bile ona sarılıyor, kolunu nazikçe yalıyor ve dev başını göğsüne yaslıyor.

Çok geçmeden filmin içinde kayboluyor ve onu takip etmek istesem de aklım çok daha kötücül bir şeye takılıyor. Vee'nin eski bir film seçmesi

Western, yüzü kapalı her oyuncunun maskeli adam imgesini zihnimde ön plana çıkarması.

Vee rahatlamaya başlarken, ben içimdeki karmaşanın daha da derinlerine düşüyorum. Nereden başlayacağımı bilemediğim o kadar çok soruyla doluyum ki... Yine de şu anda her şeyden çok bilmek istediğim bir şey var.

Şu anda neyin peşinde?

ORION**"TANIŞMA TAVSİYELERİ"**

SOKAĞIN KÖŞESİNDE DURMUŞ, ELİMDE SIGARAMLA ÜFLÜYORUM.

kapüşonlu tişörtümü başımdan aşağı sıyırdım. Serpahina'nın dairesine yaptığım eklemeleri herhangi bir kesinti olmadan gerçekleştirebildim ve genel olarak sonuçlardan çok memnunum. Dairesinin etrafına ustalıkla birkaç kamera ve konuşmalarını yakalamak için böcekler gizlendi, ancak açık ara en sevdiğim kısım, döşeme tahtalarının altında oymayı başardığım sürünme boşluğu - dolabının altındaki boşluğa açılan bir boşluk.

Başarımı anlatırken uyku göz kapaklarımı çekiştiriyor ve bana üç gündür uyumadığımı hatırlatıyor. Ancak yine de kendime bu zevki tattırmadan önce bir şeyler yapmam gerekiyor.

Sabah oldu ve ilk kez güneş gökyüzünde parlıyor, Jake Robinson'ın dairesinin yakınındaki ara sokağı kaplayan pisliği aydınlatıyor. Dişlerimi sıkarak telefonumu çıkarıyorum, son bir haftadır zihnimde tekrar tekrar oynayan videoyu izlerken göğsüm öfkeyle aydınlanıyor.

Kızıl ucube iğrenç yükünü Seraphina'nın boğazına boşaltıyor ve bir saniye geçmeden, Jake sikini avuçlayarak öne çıkarken, Seraphina siyah saçlı olan Noah tarafından havaya kaldırılıyor. İğrenç aletini Seraphina'nın içine sokmasını izlerken ensemde bir sıcaklık hissediyorum, Seraphina mutluluktan başı geriye düşerken telefonu neredeyse avucumun içinde eziyordum.

Ne küçük bir fahişe. Benimki hariç herkesin sikinin tadını çıkarıyor, ona bakmalarına, dokunmalarına, içine boşalmalarına izin veriyor.

Videoyu izlerken tüm vücudum öfkeyle titriyor Sonunda, kendi elimi onun boğazına dolanmış, sikimin etrafında kıvrılırken onun hayatını sıkarken hayal ettiğimde, sikim pantolonuma dokunuyor.

"Siktir." Telefonu cebime soktum. Jake'in apartman kompleksinin merdivenlerinden yukarı çıkıyorum, hançerim kalçamda bir delik açıyor. Merdivenlerin başına geldiğimde yaşlı bir kadın dışarı çıkıyor ve kapıyı benim için açık tutacak kadar nazik davranıyor.

Ona başımla teşekkür ediyorum, Jake'in katına çıkan asansöre binerken kanımdaki öfkenin yerini neşe alıyor. Kapısına iki kez vuruyorum, sonra gözetleme deliğinin önünden kayıyorum, sırtımı duvara dayıyorum ve hançerimi kınından çıkarıyorum.

"Geliyorum!" diye sesleniyor derin bir erkek sesi, sesin ardından a telaş . Ayak sesleri. O açılır ve kapı olmadan Bir düşünce ve onun aptallığına gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum.

Jake kapıdan dışarı bakıyor, yana bile bakamayacak kadar aptal. Omuz silkiyor, sonra kapıyı çekip kapatmaya başlıyor ama ben ayağımı dışarı fırlatıyorum, deri botlarımın ucu kapıyı olduğu yerde durduruyor.

Jake sonunda beni fark edince gözleri açılıyor ve bir elini göğsünün üzerinde tutarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Tanrım. Seni orada fark etmemiştim."

"Öyle görünüyor."

Kaşlarını kaldırdı, kabarık beyaz cübbesinin kaymasına neden oldu ve bir daha asla görmek istemediğim kısımlarını ortaya çıkardı. "İhtiyacınız olan bir şey var mı, yoksa...?"

Kapıyı iterek açtığımda kötü niyetli bir sırıtış ağzımı yokluyor ve Jake'in sendeleyerek geri çekilmesine neden oluyor. Endişeli bir ifadeyle ellerini kaldırıyor ve ona doğru attığım her adıma bir adımla karşılık veriyor.

Ben cebimden bıçağımı çıkarırken, neşeli sırıtışımı daha fazla gizleyemeyerek odanın en ucundaki duvara çarpıyor. "Sen Jake Robinson'sın."

Bir soru değil, bir ifade; ama amele öyleymiş gibi başını sallıyor. "Bu doğru. Sen de kimsin lan?"

Başımı eğip sapı tutuşumu ayarlıyorum. "Yakında ölecek olman önemli mi?"

Jake titreyen bir nefes aldı. "Bak dostum, bela istemiyorum. O yüzden ben güvenliği çağırmadan önce neden o ürkütücü gülümsemeni ve bıçağını alıp odamdan siktir olup gitmiyorsun?"

Bir adım daha atıyorum, sırıtışım genişliyor. "Burada neler olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Endişelenmesi gereken *ben* değilim."

Artık aramızda sadece birkaç metre var ve kurbanıma gerçekten bakmak için zaman ayırıyorum. Çok çekici değil ama çirkin de değil. İnce bornozundan sarkan şişkin kasları bana spor salonunda yeterince zaman geçirdiğini söylüyor, ancak fiziği bile o kadar etkileyici değil.

Ayak başparmağına benziyor.

Bu düşünce beni öfkeyle doldurdu. Onu böyle boşaltan adam *bu* muydu? Ona o şekilde dokunmasına izin verdiği solucan *bu* muydu? Kıçını sikerken başını arkaya attığı adam bu muydu?

Artık değil. Tatlı Seraphina bana ait, sadece bana. Benim olana dokunmaya cüret eden herkes aynı kaderi paylaşacak.

Hançerimi kaldırıyorum, o bok parçasının beynine saplamaya hazırım ki aklıma bir fikir geliyor. "*Sen.* Onu becerdin. Bana nelerden hoşlandığını söyle."

Jake gözlerini hançerin parlayan kılıcına dikerek itiraz eder. "Kim? Sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Seraphina Valez. Onu siktin. Becerilirken nelerden hoşlandığını biliyorsun. Bana söylemeni istiyorum."

Başını sallıyor, göz bebekleri şişiyor. "Ben... Ben-"

"Söyle bana, yoksa boğazını keserim." Hançerimi parmaklarımın arasında döndürüyorum, gözlerimdeki parıltı ona doğruyu söylediğimi anlatıyor.

Yutkunuyor, yana doğru bakıyor. "Seraphina... evet, evet, onu hatırlıyorum. Ivan'ın kız arkadaşı."

"*Yanlış cevap.*" Öne atılıyorum, bıçağın ucunu boynuna bastırıyorum ve soluk teninin yüzeyine kan incileri çiziyorum. Yutkunuyor, titrek ellerini havaya kaldırıyor.

"Özür dilerim dostum. Benden ne istediğini bilmiyorum. Ivan bana sadece birkaç arkadaşının kız arkadaşını sikmesini izlemek istediğini söyledi. Hepsi bu."

Onun kızı. Kelimeler zihnimde yankılanıyor, kafatasımın içini kazıyor ve beni lanet okyanusu dolduracak kadar öfkeyle dolduruyor. "Nelerden hoşlanır, *Jake?* Bir daha sormayacağım."

Arkamdaki kapalı kapıya doğru bakarken boğazı düğümleniyor, birinin içeri girip onu kurtarması için sessiz bir yalvarış. *Ama kimse gelmeyecek.*

"*Cevap ver bana!*" Bıçağı adem elmasının derinliklerine saplıyorum.

"Siktir, bilmiyorum!" Göğsü hızla inip kalkıyor. "O... sanırım boynunu ısırmamdan hoşlanıyordu. Oh, ve kıcının arkasında bayıldığı küçük bir nokta *var* -"

Bıçağımı boynunda sürüklüyorum, Jake kendi kanında boğulurken havayı ıslak bir gürlleme sesi dolduruyor. Kocaman gözlerle yere yığılıyor, boynunu kavrayan ellerinden kıpkırmızı kan akıyor. Tükürüyorum, bu kare bok parçasının hayattan ayrılışını izlerken boğazımın arkasında safra tadı ağırlaşıyor.

"Çok fazla detay var." Öfke damarlarımda zirve yaparken bıçağı sağ gözüne saplıyorum. Vücudu yere yığılırken tüm adrenalin beni terk ediyor, ağzı açık ve gözleri cam gibi. *Lanet olsun. Çok hızlıydı.*

Bıçağı çekerken göğsümden bir hırıltı yükseliyor. Damarlarımda dolaşan kana susamışlığın bir kısmından kurtulmak için yüzünü ve gövdesini çılgınca kesiyorum. Derisi kemiklerinden sızan teller halinde sarkana, gözleri un ufak olana ve dudakları iğrenç sarı dişlerini ortaya çıkarana kadar kesip biçiyorum.

En son göğsünden kalbini çıkardım. Onu bir hediye gibi avuçlarının içinde sıcak ve sızıntı halinde bırakıyorum. Yukarıdaki tanrılara bir sunu - artık sadece onlar dinliyor. *Ölüm tanrılarına.*

Başyapıtıma son bir kez bakıyorum. Bir zamanlar Jack Robinson olan yığın ve manik bir gülümseme dudaklarımı yayıyor. *İkisi gitti, üçü kaldı.*

SERAPHINA

"DOLAPTAKİ CANAVAR"

ALTIN GÜNEŞ UFUKTA BATMAYA BAŞLADIĞINDA

Maggie'nin ve benim daireme ulaşmayı başardım. Kapıya doğru yürürken morarmış gökyüzü kaldırıma uzun gölgeler düşürüyor, her adımda baldırlarımda yakıcı bir acı hissediyorum.

Bisikletimi bıraktığım yere geri yürümek bile birkaç saatimi aldı, sonra onu sürülebilir hale getirecek kadar tamir etmek iki saatimi daha aldı. Tüm vücudum tükendi ve şimdi tek istediğim Maggie'den bir kucak ve uzun, sıcak bir duş.

Kapıyı itip açar açmaz, dileklerimden ilkiyle ödüllendirildim.

"Nina!" Maggie tezahürat yapıyor, kolları boynuma dolanırken oksijenimi kesiyor. "Eve döndüğüne çok sevindim! Haberleri izliyordum ve... bir ceset daha bulmuşlar!" Geri çekildi, üzgün halimi görünce kaşları çatıldı. "Ne oldu? Yaprak gibi titriyorsun."

Zihnimde veba maskeli bir adamın görüntüsü belirliyor. "Dün gece bisikletimle kaza yaptım, *iyiyim*, sen başlamadan önce

Çıldırıyorum," diyorum. "Tekrar çalıştırmak için bir buçuk saat uğraştım. Sıcak bir duştan sonra iyi olacağım." *Ve muhtemelen bir lobotomi.*

Maggie gözlerini kısar ama yine de geri adım atarak İçeri girdim. Dairenin etrafına bakıyorum, her yüzeyi kaplayan kalın toz tabakasına dikkat ediyorum. Geçen gün Maggie için aldığım kahve hala tezgahın üzerinde el değmeden duruyor ve midemin çukurunda bir endişe kuyusunun açılmasına neden oluyor.

"Ben yokken bir şey oldu mu?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışarak soruyorum. "Televizyonda iyi bir şey gördün mü? Ceset dışında yani."

Maggie başını sallar ve alışılmadık derecede sessiz ekrana doğru kederle bakar. "Bunun bir önemi var mı? Hiçbirini şahsen göremeyeceğim."

Maggie'nin yüz ifadesine bakarken duş alma düşüncesi aklımdan uçup gidiyor; aurasının ne kadar soluklaştığını ilk kez fark ediyorum. Her zamanki canlı pembesi yerine omuzlarından yayılan ışık soluk, ölmekte olan bir tona dönüşmüş.

"Bu doğru değil, Magoo. Onları bir gün göreceğiz, söz veriyorum-"

"Nasıl böyle bir söz verebilirsin?" Sözümü kesiyor, sesi çatlak bir fısıltıya dönüşüyor. "Beni bu kadar uzun zamandır tanıyorken nasıl böyle bir şey yaparsın?" Gözlerini yere indiriyor. "Ben kırıldım, Nina. Kendi gölgemden korkuyorum, yaşamaktan korkuyorum. Bu lanet daireden kahve almak için bile çıkamıyorum, panik atak geçireceğimden çok korkuyorum ve ben-"

Onu kendime doğru çektiğimde sesi kesiliyor. Sessiz hıçkırıklar minik bedenini sarıyor, ama ben sadece onu daha sıkı tutuyorum, ona kendini yaslayabileceği bir şey -birisi-veriyorum. Tıpkı onun benim için yaptığı gibi.

"Bunu birlikte çözeceğiz Maggo." Elimi yatıştırıcı darbelerle saçlarında gezdiriyorum. "Eğer korkarsan, ben senin

Cesaret. Eğer kırılırsan, seni tekrar bir araya getirmek için parmaklarımı parçalara ayırırım. Ve eğer kaybolursan, seni karanlığa kadar takip edeceğim-yanında oturacağım ve kurtulana kadar elini tutacağım. *Birlikte*. Her zaman birlikte." Alnımı onunkine yaslıyorum. Maggie'nin gözyaşları yüzünden aşağı süzölüyor, ancak ben uzanıp onları fırçalıyorum. Ağladığında bana daha genç halini hatırlatıyor; mavi gözleri kocaman, geniş ve masum, ama aynı zamanda kafası karışık - dünyanın neden bu kadar acımasız olabileceğine dair kafası çok karışık.

Bu Maggie'nin tek gerçek hatası. Tüm deneyimlerine, yaşadığı tüm dehşetlere rağmen, *nedenini* tam olarak anlamak için her zaman çok saf olacak.

Hıçkırıkları dindiğinde, ona bakmak için geri çekildim. gözlerinin altındaki koyu halkalar. "Dün gece uyudun mu?"

Başını usulca sallıyor, alt dudağını dişlerinin arasında sıkıyor. "Denedim. Ama sürekli kabuslar görüyordum; sen gitmiştin, biri sana zarar veriyordu ve ben sana *yardım* etmek için hiçbir şey yapamıyordum."

"Oh, Magoo..." Omuzlarını kavıyorum, derinlere bakıyorum.

sulu gözleri. "Bu *asla* ~~denemem~~"

"Biliyorum." Burnunu çekiyor. "Sadece benim aptal beynim."

"Beynin bundan başka bir şey değil. Çözülmemiş mi? Evet. Aptal mı? *Hayır*." Alnına kıkırdamasına neden olan bir öpücük konduruyorum. "Hadi o çılgın kışını yatağa sokalım."

Yarım saniye direndikten sonra onu yatak odasına doğru çekmeme izin veriyor. Kapıyı açıyorum, başka bir kıkırdama sesine alçak sesle selam vererek onu içeri davet ediyorum. Yatağına tam olarak oturuyor ve ben de sert bir ifadeyle ellerimi kalçama koyuyorum.

Gözlerini deviriyor ama yine de yatağa uzanıyor. Bir battaniye alıp üzerine atıyorum ve çocukken yaptığım gibi onu yatağa yatırıyorum.

"Sen çok fazlasın, bunu biliyor musun?" Gülüyor, ben hafifçe başını okşarken sarhoş edici sesi artıyor.

"Ben *köpek* değilim, Nina."

"Hayır, haklısın - daha çok bir kuşa benziyor. Daha doğrusu bir toygar." Sadece gözleri dışarı çıkana kadar battaniyenin altında daha derine sokulurken bir gülümseme dudaklarımı ısıyor. "İyi geceler, Magoo."

"İyi geceler Nina," diye fısıldıyor, gözleri çoktan düşmeye başlamış. Sevgiyle dizini okşuyorum ve yataktan kalkıyorum, ışıkları kapatıp yatak odasının kapısını kapatırken ses çıkarmamaya dikkat ediyorum.

Uykunun hâlâ çok ama çok uzakta olduğunu bilmeme rağmen, kendi yatak odama doğru tökezlerken ağzımdan bir esneme yırtilıyor. Hızlı bir duş alıyorum ve bir aşk kitabıyla yatağa atlıyorum, güvenilir hançerim yanımdaki yastığa rahatça yerleşiyor. Birkaç saat geçti, gözlerim kurudu ve şişti ve kitabı tutmaktan bileğime kramp girdi, ama hala *uyuyabileceğimi* hissetmiyorum. İçimi çekerek kitabı başucumdaki masaya koyuyorum ve geçen yıl sokaktan aldığım bir şişe uyku hapiyle değiştiriyorum.

Uykusuzluğum hiç olmadığı kadar kötüydü, o kadar kötüydü ki halüsinasyon görmeye başlamıştım. Vee'nin tentürü hiçbir işe yaramıyordu ve ben de çaresizlik içinde Blue Line bölgesine gidip bir şişe kaptım

Bulabildiğim ilk satıcıdan güçlü yatıştırıcılardan aldım.

Onları idareli bir şekilde kullanıyorum - uyumamı sağlasalar da, uyandığımda üzerimde bıraktıkları sersemlikten hoşlanmıyorum. Zihnimin uyanık ve ortaya çıkabilecek her türlü tehdide karşı hazır olmasını tercih ederim.

Ama çok yorgunum.

İç çekerek iki küçük beyaz hapi avucuma döküyorum ve bir damla bile su içmeden yutuyorum. Işığı kapatıp yatağıma uzanırken, heybetli gölgelere karşı gözlerimi kapatırken içimde huzursuzluk dönüyor.

Belki koyunları sayarsam?

Saf altından yapılmış bir kapının üzerinden atlayan her kabarık beyaz yaratığı sayarak aptalca ritüele başlıyorum. Bin iki yüz otuz yedi, işte bu kadar.

Sakinleştiricinin etkisi geçmeden saydığım lanet koyunlar.
Ama bir kez oldu mu, ben giderim.

Cricccckk... crickkkk... cricccckk...

Gözlerim hızla açılıyor, ardından tavan başımın üzerinde kıpırdandığında mide bulantısı başlıyor. Görüşüm bulanık, başım ağır ve kalp atışlarımın hızlı nabzıyla zonkluyor.

Crrrrick... crrrick...

Ses bir kez daha çınlarken dik oturup battaniyeyi göğsüme bastırıyorum. Rüya gördüğümü sanmıştım, ama... tutun benim Nefes al, dinleme için ve garip kazıma sesi. Bunun yerine, yeni bir tıkırtı sesi yatak odamın sessizliğini dolduruyor ve damarlarımdaki kanı donduruyor. Hançeri yakalamak gelen benim Yastık, I lurch kapalı ve Yatak, benim Bacaklar beni ayakta tutmak için korkunç bir şekilde sallanıyordu.

Eğildiğimde parmaklarım hançerimin sapını sıkıca kavırıyor, yarı yarıya yatağımın altındaki gölgelerden korkunç bir elin uzanmasını bekliyorum. Kulağımı yere bastırıyorum, gözlerim karanlığı ararken genişliyor ama hiçbir şey yok. Kaşlarımı çatarak doğruluyorum, yeni bir baş dönmesi dalgası görüşümün kaybolmasına neden olurken duvara tutunuyorum.

"Lanet olası uyku hapları." Odamdan tökezleyerek çıkarken bir elimle hançeri, diğer elimle de duvarı tutuyorum.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde Maggie'nin odasının kapısını açıyorum ve hâlâ baygın olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. İçeri süzölüp yatağının altını kontrol ettikten sonra banyosunu ve dolabını baştan aşağı tarıyorum. *Hâlâ bir şey yok.*

Birkaç dakika boyunca yatak odasının ortasında durdum, Başka garip sesler var mı diye dinliyorum ama ürkütücü bir sessizlik var.

Çok sessiz.

Avuçlarımdaki teri silerek hançeri diğer elime geçiriyorum ve yatak odama geri dönüyorum, kulaklarımı açık tutuyorum ve o sesin tekrar gelmesi ihtimaline karşı adımlarımı sessiz atıyorum.

Kendimi her şeyi hayal ettiğime ikna ederek yorganın altına dalıyorum, yorganı çeneme kadar çekiyorum ve gözlerimi kararlılıkla kapatıyorum. Sakinleştirici hala damarlarımda dolaşıyor, bu yüzden uykuya geri dönebilmeliyim eğer-

Tap... tap... tap...

"Tamam, ne oluyor lan?" Ses kafatasımın içini tırmalarken dimdik oturuyorum. Bu sefer hayal görmediğimi biliyorum. Bu sefer gerçek olduğunu biliyorum.

Bu sefer, dolabımdan geldiğini biliyorum.

Kendimi yataktan fırlatıp çıkışa kadar olan mesafeyi bir sıçrayışta geçiyorum. Kapıyı açarken nabzım çılgılık atıyor, titreyen avucumda sıkılı hançerimle yatak odamdan dışarı fırlıyorum. Kapıyı kapatmak için sırtımı kapıya yaslıyorum, aşağı uzanıp dışarıdan kilitlerken göğsüm hızla inip kalkıyor.

Bu gerçekleşiyor olamaz.

Başımı sallıyorum, umutsuzca sakınleştiricinin sisinden kurtulmaya çalışıyorum. Eğer dairemizde biri varsa, ben ve Maggie tehlikede olabiliriz.

Maggie.

Gözlerim kapalı kapısına doğru kayıyor, zihnimde bir savaş sürüyor. Eğer onu uyandırır ve olanları anlatırsam, bir daha asla burada güvende hissetmeyecek. Evim diyebileceği hiçbir yer olmayacak, huzur bulabileceği hiçbir yer olmayacak.

Duyduklarımın gerçek mi yoksa uyuşturucu etkisindeki berbat zihnimin bir ürünü mü olduğundan bile emin değilim. *Ama eğer gerçekse... Maggie tehlikede.*

Polisi arayamam. Ve bu yüzden bile Yolsuzluk - Moriton polis departmanı cinayetler, uyuşturucu kaçakçılığı ve daha fazlasıyla boğuşuyor - eğer bir ses duyduğum için birini göndermelerini isteseydim

bana gülerlerdi. Bu da bana son bir seçenek bırakıyor.

Kendime tekrar düşünme fırsatı vermeden, tezgahın üzerinde duran sırt çantama doğru koşuyorum ve Orion'un bana verdiği buruşuk kartviziti yırtıp çıkarıyorum. Numaralar kanıyor ve buruşuyor ama sembolleri onu arayacak kadar seçebiliyorum.

Onu sabit hattan aradım. Çalışıyor, çalışıyor ve yürek burkan bir an için telefonu aç m a y a c a ğ ı n d a n emin oluyorum.

"Alo?" Sesinin alçak tınısı hoparlörden çatırdıyor ve tüm vücudum rahatlayarak sarkıyor. Yine de sesi yeni uyanmış gibi geliyor...

"Selam, ben... Brandy. Seni bu kadar geç aradığım için özür dilerim." Fırının saatindeki saate bakınca irkildim: 03:30. "Şu anda meşgul müsün?"

Sesimi eşit tutmaya çalışıyorum, ama lanet olası bir nedenden dolayı, nefes nefese ve düzensiz çıkıyor. Ve bu, evimde bir yabancı olduğunu düşünmenin korkusundan bile değil.

-Sesinin boğuk tonuyla ilgili bir şey bana bir şey yaptı. O konuşurken kalçalarımı sıkan ve kanımı ısıtan bir şey.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, bir dakika öncesine göre çok daha tetikte. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim, sanırım. Aradığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Sadece... Sanırım evimde biri var." Son kısmı ancak fısıltıyla söyleyebiliyorum ve gözlerim farkında olmadan kilitli yatak odamın kapısına kayıyor. "Bir şeyler duydum. Gelip kontrol edebilir misin?"

"Hemen geliyorum." Arka planda bir şeyler karıştırılıyor - muhtemelen kıyafetlerini çekiştiriyor- ve yüzüm utançla ısınıyor. Yine de özür dileme şansım olmadı. "On dakika içinde orada olurum. O zamana kadar dayanabilir misin?"

"Çok teşekkür ederim ve evet." Rahat bir nefes aldım. Tam telefonu kapatacaktım ki bir şey fark ettim. "Bekle, ben..."

adresimi vermedim."

Hoparlörden rahat bir kahkaha yükseliyor. "Nereden aradığını bulmak benim için yeterince kolay, Brandy. Sabit hat, değil mi?"

"Uh... evet," diye mırıldandım. *Bunu nereden biliyor ki?*

"Merak etme, ben çılgın bir sapık değilim." Gülüyor, neşeli ses endişemin bir kısmını yatıştırdı. "Sesi yüzünden. Bir sabit hat ile cep telefonunu her zaman gelen sesin netliğinden ayırt edebilirim."

"Ah... Tabii ki." Nefes nefese bir kahkaha atıyorum. "Bu mantıklı."

"Eğer endişeleniyorsan, ben gelene kadar banyoya barikat kur. Elinde kendini koruyabileceğin bir şey olması da hiç fena olmaz; mutfak bıçağı ya da tornavida gibi." "Olur."

Avucumdaki hançere bakıyorum. "Sanırım Buralarda bir yerde mutfak bıçağım var."

Gülüyor, sesi zengin ve günahkâr ve merkezime kan hücumu gönderiyor. "Yakında görüşürüz."

Hat kesildi.

SERAPHINA

"CANAVARIN DÖNÜŞÜ"

TELEFONU YERE BIRAKTIM, SONRA KANEPEYE YÖNELDIM, ASLA gözümü yatak odamın kapısından ayırmıyorum. Sırtım ön kapıya dönük bir şekilde oturuyorum ve Orion'un buraya gelmesi için geçen on dakika boyunca gözümü bile kırpmıyorum. Geldiğinde kendimi kanepeden atıyorum ve aceleyle ön kapıyı açmaya çalışırken tökezliyorum.

Orion'un yüzüne bakabilmek için çenemi yukarı, yukarı, yukarı kaldırmak zorunda kalarak kapıyı açıyorum. Koridorun gölgesinde gözleri delici, çenesini kaplayan ve çekiciliğine çekicilik katan günlük kirli sakal.

"Brandy. Hâlâ tek parça olduğunu gördüğüme sevindim." Gülümsemesi alaycı ve yüzümün kızarmasına engel olamıyorum. İçeri girmesine izin vermek için kenara çekiliyorum, kendine özgü duman ve sedir kokusu burun deliklerimi istila ediyor ve başımı kaldırmama neden oluyor.

"Tekrar çok teşekkür ederim. Eminim bir şey yoktur, sadece birinin kontrol etmesine ihtiyacım vardı," diyorum, sesimin boğuk çıkmasından nefret ederek. *Pantolonunun içinde tut, Seraphina.*

Kimsenin sizi uykunuzda öldürmediğinden emin olmak için burada, peri bahçenize yaban havucunu sokmak için değil.

Onu takip ederken bu son rahatsız edici düşünceden kurtuluyorum.

mutfağa girerken, gözlerim sırtındaki ve kollarındaki gergin kasları, her hafif harekette ince siyah tişörtüne nasıl gerildiklerini izliyor. *Dilimi üzerinde gezdirmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum-*

"Davetsiz misafiri gördün mü?" Sözümü kesti mutfağa bakarken uygunsuz düşünceler.

"Um, hayır." Yatak odamın kapısına doğru bakarken ellerimi birbirine kenetliyorum. "Az önce... bir şey *duydum*. Bir kazıma ya da vurma sesi gibi..." Orion kaşlarını kaldırıyor ve yüksek sesle söylediğimin ne kadar saçma olduğunu fark ettiğimde ensemden bir sıcaklık oluşuyor. Aklındaki soruyu duyar gibiyim: *Bir ses duyduğun için mi beni çağırdın? Gerçekten mi?*

Ama beni şaşırtacak şekilde, böyle bir şey söylemiyor. Yüzü ölümcül ciddi bir ifadeye bürünüyor, gözleri inceliyor ve odayı tehditlere karşı tarıyor. Tek kelime etmeden Maggie'nin odasına doğru yola çıktı.

"Orası oda arkadaşımın odası!" Fısıldayarak bağıriyorum, elini koluna doladığında peşinden koşuyorum. "Çoktan kontrol ettim, ama-"

Adam içeri dalıyor, daha önce yaptığım gibi dolabı ve banyoyu hızlıca tarıyor. Mucizevi bir şekilde, Maggie adamın tüm kaba gürültülerine rağmen uyuyor, sadece ara sıra ağzını açıp güçlü bir horlama s e s i çıkarıyor.

Orion tatmin olduğunda odadan aceleyle çıkıyor ve kapıyı sessizce arkasından kapatıyor. *Hâlâ* bana bakmadan benim odama giriyor ve aynı şeyi yapıyor, kapının *neden* kilitli olduğunu sorgulamıyor bile.

Birkaç dakika sonra dışarı çıkar, kaşları çatıktır. yüzünde.

"Ne?"

"Sesleri ilk ne zaman duyduğunuzu söylemiştiniz?"

"2:30 civarı." Bakışlarının yoğunluğu karşısında boynumdan aşağı bir kızarıklık süzülüyor. "Neden?"

"Peki bu gece... içiyor muydun?" diye soruyor, son sorumu tamamen görmezden gelerek.

Bu ne lan? "Evime giren birini uydurduğumu mu ima etmeye çalışıyorsun?"

"Bir kadının beni kendisiyle aynı odaya sokmak için yaptığı en çılgınca şey bu olmazdı."

Damarlarım öfkeyle kabarıyor ve onu güneşin parlamadığı bir yerde dizlemekten kendimi alıkoymak için tırnaklarımı avuçlarıma kan çıkana kadar batırmak zorunda kalıyorum. "Bence artık gitmelisin."

Orion kayıtsızca omuz silkiyor, ancak omuzlarından yayılan aura derinleşerek siyah bir renk alıyor. "İçeri zorla girildiğine dair bir işaret görmedim. Eğer bir şey duyduysanız, muhtemelen eski borulardan geliyordur."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesim titriyor ama Orion fark ettiyse bile bundan bahsetmiyor.

"Eminim." Yüzüne yayılan gülümseme, o gece barda bana verdiği gülümsemenin aynısı ve o gece olduğu gibi, bu görüntü beni derinden rahatsız ediyor. Bu kadar güzel bir şey bu kadar... uğursuz olmamalı. *Ölemi olmalı?*

Orion kapıya doğru ilerliyor, ellerini gri eşofmanının ceplerini karıştırdı. "Başka bir şey olursa beni ara. Ya da sadece sana eşlik edecek birine ihtiyacın olursa."

Tam ona bunun için Maggie'm olduğunu söyleyecektim ki, ben fırsat bulamadan ön kapıdan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Birkaç dakika boyunca kapalı kapıya bakıyorum, kalbimin vahşi gümbürtüsünü durdurmaya ikna etmeye çalışıyorum.

Bana bir faydası yok.

İç çekerek yatak odama giriyorum ve yatağımın altını bir kez daha kontrol ediyorum. Yatağın altına tırmanırken içimi bir endişe kaplıyor.

örtüyor ve birkaç dakika boyunca rahatlamaya çalışsam da bu odada yalnız olmadığım hissinden kurtulamıyorum.

Bu çok saçma. Bir sonraki Madam ben olacaktım. Eğer davetsiz bir misafir varsa, benden korkması için benden çok daha fazla sebebi vardır.

Bu düşünceyle gözlerimi zorla kapattım ve çok ihtiyacım olan dinlenmeyi. Hançerim çarşafın altında avucumun içinde sıkıca kenetlenmişti. Tam hiçliğe gömülmek üzereydim ki bir ses duydum; az önceki hafif tıkırtı ya da o korkunç kazıma sesi bile değildi, ikisinin toplamından çok daha kötü bir şeydi.

Islık çalmak.

*Geceleri küçük güvercinler uçar, Gümüş
kanatları solan ışık kadar yumuşaktır.
Bir zamanlar nazik bir şarkı
söylerlerdi,
Ama karanlıkta, çağrılarını yanlışı
geliyor. Ey geniş gözlü aşıklar,
dolaşmayın,
Çünkü güvercinler gerçek yuvalarını buldular,*

*Geceleri küçük güvercinler uçar, Gümüş
kanatları ay ışığında parlar Bir
zamanlar nazik bir şarkı
söylerlerdi,
Şimdi gölgeler uzarken bir uyarı.
"Ey geniş gözlü aşıklar, dolaşmayın.
Çünkü şeytan hak ettiği tahtı ele geçirdi.*

*Hayalet grisi kanatlı küçük güvercinler,
Tüneklerinden oturup, yaşayanların yok oluşunu
izliyorlar. "Ey geniş gözlü aşıklar, ağlamayın.
Oyalanmayın, yoksa ölürsünüz.
Güvercinler iç çekmeye
başladığında,
Son kez veda etme zamanı.*

Melodi sona erdiğinde, titreyen bacaklarımla ayağa kalkıyorum, dolaba, o korkunç sesin kaynağına doğru yürürken yumruğum hançerimin etrafında bir mengene gibi. Elimi uzattığımda şarkı baştan başlıyor ve neredeyse sinirlerim bozuluyor.

Derin bir nefes alarak kapıyı açıyorum, hançerimi havaya kaldırıyorum ve dolabımda takılan o hasta her neyse onu kesmeye hazırım.

Sadece, içerde kimse yok.

Bunun yerine, siyah bir kapaklı telefon yerde yatıyor, ekranı bir işaret feneri gibi yanıyor, titreşiyor ve biri onu tekrar tekrar aradıkça hoparlörlerinden melodiyi haykırıyor.

Islığın sadece kaydedilmiş bir zil sesi olduğunu fark ettiğimde, endişemin bir kısmı azalıyor. Ama sadece bir anlığına.

Çünkü bu, dairemde birinin olduğu anlamına geliyor. Demek ki deli değilim, sesler gerçektir. Ve eğer gerçeklerse.

Eğildim, telefonu kaptım ve cevap vermeden önce düşünecek kadar aklım var. Karşı taraftaki kişinin konuşmasını bekliyorum, ancak diğer uçta ürpertici, ağır bir nefes alış veriştikten başka bir şey yok.

"Alo?" Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Alo? Kim var orada?"

Hiçbir şey.

"Bir şey söylemezsen telefonu kapatacağım." Hala bir şey yok.

İçimi çekiyorum, tam telefonu kulağımdan çekecekken hoparlörlerden tüyler ürpertici bir ses yükseliyor.

"Yatağın altında bir canavar var."

O kadar hızlı kapattım ki başparmağıma kramp girdi. Sertçe yutkunarak dolaptan geri çıkıyorum, baldırlarımın karyola çerçevesine çarptığını fark etmiyorum bile. Sonra o ürpertici sesin söylediklerini hatırlıyorum: Yatağın altında bir canavar var.

Bir çift elin uzanıp ayak bileklerimi yakalamasını beklerken can havliyle hançerime tutunuyorum. Hiçbir şey olmayınca çömeliyorum, her hücrem

Vücudum kesinlikle ama kesinlikle yatağın altına bakmak istemediğimi haykırıyor.

Yanağımı yere bastırıp gölgelerde bir gariplik var mı diye bakarken nefes alışverişim hızlanıyor. İlk başta hiçbir şey göremiyorum.

Ama sonra gözlerim karanlığa alışıyor ve onu görüyorum.
Veba maskeli adam.

Bir an için hareket edemeyecek kadar şok oldum. Hiçbir şey yapmıyor; sadece yüzüstü yatıyor, çenesi iç içe geçmiş *parmaklarının* üzerinde rahatça duruyor ve bana bakıyor. Eğer bu kadar dehşete düşmemiş olsaydım, bu manzarayı sevimli olarak tanımlayabilirdim. Ama öyleyim ve karşımdakinin *kim* olduğunu ya da niyetinin ne olduğunu bilmezken bu hiç de sevimli değil.

Kendimi toparlayıp hançerimle ileri atılıyorum, Davetsiz misafirin atardamarının olması gereken yere nişan alıyor. Her nasılsa, saldırıyı önceden sezdi ve tam zamanında geri çekildi. Bıçak havaya savruluyor ve saldırımın şiddetiyle yüz üstü düşüyorum, böylece davetsiz misafir yatağın altından kaçmak için birkaç değerli an kazanıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama ben kalkana kadar o çoktan ön kapıya varmış oluyor. Kayıp gitmeden önce alaycı el sallayışına bir kez bakabiliyorum; büyük kaçışını gerçekleştirmeden önce kapıyı usulca kapatacak kadar terbiyeli.

İşe yaramasa da hançerimi kapıya doğru fırlatıyorum, öfke dolu bir çığlık boğazımı tırmalamaya çalışıyor. *Lanet olsun. Siktir, siktir, siktir!*

Nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum, itmeye konsantre oluyorum.

Öfkeyi derinlere, kimseye zarar veremeyeceği bir yere. *Bana zarar veremeyeceği bir yere.*

Birkaç dakika maskeli adamın kapısına baktım.

İçeri *nasıl* girdiğini ve sadece benden değil, daireyi arayan Orion'dan da *nasıl* kaçtığını anlamaya çalışırken beynimi zorluyordum.

Orion'u tekrar aramayı düşünüyorum ama aklıma gelir gelmez bu düşüncüyü aklımdan kovuyorum. O zaten

deli olduđumu ve sadece sesler duyduđumu dűşűndű. Őimdi davetsiz misafir gittiđine ve ortada kanıt olmadıđına gűre, benim deli olduđuma karar verecektir.

Beni bir daha asla ciddiye almayacak.

Başımı sallayarak űn kapıya dođru ilerliyorum ve sıkıca kilitliyorum, aklımın bir kűşesinde oradan içeri girmediđini bilsem de aptal Őeyi űç kez kontrol ediyorum. Ensemdeki endiűeyle yatađıma dűnűp tekrar yorganın altına giriyorum.

Beni rahatlatan tek Őey Sanctum'dan kurtulmuű olmam. Ve eđer bunu atlatabilirim, beni korkutarak tatmin olmaya çalıűan veba maskeli űrkűtűcű bir sapıkla da başa çalıkabilirim.

Yine de elimde hançerle uykuya daldım.

İKİNCİ BÖLÜM YENİDEN DOĞUŞ

SERAPHINA

"ÇOK FAZLA CESARET"

12 YIL ÖNCE...

Tuvaletin paramparça aynasının önünde duruyorum, bakışlarım odaklanıp uzaklaşırken yara izimin derin pembe oluşunu izliyorum. Tabanlarımın altındaki fayans hava kadar soğuk, kışın gelişini ve cehennem gibi geçecek üç ayı işaret ediyor.

Bu kışın özellikle kötü geçeceğini biliyorum. En iyi toplayıcımız Zenith'i yaz denemeleri sırasında kaybettik ve bu yüzden geri kalan sekizimiz için yeterli erzak toplayıp depolayamadık.

Zenith... zavallı Zenith...

Altı ay öncesini hatırladığımda göğsüm fiziksel bir acıyla sıkışıyor. Geriye kalan dokuz kızın hepsi yaz denemelerini tamamlamıştı - biri hariç hepsi. Tek yapmamız gereken ayak bileklerimizi gölün dibine bağlayan zincirleri çözmek ve güvenli bir yere yüzmekti. Yeterince kolay görünüyordu - hepimiz

kilit açma konusunda çok kapsamlı bir eğitim almışlardı ve Maggie bile bu konuda ustalaşmıştı. Ama suyun altında oksijensiz kalmanın getirdiği baskı da eklenince... kızlardan bazıları çatlamaya başladı.

Eğitimdeki Madamlar arasında prangalarımı çözüp gölün yüzeyine yüzen ilk kişi bendim, ancak diğerlerine yardım edemedim, sekiz kız kardeşimden sadece yedisi yüzeye çıkarken izlemek ve beklemek zorunda kaldım.

Otuz acı dolu dakikadan sonra, Zenith'i gölün dibinden çıkarmama izin verildi. Ama bulduğum şey artık o değildi. Zenith'in güzel yüzü şişmiş ve morarmıştı, dili doğal olmayan bir şekilde ağzından sarkıyordu, sanki deliliğinin son anlarında ısırp koparmaya çalışmış gibiydi. Ve bacakları, Tanrım, *bacakları*.

Zenith'in demir prangalardan kurtulmaya çalıştığı bazı yerlerde kemiğe kadar oyulmuş ayak bileklerinin etrafındaki parçalanmış eti hatırladıkça ürperiyorum. Sonuna kadar bile savaştı. Savaştı, savaştı ve savaştı ve ben onun hayatının boş yere sona ermesine izin vermeyecektim. Başka kimse yapmazsa, ben bunu atlatacaktım. Sadece onun anısını devam ettirebilmek için bile olsa hayatta kalacaktım. Zenith'in ve son on bir yılda kaybettiğimiz diğer dört kızın.

Ebony, 3 aylık. Susuzluk. Samantha,
4. Kaza sonucu zehirlenme. Carissa, 8
yaşında. Bıçak yarası.

Monica, 8 yaşında. Bıçak yarası.

Ve şimdi, Zenith, 12. Boğulma.

İsimlerini, yaşlarını ve ölümlerini ezbere okuyorum, böylece anılarını zihnime kazıyabiliyorum. Eğitimimizde o kadar çok şey kayboldu ki, bu aptalca ritüeli yerine getirmezsem sonunda onları tamamen unutacağımdan korkuyorum.

Birinin küçük banyonun kapısını sallamasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Dönüp kilidi ustalıkla açtım ve insanların kendi başlarının çaresine bakmaları gerektiği üzerine bir konuşma hazırladım.

Gözlerim alev alev yanan kırmızı buklelere takıldığında biraz *sabırlı* olmalıyım.

"Nina! Her yerde seni arıyordum!!"

Parlak beyaz gülümsemesinden parlayan ışığa göz kırptıyorum ve günün bu erken saatinde tüm enerjisinin nereden geldiğini merak ediyorum. "İyi misin, Magoo?"

İri mavi gözlerini deviriyor ve sabırsızca kolumu çekiyor. "Elbette öyleyim. Ama yola çıkmazsak olmayacağım!"

Tuvaletin duvarında asılı duran demir saate bakarken gözlerim irileşiyor. *Gerçekten saat neredeyse yedi mi?* "Frick. Hadi gidelim." *Kış duruşmalarının ilkinde geç kalırsak... Karşılaşacağımız cezayı hayal etmek bile istemiyorum.*

Maggie'ye bunun için daha sonra teşekkür edeceğime sessizce söz veriyorum.

Buz gibi sabah havası tenimizi yakıp yanaklarımızı kızartırken ormanın içinden açıklığa doğru koşuyoruz. Açıklığa tökezleyerek girdiğimizde buzlu otlar ayaklarımızın altında çıtırdıyor ve Maggie'yi elinden tutup sıraya doğru götürüyorum. Diğer altı kızın yanında sessizce yerimizi alıyoruz ve Madam bize delici bir bakış fırlattığında başımızı öne eğiyoruz.

"Bize katılmanız ne güzel, *kızlar.*" Cebinden altın kabuklu bir saat çıkarıp çevirerek açtı, zalim zümrüt gözleri saatin tik taklarını inceledi. "Tam zamanında geldiniz. Ne kadar şanslısın." Saatini alaycı bir tavırla kapatıp cebine koyduktan sonra açıklığın ortasına doğru adım atıyor ve sivri çenesini buzla kaplı gökyüzüne doğru kaldırıyor. "Üç kış sınavından ilki şimdi başlıyor."

Beyaz maskeli üç adam açıklıktan çıkarken havayı bir dehşet duygusu kaplar, şişkin kasları ince takım elbiselerinin arkasında zar zor gizlenir. *Maskeler.*

Göz açıp kapayıncaya kadar üzerimize geliyorlar. zapt etmek için uzanan kollar. Her birimiz dövüşüyor, tekmeliyor ve çığlık atıyoruz, ama bu onları en ufak bir şekilde etkilemiyor.

Madam'ın başını sallamasıyla birlikte her bir Maske bir şırınga çıkararak esirlerinin boynuna enjekte eder.

Benimki içeri girdiğinde fark etmiyorum bile - Maggie ile göz teması kurmakla meşgulüm, gözlerimin ona haykırdığı kelimeleri anlaması için dua ediyorum. *Korkma. Başını dik tut. Ben seni koruyacağım. Ne olursa olsun, seni koruyacağım.*

Ve sonra her şey kararır.

Bir süre sonra uyandım, gözlerim kabuk bağlamıştı ve her bir uzvumda bir baskı vardı. Gözlerimi zorla açıyorum, görüşüm tavandan sarkan kör edici bir floresan ışığında yüzüyor. Başımı kaldırmaya çalışıyorum ama boynumun kalın bir deri kayışla sabitlendiğini görüyorum, sonra uzuvlarımı hareket ettirmeye çalışıyorum. *Orada da şansım yok.* Kısıtlamalara ek olarak, kulaklarıma takılan kulaklıklar dünyayı sessizliğe gömüyor ve paniğin göğsümü kavramasına neden oluyor. Göğsüm sert ve hızlı bir şekilde yükseliyor ama kendimi sakinleşmeye zorluyorum, gözlerimi kapatıyorum ve nefesime odaklanıyorum. Burnumdan derin, yavaş nefesler alıp veriyorum ve bunun yeterli olması için dua ediyorum.

Yeterince sakinleştiğimi anladığımda göz kapaklarımı aralıyorum, ancak birkaç santim yukarıda sallanan şeyin ne olduğunu fark ettiğimde çarparak kapatıyorum. Işık ve paniğim yüzünden daha önce fark etmemiştim ama şimdi net düşününce ne olduklarına dair hiçbir şüphe kalmıyor.

İkiz sivri uçlar -her bir uç, altı inç bile düşse her iki gözümü de delmek için mükemmel genişlikte yerleştirilmişti.

Uzanıp Maggie'nin elini tutmak, ona daha önce düşündüğüm gibi her şeyin yoluna gireceğini söylemek için can atıyorum. Ama buradayken, bir sonraki testin ne olduğunu bilmeden, ona yalan söyleyip söylemediğimi gerçekten bilmiyorum.

Düşüncelerim keskin bir çatırtıyla bölünüyor ve Madam'ın kulaklığı açtığını anlıyorum.

"Şimdiye kadar size verilen ilaçların sonuncusu da sisteminizden çıkmaya başlamış olmalı. Beş dakika içinde

dakikalar sonra kış sınavlarının ilki başlayacak. Açıklamalarımı dikkatle dinleyin, çünkü kendimi tekrar etmeyeceğim."

Madam boğazını temizliyor, bizim itidalimizden memnun olduğu belli. "Şimdiye kadar üzerinize yerleştirilmiş çivileri fark etmişsinizdir. Bu testte size Mabet ve Madam olarak rolünüzle ilgili sorular sorulacak - eğer bu saygın unvanı alacak kadar ilerleme kaydederseniz. Yanlış cevapladığınız her soru için sivri uçlar alçalacaktır. Yeterince yanlış cevap verirsiniz..." Cümlesini bitirmedi. "Eğer sorusu olan yoksa başlayacağız."

Her zaman olduğu gibi sessiz kalıyoruz. Bir keresinde, bir kız kardeş *gerçekten* de bir dava hakkında soru sordu ve Madam ona dilini keserek karşılık verdi. Hâlâ hayatta ama parlak yeşil gözlerinde taşıdığı ışık o gün öldü.

"Güzel. Hepinize iyi şanslar." Sesinde, sözlerindeki duygusallıktan eser yok. "Şimdi başlayacağız."

Makine kükrerken sivri uçlar korkunç bir şekilde sallanıyor ama onları düşünecek vaktim yok - Madam'ın sesi kulaklarımda çınlarken başka bir şey düşünecek vaktim yok.

"Sanctum ne zaman kuruldu?"

"1803," diye fısıldıyorum, diğer kızların cevap verebilecek kadar akıllı başında olması için dua ediyorum. Kolay sorularla başlayacak ama eminim bundan sonra daha da zorlaşacaklar. Doğru cevapladığım her soruda kalp atışlarım yavaşlıyor - o korkunç sivri uçların oldukları yerde kaldıkları her seferde - ve bir an için bu sınavdan yara almadan geçeceğimi düşünüyorum.

"Asıl adım neydi?"

Bekle. Ne demişti? Bu bilgiyi hatırlamaya çalışırken aklım karışıyor ama Madam'ın bize gerçek adını söylediği tek bir zamanı bile hatırlayamıyorum.

"Calathea Crel." Sanctum'un ona verdiği ismi fısıldıyorum, sorunun bir numara olması ve bu şekilde cevap vermemizi istemesi için dua ediyorum.

Sivri uçlar alçalıyor ve panik içimi burkuyor. *Hayır. Hayır, hayır, hayır.*

Kendi paniğim delici bir çığlıkla kısa kesildi. sessizliği noktılıyor, sesi gürültü önleyici kulaklıkları delege kadar yüksek ve net. Ve ben bu çığlığı biliyorum, çok iyi biliyorum.

Arabella.

Başımı olabildiğince yana sallıyorum, beni karşılayan manzara karşısında göğsümü korku kaplıyor. Arabella da benim gibi masaya bağlanmıştı ama o korkunç parıltılı sivri uçlar gözlerini delmişti; çok fazla soruya yanlış cevap vermesinin bir sonucuydu bu.

Vücudu masanın üzerinde kasılıyor ve çiviler parçalanmış organlara daha fazla saplanıyor, tanık olduğum en dehşet verici manzaralardan birinde kanın yüzünde kırmızı gözyaşları halinde birikmesine neden oluyor. Elimi uzatıp onu tutmak ve sakinleştirmek istiyorum.

Ancak bir sonraki soru başlıyor.

"Dur," diye fısıldıyorum, zihnim parçalanırken sorunun başını kaçırıyorum. "Dur! Kes şunu! Lütfen, DURMAK zorundasın!"

Ama kimse dinlemiyor. Kimse *umursamıyor.*

"...en çok kaynağı boşa mı harcıyor?" Madam'ın sesi güçlü ve doğru bir şekilde çınlıyor ve zavallı Arabella'nın sonunun geldiğini anlıyorum. Soruya cevap verme zahmetine bile girmiyorum, sadece kız kardeşime bakmaya devam ediyorum ve çivilerin son bir kez daha inişini izliyorum.

"HAYIR!" Çığlık atıyorum. "HAYIR, HAYIR, HAYIR! Arabella, sakın olmalısın! Bir sonraki soruya cevap vermelisin!"

Çiviler düştü. Vücudu sarsılıyor, gevşiyor ve Arabella'nın öldüğünü anlıyorum.

"Hayır-o-o-o," diye feryat ediyorum, sesim büyük hıçkırıklarla kesiliyor. "Hayır. Lütfen, hayır. Bu gerçek değil. Bunların hiçbiri gerçek değil."

Gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil.

Ama öyle ve Arabella kalkmayı reddediyor. Ve biliyorum, tüm çabalarım, dileklerime ve dualarıma rağmen, bir başkasını daha kaybettiğimizi biliyorum.

"Aferin!" Madam kulaklığımın içinden neşeyle bağıırıyor, sesi bu koşullar için fazla neşeli. "Yaşayanlarınız kış sınavlarının ilkinin geçti. Kendinizle gurur duymalısınız."

Maskeler gelip kelepçelerimizi çözerken, ne kadar gururlu hissetmediğimi düşünmeden edemiyorum. Karnımda eskiden midemin olduğu yerde bir çukur var ve nihayet doğrulduğumda öğürmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Gördüğünüz gibi kızlar... Madam olmak sadece zeki olmakla ilgili değil. Biraz cesaretiniz de olmalı. Aksi takdirde sonunuz Arabella gibi olur."

Maggie yere kusar ve Madam tiksintiyle susar. "Çok cesursun kızım."

Geri kalanımıza dönüyor, yüzünde gururlu ama sert bir ifade var. "Hepiniz temizlenin ve ana salondaki akşam yemeği için hazır olun. Bir kutlama yapacağız."

Hepimiz sessizce odalarımıza dönerken, Sanctum'un tepesindeki çanlar çalmaya başlıyor. *Ölüm çanları.*

Maggie ile göz teması kuruyorum, ikimiz de ne anlama geldiklerini söyleyecekler. Bu gece bir kutlama yapacağız - yaşamın ve ölümün - ve her şeyin sonunda bir şenlik ateşinin etrafında durup Madam'ın Arabella'nın bedenini ve tüm kalıntılarını yakmasını izleyeceğiz. Bu sadece Kutsal Alan'ın tasarımı.

Ama bu daha az acı vermiyor.

ORION

"ALÇAKÇA PLANLAR"

BOŞLUĞUMDAKI HAM AHŞAP KALASLARA BAKIYORUM

Seraphina'nın döşeme tahtalarının altında, yaptıklarımın psikotik doğasını düşünürken hançerimi parmaklarımın arasında döndürüyorum. Sanırım endişelenmem için bir neden olmalı - ona yakın olmak için ne kadar ileri gidebileceğimi. Onu takip etmek için. Onu korkutmak için. Bir yanım onu yakınıma çekmek, her santimini sevmek ve değer vermek istiyor. *Ama diğer...*

Diğeri onu incitmek istiyor. Beni bu hale düşürdüğü için ona bedel ödetmek. Kafamın içine ettiği, varlığımın ipliğini ördüğü, her bir sefil düşünceyi *ona* bağladığı için.

Bu beni delirtiyor. Daha önce hiç olmadığım kadar.

Bıçağı kınına geri sokup cebimden telefonumu çıkarıyorum ve Seraphina'nın yatak odasının yayınını açıyorum. İlk defa, vücudu korkunç rüyalarla sarsılmıyor - hala vücudunda dolaşan ağır yatıştırıcının ürünü.

Hançeri yumruğunda sıkıca tutuyor ve o şeyle boğazımı kesmeye ne kadar yaklaştığını hatırladıkça kıkırdamadan edemiyorum. Eğer hazırlıklı olmasaydım, beni kesinlikle öldürecekti - ama küçük güvercinin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum - ve sadece bu sayede onun dairesinden kaçabildim.

Neyse ki, sürünme boşluğunun girişi kilitli bir bakım dolabının arkasında gizliydi - işçilerin binanın duvarları boyunca dolanan eski bakır borularla ilgilenmek için kullandıkları bir yarığın kalıntıları - bu yüzden 'Memur' Orion ayrıldıktan sonra hala dairesine girebildim.

Birkaç dakika yayını izledikten sonra, bir sürünge gibi döşemelerinin altında saklanmaktan bıktım. Telefonumu cebime sokuyorum ve eldivenli avuçlarımı tavana bastırıyorum, küçük kapak hemen açılmayınca dişlerimi sıkıyorum.

Lanet okumaya karşı koyarak sırt kaslarımı esnetiyorum ve var gücümle lanet kapağı açmaya çalışıyorum. Sonunda zeminin kare kısmı kalkıyor ve onu dikkatlice kaydırarak yoldan çekerken rahat bir nefes alıyorum. Kesik, omuzlarımı sıkıştırabileceğim kadar geniş, ancak Seraphina'nın dolabının sıkışık koşulları nedeniyle vücudumun alt yarısını dışarı çıkarmak biraz beceri gerektiriyor.

Anında karamel, vanilya ve fıstık gibi cevizimsi bir şeyin cennet notalarıyla sarmalanıyorum. Sarhoş edici, saf Seraphina ve çok geçmeden sikim uyarılara yanıt veriyor.

Sürtünmeye karşı dişlerimi sıkarak dolabın kapısını itiyorum ve yatağının ayak ucuna doğru adım atıyorum, kokusunun gücü arttıkça görüşüm değişiyor.

Seraphina'nın ağzı hafifçe aralanmış, dudakları seğirirken küçük horultular sessizliğe karışıyor. Sırt üstü kayıyor ve atleti altına sıkışarak göğüslerinin kumaştan kurtulmasına neden oluyor.

Mükemmel, diri göğüslerine bakarken nefesim göğsümde sıkışıyor. Serin hava tenini ürpertiyor, meme uçlarının yuvarlak tepeler halinde sertleşmesine neden oluyor ve ağzım onları ağzıma alma, arzudan çıldırana ve kulağıma ahlaksızca şeyler fısıldayana kadar onu yalama ve emme düşüncesiyle sulanıyor.

Farkında olmadan elim fermuarıma gidiyor ve sikimi serbest bırakıyor. Fantezilerim karanlığa bürünürken, ucundaki gümüş halkanın ucundan bir damla ön sperm kayıyor. Avucumu zonklayan uzunluğundan aşağı doğru sallıyorum, Seraphina'nın düşünceleri zihnimi doldururken gözlerim geri dönüyor.

Dudakları aletimin etrafında, amı genişçe açılmış ve bana ve sadece bana ihtiyaç duyarak damlıyor. Onu ilk kez yarıp açtığımda gözlerinin nasıl geri döneceğini, tenine daha fazla izimi kazırken benim için nasıl çılgılık atacağını hayal ediyorum. Onun da beni benim onu istediğim kadar çaresizce istediğini hayal ediyorum ve bu neredeyse mahvolmama neden oluyor.

Ben hastayım. Ben dengesizim. Bir insanın asla ~~olması~~ gerektiği şekilde ona takıntılıyım.

Dişlerimin arasından tıslayarak elimi sikimden çektim, orgazmımı yok ediyor. Seraphina'nın bana ait olması gibi, ben de *ona* aitim, tüm benliğime. Yani, onun üzerinde ya da içinde olmadıkça bir damla dölümü bile boşa harcamayacağım.

Zihnim parçalanıyor ve aniden başının yanında duruyorum, sikimin başı dudaklarına bastırıyor. Bir iniltiyle iki pelüş yastığa sürtüyorum, sikimin halkası dudaklarının arasından kayınca neredeyse boşalıyordum. Uykuya dalmış olan Seraphina büzüşerek o küçük gümüş halkaya en nazık öpücükleri veriyor ve ağzının içine girmemek için kendimi zor tutuyorum.

Şimdi değil. Ama yakında. Çok yakında.

Bir kanat çırpışı dikkatimi onun penceresine çekiyor, Baccus'u pencere kenarına tünemiş, boncuk gözleri karanlık ve yargılayıcı bir şekilde görünce şaşıyorum. Sivri gagasına vuruyor

cama vuruyor, her ısrarlı vuruşta sesi daha da yükseliyor. Hırıldayarak sikimi ondan çekip pantolonuma geri sokuyorum ve son zerresine kadar kendimi tutarak dolabındaki gizli kapağa tırmanıp sürünme boşluğundan çıkıyorum.

Sokağa geri döndüğümde, video yayınımlı açıyorum, gözlerim Seraphina'nın uyuyan formuna kilitleniyor. Bacchus yukarıdan ötüyor, omzuma konmadan önce başımın üzerinde iki tur atıyor. Kulağımı sevgiyle ısıyor ve ben uzanıp onu boynunun arkasından gererken kızgınlığımın bir kısmı uçup gidiyor.

"Seni affediyorum, piç kurusu," diye homurdanıyordum, ağzımı çeken sırtıtmaya rağmen. Ne de olsa Bacchus'un araya girmesi muhtemelen iyi bir şeydi - bu şekilde devam etseydim kim bilir neler olurdu. Bu oynadığım tehlikeli bir oyun ama kaybetmeye de hiç niyetim yok.

Seraphina öyle ya da böyle benim olacak. Farkında olsun ya da olmasın, onun hayatı, ruhu bana ait - beni dönüştürdüğü Azrail'e.

Odasının video görüntüsünden çıkıyorum. Son birkaç gündür tekrar tekrar izlediğim toplu tecavüz videosu. Her zaman olduğu gibi, alev alev yanan bir öfkeyle doluyorum - o kadar sıcak yanan bir alev ki, kemiklerimi tüketiyor, dikkatle oluşturduğum tüm kontrolümü yiyip bitiriyor ve bana kana susamışlıktan başka bir şey bırakmıyor.

Hiç düşünmeden kamyonetime atladım ve gecenin karanlığında hızla yola çıktım. Eli Stark'ın evine doğru. Aptalca ve umursamazca olabilir ama gerçekten önemli olan tek bir şey var.

Küçük güvercinime dokunduğu için Eli'a bedelini ödetiyorum.

SERAPHINA

"BU KADAR SEKSI OLMAK YASADIŞI OLMALI"

UYANDIĞIMDA, HALA O ADAMLA KARŐILAŐTIĐIM İÇİN SARSILMIŐTİM.

Maskeli adam. Maggie için cesur bir yüz ifadesi takınamayacağımı biliyorum, bu yüzden onun yerine, o uyanmadan önce, aklım köşedeki dükkândan büyük bir vanilyalı latte alarak daireden sıvışıyorum.

Kafeye tökezleyerek girdiğimde zihnim anılar ve bölük pörçük hayallerle dolu. Kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuşum ki, uzun boylu, kaslı bir adamın sırtına çarptığımı fark etmiyorum.

Arkasını dönüyor ve Orion Adair'in kesik yüz hatlarını gördüğümde kalbim duruyor. Dalgalı siyah saçlarından bir tutam alnına düşüyor ve uzanıp onu geri taramamak için tüm kontrolümü kaybetmem gerekiyor.

Eminim saçları yumuşaktır. Yumuşak ve ipeksi ve-

"Brandy. Ne hoş bir sürpriz." Bana gülümsediğinde ağzımdan salyalar akıyor ve bir an için çenemin hayretle açılmasına izin vermemek için elimden geleni yapıyorum.

Bu kadar ateşli olmak kesinlikle yasadışı olmalı.

"Özür dilerim, ne dedin sen?" Gözlerim dudaklarına takılıyor -şiş ve kırmızı, sanki son zamanlarda ısırmış gibi. *Belki bir kız arkadaşı?* Bu düşünce midemin garip bir şekilde dönmesine neden oluyor ve hızla silkeleyip atıyorum.

Orion yılın fıkrasını anlatmışım gibi gülüyor ve ben de kendimi onun sarhoş edici sesine kapılıp gülümserken buluyorum. Aurası muhteşem koyu tonlarda dönüyor, bunun saf güzelliği beni bir kez daha hazırlıksız yakalıyor.

"Dün gece her şey nasıl gitti? Yatağın altında canavar var mıydı?"

Dün gece maskeli adamın söylediklerine o kadar benziyor ki, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Ama bu çok saçma. "Sorun yok." Yalanı söylerken gözlerimi kaçırıyorum. "Bir bebek gibi uyudum."

"*Harika.*" Kelimeyi büyük bir coşkuyla söylüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Bunu duyduğuma çok sevindim Brandy."

Başımı sallıyorum, ona uzun zaman önce verdiğim sahte ismi kullanırken garip bir suçluluk duygusu göğsümü sıkıyor. Adam sırf bir gürültüden endişelendiğim için ölü uykusundan uyanıp gelip daireme baktı. Elbette ona gerçek adımlı vermem için yeterince güven kazanmıştır.

Boğazımı temizliyorum, kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorlarken boynumdaki sıcaklık artıyor. "Sanırım artık sana söylemem gerekiyor... gerçek adım Brandy değil."

"*Ne?*" Dramatik bir şekilde nefesi kesilir. "*Hayır.*"

Gözlerimi deviriyorum, yine de ağzımı çekiştiren gülümsemeyi inkar edemiyorum. "Şok edici, biliyorum. Sadece... yabancılara karşı temkinliyimdir."

"Olman gerektiği gibi."

Birbirimize saatlerce sürecekmış gibi gelen birkaç saniye boyunca bakıyoruz, ama o göz kırptığında büyü bozuluyor. "Şey, gitmeliyim..." Yine de yerinden kımıldamıyor.

"Senin...?"

"Evet, tabii ki." Gözlerimin içine derin derin bakarken gözbebekleri büyüyor. "Başın belaya girerse beni ara, tamam mı?"

"Bu bir söz." Allah'ın belası bir nedenle serçe parmağımı uzatıyorum. Ben yerin beni yutmasını beklerken ikimiz de gözlerimizi kocaman açarak bu harekete bakıyoruz. Ama sonra çok tuhaf bir şey yapıyor: Nasırlı parmağını benimkine geçiriyor.

"Serçe parmak sözü," diyor, eğilip başparmağını öperek. Gözleri parlak ve beklentili, bir cüret taşıyor. Öfkeyle hareketi yineliyorum ve o da bu fırsattan yararlanarak kaşlarımın arasına bir öpücük konduruyor.

Dehşete kapılmış bir ifadeyle geri çekiliyorum ve o da gülerek başını geriye atıyor. "Özür dilerim. Bunu hep yapmak istemişimdir."

"Ne?"

"Alnından öp." Yüzünde bir gülümseme belirir. "Çok öpülesi bir alnın var."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten tuhafsin, bunu sana söyleyen oldu mu?" "Bunu yapmayan insanlardan daha çok."

Gülümsüyor sanki

iyi bir şey. "En azından unutulmazım."

Hakkını vermemliyim. "Haklısın. Bu etkileşimi bu gece ve sonrasında kâbuslarımda göreceğime eminim. İyi günler," diyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyor ama başaramıyorum. Kolumu kavriyor, beni yüzüne doğru döndürüyor, dudaklarımız birbirine bir santim kadar yaklaşıyor.

"İşimiz bitmemişti."

"Gerçekten mi? Öyleydin." Zalimce sırtarak kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Olup zamanımı harcayacağım daha iyi yerler var."

"Sen zalim bir yaratıksın, *Seraphina*."

Adımlarımın ortasında duruyorum ve aslında ona gerçek adımları söylemediğimi dehşetle fark ediyorum. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun, küçük güvercin."

Ormandaki adamın kullandığı lakapla aynı olduğu için kanım donuyor. *Ama bulamaz. Bu mümkün değil.*

Tanrı aşkına, o bir polis memuru.

Yoksa öyle mi?

Sırıtıyor ve ben Drunken Hound'daki o geceye geri dönüyorum. O kadar sakın görünüyordu ki, sanki sarmal bir engerek yılanı gibi patlamak için en uygun anı bekliyordu. "Kalbin hızla atıyor."

"Öyle mi?"

Eğilip dudaklarını nazikçe burnumun ucuna, alnıma ve sonra ağzıma değdiriyor. Dudaklarını ayırıp tehditkâr bir tavırla düz beyaz dişlerini ortaya çıkarınca gözlerim dehşetle açılıyor. Ben tepki vermeyi akıl edemedenden öne atılıyor, alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve ısırıyor. *Sertçe.*

"Unfh!" İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum ve dişlerinin iç dudağымda gezinerek sığ bir kesik açmasına neden oluyorum. Dudağımın tamamını ağzına alıp yaradan akan kanı açgözlülükle emerken gözleri yuvalarından fırlıyor, beni içine çekerken göğsünün derinliklerinden hayvani sesler yükseliyor. "Unfh!"

Sonunda geri çekiliyor, dili ağzının köşesine doğru fırlıyor ve kanımdan bir damla çenesine damlıyor. Bu günahkâr bir görüntü; bedenimin bu şekilde tepki vermemesi gereken bir görüntü.

"Çok tatlısın," diye fısıldıyor. Gözbebekleri büyürken bana uzanıyor, bakışlarında yaşayan gök mavisini kovalıyor - ve ben onun erimiş dokunuşunun altında erimekten başka bir şey yapamıyorum. "Tadına bak."

Dudakları açlıkla dudaklarıma yapışıyor, kolları sırtımı sarıyor ve beni sahiplenici bir şekilde göğsüne bastırıyor. Dili benimkine karşı ustalıkla dönüyor, kendi tat tomurcuklarımı kanımın metalik tangıyla kaplıyor.

Ne yapıyorum ben?

Bu düşünce, bu musallat adamın beni içine soktuğu büyüü bozuyor ve geri çekilip avuçlarımı göğsüne bastırarak çok ihtiyacım olan boşluğu kazanmaya çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Sanki az önce suratını yalamıyormuşum gibi gözlerimi ona dikerek soruyorum.

Orion başını eğiyor, dudaklarında bir sırıtış belirirken gamzesi patlıyor. "Seni sinirlendiriyor muyum, Seraphina?"

"Wha-No!"

"O zaman neden kalbin hala hızlı atıyor?"

"Öyle değil." Ona ters ters bakıyorum, sonunda elini itiyorum ve birkaç adım geri çekiliyorum. "Sorudan kaçmayı bırak."

Öne doğru bir adım atıyor ve elde etmek için çok uğraştığım boşluğu kapatıyor. "Oldukça açıklayıcı, değil mi?" diye fısıldıyor, uzanıp çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına alıyor. "Bunu yapıyordum..."

Ağzı tekrar benimkine çarpıyor ve buna karşı koymaya çalışsam da damarlarımda ham elektrik çatırdarken zihnim talaşa dönüşüyor.

Ama aynı anda, sarhoş edici dudaklarını da yanına alarak uzaklaşıyor. Tek kelime etmeden, arkasına bakma zahmetine bile girmeden kafeden çıkıyor. Baristanın şu anda bana attığı kıskanç bakışlar olmasa öpüşmenin hiç gerçekleşmediğine inanacağım neredeyse.

Kaybolduğu kapıya bakıyorum, parmaklarım dudaklarıma dokunmak için uzanıyor.

Artık kesin olarak biliyorum ki Orion Adair tehlikeli bir adam. Kesinlikle uzak durmam gereken biri.

Peki bu düşünce neden beni iziyor?

Dairenin kapısından içeri adımımı atıyorum, dudaklarım hâlâ kafedeki öpücüğün etkisiyle uğulduyor. Maggie başını kanepenin arkasından kaldırıyor, kaşları çatılmış bir halde yüz ifademi inceliyor.

"Kahve dükkanında bir şey mi oldu?"

Ağzımı açıyorum ama kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Ona ne söyleyeceğim? Rastgele bir adamın beni öptüğünü mü? Buna inanmayacaktır ve o zaman Orion'u nasıl tanıdığımı açıklamam gerekecek - ama daha da önemlisi, dudaklarını dudaklarıma değdirmesine *neden* izin verecek kadar rahat hissettiğimi anlatmam gerekecek. Güvenimi nasıl kazandığını açıklamam gerekecek ve bu da ona davetsiz misafirden bahsetmek anlamına geliyor.

Hayır. Sadece bu seferlik Maggie'ye yalan söylemek zorundayım.

"Hiçbir şey olmadı. Sadece tuhaf uyudum."

Maggie'nin kaşları hafıflıyor ve yerini coşkulu bir gülümsemeye bırakıyor. "Uyudun mu? Bu harika, Nina!"

Kanepede yanına oturup kulağımı omzuna dayıyorum. "Eh. Benzo kullanmak zorunda kaldım, bu yüzden sayılır mı emin değilim."

Bana alaycı bir şekilde dirsek atıyor. "Kazanmak kazanmaktır, Nina. Kazanmak kazanmaktır."

"Senin kararlarına güveniyorum." Gözlerimin dinlenmesine izin verirken tüm ağırlığımı ona yaslıyorum. "Bu gece tek başına iyi olacak mısın?"

"Her zaman! Ivan'ı göreceksin?"

"Evet. Kaplanların odalarında yeni döşemeye ihtiyaçları var ve Ivan benim ücretimin iki katına beni görmek istedi, ben de kabul ettim."

Cılız kollarını bana doluyor, vücudu titremeye başlarken beni kendine doğru çekiyor. "Sadece güvende ol, tamam mı Nina?"

Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Tabii ki. Sadece yapacağımı söyledim... Her şey yolunda mı, Magoo?" Elbette, bazen endişelenmesine alışkınım ama son zamanlarda her dışarı çıktığımda endişeleniyor. *Acaba şu seri katille bir ilgisi var mı?*

"Bak, serçe parmağıma bile söz veriyorum." Parmağımı uzatıyorum ama Maggie almıyor, sadece yüzünü omzuma gömüyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Geri döneceğine yemin et, Nina. Ne olursa olsun eve dönmek zorundasın. Hatırlamak zorundasın."

"Neyi hatırlıyorsun, Maggo?" Ben soruyorum.

Ama o sadece başını sallıyor, beni serbest bırakırken ağzının kenarına hüznölü bir gülümseme yerleşiyor. "Yok bir şey. Son zamanlarda bu kadar endişeli olduğum için özür dilerim. Sadece... bu gece dikkatli ol, tamam mı?"

"Her zaman."

Maggie koltuktan kalkıp yatak odasına giderken bana dönüp bakmayınca kaşlarımı çatıyorum. Bunu bir işaret olarak kabul edip kendi odama geçiyorum ve Ivan'la buluşmam için hazırlanmaya başlıyorum.

Her seferinde bir yangını söndürmek zorundayım.

SERAPHINA

"KÖTÜ DOKTOR"

MOTORUMU DRUNKEN HOUND'UN ÖNÜNE PARK ETTİM, DAMARLARIM Burada en son ne zaman içki içmek için durduğumu hatırladıkça heyecanla uğulduyorum. Elimde olmadan Orion'un geniş omuzlarını bulmak için kalabalığı tarıyorum, tanıdığım tek yüz barmen Axel olunca göğsümde bir hayal kırıklığı çukuru açılıyor.

Köşede her zamanki yerime oturuyorum ve Axel bana doğru baktığında ona kibarca başımı sallıyorum. Barı son bir kez daha tararken dudaklarımdan ağır bir iç çekiş çıkıyor, yanlışlıkla onu kaçırmış olma ihtimalime karşı her yabancının yüzünü iki kez gözden geçiriyorum.

Ama bu mümkün değil. Kalabalıkta Orion'u asla gözden kaçıramam.

Tam arkamı dönecekken bakışlarım tanıdık bir yüze takılıyor ama aradığım o değil.

Dr. Kebler.

Bu isim zihnime öyle güçlü bir şekilde giriyor ki, neredeyse beni taburemden düşürüyor. Zalim gözlerinin sisli anıları var aklımda.

Üstümde dururken, damarlarıma garip, girdap gibi bir madde iterken kendi damarlarıma bakıyorum.

Sanctum'un psikiyatristinin barda ne işi var? Özellikle de bu barda?

Bunu sorgulayacak zamanım yok, çünkü şu anda Dr. Kebler'ın bana baktığı an. Yüz ifademi anladığında gözleri hafifçe açılıyor, ince dudakları aralanıyor ve korkunç, sararmış dişleri ortaya çıkıyor. Hafızamın geri kalanı parçalanmış olsa da, o hain gülümsemeyi gün gibi net görebiliyorum - sadece acı içinde çığlık attığımda nasıl gösterdiğini hatırlayabiliyorum.

Hareket ettiğimi bile fark edemededen çıkışa geldim. Axel uzaktan bir şeyler bağılıyor ama ne dediğini anlayamayacak kadar bulanık. Nabzım kulaklarımda atıyor, bas gitarın gümbürtüsüne, kalbimin pervasız atışına rakip oluyor.

Kapıyı iterek açıyorum ve gece havasına doğru tökezliyorum, boğazım hava emebileceğim bir pipetten başka bir şey olmayana kadar daralıyor. Birkaç kişiyi iterek geçerken nefes sesleri yükseliyor, bisikletime doğru körlemesine sendelerken yardım tekliflerini görmezden geliyorum.

Sadece birkaç adım kala görüşüm kırılıyor, yer altımdan kayıyor ve ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Parmaklarımı serin toprakta gezdiriyorum, toprak beni selamlamak için yükselirken gözlerim açılıyor. Bakışlarım her bir kum zerresinin üzerinde geziniyor, görüşüm onları oluşturan molekülleri görene kadar büyüyor.

Bir renk patlaması görüşümü istila ediyor, dönüyor, damlıyor ve damarlarımı hoş bir sıcaklıkla dolduruyor. Ve aniden, artık yere bakmıyorum, yıldızlara bakıyorum. Ama onlar yıldız falan değil.

Ruhum bedenimden havalanıyor ve bir anda kendime bakıyorum, çömelmiş ve toprağa doğru hıçkırarak ağlıyorum. Atmosfere doğru süzülüyorum, yere çakılmış zavallı kıza acımdan başka bir şey gelmiyor içimden. Yıldız ışığı patlıyor

Gözeneklerim ve elimi ters çevirip ay ışığının geçişine hayranlıkla bakarken ağzım huşu içinde genişliyor.

Tekrar o üzgün kıza bakıyorum, titreyen bedeninin yanına tünemiş küçük siyah kargaya kaşlarımı çatarak bakıyorum. Saçlarını gagalıyor, kız onu kabul etmeyi reddedince mürekkep rengi kanatlarını sinirli bir şekilde çırpıyor.

Karga bir anda altınla yıkanan bir gökdelene dönüşür, altından damlayan. Ortasında dev bir krater oluşuyor, ama bu bir krater değil. Beni yutmak için açılan başka bir ağız.

Ve işte o dişler. Damlayan, sivri, keskin dişler uzanıyor, etimi çağırıyor.

Bedenim tekrar toprağa batmaya başlıyor ve ben gökyüzüne, beni eve çağırması gereken yıldızlara doğru çığlık atıyorum. Sürükleniyorum, aşağı, aşağı, aşağı ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Nefes alamıyorum, göz kırpmıyorum, *hareket edemiyorum*.

CANTMOVE

"Biri bana yardım etsin!" Çığlık atıyorum, boğazım çiğ ve kanlı. "Lütfen biri bana yardım etsin."

YARDIM

EDİN! H

E

L

P

M

E

!

!

"Yardım edin bana!" Ağız alay eder. *"Yardım edin, yardım edin! Kanaması var! Lütfen biri yardım etsin!"*

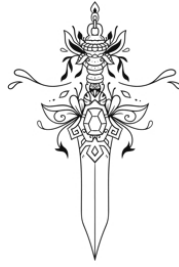
Gözlerimi kapatarak boğazının derin mağarasına giriyorum. Dehşet dalgalar halinde tenimi sarıyor. Acıyı, keskin dişlerin parçalamasını ve kemirmesini bekliyorum ama asla gelmiyor.

Gözlerimi açtığımda, kendimi bisikletimden birkaç metre ötede toprağın üzerinde çömelmiş, tırnaklarım çatlamış ve kanlı, toprağı yırttığım yerden ıslak toprakla kaplanmış halde buluyorum. Nefesimi içime çekiyorum, halüsinasyonumun etkisiyle tüm vücudum titriyor.

Yine de toparlanmak için zamanım yok. Barın kapısı gürültüyle açılıyor ve gecenin içinde beni takip edenin kim olduğunu anlamak için bakmama gerek kalmıyor. Dr. Kebler'ın bakışları sırtımda bir delik açarken, ayakta durmaya çalışıyorum ve bisikletime doğru son birkaç metreyi koşarak gidiyorum.

Motorum gümbür gümbür çalışıyor ve yola koyuluyorum, gidondan aşağı sarkarak caddede hızla ilerliyorum ve eskiden hayatımı cehenneme çeviren adamdan uzaklaşıyorum.

Ivan'ı görmeye gitmenin daha iyi bir alternatif olduğu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

SERAPHINA**"ODAYI KIRMIZIYA BOYAMAK"**

NEON FLAMINGO'NUN KAPISINDAN İÇERİ GIRIYORUM.

Misk ve dökülmüş içki kokusu havada asılı duruyor. Sinirlerim vızıldıyor ve havada süzülen duman boğazımdan aşağı kayıyor, yutmayı başardığım azıcık oksijeni de boğuyor.

Ivan'ı arama zahmetine girmeden bara doğru tökezliyorum, yanıp sönen neon ışıkları görüşümün bozulmasına, ayaklarımın titremesine neden oluyor. Bir şekilde bardan bir içki almayı başarıyorum, ancak hatırladığım tek şey toksin mideme akarken oluşan yanma.

Biri omzuma vuruyor ve ben de boş bardağıma sarılmış elimi kaldırıp yüzlerine çarpmaya hazır bir şekilde dönüyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Dudaklarımdan dökülen öfkeli hırıltı Ivan'ın gözlerini açıyor ve ellerini savunmak için kaldırarak bir adım geri atıyor. "Sakin ol, küçük bebek..."

Bardağı barın üstüne indirip Ivan'ın dehşete düşmüş çikolata bakışlarına göz kırparken dünya yeniden odaklanıyor.

"Üzgünüm... Sen olduğunu fark etmemiştim."

"Umarım öyle değildir." Koyu renk gözleri yüzümde birkaç dakika önce var olan öfkeyi arıyor. "Hazır mısın?"

Bir kez başımı sallıyorum, elimi tutmasına ve beni kulübün arka tarafındaki her zamanki masasına götürmesine izin veriyorum. Attığım her adımla birlikte bas sesleri de yükseliyor ve masaya vardığımızda tenim milyonlarca minik karıncayla doluyor.

Standın etrafındaki dört yüze tek tek bakıyorum ama taktıkları gülünç Cadılar Bayramı maskeleri nedeniyle hiçbirini tanıyamıyorum. Bir palyaço, bir çılgık maskesi, bir kurt adam ve-

Gözlerimi son maskeye diktiğimde kalbim titreyerek duracak gibi oluyor. *Hayır. Hayır, bu mümkün değil.*

Yine de, ne kadar göz kırpmaya çalışsam da, Hiç şüphe yok -parlayan kırmızı küreler, kemerli deri gaganın dikişleri boyunca uzanan dağınık dikişler- tamamen aynı. Beni ormanda kovalayan adamın taktığı maskenin mükemmel bir kopyası.

Bir adım geri atıyorum ama Ivan'ın eli sırtımın alt kısmında duruyor. Kulağıma yaklaşıyor, sıcak nefesi dehşet verici bir ürperti yaratırken fısıldıyor: "Umarım oynamaya hazırsındır, küçük bebek."

Ivan arkamdan iterken tökezleyerek öne doğru ilerliyorum ve farkında olmadan veba maskeli adama doğru yöneliyorum. Kabinde onun yanına çöktüğümde göğsüm sıkışıyor, nabzımın şiddetli gümbürtüsünden hiçbir şey duyamıyorum.

Bana bir nebze olsun huzur veren tek şey bu adamın kokusu - ormandaki adamın aksine, bu adam sabun kokuyor - burnuma dolan hoş çiçek notaları göğsümdeki baskıyı hafifletiyor.

Tabii ki bu aynı adam değil. Bu gece Dr. Kebler'ı gördüğüm için paranoyaklaşıyorum, hepsi bu.

Veba maskeli adam uzanıp eldivenli elini kalçamın üzerine koyuyor. Parmak uçları bacağımın yukarısına, amımın hemen güneyindeki ete doğru ilerlerken bedenim arzuyla titriyor.

"Senin adın ne?" Eğilirken kirpiklerimi baştan çıkarıcı bir şekilde kırıştırıyorum, emin olmak için kokusunu bir kez daha içime çekiyorum. Adam cevap vermiyor ama kalın derinin arkasından ensemdeki tüyleri diken diken eden hayvani bir ses yükseliyor.

"Birileri Anwir'den hoşlanıyor mu?" Ivan diğer tarafımı sıkıştırarak beni vücudumun sağ tarafını maskeli yabancıya doğru bastırmaya zorluyor. Göğsüm temastan ısınıyor, özellikle de parmak uçlarını klitorisime bastırmak için yeni keşfettiği yakınlığı kullandığında, ama Ivan tekrar konuştuğu için tadını çıkarmaya vaktim yok.

"Muhtemelen Noah'ı hatırlarsın." Ivan kurt adam maskeli adamı işaret ediyor. "Eli, Jake ve Oliver'ı da davet ettim ama mesajlarıma hiç cevap vermediler. Onlar için fazla kadın olmuş olabilirsin." Haftanın en komik şakasını yapmış gibi sırtarak omzumu dürtüyor. "Merak etme, bu iyi adamlar beni hayal kırıklığına uğratmayacak. Ya siz?" Kabindeki beş adama dönüyor ve veba maskeli olan hariç hepsi hep bir ağızdan başlarını sallıyor.

Ivan fark etmemiş gibi görünüyor. "Mükemmel! Hepimiz geri dönmeye hazır mıyız?"

Kabinde bir yükseliş mırıltısı yükseliyor ve adamlar teker teker kulübün arkasındaki kırmızı kapıya doğru ilerliyor. Ivan çıkıyor ve benim diğer taraftan çıkmama izin veriyor. Anwir kolumdan tutup beni tekrar kucağına çektiğinde kapıya giden yolu yarılamıştı.

Ağzım protesto için açılıyor ama o eğilmeden önce tek bir kelime bile edemiyorum, sesi alçak ve tehditkâr ve nefesimi kesiyor. "Hazır mısın, Seraphina?"

Sertçe yutkunuyorum, uyarılmışlığım tangamdan dışarı sızarken kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Hissetmediğim bir gülümsemeyi zorlayarak omuzlarımı geriye çekiyorum ve doğrudan o parlayan kırmızı kürelere bakıyorum. "Tabii ki hazırım. Hadi, seni iyi hissettirmeme izin ver."

Ben bu sözleri söylerken tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaşıyor, ama sonunda bırakıyor ve sonunda kabinden kalkmama izin veriyor. Hiç beklemeden kan kırmızısı kapının önünden hızla geçiyorum, vebalı doktorun bakışlarını yol boyunca sırtımda hissediyorum.

Koridorun sonundaki odaya vardığımda, Ivan ve diğer adamlar çeşitli şekillerde soyunmuşlardı. Şiltenin üzerine tırmanırken yüzüme boğucu bir gülümseme yerleştiriyorum, baş tarafa geldiğimde küçük deri eteğimi çıkarıyorum.

Nuh dört ayak üzerinde bana doğru sürünürken Ivan altın bir koç maskesi takıyor, kurt gibi yüksek sesle uluyor ve 'burnunu' amıma daldırıyor. Bir elini uzatarak parlak kırmızı tangamı tek bir hareketle vücudumdan sıyrılıyor ve parçalanmış materyali burnuna götürüp derin bir nefes daha alıyor.

"Çok tatlı kokuyorsun," diye inliyor Noah, tangasını yana atıp amıma uzanıyor. İki parmağını içeri daldırıyor, hafifçe itiyor ve elini uyarılmamla kaplıyor. Kanım ısınırken başımı arkaya atıp tavana bakıyorum ve aklımın bir köşesinde her zaman gizlenen o derin *arzu* mağarasında *kayboluyorum*.

Palyaço ve çığlık maskesi yatakta Noah'a katılıyor, sikleri serbest ve bana doğru geriliyor. Palyaço beni saçlarımdan tutup yatağın kenarına çekiyor, çığlık maskesi acı çığlıklarım karşısında yüksek sesle kıkırdıyor. Beni sırtüstü yatırıyor ve başımın yatağın kenarından baş aşağı sarktığından emin oluyor.

"İyi bir sürtük ol ve sikimi yala." Palyaço sikinin başını dudaklarımdan arasından geçiriyor. Tuzlu pre-cum

Dilimi ucunda gezdirirken, palyaço maskeli adamdan derin bir inleme duyuyorum. Kalçaları sarsılıyor, Nuh kalçalarımın arasındaki yere dönerken sikinin uzunluğunu boğazımın arkasına doğru itiyor. Palyaço maskesi boğazımı sikerken gözlerim yaşlarla doluyor, sikinin her vahşi darbesi boğazımın arkasını dövüyor ve beni boğuyor.

Noah sikini amımla aynı hizaya getirirken, çığlık maskesi karnıma biniyor ve kalın sikini karanlık bir kıkırdamayla dekoltemin dibine yerleştiriyor. Push-up sütyenimin önünü, sikini telin altından geçirecek kadar kaldırıyor ve çelik gibi uzunluğunu göğüslerimin arasına yerleştiriyor.

"Oh evet." Kalçalarını itiyor, böylece horozu çeneme kadar kayıyor. "Kahretsin, göğüslerin mükemmel."

Noah sikini içime sokarken vücudum sarsılıyor, beni rahatlık noktasının ötesinde dolduruyor ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına neden oluyor. Üç adam beni farklı şekillerde ele geçirirken, bedenimi zevklerinden başka hiçbir şey için kullanmazken kendimi gerçekten bir oyuncak bebekten başka bir şey gibi hissetmiyorum. Noah klitorisime uzandığında damarlarımda coşku zirve yapıyor ve çok geçmeden kendimi sınıra yaklaştığımı hissediyorum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve bir anlığına dikkatimi çalıyor - odağımı bozup orgazmımı koalamaya yetecek kadar uzun bir süre. Anwir kapının girişinde duruyor, veba maskesinin parlayan kırmızı küreleri aynı anda hem tehditkâr hem de çekici.

Üç adamın vücuduma yaptıklarına o kadar dalmışım ki, avucunda sıkılı duran uzun gümüş hançeri fark edemiyorum. Fark ettiğ*im* şey ise, palyaçonun arkasında belirlediği, hançeri boğazından geçirdiği an oluyor.

Kalın, sıcak, kırmızı sıvı yüzüme ve göğsüme sıçrarken aynı anda kötü niyetli kahkahalar havayı kırıyor. Palyaço yere yığılırken sertleşmiş siki ağzımdan fırlıyor, boğazındaki yarıktan korkunç ıslak öğürme sesleri geliyor.

İkinci adamı göğsümden itemedi, "Anwir" aynı bıçağı Çığlık maskesinin göğsüne batırıyor. Çığlık atmaya çalışırken eldivenli bir el ağzımı kapatıyor ve bıçağı ona defalarca saplamasını çaresizce izliyorum. Çığlık maskesi yana doğru yığılıyor, bıçak yaralarından koyu bir renk yayılıyor ve yatağı kan kırmızısına boyuyor.

Noah'nın siki şok çığlıklarıyla benden kayıyor ve duvara çarpana kadar geriye doğru sendeliyor. Ağzı konuşmak için açılıyor ve veba maskeli adam bıçağını odanın diğer ucuna fırlatıyor. Bıçak dişlerinin arasındaki boşluktan geçip arkasından saplanıyor ve büyük *bir gümbürtüyle* kafasını duvara yapıştırıyor.

Ağzımı kapatan ve beni yatağa bağlayan ele karşı mücadele ederken gözlerimden dehşet içinde yaşlar akıyor. *Keşke hançerime ulaşabilseydim...*

Göz açıp kapayınca kadar adam bileklerimi tutuyor, başımın üstünde birbirine tutturuyor. Cebinden bir fermuarlı kravat çıkarıyor, ellerime doluyor ve kuyruğu gidebildiği kadar sıkıyor. Tatmin olmuş bir şekilde avucunu boğazıma dayıyor ve ben de gözlerimi kapatıp sıkmasını, diğer üçüne yaptığı gibi canımı almasını bekliyorum.

Ama sonra gitti.

Ivan'ın katili kafasından yakaladığını görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Veba maskesi dövüşüyor gibi görünmüyor - aslında tam tersi - Hareketsizce duruyor, Ivan'ın ona bağırmasına izin verirken o parlayan kırmızı gözlerini bana diyor.

Bundan sonra olanların gerçek olduğundan tam olarak emin değilim.

Gözümü kırıyorum ve bir şekilde vebalı maskenin eldivenli yumruğunda ikinci bir hançer var. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum - Ivan'ı uyarmak için - ama artık çok geç. Bıçak tereyağına saplanır gibi boynunun yan tarafına batıyor ve Ivan'ın acı dolu çığlığı havaya karışıyor.

Veba maskesi, Ivan'ın boynundaki hançeri almak için eğilir, böylece onun hayatını sonsuza dek sona erdirir. Eldivenli parmakları hançerin kabzasına birkaç santim kala Noah arkasında belirir, onu duvara sabitleyen hançer vebalı maskenin boynunun üzerinde yükselmiştir. Ölümcül kükremesi Ivan'ın çığlıklarıyla yarışırcaasına hançeri indirir, dudakları kan çanağına dönmüş gözleri kadar kırmızı dişlerini ortaya çıkarmak için geriye doğru sıyrılır.

Göğsümde umut çiçekleri açıyor ama vebalı maske son anda savruluyor ve bıçağın omurgası yerine omzuna saplanmasına neden oluyor. Bir hırıltıyla elini omzuna atıyor, elini Noah'ın elinin üzerine koyuyor ve doğrulurken kabzanın üzerinde tutuyor.

Hızlı bir hareketle Noah'nın bileğini kırar, boştaki eliyle cebine uzanır ve *üçüncü* bir hançer çeker. Bıçak havayı yararak Noah'nın sol gözünün derinliklerine saplanırken veba maskesi kahkahalarla uluyor.

Noah yere yığılıyor ama bileğindeki ölümcül tutuş nedeniyle adamdan uzaklaşamıyor. Kan donduran bir çığlık odayı doldurduğunda yataktan yuvarlanıp hançerimin bulunduğu çantama doğru koşuyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum, kalın, tırtıklı bir bıçağın Noah'ın boğazına doğru sürüklendiğine tanık olduğumda damarlarımı korku dolduruyor. O kesiyor, kesiyor, kesiyor ve ben boğazımda safra yükselirken izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Baş gövdeden ayrıldığında, adam bana bakıyor, parıldayan kırmızı gözleri maskesini kaplayan sıvı sıçramalarıyla eşleşiyor.

Deli gibi görünüyor.

Çok lezzetli görünüyor.

Başımı sallıyorum, çantama doğru temkinli bir adım atıyorum. Bu düşüncenin nereden çıktığını bilmiyorum, ama beni korkutan şey, bir erkeğe ilgi duyuyor olabileceğim...

Eldivenli elinden sarkan kanlı kafaya bakarken midem bulanıyor. Onu bana doğru fırlatıyor ve halının üzerine öyle bir düşüyor ki, yüzü bana dönük, gözleri cam gibi ve kırışmıyor. *Ölmüştü.*

Bir adım daha atıyorum ama sesi beni olduğum yerde donduruyor.

Tenimin üzerinde yuvarlanan, içimi burkan ve aklıma gelen her günahkâr düşünceyi zihnimin ön saflarına iten derin, yatıştırıcı bir tını.

Ve çok, çok tanıdık da.

Veba maskeli adam uzanıyor, eldivenli parmakları maskeyi çekip çıkarmadan önce dudağının altından kayıyor. Bulutsuz bir yaz gökyüzünün rengindeki gözleri, dağınık siyah saçlarının altında tehditkâr bir şekilde parlıyor, omuzlarından yayılan aura aynı derecede güzel ve tehlikeli. Ama beni en çok gülümsemesi tedirgin ediyor. Baştan çıkarıcı, aç, kana susamış ve istekli ve bunların hepsi benim için.

"Merhaba, küçük güvercin."

ZC

ORION

"SERAPHINA'YI ALMAK"

SERAPHINA'YA BİR ADIM DAHA YAKLAŞIRKEN GÖRÜŞÜMÜ KIRMIZI BİR ÖRTÜ KAPLIYOR,

Derin bir ihtiyaç midemin çukuruna yerleşiyor, vücudumdaki her hücreye bulaşıyor, ta ki ben devasa, titreyen bir *ihtiyaç* kütesinden başka bir şey olmayana kadar.

İhtiyacım var. İhtiyaç. İhtiyaç.

Seraphina'nın yüz ifadesini hafızama kazırken bu kelime zihnimde yankılanıyor. Gözlerindeki dehşet parıltısı, yaşadığı şoku soluk soluğa anlatırken dudaklarının arasındaki boşluk. Dehşeti.

Güzel. Benden korkmalısın, küçük güvercin.

Dikkatim odanın köşesine çekiliyor, Ivan kendini düzeltmeye çalışırken öfkeli bir hırıltıyı ısııyorum, destek için duvara tutunurken kalın kan nehirleri boynunun yanından aşağı akıyor. Ben durdurmaya vakit bulamadan Ivan köşeye sıkışmış bir fare gibi odadan fırlıyor ve pahalı halının üzerinde ağır bir kan izi bırakıyor.

Dudağım tiksintiyle kıvrılıyor, ancak bir an sonra güvercinim ve benim yalnız olduğumuzu fark ettiğimde düşüyor. *Nihayet.*

Nuh'un başsız bedeninin üzerinden geçiyorum, Seraphina'yla aramdaki boşluğu kapatırken nabzım kulaklarımda uğulduyor. Attığım her adımda, sırtı uzaktaki duvara çarpana kadar geri çekiliyor.

Göğsü hızla inip kalkıyor, gözleri kocaman açılmış, odada kendini savunacak bir şey arıyor. *Bunun için çok geç, küçük güvercin.*

"Eğer hançerinizi arıyorsanız, şu anda sevgilinin boynuna gömülü." Ivan'ın hâlâ hayatta olduğunu hatırladığımda yumruğum yanımda sıkılıyor. *Başka bir başarısızlık.*

Başını sallıyor, ağzı geniş ve sözsüz bir şekilde gözlerini yüzüme dikti. "Sen..."

Gözlerimi Seraphina'nın çıplak bedeninde gezdirirken ağzım bir karış açılıyor, ancak kalçasındaki küçük siyah dövmeyi gördüğümde ağzım kapanıyor. *Bunu kim için yaptırmıştı?*

Ona doğru bir adım daha atarken öfkem tenimi kaynatıyor, "Benimle geliyorsun, küçük güvercin."

"Öyleyim amına koyayım." Dişlerini hırıldayarak gösteriyor ve elini yumruk yapıyor. "Önce beni öldürmen gerekecek."

Başımı eğiyorum. "Bunu asla yapmam."

Alay ediyor, gözleri odaya yayılmış üç cesede kayıyor. "Bu konuda pek endişeniz varmış gibi görünmüyor."

Bir adım daha atıyorum. Bir tane daha, bir tane daha, sonunda göğüs göğüse gelene kadar. Yüzüne uzanıp kanlı başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirerek onları kıpkırmızıya boyadığımda Seraphina'nın nabzı hızlanıyor.

Eğilip dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Seni öldürmeyeceğim, küçük güvercin. Henüz değil, seni kırana kadar değil." Elimini yüzünden çekip narin boynunun yan tarafını kavlıyor ve baskı uyguluyorum. "Ve sen kolay kolay kırılmazsın, değil mi?"

Başını sallıyor, nefesi kısa nefesler halinde geliyor. Tamamen dehşete düşmüş görünüyor ve ben hiç bu kadar

Lanet hayatım.

Öne doğru eğilip dudaklarımı hafifçe onunkilere
değdirirken dudaklarımdan kısık bir kıkırtı dökülüyor.
"Eğleneceğiz, sen ve ben."

İşte o zaman iğneyi boynuna batırdım.

SERAPHINA

"ÖLMEK İÇİN BOKTAN BİR YOL"

UYANDIĞIMDA İLK FARK ETTİĞİM ŞEY DEHŞETİM OLUYOR. DEHŞET. İkincisi, her tarafımı çevreleyen tahta kutu. Üçüncüsü -ve en tuhafı- leğen kemiğimi saran metal hissi. Kontrol etmek için başımı kaldırıyorum ama tavan o kadar alçak ki alnımı tahtaya çarpıyorum. İçgüdüsel olarak elimi kafamda oluşan yumruya doğru kaldırmaya çalışıyorum ama aynı sorunla karşılaşıyorum.

Nefes alış verişimin hızının, harcadığım oksijen miktarının farkındayım ama ne kadar çabalasam da sakinleşemiyorum. Gözlerimi kırıştıtararak tavana bakıyorum, gözlerim her kapandığında tavanın daha da yaklaştığını görüyorum. Gittikçe küçülüyor, boşluktaki havayı sıkıştırıyor, ciğerlerimden atmaya zorluyor. "Ne a boktan yol için öl." I Kapat benim gözler olarak çarpan kalbim kaburgalarımı kırmakla tehdit ediyor. "Yaşadığım onca bok ve tahta bir kutu tarafından dışarı çıkarıldım."

Son bir yudum hava alıyorum, gözlerimi zorla kapatıyorum ve sonunu bekliyorum. Ama gelmiyor. Onun yerine, yüksek sesli bir çatırtı

boşluğu dolduruyor, sanki biri kapağı açıyormuş gibi. Kalbim yerinden fırlıyor, ışık kutuyu doldururken geride kalan karanlık çukuru umut dolduruyor.

Ve veba maskesini aldığım da her şey yerle bir oluyor.

"Sonunda uyandın. Sıkıntıdan *öleceğimi* sanıyordum." Kalın deri gagası sesini boğuyor ama bedenimi etkileme şeklinden onun Orion olduğunu anlıyorum.

Soğuk hava tenime çarpıyor, meme uçlarım çakıllanıyor ve o zaman tamamen çıplak olduğumu da fark ediyorum. Yüzüm ısınıyor ama geri adım atmak istemeyerek ona aynı derecede ateşli bir bakış fırlatıyorum.

"Peki planın nedir, soğan?"

Lakap karşısında başını öne eğiyor, omuzları sertleşiyor. "Planım mı?"

Başımı salladım. "Beni durdurma planın."

"Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum-"

O sözünü bitiremeden, vahşi bir savaş çılgılığıyla kutunun üzerinden atlıyorum, ellerimi yüzüne doğru uzatıyorum. İçgüdüsel olarak geri sendeliyor, elleri kendini yakalamak için geriye uzanıyor ve işte o zaman saldırıyorum.

Tırnaklarımı boynunun yan tarafına geçirip et parçalarını tırnaklarımın altına yerleştirirken Orion öfkeyle hırlıyor. Beni bastırmak için elini uzatıyor ama saldırısını önceden seziyorum, kaslı kollarının altından sıyrılıyor ve kendini sabitlemeye fırsat bulamadan köşeye çekiliyorum.

Boynunun yan tarafındaki damar zonklayarak yukarı uzanıyor ve fişkırان dört çizik izini avuçluyor. "Vay, vay. Görünüşe göre birileri nasıl iyi oynanacağını bilmiyor."

Ses tonundan damarlarım öfkeyle kabarıyor, sanki ben lanet bir

evcil hayvan. "Pek iyi *biri* değilimdir, o yüzden kontrol eder."

Öne doğru bir adım atarken kıkırdıyor ve ben de daha önce içine hapsediğim kutunun diğer tarafına geçiyorum - şimdi bir kutu şeklinde olduğunu fark ediyorum...

"Beni bir *kofinin* içine *mi* koydun?" Suçlayıcı bir parmakla söz konusu ahşap kutuyu işaret ederek hırlıyorum. "Kim yapar lan bunu?"

Böyle bir şey mi?"

"Çok hasta biri. Çok *takıntılı* biri." Bir adım daha atıyor, sonra bir adım daha, cebine uzanıp bir hançer çıkarıyor. Kalçaları tabutun dudağına çarpıyor ve duruyor, maskesinin parlayan kırmızı küreleri beni içine çekiyor, büyülüyor. "Sen de hissediyor musun, küçük güvercin?"

"Neyi hissetmek?"

Eldivenli elini kaldırıp bizi ayıran mesafeyi işaret edince öfkem bastırılıyor. "Bu *çekiş*. Sanki evrenin iplikleri bizi birbirimize çekiyor, senin özünü benimkine dokuyor." Başını eğiyor ve nedense gülümsediğini anlıyorum.

Sadece, bu iyi bir gülümseme değil.

"Fırsatın varken uçup gitmeliydin, küçük güvercin." Hançeri boynuna doğru kaldırır, bıçağın ucunu maskesinin altından geçirir. Tek bir hareketle deri dikişi kesiyor ve maske düşüyor.

Dış hatlarından yayılan o karanlık aura boğazımı düğümlüyor ve bir adım geri çekiliyorum. Orion sırtarak tabutu odanın öbür ucuna fırlatıyor ve önümdeki tek engeli de kaldırıyor. Elleri iki yanında kenetlenirken ön kolları geriliyor ve ben daha gözümü kırpamadan aramızdaki mesafeyi tüketiyor.

Orion beni duvara yapııştırıyor, üzerimde yükselirken göğsü hızla inip kalkıyor. Gözlerinin koyu mavi girdabına o kadar kapılmışım ki, başımın üzerinde sabitlenene kadar bileklerimi tuttuğunu fark etmiyorum.

Boynuma doğru eğiliyor, kokumu açgözlülükle içine çektikten sonra memnuniyetle mırıldanıyor. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun. *Yemek* için yeterince iyi." Dişlerini etimin üzerinde gezdiriyor. Hassas bölgemden acı fişkirirken ciyaklıyorum, bu da onu daha sert ısırmaya itiyor.

Geri çekilirken gözlerimden yaşlar süzülüyor ve korkunç bir an için boynumdan bir parça koparacağını düşünüyorum. Ama sonra beni serbest bırakıyor, dişlerinin yerine

Dilini taze yaranın üzerinde gezdirerek acıyı hafifletiyor. Dudaklarını o noktaya yerleştirdiğinde, derinlerde bir yerde zevk çiçekleri açıyor; aynı anda hem çok fazla hem de çok az olan hislerin karışımı.

Kalçalarım istemsizce sarsılıyor ama Orion'un vücut ısısı yerine ısırın metalle karşılaşıyorum. Aşağı bakıyorum ve leğen kemiğimi saran metal bir *tanga* gibi görünen şeyi görünce neredeyse çığlık atacağım. İki kalın kayış kalçalarımın kıvrımına oturuyor, amımı ve göt çatlağımı örtecek kadar geniş ince bir metal şeride iniyor.

Ağzım açık kalıyor, gördüklerime inanamıyorum. Bekaret kemerleri hakkında daha önce *okumuştum* ama hayatımda hiç takacağımı düşünmemiştim. *Ve kesinlikle bu deli adamın beni içire sokacağını hiç düşünmemiştim.*

"Beğendin mi?"

Cevap vermediğimde çenemi tutarak gözlerimi tekrar yüzüne çevirmeye zorluyor. "Sana bir soru sordum, *velet.*"

Kaşlarımı çatıyorum, damarlarımda bir öfke dalgası kabarıyor.

gözlerini dikip baktı. "Belki de cevap vermek istemedim."

Boştaki elini yukarı kaldırıp meme ucumu çimdikliyor ve çığlık atmama neden oluyor. İrademe rağmen amım zonkluyor ve ince metal parçasını uyarılmışlığım ile dolduruyor. Uyluklarımın iç kısmına damlıyor ve onları birbirine bastırıyorum, Orion'un bakışlarındaki aç bakışla kıvranıyorum.

Dizini gözlerimin arasına sokup onları tekrar açmaya zorlarken göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor. "Hayır. Benim için damladığını görmek istiyorum. Seni tekrar tekrar sınıra getirdiğimde, sadece onu senden koparmak için fişkırdığını görmek istiyorum. Hayatında ilk kez *reddedilirken* gözlerindeki o güzel ışığın söndüğünü görmek istiyorum. Çığlık attığını duymak istiyorum. *Yalvardığını* duymak istiyorum." Meme ucumu tekrar büküyor, kötü niyet dolu gülümsemesiyle eğilirken damarlarıma bir elektrik şimşegi gönderiyor. "Ama en önemlisi, benim için nasıl kırıldığını izlemek istiyorum."

Orion az önceki yaramı kemirirken dudaklarımdan bir inilti dökölüyor. Ona dayanabilir ve bunu inkâr edebilirim - kendime bana yaptığı her şeyden nefret ettiğimi söyleyebilirim - vaat ettiği her şeyden. Ama gerçek şu ki, ben de görmek istiyorum. *Kimse ~~yaparken~~ onun beni kırıp kıramayacağını görmek istiyorum.*

Geri çekiliyor ve onun beklediği dehşet ifadesi yerine gözlerim ateşle doluyor. "Elinden gelenin en iyisini yap."

Kıkırdıyor ama bu mutlu bir ses değil. Beni ensemden kavrayarak kendine çekiyor, böylece dudaklarımız bir nefes kadar ayrılıyor. Aramızdaki elektrik çatırdıyor, bu boşluğun kapanmasına cesaret ediyor. Ama Orion orada donup kalıyor, beni seyrediyor.

"Benim ölümüm olacaksın, değil mi?"

Sırıtiyorum, öne atılıyorum ve dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. Isırdığımda gözbebekleri patlıyor ve dilimi kanının metalik tadıyla kaplıyorum.

Bıraktığımda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Ama Orion çözülmüş gibi görünüyor. Eli boynumun ön tarafına doğru hareket ediyor, baskı uyguluyor ve hava akışımı kesiyor. Aletin sert boyu karnıma baskı yapıyor, kotunun kumaşından bana ulaşmak için zorlanıyor. Sert, küçük bir top karnıma saplanıyor ama görüşümü siyah noktalar kaplamaya başladığında bunun ne olduğunu anlayacak kadar mantıklı değilim. Gözlerimi kırpmadan Orion'un gözlerinin içine bakıyorum. Benimkilerdeki uyarıyı, meydan okumayı görmesini istiyorum.

Ama o arkasına bakıyor. Ve orada gördüğüm şey beni çok korkutuyor.

ORION

"DİRENİLEMEZ"

BAYILDIKTAN SONRA, SERAPHINA'NIN GEVŞEK BEDENİNİ

Arka duvardaki Aziz Andrews haçına doğru ilerlerken omzumdaki kırmızı renk görüş alanımı daraltıyor. Onu haçın ortasına yerleştirirken çok fazla itip kakmamaya dikkat ediyorum, bir kolumla onu tutarken diğeriyle bileğini kelepçelemek zorunda kalıyorum.

İkinci bileği bağlarken onu tutuyorum -omzunun çıkma riskini almak istemiyorum- ve eşit şekilde desteklendiğinde yavaşça tutuşumu bırakıyorum. Bir an geri çekilip vücudunun kıvrımlarına ve eğimlerine hayranlıkla bakıyorum, bekâret kemeri kalçalarında parılıyor.

Salyalarım akarak çömeliyor, parmağımı baldırının iç kısmında gezdiriyor, ayak bileğinin her bir kıvrımına hayranlıkla bakıyorum. Her bir parçası -hayır, her bir *hücre*i- beni çağırıyor. O kadar güzel ki, ona her baktığımda patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Parmağımı yukarı, yukarı, yukarı sürüklüyorum, bekaret kemerinin köşesinde duruyorum. Parmağımı orada biriken uyarılmanın içinde döndürüyorum,

Sadece tamamen içine girdiğimde geri çekiliyorum. Parmağımı ağızıma götürüyorum, onun tadı duyularıma hücum ederken gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Tatlı, baş döndürücü ve tamamen sarhoş edici ve beni çözüyor.

Başımı arkaya atıyorum ve pantolonumun içine boşalırken açık ağızımdan ürpertici bir inilti dökülüyor, onun düşüncesi, hissi ve tadıyla tüm kontrolümü kaybediyorum.

"Siktir." Son salıverilmem de serbest kalırken çenemi aşağı doğru sürüklüyorum. "*Siktir.*"

Ön tarafa yayılan koyu lekeye bakıyorum. kaşlarımı çatarak pantolonumu indirdim. *Sadece* tadına *bakarak boşalmamı sağlayabiliyorsa, gerçekten içine girdiğimde ne yapacağım?*

Düşüncelerimden sıyrılıp önceki işime dönüyorum. I Ayak bileklerini haçın her bir kirişine geçirdikten sonra kurtulamayacağından emin olmak için kilitleri kontrol ediyorum. Tatmin olmuş bir şekilde doğruluyorum, dönüp temiz bir pantolon aramak için odadan çıkmadan önce bir süre yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum. Rahat bir çift gri eşofmanda karar kıldıktan sonra Seraphina'ya dönüyorum, damarlarımda adrenalin dolaşıyor ve daha önce uyuşmuş zihnimi temizliyor.

"Uyan, küçük güvercin," diye mırıldanıyorum, meme uçlarını onu uyandıracak kadar sertçe büküyorum.

Gözlerini açıyor ve oradaki dehşet parıltısı sikime taze bir kan dalgası gönderiyor. Göğüslerimizi birbirine bastırmak için öne doğru adım atıyorum, köprücük kemiğine doğru eğiliyorum, zevkle inlemesine neden olan kıvrım boyunca iffetli öpücükler yerleştiriyorum.

"Sikeyim evet." Göğüsleri göğsümün düzlemlerine bastırarak şekilde sırtını kavislendiriyor. Amını sikimin sert çizgisine doğru sürüyor, herhangi bir sürtünme elde etmeye çalışırken ve başarısız olurken ağızı dehşet çılgınlıklarıyla açılıyor.

Ellerimi kalçalarına indiriyorum, kalçalarını haça doğru itiyorum ve onu orada tutuyorum. Sonra da

Dilimin pedlerini boynunun ve yüzünün yan taraflarında gezdiriyor, kendimi teninin tadıyla doldururken onun şok çığlıklarını duymazdan geliyorum.

"Çok lezzetlisin," diye mırıldanıyorum, burnumun ucunu onunkine değdirerek. Kalın gümüş kirpiklerinin arasından yukarı bakıyor, gözlerindeki ateş irislerini dönen, erimiş altına dönüştürüyor.

"Lütfen." Bakışlarına yalvaran bir ifade girerken kalçaları sarsılıyor. "Lütfen, Orion. Gelmem gerek."

Başımı sallıyorum, manik bir kahkaha odayı dolduruyor. "Gelmeyi hak etmiyorsun."

Hançerimi çıkarıp bıçağı boynunun kıvrımına yerleştiriyorum ve derisinde hafifçe gezdiriyorum. İnce bir kırmızı çizgi belirliyor, etrafını saran soluk tenle tam bir tezat oluşturuyor.

Seraphina'nın yüzüne bakıyorum, gözlerinin dalgalandığını, dudaklarından nefes nefese inilti dökülürken ağzını hafifçe araladığını görünce şaşıyorum. "Siktir." Kapüşonlu gözlerinin arasından bana bakıyor. "Bunu tekrar yap."

Zihnimdeki uğultunun ötesini düşünmeye çalışarak omzuna ve göğsüne iki hızlı kesik daha atıyorum ve Seraphina'dan yüksek sesli bir inilti duyuyorum. Başı geriye doğru eğiliyor ve kalçaları sarsılıyor, acı sinir sistemini sular altında bırakırken tüm kontrolünü kaybediyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa titriyor. "Aman Tanrım, boşalacağım."

"Henüz değil, değilsin," diye homurdanıyorum. "Ben söyleyene kadar değil." Ondan tamamen uzaklaşıyorum, bunu yaparken havayı dolduran acı dolu çığlıklara sırtıyıyorum. "Veletler zevk almayı hak etmezler. Veletler cezalandırılmayı hak eder."

"Ama ben-"

Bıçağımın ucunu göğüs kafesine bastırıyorum, sözlerinin durmasına ve nefesinin sert ve hızlı gelmesine neden oluyorum. Bıçağı bir inci tanesini yüzeye çıkaracak kadar batırıyorum ve Seraphina her inlediğinde bıçağı çeviriyorum.

Hay sikeyim. Bu hiç kolay olmayacak.

Gövdesine küçük çentikler atmaya devam ediyorum, dudaklarından çıkardığım her titretili inilti derimin altında gizlenen canavarı besliyor. Bıçağı kalçasına götürüyorum, geçen gece ona verdiğim hilalin neredeyse iyileştiğini görünce kaşlarımı çatıyorum. Aynı noktaya yeni bir hilal çiziyorum ve tatmin olduğumda başparmağımın ucuyla taze kanı temizliyorum.

Geri çekilip güzel küçük güvercinime hayranlıkla bakıyorum; tenindeki taze izler onun *benim* olduğunu tüm dünyaya gösteriyor. Şişmiş dudaklarından küçük bir inilti dökülüyor, ancak acı mı yoksa zevk mi olduğunu söylemek için ifadesini göremiyorum. Kesin olan bir şey var ki, o da vücudunun tükenmiş olması.

Yarı saydam tenine yayılan taze morluklara bakarken kalbim sızlıyor ve bir an için ona çok sert davranmış olabileceğimden endişeleniyorum.

Pişmanlık böyle bir şey mi?

Bundan hoşlanmadım. Ve bunu düzeltmem gerekiyor. Seraphina'ya yaklaşıp önce ayak bileklerindeki, sonra da her iki bileğindeki kelepçeleri çözüyorum. İşim bittiğinde, vücudu öne doğru düşüyor, omzumdaki ölü ağırlık.

Yine de, istediğimden çok çok daha hafif.
için.

Kemiklerinin içime doğru bastırdığını hissedince kaşlarımı çatıyorum.

en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyorum. Dairesine gittiğinde hiç yemek yemiyor gibiydi, bu yüzden her zaman yaşlı kadının onu ziyarete gittiğinde beslediğini varsaydım. Yine de, bu demek oluyor ki...

İki gün mü? Bu doğru olamaz.

Yine de hesap yaptığımda öyle olduğunu görüyorum. Seraphina'nın yerini değiştirip zayıf bedenini tek kolumla göğsümde tutarken göğsüm kederle sıkışıyor. Kendinden geçmiş bir halde yüzünü göğsüme yaslıyor ve dudaklarını tenime bastırdığında neredeyse yere yığılıyorum.

Seraphina beni öptü. Az önce beni öptü. Tamam, sakın olmalıyım.

Ama faydası yok ve bir kurşundan başka bir şey durduramaz.

Köprücük kemiğime küçük öpücükler kondururken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kemiklerini kırmaktan korktuğum için çok fazla baskı uygulamamaya dikkat ederek onu daha yakına çekiyorum.

Yıllar önce Baccus'u bulduğum zamanı hatırlıyorum - ne kadar kırılgan görünüyordu - tutuşumu her ayarladığımda onu ezecekmişim gibi hissediyordum. Onunla da hiç ilgilenilmemişti. Hiç sevilmemiş ya da saygı görmemişti.

Birçok yönden birbirlerine benziyorlar, benim küçük güvercinim ve Bacchus. İkisi de dünyaya karşı alaycı ve köşeye sıkıştıklarında saldırganlaşmaya meyilli. Kanatlarını açıp istedikleri yere uçabilirler, bizim gibi dünyaya bağlı değildirler. Ama sadıktırlar. Bir kez bağlandılar mı, ömür boyu sürer. Evet, onlar Paylaş birçok benzerlikler.

Ama ve Neredeyse aynı şey -benzerlikte tekinsiz-gözlerinde tuttukları işkencedir. Çok derin, siyah ve sonsuz.

Sızıyor

Varlıklarından çıkıp etraflarındaki havaya bulaşıyor.

Bunu ortadan kaldırmak için her şeyi yaparım.

Banyoya girerken Seraphina'nın alnına bir öpücük konduruyorum ve onun bana gülümsediğini görmek için yapabileceğim her şeyi düşünüyorum.

Kundakçılık. Cinayet. Evrenin dikişlerini sökmek. Liste sonsuz, gerçekten.

Musluğu açarken olasılıkları gözden geçiriyorum, küveti doldurmadan önce suyun yeterince sıcak olduğundan emin oluyorum. Cebimden küçük anahtarı çıkarıp Seraphina'nın bekaret kemerinin kilidini açıyorum ve onu suya indiriyorum. Memnun bir ses mırıldanıyor ve bu ses göğsümdeki boşluğun bir kısmını dolduruyor.

Onun için aldığım şampuanı -evinde kullandığının aynısını- avucuma sıkıyorum ve Seraphina'nın kafa derisine masaj yapmaya başlıyorum. Parmaklarım ipeksi saç tellerinin üzerinde kayıyor ve ışıpta nasıl parladıklarına hayret etmekten kendimi alamıyorum.

"Çok güzelsin Seraphina," diye fısıldıyorum, eğilip alnının tepesine bir öpücük daha konduruyorum. Ona daha önce onu kırmak istediğimi söylemiştim ve hareketlerim sözlerime uysa da kalbimdeki gerçek mantığı biliyorum. *Onu elimde tutmak istiyorum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum.*

Uzaklaştığımda gözleri açık, beni nadir bir savunmasızlık anında yakalıyor. Başka tarafa bakamıyorum; o muhteşem altın gözlerini benden ayırmasına neden olacak bir şey yapmaya asla cesaret edemem.

"Uyanmışsın." Bu bir soru değil ama yine de başını sallıyor. Bu jestte uysal bir şey var - daha önce olmayan bir şey - ve yardım edemem ama bana ısındığını düşünüyorum. *Daha fazlasını istiyorum.*

"Saçımı yıkıyorsun." Yine, soru değil ama Yine de kafası karışmış görünüyor.

"Öyleyim." Kafa derisine masaj yapmaya devam ediyorum, bir dakika boyunca onunla rahat bir sessizlik içinde oturuyorum. "Bayıldığın zaman daha çok zevk alıyor gibiydin."

"Öyle mi yaptım?"

Dudaklarından dökülen sesleri hatırlıyorum ve sikim kabarıyor. "Sen yaptın."

"Hmm." Başını çeviriyor, gözleri şampuanın etiketinde geziniyor. "Ev ödevinizi yapmışsınız. Yine de, benim favorim-"

"Vanilya." Başının arkasını suya doğru eğdim. "Yedi farklı mağazaya gittim ama ellerinde yoktu."

"İnternette sipariş etmeniz gerekiyor." Gözlerinde daha önce hiç görmediğim kırılgan bir bakış var. "Bunu ne zamandır planlıyorsun?"

Gerçeği söylemenin çok fazla olacağına karar vererek omuz silktim - onu gördüğüm an gitmiştim. Gözlerimiz buluştuğu anda ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. "Gerçekten fark eder mi?"

"Sanırım değil."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde oturduk, ben şartlandırıp durularken ara sıra inlemeler dışında hiçbir şey araya girmedi.

Seraphina'nın uzun saçlarını. Bu iş bittiğinde, kurumuş kanı ovarken cildine daha fazla zarar vermemeye dikkat ederek bir el bezine biraz duş jeli pompalıyorum.

Ancak pırıl pırıl ve su dolu olduğunda onu küvetten çıkarıyorum. Hava açıkta kalan tenine çarptığında tüyleri diken diken oluyor ve hemen ısıtıcıdan havluyu alıp omuzlarına sarıyorum.

Titremesi anında kesiliyor ve göğsü tatmin edici bir vızıltıyla inliyor. "Oh, bunlardan birine ihtiyacım var."

"Beğeneceğini düşünmüştüm." Geçen gün mağazadaki tezgâhtarın tavsiyesini dinlediğim için sessizce sırtımı sıvazladım. *Kız arkadaşın buna bayılacak*, demişti kocaman kutuyu göğsüme doğru iterek. Bu ima gerçekten de yüzümü kızartmıştı ve telaş içinde onu mağazada takip ederek yaşlı kadının önerdiği her şeyi satın aldım.

Ve şimdi karşılığını veriyor. Seraphina'nın yüzündeki coşkulu ifadeyi hafızama kaydederken sırtıyorum.

Yatak odasına giriyorum, ama Seraphina'yı yatağa yerleştirmek yerine, odanın köşesindeki büyük siyah şifonyere doğru yürüyorum ve üst çekmeceyi açıyorum. Yatağa geri dönmeden önce bir çift uyumlu deri bağlama ve yeni bir bekaret "kemerini" seçiyorum.

El ve ayak bileklerini sabitlerken bir avucumu sırtında tutarak onu yüzüstü yatırıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, mücadele etmiyor ve bunu yorgunluğuna bağlamak zorundayım. Onu bağladıktan sonra elimi kalçasının arkasına doğru kaydırıp kıcının kıvrımında durduruyorum. Elimi ortasına doğru kaydırıp bir parmağımı damlayan amının içine daldırıyorum.

İnleyerek, onu duvarlarının etrafında döndürüyorum, uyarılmasıyla kaplıyorum. Vücudu titremeye başladığında sırtını kamburlaştırarak pantolonunu çıkarıyor, ama boşalamadan önce elimi çekiyorum. Bana ne kadar açgözlü küçük bir sürtük olduğunu gösteren öfkeli bir sızlanma çıkarıyor ve kanım ısınıyor. Avucumu sertçe kıcına indiriyorum, sularının damlacıkları bunun gücüyle havaya uçuyor.

"Ne zaman boşalmana izin vermeyi düşünsem, gidip her şeyi berbat etmek zorunda kalıyorsun. Ama yapacak bir şey yok, değil mi? Çünkü sen açgözlü küçük bir veletten başka bir şey değilsin." Parmak uçlarımı kıcının tümseklerine batırıyorum. "Değil mi, Seraphina?"

"Bunu bana sen yapıyorsun! Eğer bana dokunmaya devam etmezsen-"

Elimi diğer yanağına indiriyorum ve arkasında kızgın kırmızı bir el izi bırakıyorum. İyi bir önlem için ona iki sert tokat daha atıyorum, nefes nefese ve lanet bir kaya gibi sertleşiyorum.

Öne doğru eğilip omurgasının kıvrımına bir öpücük konduruyorum. "Kötü kız," diye fısıldıyorum, nefesim omurgasında tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Parmağımı kısa bir süre damlayan amcığına soktukten sonra çatlağından yukarı kaydırıp ucunu küçük, dar göt deliğine bastırıyorum. Parmağımı içeri kaydırduğımda basınçtan nefesi kesiliyor, bu ses dar deliğine bir parmak daha soktuğumda iniltiye dönüşüyor.

Ağızından kontrolsüz inlemeler dökülürken sırtını kamburlaştırıyor, başka bir yerde biraz sürtünme elde etmek için umutsuz bir girişimle kalçalarını kıvrıyor. Karanlık bir kıkırdamayla, minyatür bekaret kemerini şilteden alıp, yivli çıkıntının ucunu girişine yerleştiriyorum.

Seraphina, uzunluğunu içine kaydırduğımda titriyor. Çok ama çok yavaş hareket etmek zorundayım, yoksa sadece bu his yüzünden boşalacak, ama sonunda dildonun tamamını içine sığdırabiliyorum. Ayakkabı boynuzuna benzeyen tabanı amının ve klitorisinin üzerinde döndürüyorum, kapağı amına emiyorum, böylece herhangi bir uyarılma almasının hiçbir yolu yok.

Ne yaptığımı anladığında, Seraphina perişan, hayvani bir ses çıkarıyor. Kıpırdanıyor ve kalçalarını çılgınca sallıyor, ama yaptığı hiçbir şey umutsuzca arzuladığı sınıra ulaşmasına izin vermiyor.

Parmaklarımı göt deliğinden kaydırıyorum, ağızından çıkan çaresiz sızlanmaya kıkırdıyorum. "İyi olduğun zaman boşalacaksın. O zamana kadar uyuyacağız."

Yatakta yanına çöküyorum, yorganı bedenlerimizin üzerine kaldırmadan önce vücudunu kendime doğru çekiyorum. Ellerini arkasına koyduğu yerden, eğer isterse sikimi kavrayabilecek mükemmel bir pozisyondaylar. Kalçalarımı öne doğru sarsıyorum, aletimin tabanı parmaklarına doğru kayarken gözlerim dönüyor. Eşofmanımın kumaşı bile boşalmam için fazlasıyla yeterli ve ondan uzaklaşmak için kendimi son zerresine kadar tutmam gerekiyor.

"Biraz uyu, küçük güvercin." Çenemi boynunun kıvrımına yaslıyorum. "Yarın büyük bir gün olacak."

Alay ediyor. "Doğru. Bunun olacağını sanmıyorum."

Uyku onu ele geçirdiğinde kelimeler ağzından daha yeni çıkmıştı.

SERAPHINA

"HIÇBİR PİSLİK GÜVENDE DEĞİLDİR"

VÜCUDUM SARSILIRKEN DUDAKLARIMDAN HAFIF BİR INILTI DÖKÜLÜYOR

Aylardır gördüğüm en hoş rüyalardan birinden beni hafifçe uyandırıyor. Arkamda artan bir basınç dünyayı bana geri getiriyor ve gözlerim parmaklıklı pencerelerden içeri giren sabah ışığına açılıyor.

Vücudumun her yeri ağrıyor ve bekaret kemeri yok, ama onun yerine klitorisimi kaplayacak kadar büyük küçük bir metal parçası var, amımın derinliklerine yerleştirilmiş bir çıkıntı tarafından yerinde tutuluyor. Orion göt deliğime girip çıkarken uyarılma ihtiyacından neredeyse çıldırmış durumdayım, buna havadan daha çok ihtiyacım var.

Bekle. Orion kıcımlı beceriyor.

Başımı omzumun üzerinden kaldırıyorum ve Orion'un hırıltılı ifadesiyle yüz yüze geliyorum. Parmakları kalçalarımı delerken, kalçalarımı ileri geri çekerken ve siki dar deliğimi gererken ele geçirilmiş gibi görünüyor. O sert küçük top

Aletin ucu duvarlarıma srtnyor ve bana daha önce hiç yaşamadığım yeni bir zevk veriyor.

"Sik beni." Orion vücudumun ırzına geçerken başımın yastığa düşmesine izin veriyorum. Amım zonkluyor, boşalma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum. Tüm zaman duygumu, anlamımı, beni topraklayabilecek her şeyi kaybettim. Beni salya akıtan bir *arzu* yığına dönüştürdü ve bunun bilgisi beni dehşete düşürmesi gerekirken, içimde umursayacak bir şey bulamıyorum.

Orion bir kez, iki kez daha pompalıyor. Ve içimde hareketsiz kalıyor, tohumunu iimin derinliklerine boşaltırken kalın siki güçlü bir şekilde zonkluyor.

Derin bir iniltiyle alnını sırtıma bastırıyor, kalçaları hafifçe sarsılırken son salgısını da pompalıyor. İşi bittikten sonra da sikini uzun süre içimde tutuyor, beni kendine yakın tutuyor ve omurgamı öpücüklere boğuyor.

Sonunda siki gt deliğimden çıktığında beni karnıma doğru yuvarlıyor, ayak bileklerimdeki bağları çözerken nasırlı avuçlarını sırtıma bastırıyor. Bacaklarımı ayırarak aralarına çömeliyor ve yüzünü gt deliğimden sızan döllere doğru indiriyor. İki parmağını kıvrımlarımdan geçirerek tohumunu dikkatlice dar deliğe geri itiyor.

Tohumunun geri kalanını yalamadan önce göğsünden alçak bir homurtu yükseliyor. Dilinin o hassas noktaya değdiğini hissedince inliyorum, içeri bastırması, beni serbest bırakması için umutsuzca ırpınıyorum.

"Kahretsin, içinde dllerim varken tadın çok güzel." Orion geri çekiliyor ve komodinin üst çekmecesine uzanmadan önce kıımı tokatlıyor. Yakut kaplı bir popo tıkacı sabah ışığında parlıyor, ama Orion onu kı deliğe sokmadan önce ona zar zor bakabiliyorum.

"Siktir!" Gözlerim sulanıyor ve kalçalarımı uzaklaştırmaya çalışsam da Orion beni yerimde tutuyor. Tamamen girdiğinde içimde bir rahatlama dalgası oluşuyor ve rahatsızlık yerini zevke bırakıyor.

"Tohumumu mümkün olduğunca uzun süre içinde tutmak istiyorum." Yakutla kaplanmış ucuna hafifçe vurarak beni zıplatıyor. "Hazır olduğunda, bunu amına da yapacağım. Böylece bütün deliklerin benimle dolacak." Beni sırtüstü çeviriyor ve yüzüne kazınmış kötü niyetli gülümseme karşısında kalbim duruyor. "Senin gibi küçük, pis bir orospunun hak ettiği şey bu. Öyle değil mi, Seraphina?"

İrademe rağmen kendimi başımı sallarken buluyorum. Orion'un kahkahası havayı dolduruyor ama bu mutlu bir ses değil ve beni derinden sarsıyor. Ben tepki vermeye vakit bulamadan ayak bileklerimdeki bağları çözüyor. Yatağın üzerinde sürünüyor, gözbebekleri sonsuz siyah kürelere dönüşene kadar irislerinin mavisini yiyor. Göz temasını hiç kesmeden karnımdaki yara izine bir öpücük konduruyor. Neden olduğunu bilmediğinden eminim, ama dudaklarının böylesine hassas bir bölgedeki hissi gözlerimi yaşırtıyor.

"Şimdi sana biraz kahvaltı hazırlayacağım. Döndüğümde aynı pozisyonda olacaksın." Yataktan kalkıyor, siki eşofmanının açık gri kumaşını sarıyor. "Uslu dur, Seraphina. Ve itaatsizlik eden veletlere ne olduğunu unutma."

Bununla birlikte, odadan dışarı çıkar ve kapıyı usulca arkasından kapatır.

Veba maskeli deliyi -güzel mavi gözlü canavarı- düşündükçe kalbim sıkışıyor ama bu tiksintiden değil. Hatta dehşetten bile değil. En kötüsü de bu değil. Açık ara en kötüsü de değil.

Artık doğru olduğunu bildiğim şeyin bilgisidir:

Azrail ruhumdan bir parça çaldı.

ORION

"BİR HAYALET GERİ DÖNDÜ"

YATAK ODASINI KAPATIRKEN GÖĞSÜM MEMNUNİYETLE INLIYOR.

Seraphina'nın yüz ifadesini hatırlayınca yüzüme hastalıklı bir gülümseme yerleşti.

Tabii ki tüm bu neşe, kanepemin minderlerini kırıştıran huysuz Hayalet'i gördüğümde yok oluyor. Sanki buranın sahibiymiş gibi yayılmış, sehpanın üzerinde kirli botları ve parmaklarının arasında yanan bir sigara.

Benim *sigaram*.

"Biliyor musun, *bir kez* olsun kapıyı çalsan iyi olurdu."

Ghost uzun bir nefes alıyor, sırtarak ağzının kenarını eğiyor. "Kapıyı *çaldım*."

"Ah." Boynumun arkasını ovuyorum, başka bir yere bakıyorum ama

beni yetiştiren adama. Gözlerimin içine bakarsa bir şey sakladığımdan emin olacak. "Uğraman çok hoş, sanırım. Cehennem arkadaşını getirmedin, değil mi?" Umutla etrafıma bakıp sekiz yaşındaki cesur çocuğu arıyorum.

Hayalet kıkırdar. "O okulda, Orion-ama onu özlemen çok sevimli."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ben öyle bir şey demedim."

"Yapmak zorunda değildin." Ghost boğazını temizliyor, yüzündeki neşenin her zerresi uçup gidiyor. "Her ne kadar Sloane hakkında konuşmak istesem de, bugün buraya gelmemin bir nedeni var..."

Devam etmeyince kaşlarımı kaldırıyorum. "Eee? Çıkar ağzındaki baklayı. Tabii çoktan unutmadıysan-"

"Eğer bir tane daha yaşçı şaka yaparsan, seni ayak bileklerinden asar ve etlerini kemiklerinden ayırırım."

Yüzüne bakıyorum ama şaka izi bulamıyorum. "Dinliyorum..."

Ghost iç geçiriyor, ayaklarını sehpadan çekip koltuktan kalkıyor. "Seninle Seraphina hakkında konuşmak istiyordum. Seni haberdar etmek istediğim bazı rahatsız edici gelişmeler oldu-"

Güm!

Hayalet'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Bu da neydi böyle?"

Omuz silkiyorum, yüzümü nötr tutmak için mücadele ediyorum. "Ben bir şey duymadım. Belki de işitme cihazlarını kontrol ettirmenin zamanı gelmiştir-"

Güm! Güm!

Hayalet kaşlarını kaldırıyor, menekşe rengi gözleri delici. "Gerçekten mi? Orada durup bana bunu duymadığını mı söyleyeceksin?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Omuz silkiyorum, yatak odamın kapısı dışında her yere bakıyorum. "Erken başlangıçlı Alzheimer'ı düşündünüz mü?"

GÜM GÜM GÜM!

Hayalet yatak odasının kapısına doğru bakıyor. Bana. Kapıya.

Ona doğru hamle yapıyor.

Bir şekilde bedenimi onunkinin önüne atmayı başarıyorum ve ikimiz de yere yığılıyoruz. Ghost sinirli bir hırıltı çıkarıyor ve beni itmek için tüm gücünü kullanarak bir kez daha tutamağa uzanıyor. Parmak uçları

Sırtına atlayıp kollarımı ve bacaklarımı dengesiz bir koala gibi etrafına doladığımda pirinç kulptan birkaç santim uzaktaydı.

"Bırak gireyim," diye boğuluyor Ghost, boynuna sarıldığım için yüzü kızarıyor. Eldivenli elleri ön kollarımı kavırıyor ve bu işe yaramayınca dirseğini kaburgalarımın yan tarafına geri gönderiyor.

Belirgin bir çatlak havayı dolduruyor, ama acı havamı çaldığında bile bırakmıyorum.

"Oraya girmek istemezsin." Görüşümü saran noktaları göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Orada senin için hiçbir şey yok."

"Orion..."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Bana güvenmiyor musun?" "Hayır."

Ghost sırtı duvara dönük olacak şekilde dönüyor ve momentumunu kullanarak beni yerinden oynatmaya çalışmak için yüzeye çarpıyor.

"Yaşlı bir bunak için... güçlüsün, değil mi?" Her vücut darbesi arasında boğuluyorum. Ghost öfkeli bir hırıltı çıkarıyor ve hançerini kınından çıkarıp -oldukça belirsiz bir şekilde- bacağıma saplıyor.

Ah. Bu işe yarar.

Yakıcı acı tüm sinir uçlarıma yayılıyor ve reflekslerim devreye girerek beni Ghost'a olan ölümcül hakimiyetimi gevşetmeye zorluyor. Ve tek ihtiyacı olan da bu.

Son bir sarsıntıyla Ghost beni yerinden oynatıyor. Vücudum yere çarpıyor ve Ghost yatak odasının kapısından çıkmadan önce gözümü kırpacak zamanım olmuyor.

Doğrulurken bacağımdaki acıyla savaşıyorum, peşinden topallayarak giderken ağzımdan öfkeli bir hırıltı çıkıyor. Oraya vardığımda Ghost gözlerini dikmiş, bağlı ve çıplak Seraphina'ya bakıyordu. Başını yana çevirip yerden bir çarşaf alıyor ve Seraphina'nın üzerine atıyor.

Yüzü domates gibi kıpkırmızı olan Seraphina, Hayalet'i görünce nutku tutulur. "Efendim, bana yardım etmelisiniz. O manyak beni aldı

ve o-"

"Bana manyak denmesi hoşuma gitmiyor," diye araya giriyorum, suratım asılıyor.

"*Seninle* konuşmuyorum." Bana dişlerini gösteriyor, Ghost'a bakmadan önce ifadesini sakinleştirmek için mücadele ediyor. Onu tanıyormuş gibi bir ifade yüzünde belirliyor ama hemen ardından kayboluyor. "Lütfen, lütfen bana yardım et."

Ghost donup kalıyor, altın gözlü kızla benim aramda birkaç kez bakıştıktan sonra başını sallıyor. "Yapamam."

"Ne oluyor lan? Neden olmasın?"

Hayalet ona bakar. "Senin ne olduğunu biliyorum *kızım*. Neyi temsil ettiğini ve seni kimin aradığını biliyorum."

Seraphina'nın ağzı şokla aralanıyor, ama o sormaya fırsat bulamadan Ghost bana dönüyor, menekşe rengi gözlerinde ateş var. "Neon Flamingo'da yaptığın şeyin hiçbir sonucu olmayacağını mı düşündün? Katlettiğin insanların kimliklerini ya da bağlarını düşünmek için *bir dakika bile* durdun mu? Bu genç kadını nasıl bir tehlikeye attığının farkında değil misiniz? *Kendinizi* nasıl bir tehlikeye attığının?"

Gözlerimi kocaman açtım, ona her şeyimi gösterdim.

"Neon Flamingo'yu tekrar söyle. Bu bok paha biçilemezdi."

Hayalet hırlıyor, ama bir boğaz temizleme sesi dikkatimizi tekrar Seraphina'ya çekiyor.

"Evet, yani hâlâ buradayım. Beni *kim* arıyor?"

Hayalet onu görmezden geliyor. "Dürüst olmak gerekirse Orion, seni bundan daha akıllı olman için yetiştirdim."

Gözlerimi deviriyorum. "*Beni* sen *büyütmedin*. Sen Sanctum için insanları öldürürken bana sadece yatacak bir yer verdin."

Son sözümle Seraphina'nın nefesi kesildi. Ona baktığımda, bu tanıma yeniden tüm gücüyle ortaya çıkıyor ve doğrudan Ghost'u hedef alıyor. "Seni tanıyorum... O gece Sanctum'daydın.

-"O gece..." Sesi yükselirken kaşları çatıldı.

Az önce bakışlarındaki berraklığın yerini kafa karışıklığı alıyor. "Hatırlamıyorum..."

Ghost'un dudakları inceldi, yüz ifadesinden sempatiye benzer bir şey geçti. "Ben de seni hatırlıyorum. O gece hayatımı kurtarmıştın. Üzerinden neredeyse on yıl geçti."

Seraphina başını sallıyor, gözleri bir anının içinde kaybolmuş gibi parlıyor. "Ben...?"

Ghost iç geçiriyor ve bakışlarında dile getirilmemiş bir emirle bana dönüyor. Seraphina'ya son bir kez baktıktan sonra onu yatak odasından çıkarken takip ediyorum, içim huzursuzlukla doluyor.

Kapı tıklanır tıklanmaz Ghost'un kolunu tutuyorum. "O gece Sanctum'da seninle miydi? Neden bana söylemedin?" On yıl önceki o geceyi hâlâ dün gibi hatırlayabiliyorum. Cesetleri. Kanı. Ghost'un yerde ölürlenki görüntüsü.

Hayalet yana bakıyor, boğazı düğümleniyor. "Dürüst olmak gerekirse, sana neden söylemediğimden emin değilim. Belki de o zamanlar o kadar saftım ki, hayatta ve özgür olduğum için o kadar minnettardım ki, Seraphina'nın bir sorun olmayacağına karar verdim." Bakışları sertleşiyor. "Daha iyi bilmeliydim."

"O bir *sorun* değil." Seraphina'nın mükemmelden başka bir şey olduğunun ima edilmesi görüş alanımın kenarlarını kırmızıya boyuyor. "Boktan bir geçmiş var, ikimiz de bunu ona karşı kullanamayız. Onu tanıdım Hayalet -Sanctum hakkında pek bir şey hatırladığını bile sanmıyorum. Hatırlıyorsa bile artık onların bir parçası olmak istemediğine eminim."

Burnunun kenarını sıkıyor ve bana bakmayı reddediyor. "Sorun bu *değil* Orion. Sen Sanctum'da büyümedin, bu yüzden onların neye benzediğinin farkında değilsin." Bunun üzerine başını kaldırıyor ama gözlerindeki duygu kalbimi boğuyor. "Onun ne istediği *önemli* değil. O onlara ait ve onların olmayı kabul edene ya da ölene kadar onun peşini bırakmayacaklar."

Yumruğum yanımda sıkılıyor. "O zaman onu koruyacağım. Sanctum tamamen yok olana kadar bu şehirde sürünen her bir sıçan piçini ortadan kaldıracacağım. Onu güvende tutacağım-"

"O ormanda bulduğun yaralı bir karga değil, Orion - o Sanctum'un bir sonraki Madamı! Onu iradesi dışında kafeste tutarak ona zarar veriyorsun."

"Ona yardım ediyorum-"

"Ona yardım etmiyorsun! Sadece kendini kandırıyorsun!" Göğsü hızla inip kalkıyor, boynuna doğru pembe bir kızarıklık yayılıyor. "Bu Brett ve benim gibi *değil*, Orion. Her ne kadar öyle olmasını istesen de, olamaz."

"Neden? Senin gibi *özel* olmadığım için mi?" Alay ediyorum.

Üzgün bir şekilde başını sallar. "Hayır, Orion. Çünkü o *tehlikeli*."

Bunun üzerine tereddüt ettim. *Benim küçük güvercinim, tehlikeli mi? Elbette, kendini nasıl savunacağını biliyor, ama onu hayatım için bir tehlike olarak sınıflandırmazdım. Eğer o kadar korkunç olsaydı, dün gece ona sırtımı döndüğüm onlarca seferden birinde beni öldürebilirdi. Kısıtlama olsun ya da olmasın.*

Hayalet yüzümdeki ölümcül ifadeye bakıyor, sonra dönüp kapıya yöneliyor. Gitmeden önce bana son bir tavsiye verdi.

"Uzak dur, Orion. Bu senin iyiliğin için."

Arkasında hafif sigara dumanı kokusundan başka bir şey bırakmadan çıkıyor. Birkaç dakika boyunca kapıya bakıyorum, bana yaptığı uyarıyı gözden geçiriyorum.

Keşke uzak durmak da bir seçenek olsaydı.

SERAPHINA

"IF \vF"

ORION VE DİĞER ADAM -GHOST- ORADAN AYRILIR AYRILMAZ

yere yuvarlanıyorum ve çaresiz bir solucan gibi kapıya doğru kıpırdanıyorum. Başımı kapıya doğru yan yatırıp kulağımı yarılan tahtaya dayıyorum ve umutsuzca diğer taraftaki boğuk sesleri duymaya çalışıyorum. Ne yazık ki, tüm çabalarımın rağmen seçebildiğim tek şey Ghost'un geçen sözleri: *O tehlikeli.*

Cildim karıncalanırken dudaklarımı büzüyorum. *Bunu eski bir Fantom'dan duymak ne büyük zenginlik. Muhtemelen benim yüz katım kadar insana işkence etmiş ve öldürmüştür.*

"O tehlikeli." Kapıya bir ahududu üfledim. "Sen de çok tatlı değilsin, biliyorsun..."

Havaya konuştuğumu fark ediyorum ve utançtan ensemden bir kızarıklık oluşuyor. Tabii ki, ayak sesleri kapıya doğru ilerlerken bunların hepsi kaybolur. Kapı

Kapı kolu dönüyor ve Orion kapıyı açarken yüzüme soğuk bir hava çarpıyor.

Gözleri arka tarafımda geziniyor, kendimi soktuğum gülünç pozisyonu düşünürken ağzını bir sırtıma kaplıyor. Kıçı çıplak, bağlı ve yüzükoyun yerde yatmak benim için bir ilk, ancak buna şahit olmanın çok daha eğlenceli olduğunu hayal ediyorum.

Başımı iki yana çevirip, en iyi ters bakış denememi yapıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Üzerimden geçerken sırtışı genişliyor, kapıyı çekip kapatıyor ve parmaklarının hızlı bir hareketiyle kilitliyor. "Yardıma ihtiyacı olan *ben değilim* gibi görünüyor."

"O zaman beni fena halde hafife almışsın." Burnumu çektim, yüzüstü yere dönüyorum. Alnımı ahşap zemine bastırarak dizlerimi altına almaya çalışıyorum ama sonunda sarhoş bir yavru ceylan gibi yana düşüyorum.

Oh, ve muhtemelen çok gülünç görünüyordum.

Gözlerimi Orion'a çeviriyorum ve kahkahası çınlarken kulağına paslı bir göz kazması soktuğumu hayal ediyorum.

"Aman...lanet...krakerler..." O zengin ses havayı doldururken karnını tutarak iki b ü k l ü m oluyor. "Sen... sen çok f a z l a s ı n ." Doğruldu, gözünün kenarındaki bir damla yaşı silerken dövmeli ön kolu esnedi. Bakışlarım o gergin kasa takılıyor, ahlaksız düşünceler kafamı doldururken kalçalarımı sıkıyorum. *Benim neyim var böyle?*

Dudaklarımı büzüyorum. "Bir keresinde çok bilge biri bana Sana vereceğim tavsiye: Kimse 'oh benim lanet krakerlerim' demez. Bunu bir şey haline getirmeye çalışmayın."

Mavi gözleri bana bakarken parıldıyor ama yakın zamanda cevap verecekmiş gibi görünmüyor. Onun yerine dikkati yeniden göğüslerime, daha birkaç saat önce yerleştirdiği küçük kırmızı kesiklere ve morluklara odaklanmış durumda. Orion'un boğazı düğümleniyor, geniş omuzları yumruğunu sıkıp açarken geriliyor. Konuştuğunda, onun

Sesi sert ve kırılmış, sanki kelimeleri söylemek için kendini zor tutuyormuş gibi.

"Dışarı çıkmalıyız. Biraz temiz hava almak senin için iyi olur."

Bu tavır değişikliğinin nedenini merak ederek kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni bu kelepçelerden kurtardığında ne olacağından endişelenmiyor musun? Hayalet'i duydun, ben tehlikeliyim."

Orion çömeliip saçlarımı yüzümden nazikçe çekiyor. "Tehlikeyi sevmem iyi bir şey o zaman." Elini omurgamdan aşağı kaydırarak soğuk tenimin yüzeyine ısı çekiyor. Bu hissin içinde o kadar kaybolmuşum ki, Orion kelepçelerimi gözlerimin önünde sallandırana kadar çözdüğünü fark etmiyorum.

Ancak sevincim kısa sürdü. Cebine uzanan Orion, bir köpek tasmaına benzeyen bir şey çıkarıyor - özellikle bir elektrik şoku tasmaı. Gözlerimi Orion'a çevirmeden önce kaşlarımı kaldırarak metal iğnelere bakıyorum ve denemeye cesaret ediyorum.

"Eğer o şeyi bana takmak istiyorsan, kelepçelerimi takmamalıydın."

Başını öne eğiyor. "Eğer iyiysen, gelmene izin vereceğim..."

Gözlerimi devirerek alay ediyorum. "Artık ellerimi hareket ettirebildiğime göre, bunu kendim de yapabilirim-"

Ben son harfi söyleyemeden öne atılıp tasmayı boynuma geçiriyor. Yerine kilitlendiğinde, Orion mağrur bir sırıtışla topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve daha önce fark etmediğim küçük bir uzaktan kumandayı kaldırıyor.

Bana bakarken başparmağı düğmenin etrafında alaycı bir şekilde dönüyor, boynumdaki kalın siyah kayışı alırken göz bebekleri şişiyor. "Benim için iyi olmaya hazır mısın, Seraphina?"

Gözlerim dik dik bakıyor. "Hayatımda bir gün bile iyi olmadım ve frontal korteksi bozuk bir adam için de olmayacağım." Ellerimi kaldırıyorum, parmaklarım

Sistemime elektrik gönderen kara kutunun kenarını işe yaramaz bir şekilde kazıyordum. "Senden nefret ediyorum."

"Şu anda hislerimiz karşılıklı, güvercin." Benden uzaklaşıp şifonyerine doğru yürüyor ve alt çekmecedен soluk bir Pink Floyd gömleği alıyor. Tam önüme düşüyor ve Orion kollarını kavuşturup giymemi bekliyor.

Ona ters ters bakıyorum ama Orion'un sarhoş edici kokusuna karşı koyamıyorum ve bir anda başımın üzerinde bitiveriyor. Çam özü ve sigara dumanının baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum, kalçalarımı birbirine kenetlerken bunu belli etmemeye çalışıyorum.

Orion kıkırdıyor, eşofmanlarından birini kapıp bana doğru yürüyor. Parmağıyla işaret ederek kalkmamı emrediyor ve ben de kalkıyorum. Orada durup birbirimizin özünü solurken aramızda elektrik çatırdıyor. Bana uzattığı pantolonu işaret ederken Orion'un boynunun yan tarafındaki damar şiddetle titriyor. Bacak deliklerine girerken ellerimi destek için omuzlarına koyuyorum, kasları dokunuşumun altında titrerken dudağımı ısııyorum.

Bacaklarım içeri girdiğinde, Orion avucunu amımın önünden aşağı kaydırıyor ve nefes nefese bir kahkaha atarak küçük metal kasaya dokunuyor. "Unutma, sadece *iyi olursan*." Eğiliyor, dudaklarını çenemde gezdiriyor ve kulağıma doğru ilerliyor. Kulak mememi ısıyor, göğsünden yükselen bir hırıltıyla kulağımın kabuğunu yalıyor.

Çok geçmeden beni nefessiz ve arzulu bırakarak çekip gidiyor. İpi kavırıyor, sıkıca çekip üç kez düğümledikten sonra geri çekiliyor ve takdir dolu bir ifadeyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" Sırıtıyorum, dudaklarımdan küçük bir kahkaha dökülürken bir daire çiziyorum.

Orion gözlerini kırpmadan başını sallıyor. "Seni hiç şimdikinden daha güzel görmemiştım; çiğ, gülümseyen ve benim giysilerimi giymiş. Sabahları mükemmelsin,

Seraphina." Uzanıp kalçalarımın tutarak beni kendine doğru çekerken boğazı düğümleniyor. "Öğleden sonra çekici, akşam sarhoş edici." Sesi tenimde gezinirken nefesi boynuma sıcak bir şekilde çarpıyor. "Ve geceleri... geceleri, *bağımlılık* yapıyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum, sözlerinin üzerime düşmesine, ölmekte olan kalbimi ısıtmasına izin veriyorum. Orion'la birlikte yeni bir güçle atıyor. Beni bir umut duygusuyla dolduruyor - uzun zaman önce söndüğünü sandığım bir ışık. Onunla yeniden hayal kurabileceğimi hissediyorum.

Ama bu olmamalı. Beni uyuşturan, yakalayan ve tasmalayan adamlar olmaz. Bu doğru değil. Düzgün değil. Yine de gözlerimin Orion'un yontulmuş yüz hatlarında dolaşmasına izin verirken, düşüncelerim kesinlikle uygunsuz, kendimi umursamaya getiremiyorum.

Orion geri adım atarak üzerimdeki büyüü bozdu. Her zamanki sırtışıyla kapıya doğru ilerliyor, uzaktan kumanda avucunun içinde duruyor.

"Gel, Seraphina. Timsahlarımla tanışmanı istiyorum."

ORION

"TİMSAHLARI HALÜSİNOJENLERLE BESLEMİYİN"

SERAPHINA BATAKLIĞIMDAN BAHSEDİLİNCE GÖZLERİ FAL TAŞI GIBİ AÇILDI. yavru köpekler, ve ben kendime gülmekten başka bir şey yapamıyorum. Sözsüz bir şekilde, onu bir çift kalın yürüyüş botuna bağlamama izin veriyor ve beni kulübenin arkasındaki küçük göle doğru takip ediyor.

Seraphina'nın adımları ölü çimenlere çarparak bulanık yeşil gölün kenarına kadar ilerlerken gözleri sudan belli bir açıyla çıkan uyarı levhasına takılıyor.

"Timsahları halüsinojenlerle beslemeyin... bunun bir şaka olması mı gerekiyor?"

"Hayır. Ciddi bir durum." Ona doğru yaklaşıp elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. İrkildi ve ben de elimi bıraktım, uzuv göğsümdeki kalbim kadar ağırdı. Boğazımı temizliyorum, aramızda gergin bir enerji yayılırken gözlerimi onun profilinden uzaklaştırıyorum.

"Neden biri bir dinozora halüsinogen versin ki? Bu hayatta kalmak için mantığa aykırı görünüyor." Bana bakıyor ve altın sarısı bakışlarındaki gülümseme endişemin bir kısmını eritiyor.

Elimi sırtına koyuyorum, ürküp kaçmadığında gözeneklerimden mutluluk fışkırıyor. Timsahın uyuşturucuya olan ilgisini açıklamak için ağzımı açtığımda, söz konusu kösele piçler kıyıda beliriyor.

Sarı gözler suyun yüzeyinden tehditkâr bir şekilde göz kırpmıyor ve bana zarar vermeyeceklerini bilsem de Seraphina korkuyla bir adım geri atıyor.

"Bunlar... bunlar gerçek timsahlar... kahretsin..."

Başımı eğiyorum. "Tek boynuzlu at mı bekliyordun? Ben açıkça *timsah* dedim, Seraphina."

Koluma yeterince sert vururken dudakları aşağı doğru döndü.

bir yara izi bırakmak için. "Ne dediğini biliyorum. Sadece bu kadar... büyük olmalarını beklemiyordum."

Elini çekmeden bileğini kavrayıp onu suya doğru çekiyorum. Karen ve Bob yaklaştığımızda ağızlarını açarak düzinelerce keskin, parlak beyaz dişlerini gösterdiler.

"Orion, sakın buna cüret etme-"

Sözünü bitirmesine fırsat vermeden avucunu doğrudan Bob'un burnunun üstüne yerleştiriyorum. Kösele gibi et derisiyle buluştuğunda Seraphina boğuk bir ses çıkarıyor ve onu orada tutmak için kullanmam gereken güçten, koparmaya çalışmak için tüm gücünü kullandığını anlayabiliyorum.

Ama sonra Bob'un göz kapakları iner ve burnunu Seraphina'nın avucuna dayayarak iyi niyet göstergesi olarak ağzını kapatır. Seraphina bu manzara karşısında rahatlıyor, hatta burnunu biraz kaşıyacak kadar ileri gidiyor. Bob'un gözleri tamamen kapanıyor ve Seraphina'nın dokunuşuyla hislerini kaybederken gerçekten gülümsüyor gibi görünüyor.

Güven bana dostum, anlıyorum.

Kendisine aynı muamelenin yapılmamasına sinirlenen Karen, Bob'u iterek yolundan çeker ve bir pençesini arkadaşının yüzüne doğru iterken açık çenesinden alçak, tıslayan bir ses çıkar. Seraphina kıkırdayarak diğer elini uzatıyor ve aynı anda hem Karen'ı hem de Bob'u tırmalıyor.

"Bu kadar arkadaş canlısı olabileceklerini hiç bilmiyordum."

Omuz silkiyorum, gözlerimi güzel, parlayan kızdan hiç ayırmıyorum. "Bir şeyin belli bir şekilde görünmesi ya da kötü bir üne sahip olması, onun sevgiden yoksun olduğu anlamına gelmez."

Bana dönüyor, dudaklarında içten bir gülümseme yayılıyor. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Bu... şey, *güzel* olduğunu söylemeyeceğim, ama kesinlikle daha önce hiç yapmadığım bir şey."

Gülüyorum ve çömeldiği yerden kalkarken Seraphina'ya elimi uzatıyorum. Bob ve Karen hoşnutsuz tıslamalar çıkarıyor, çeneleri ardına kadar açılıyor.

"Hayır." Onlara bir parmağımı salladım. "Size uyuşturucu yok."

Seraphina yan gözle bana bakıyor. "Cidden bu konuda şaka yaptığını sanmıştım..."

"Hayır. Karen ve Bob bir hayvan test tesisinden geldiler. Bu ikisini LSD ile *doldurmuşlar, değil mi?*" Her ikisini de okşamak için uzandığımda az önceki kızgınlığım kayboluyor. Doğrulduğumda Seraphina'nın gözlerinde perili bir ifade vardı ama nedenini bir türlü çözemiyordum. Silkelenerek timsahlara bakıyorum, onları bulduğum koşulları *d ü ş ü n d ü k ç e* göğsümde öfke kabarıyor.

"Yaklaşık sekiz yıl önce, Bob ve Karen'a rastladığımda bu şehirdeki kaçakçılık çetelerini çökertmek için bazı insanlarla birlikte çalışıyordum. İkisi de küçük bir sandığın içinde, bir uyuşturucu satıcısının havuz evine götürülmek üzere, bir deri bir kemik kalmış, yaralı X sevkياتının yanına tıktırılmıştı. Onları doğrudan test laboratuvarından satın almıştı -büyük bir anlaşma olduğunu tahmin ediyorum- ama ikisi de o kadar berbat durumdaydı ki... Daha önce hiçbir hayvanın bu tür sesler çıkardığını duymamıştım.

tek başına bir *timsah*..." Boğazımı temizliyorum, görüşümü dolduran kırmızıyı göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Her neyse, onları buraya geri götürmeye karar verdim. Gerçi hâlâ göle yaklaşan herkese koşup bir şeyler arıyorlar."

Seraphina kaşlarını çatarak göle bakıyor. "Onlara yardım ettiğine sevindim... herkes böyle bir şey yapmazdı."

Omuz silkiyorum. "Bu dünyada çok fazla zalimlik var. Benim yaptığım buna karşı okyanusta sadece bir damla." Birden timsahlardan bahsetmemeye başladım. Aniden, küçük bir kızın yüzü zihnimde yüzüyor. Kurtaramadığım kişi. "Daha fazlasını yapabilirdim..."

"Nasıl? Onlara bir yuva verdin, iyileşebilecekleri bir yer. Gereğinden fazlasını yaptınız." Bana bakıyor ve yüz ifadesinden artık timsahlardan bahsetmediğimi anladığını anlıyorum. "Orion... geçmişte her ne olduysa... eminim elinden gelen her şeyi yaptın."

Başımı sallıyorum, eğilip ayağımın dibindeki bir çiçeği alıyorum. Parlak sarı, mutlu ve Seraphina'ya hiç benzemiyor ama yine de ona uzatıyorum.

Elimden aldı ama kaşları daha da çatıldı. "Ne?" diye soruyorum. "Çiçekleri sevmiyor musun?"

"O değil..."

"Is o Çünkü . ve bütün 'ölmek güzellik' şey? Çünkü bu senin için bile klişe, Seraphina."

Gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla başını geriye atıyor ve geri döndüğünde altın rengi gözleri neşeyle dolup taşıyor. "Hayır... çünkü her çiçek kopardığında bitkinin cinsel organını koparıyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Seraphina... bu çok boktan."

Daha sert gülüyor ve ses göğsümü o kadar çok sıcaklıkla, o kadar çok ışıkla dolduruyor ki patlayacağımdan korkuyorum.

Bir adım öne çıkıyorum, belinden tutup onu kendime doğru çekiyorum. Kahkahası kesiliyor ama gözlerindeki o parıltı kalıyor ve içimde garip bir şeyler yapıyor.

"Bunu tekrar yap," diye nefes alıyorum.

Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Bir tutam saç alnıma düşüyor ve küçük bir kıkırdamayla uzanıp bana istediğim şeyin tadını veriyor. Aynı hareketle, onun için seçtiğim çiçeği kulağının arkasına yerleştiriyor, altın rengi gözlerinde bir pırıltı.

"İstemediğini sanıyordum?"

"Ben öyle bir şey demedim." Sırıttıyor. "Onu bana sen verdin. O artık benim. Ayrıca, bitki isterse yeni bir cinsel organ yetiştirebilir."

Gülüyorum, alnımı onunkine dayıyorum ve onu içime çekiyorum. "Tuhaf küçük bir şeysin, bunu biliyor muydun?"

"Mm-hmm. Bana bu kadar takıntılı olmanın nedeninin bu olduğuna eminim."

Boynunun arkasını kavriyorum. "Takıntıdan çok *daha fazlasıyım*, benim küçük güvercinim. Senin için deliriyorum. Tadın, dokunuşun, kokun." Burnumdan derin bir nefes alıyorum, sikim ona doğru geriliyor. "Damladığın zaman çıkardığın küçük sesler, benim horozum için çaresiz. Bunlar beni gerçekten çıldırtan şeyler." Kalçalarımı öne doğru sarsıyorum, küçük güvercinime bakarken gözlerim kararıyor ve dönüyor, onu yörüngeme hapsediyorum.

Sıcak ve nefes nefese kaldığında ve tam sınıra geldiğinde, oksijenimi onunla bırakarak çekiliyorum. Memnun bir sırıtışla saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyorum. "Peki... en sevdiğin renk ne?"

Seraphina şaşkın görünüyor, konunun hızla değişmesine alışmaya çalışırken kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ben... ne?"

"En sevdiğiniz renk. Çabuk cevap ver." Gülüyorum ve şok tasmaşının kumandasını görmesi için kaldırıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Favori bir rengim yok." Düğmeye basıyorum ve sarsılıyor. "Ne oluyor lan? Cevap verdim!"

Ben de. "Herkesin favori bir rengi vardır." "Ama benim yok."

"Belki de bunu daha önce hiç düşünmediniz."

Bana bakıyor, gözleri omuzlarımın üzerindeki bir şeye kaymış gibi görünüyor. "Eğer bilseydim, nasıl tarif edeceğimi bilemezdim. Sadece koyu, derin, girdaplı bir renk. Ama mavi, siyah ya da mor değil, bu-" Dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor, gözleri çerçevemi çevreleyen havayı araştırıyor. "Bu daha fazlası. Farklı bir şey."

"Kulağa çok güzel geliyor."

Bana bakıyor. "Öyle," diye fısıldıyor, alt dudağını sertçe ısırarak. "Gerçekten öyle."

Yere tekme atıyorum, aramızdaki bu yeni gerginlikle ne yapacağımı bilemiyorum. "Benimki belli ki altın."

"Gözlerinin rengi için."

Seraphina burnunu çıtırdatıyor. "Tanrım, altından *nefret* ediyorum."

"Kimse altından nefret etmez. Bu dondurmadan ya da köpek yavrularından nefret etmek gibi bir şey!"

Bana bakıyor. "Pek çok insan dondurmadan nefret eder." "Ama *yavru köpeklerden* değil."

Gözlerini deviriyor. "Eminim birini bulabilirim."

Yüzümde arsız bir sırıtışla onu omzumla dürtüyorum. "Sen nesin biliyor musun? Alaycısın. Seni bu konuda eğitmem gerekecek, benim tatlı güvercinim. Hayatta eğlenecek çok şey var - uyuşturucu, seks, kopmuş bitki cinsel organları - liste uzayıp gidiyor, gerçekten."

Seraphina sertçe güler, bu ses geldiği gibi aniden kesilir. Ses kesildiğinde, cam gibi göle bakıyor, gözlerinde bir anı dönüp duruyor.

"Soru sorma sırası bende."

Kollarımı kavuşturuyorum.

"Sor bakalım."

"Çocukken ne olmak isterdin?" diye soruyor, sesi alışılmadık derecede yumuşak.

"Sonunda elde ettiğimden başka bir şey." Alaycı bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Peki ya sen?"

"Hayır. Önce sen kendininkini anlatmalısın." Başımı salladım. "Bana güleceksin."

"Etmeyeceğim. Yemin ederim."

Ona ihtiyatla bakıyorum. Sonra elimi ona doğru uzattım. "Pinky söz mü?"

Bir an bile düşünmeden benimkine takılıyor, dudaklarını büzen gülümsemeye rağmen gözlerini deviriyor. "Pinky söz veriyorum. Seni lanet psikopat."

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi kaybetmeden önce "Veteriner olmak istiyordum" diyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, belli ki gülmemeye çalışıyor. "Gerçekten mi? Bu çok hoş."

Kaşlarımı çatıyorum, kollarımı koruyucu bir şekilde kavuşturuyorum. "Gülmeyeceğine söz vermiştin."

"Gülmeyeceğim, gülmeyeceğim."

"Uh-huh. O zaman yüzün neden böyle görünüyor?"

"*Neye* benziyor? Yüzümde bir sorun olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Bu kez küçük bir kahkaha atıyor, ancak elini ağzına götürerek kahkahasını bastırıyor.

Kaşlarımı çattım. "O kadar da komik değil."

İfadesini toparlayarak başını sallıyor. "Haklısın, bir seri katilin küçük hayvanları beslemek istemesi tamamen normal. Hiç de komik değil."

"Değil!"

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor, gözleri muziplikle parlıyor.

Yüz ifadesine bakıyorum - alışılmadık derecede açık ve özgür - ve ona *gerçek* bir şey söylemeye karar veriyorum. "Annem veteriner olmak istiyordu. Giriş sınavına çalıştığını, mum ışığında anatomi ders kitaplarının sayfalarını karıştırdığını hatırlıyorum." Ona gözlerime ulaşmayan bir gülümseme veriyorum. "Bu uyuşturucudan önceydi tabii ki. Aslında hemen önceydi.

-Ama onu hala orada gün gibi net görebiliyorum, gözleri açık ve berrak, kaşlarının arasında küçük bir çizgi var." Toprağı tekmeliyorum, yıllar önce gömdüğüm anılar serbest kalıyor, zihnimde bir slayt gösterisi gibi oynuyor. Gülüşü. Kucaklayışı. Bana ve küçük Annabelle'e gösterdiği ilgi.

Zavallı, masum Annabelle.

Küçük kız kardeşimi düşündükçe göğsümdeki nefret sertleşiyor. Beslenmek için yalvararak ağlayışını. Ve artık beslenmediği zamanki o korkunç sessizliği. Bunun için annemi asla affetmeyeceğim.

Sanki affedilecek bir şey kalmış gibi.

Başımı sallıyorum, kıkırdamaya zorlarken bu düşünceleri kovuyorum. "Tamam, bu kadar acıklı hikâye yeter. Ne olmak istiyordun?"

Seraphina uzun bir süre bana bakıyor, yüzünden sayısız duygu geçiyor. Sempati. Öfke. Üzüntü.

İşte bu sonuncusu ruhumda yeni bir yarık açıyor.

Onu rahatlatmak için ona oyunumuzu hatırlatmaya karar verdim. "Hadi, küçük güvercin. Beni bekletme."

Seraphina gözlerini kırıştırıyor, dudaklarından hüznü bir gülümseme geçmeden önce görüşüne netlik geri geliyor. Gözlerindeki yaşlar gibi cam gibi olan göle bakıyor. Ve bir süre konuşmuyor. Ama konuştuğunda, sözleri bana bir ton tuğla gibi çarpıyor ve bana her şeyi unutturuyor - diğer her şeyi.

"Anne olmak istedim."

Güzel kıza bakıyorum, kalbim onunkiyle birlikte kırılıyor. "Sanki... sanki hiçbir zaman öyle biri olamayacakmışsın gibi söylüyorsun."

Dudakları titriyor ama karnını tutarken bana bakmaya cesaret edemiyor. Karnı boyunca uzandığını bildiğim uzun, kızgın yara izine. "Korkarım o rüyayı da benden aldılar."

Ona, gözlerindeki yıkılmış ifadeye bakarken göğsüm sıkışıyor. "Yapmadılar..."

"Yaptılar," diye fısıldıyor, tek bir gözyaşı serbest kalıyor ve yüzünde bir çizgi oluşturuyor. "Madamların çocuk sahibi olmasına izin verilmez... hatta ihtimal bile-" Sessiz bir hıçkırıkla boğulurken sesi kesiliyor. "Hamile kalmamın hiçbir yolu olmadığından emin olmak zorundaydılar. Ve bunun tek bir kesin yolu var..."

Artık elimde değil; kollarımı Seraphina'ya dolayarak onu göğsümün derinliklerine çekiyorum. Sessiz hıçkırıklar omuzlarını sararken ona sarılıyorum, bacakları onu taşımadığında ağırlığını destekliyorum ve kollarımda parçalanırken onu bir arada tutarak parçalanmış her parçasını kavriyorum.

Ağlamaları dindiğinde onu kollarıma alıyorum ve kulübeye geri götürürken alnına nazik öpücükler konduruyorum. Ve bunun düzeltebileceğim ya da daha iyi hale getirebileceğim bir şey olmadığını biliyorum. Milyon yıl geçse de

Ama lanet olsun, deneyeceğim.

SERAPHINA

"UÇUŞ DERSLERİ"

ERTESİ SABAH GÖZLERİM ŞIŞMIŞ BİR ŞEKİLDE UYANDIM.

ve dün ağladığımı için boğazım ağrıyor. En son ne zaman böyle yıkıldığımı gerçekten hatırlamıyorum -eğer hiç olmadıysa- ve bu durumda Orion'un benimle ilgilenmesine ne kadar rahat izin verdiğim konusunda biraz endişeliyim.

Özellikle de şu lanet şok tasmaını çıkarmadığı için.

Boynuma kadar uzanıyorum, burnumu sıkıyorum.

Kalın deri kayış tenimi kesiyor. Sağıma bakıyorum, Orion'un kapalı gözlerini ve dudaklarından dökülen yumuşak horultuları fark ediyorum. *Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapmalıyım.*

Boynumun arkasına uzanıyorum, tokayı buluyorum ve çalışıyorum

kilidini açmak için hızlıca. Yumuşak bir *patlama* sesi geliyor ve tasma boynumdan düşüyor. Rahat bir nefes alarak uzanıyorum ve cildimde kalan iki kırmızı ize masaj yapıyorum

kaşlarını çatıldı. *Ne pislik ama.*

Orion'un uyuyan yüzüne bakarken, aklımda bir plan şekilleniyor.

zihnimin derinliklerinde. Dudaklarımı çekiştiren bir sırtışıla tasmayı elime alıp boynuna doğru yaklaşıyorum ve serbest kalmak isteyen sinsi kıkırdamayı durdurmak için dudağımı ısırıyorum.

Kayışlardan birini boynu ile şilte arasındaki boşluktan geçirerek diğer tarafı üstten geçiriyorum ve boynunun kalınlığı nedeniyle düşündüğümde çok daha fazla güç kullanarak tokayı birbirine geçiriyorum.

Orion'un gözleri bu hisle açıldı ama artık çok geçti. Yatağının başucundaki kumandayı kaptığım gibi, o daha ne olduğunu anlamadan yatağın üzerinden geriye doğru sıçırıyorum. Kıçım büyük bir gürültüyle yere çarpıyor ama içimde o kadar çok adrenalin dolaşıyor ki zar zor hissediyorum.

Orion yakasına uzanıyor, odanın diğer tarafına çekilmemi izlerken kaşlarını çatarak yüzünde bir yol çiziyor. Tokayı açmak için boynunun arkasına uzanıyor ve ben de küçük kırmızı düğmeye basarak onun sıçramasına neden oluyorum.

"Siktir!" Gözlerini bana doğru çeviriyor ve ben de elimde o l m a d a n oradaki ham kötülükten ürperiyorum. "Ne oluyor lan?

ne yapıyorsun, Seraphina?"

Adımı söyleyiş şekli tüylerimi diken diken ediyor ama bu iyi bir his değil. Omuzlarımı çelikleştirerek kumandayı havada sallıyorum ve yüzüme kibirli bir ifade yerleştiriyorum.

"Görünüşe göre artık kontrol bende."

Orion beklediğim öfke yerine başını eğiyor ve kaşlarının yerini alaycı bir gülümseme alıyor. "Öyle misin? Peki ne yapmamı istiyorsun?"

Gözlerindeki meydan okumayı kavrarken nabzım kulaklarımda atıyor. *Kahretsin... Aslında bu kadar ileri gidebileceğimi düşünmemiştim.*

Sertçe yutkunarak parmağımla yeri işaret ediyorum.

"Sürünerek

Ben."

Kumandayı başımın üzerine kaldırıp Orion'un bakışlarındaki ölümcül parıltıyı görünce dudaklarımda sinsi bir gülümseme beliriyor. Orion tek kelime bile itiraz etmeden yatağı itiyor, dört ayak üzerine çömelirken göğsü kabarıyor. Ve yavaşça -çok yavaşça- istediğimi yapıyor. Bana doğru ilerlerken ön kolları geriliyor, gözleri karanlık ve kırışmıyor ve kalçalarımın sıkışmasına neden oluyor. Boynundaki deri kayış nabzının her atışında geriliyor ve bacaklarının arasına bakarsam sikini sert ve hazır bulacağımı biliyorum. Orion'un bana doğru süründüğünü görmek bu kadar ateşli olmamalı ama yine de beni eritip yerde bir su birikintisine dönüştürüyor.

Bana ulaştığında dizlerinin üzerine yükseliyor, avuçlarını ayak bileklerimden kalçalarıma doğru yavaşça kaydırıyor ve orada dinleniyor. İnanılmaz uzunluktaki kirpiklerinin arasından bana bakıyor, dudağının kenarını ısırırken keskin bir köpek dişini gösteriyor.

"Artık ben varım, Seraphina. Benimle ne yapacaksın?"

"Ben... Ben..." Ona bakarken beynim pelte gibi, iç bacaklarımdan yayılan sıcaklık dışında her şeye karşı hissizim. "*Siktir* git!" demek istiyorum -yapabileceğim tek iki kelime bu- ama bunu söylememin imkanı yok. Sonunda kontrol bendeyken olmaz.

Orion kıkırdar, dudaklarından dökülen ses karanlık ve günahkârdır. "Ne oldu, güvercin? Biri cesaretini mi kaybetti?"

Bir elini boynuna götürüp tek bir hareketle yakasını yırtıyor. Ayağa kalkıp beni yerden çekerek yatağa fırlatmadan önce gözümü kırpacak zamanım bile olmuyor. Kalçaları yatağın üst kısmına çarpıyor ve bana doğru sürünürken gözlerine az önceki karanlık bakış geri dönüyor.

Üstüme tırmanıyor, dövmele ön kolları başımın iki yanında geriliyor, o karanlık sırtışı hâlâ günahkâr ağzını çekiştiriyor. Alçaktan eğiliyor, nefesleri boynumda geziniyor ve tenimin karıncalanmasına neden oluyor, dokunuşu için çaresizim. Öpücüğünü.

"Orion," diye inliyorum, bedenimden bir ürperti geçerken gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Orion, boşalmam gerek."

"Biliyorum." Benden derin bir nefes alıyor ve tenimi dişlerinin arasına alıyor. Acı dolu bir tıslama çıkarıyorum ama yine de zevk çiçekleri açıyor. O noktayı emiyor ve öpüyor, bir elini aşağı uzatıp klitorisimi örten bekaret kemerini kavırıyor. Parmak uçları kenarın altında çalışıyor, bulduğu kaygan uyarılma karşısında göğsünden minnettar bir uğultu yükseliyor.

"Nasıl iyi olunacağını öğrenmemiş olman çok kötü."

Orion uzaklaşırken dudaklarımdan boğuk bir ses dökülüyor, sinsî bir gülümseme ağzını kıvrıyor. "Ciddi misin sen?"

"Ölümçül." Yataktan kalkıyor, şifonyere gidip bana yeni bir çift giysi bulmadan önce bana son bir kez minnettar bakış atıyor. "Bunları giy. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Kıyafetlerimi giyip Orion'u oturma odasına kadar takip ediyorum, onu gülümserken ve elinde bir çift yürüyüş botuyla buluyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunlar ne için?"

"Sadece giy şunları." Onları bir çift çorapla birlikte ayaklarımın dibine fırlatıyor. "Sonra benimle dışarıda buluş."

Küçük açıklığa adımımı atar atmaz selvi özsuyunun tınısı bana saldırıyor, seyrek gölgelikten sızan güneşe karşı gözlerimi kısıyorum. Orion beni görür görmez çalılardan arasında kayboluyor ve benim de onu takip etmekten başka çarem kalmıyor. Ormanın sonuna ulaşana kadar yarım saat kadar yürüyoruz. Ağaç sınırını geçiyorum ve Orion'u bir uçurumun kenarında, kollarını iki yana açmış ve şiddetli esinti saçlarını savururken başını arkaya eğmiş bir halde görünce şaşırıyorum.

"Hadi!" diye sesleniyor, beni yaklaştırmak için. "Burası çok güzel!"

Midem bulanıyor, dediğini yapıyorum. Kenardan birkaç metre ötede duruyorum, kenarın ötesini görebilmek için öne doğru eğiliyorum ve ne kadar yüksekte olduğumuzu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Dalgalar aşağıdaki sivri kayalara çarpıyor, şiddetli ve beyaz şapkalı ve derinliklerine düşenin canını almak için bekliyor.

Ürpererek geriye doğru bir adım atmaya çalışıyorum ama Orion bileğimden tutup beni kenara çekiyor. Beni önünde konumlandırırken ağzım sözsüz bir çığlıkla açılıyor, ayak parmaklarım çıkıntıdan sarkıyor. Ona yaslanabildiğim kadar yaslanıyorum, göğsünün sıcaklığı içime sızıyor ve endişemin bir kısmını hafifletiyor.

Bir kolunu belime doluyor, diğeriyle çenemi kavlıyor ve gözlerimi ufuk çizgisine çevirmeye zorluyor. "Yakaladım seni küçük güvercin," diye fısıldıyor. "Sadece bak."

Açık maviliğe göz kırpıyorum, manzaranın güzelliği beni esir alıyor ve içimi huşu ile dolduruyor. Burası gerçekten çok güzel, çok sessiz, çok huzurlu, sanki dünyanın ucunda duruyormuşuz gibi.

"Vay canına..." Bakışlarım rüzgârda süzülen bir çift martıya takılınca ağzım hafifçe düşüyor, beyaz uçlu kanatları sabah güneşinde parıldıyor. "Hiç bilmiyordum... Moriton'da böyle bir yer olduğunu sanmıyordum."

"Sana şelaleyi gösterene kadar bekle." Orion dudaklarını boynumda uğuldayan damara bastırıyor. "Bunu daha da çok sevebilirsin."

Yüzümü ona dönüyorum, üst yarımı kenardan geriye doğru eğiyorum ve beni tutmasına izin veriyorum. Bir nedenden ötürü -anlamaya çalışmayacağım- bu adama güvendiğimi hissediyorum. En azından burada, şu anda, düşmeme asla izin vermeyeceğini biliyorum.

"Bunu bana gösterdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Dünden sonra böyle bir şeye ihtiyacım vardı..."

Kaşlarını çatıyor, başparmağıyla yanağımda bir damla gözyaşının düştüğü yeri siliyor. "Keşke acını benden alabilseydim

Sen, küçük güvercin. Bu hayatta tek bir şey dileyebilseydim, o da bu olurdu."

"Gerçekten mi? Sana aşık olmamı istemez miydin?" Soru dudaklarımdan dökülür dökülmez ağzımı kapatıyorum. *Bu da nereden çıktı şimdi?*

Neyse ki Orion beni duymamış gibi görünüyor. Onun yerine

"Bana güveniyor musun Seraphina?" diye fısıldarken gözleri yanıyor.

Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum, soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Elleri ve ruhu cinayetle lekelenmiş. Bana ve başkalarına korkunç şeyler yaptı ve bu konuda hiç pişmanlık duymuyor gibi görünüyor. Ama içimde bir şey çılgılık atıyor, gerçeği anlamamı istiyor. Tüm hatalarına, tüm berbatlığına rağmen Orion beni son nefesine kadar koruyacaktır.

Ve o anda, güvendiğime karar verdim. Ona dolaylı olarak güveniyorum.

Başımı sallıyorum, ona kırılganlığımı gösteren bu kısa bakışa izin verirken gözlerim kocaman açılıyor. "Yapmamalıyım... Gerçekten yapmamalıyım, Orion. Ama yapıyorum..."

Gülümsüyor ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biri. Kibirden, alışık olduğum tüm kötülüklerden arınmış. Şu anda sadece *mutlu* görünüyor.

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Eğildi, bir öpücük kondurdu alnıma.

Ve sonra beni uçurumdan aşağı itti.

"Bu ne lan!"

Havada düşerken hava etrafımda çırpınıyor, her milisaniye beni aşağıdaki sivri kayalara daha da yaklaştırıyor. Beynimin onlara çarpmasından daha çok endişe duymam gerekirken, ölümüm yaklaştıkça rahatsız edici bir düşünceye kapılıyorum.

Bunlar benim son sözlerim mi?

Yumruğumu gökyüzüne kaldırıyorum, yüzüm öfkeyle karmakarışık, "Siktir git, pis soğan! Sikeyim seni, penisini,

ve savunduğunuz her şey!"

Şurada. Çok daha iyi.

Gözlerimi kapatıyorum, ölümün tatlı salıverilişini bekliyorum. Ama sonra bir çift güçlü kol ortamı sarıyor ve sonra süzölüyorum, gökyüzünde daha da yükseğe uçuyorum.

Bekle... bu mümkün değil.

Omzumun üzerinden bakıyorum, Orion'un sırtına bağlanmış yelken kanat bizi gittikçe daha yükseğe çıkarırken bile gözlerime inanamıyorum. Omuzlarından iki büyük metal kanat uzanıyor, göğsünü ve karnını saran kalın deri kayışlarla sırtına sıkıca tutturuluyor ve kollarını serbest bırakıyor.

Bu mekanizmayı daha önce sadece bir kez görmüştüm; çocukken Sanctum karargâhını ziyaret ettiğimizde. Hafızam biraz bulanık ama o Maske'nin binanın tepesinde, sırtına bağlanmış tuhaf metal kanatların üzerinde duruşunu hala hatırlıyorum. Atladığında, bir adamın hayatını kaybettiğini göreceğimden emindim - sadece bir an sonra planörü rüzgârı yakaladığında gökyüzüne geri süzölüşünü izlemek için.

Orion'un bu ekipmana nasıl sahip olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok ama beni kesin ölümden koruyan tek şey buyken bunu sorgulayacak da değilim. Bunun yerine ellerimi Orion'un koluna doluyorum, gökyüzünde yükselirken parmaklarım derisini kazıyor.

Bana bakıyor, milyon dolarlık gülümsemesiyle beni göğsüne doğru çekiştiriyor. "Sana sahip olduğumu söylemiştim, küçük güvercin. Son sözünü geri almak ister misin?"

Kafasına vurma dürtüsü beni ele geçiriyor, ama ölüm korkusu hala devam ediyor, bu yüzden ellerimi kendime saklıyorum. Orion burnunu suya doğru daldırıyor ve serbest düşüşe başlıyoruz, suya yaklaştıkça tuzlu deniz meltemi yüzüme çarpıyor.

Dalgaya çarpmadan hemen önce Orion yukarı doğru sarsıldı ve planör dengelenerek daha önce martıların yaptığını gördüğüm gibi su yüzeyinde süzölmemizi sağladı.

Bir elimi aşağı uzatıp parmak uçlarımla yüzeyi kırmasına izin verdiğimde ağzım hayretle kapanıyor. Soğuk su elime değdikçe arkamızda bir iz oluşuyor ve ben de diğer elimi indirip suyun tenime değen yumuşak çekilişine hayret ediyorum.

"Sağına bak!" Orion başını bir yunus sürüsünün yüzeyi yararlanarak ilerlediği yere doğru sallıyor, düzinelerce arduvaz grisi yüzgeç ortaya çıkıyor ancak bir an sonra dalgaların altına dalarak gözden kayboluyorlar. Suyun içinde süzölüşlerini izlerken dudaklarımdan bir çığlık dökölüyor ve uzanıp bir tanesine dokunabilmeyi her şeyden çok diliyorum.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi görünen Orion sert bir sağ yaparak bizi okula yaklaştırıyor. Tam tepelerine geldiğimizde Orion elimi tutuyor ve dalgaların altına doğru itiyor. Parmak uçlarımla pürüzsüz ve garip bir şekilde kaygan bir şeye değiyor ve neredeyse elimi çekecektim. Ama Orion beni orada tutuyor, elimi yunusun sırt yüzgecinin yumuşak kıvrımının üzerinden geçecek şekilde kaydırıyor.

Dokunuşumu hissedenden yunus dönüyor, kuyruk yüzgeci hareket etmek için fazla mesai yaparken karnını yukarı çeviriyor. Orion göbekli bir kahkaha atarken gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve bu sefer bana rehberlik etmesine gerek kalmıyor. Avucumu karnının üzerine koyarak kaplanlara yaptığım gibi onu birkaç kez kaşıdım ve yunus sevinçli bir kahkaha attı.

Göğüs yüzgeçlerini çırparak suyun derinliklerinde kayboluyor ve bana bu etkileşimin gerçekten yaşanıp yaşanmadığını merak ettiriyor. Orion bir çığlık atıyor, planörün burnunu yukarı kaldırıyor ve bizi tekrar havaya kaldırıyor.

Açık havada süzölüyoruz, serin bir esinti saçlarımla savurup yüzüme yapıştırıyor. Ama o kadar mutluyum ki bunu hissedemiyorum. Emin olduğum tek iki şey, sırtımda sabit duran adam ve beni tutan, bulutların içinde tutan dövme kol.

Orion inişe başladığında, bu çok erken görünüyordu. Aşağıya doğru bir açıyla iniyor, bizi uçurumun yamacında fark etmediğim devasa bir mağaraya doğru ustalıklarla yönlendiriyor.

biz tepede dururken. Aslında, mağarayı görebilmenizin tek yolu bizim gibi uçuyor olmanızdır - bir tekneden bile, küçük açıklığı görece kadar kayalara yaklaşamazsınız.

Orion planörü bir açıyla döndürüyor, kanat açıklığı her iki taraftaki kayalık uçurumların arasına sığacak kadar geniş. Sağ kanat yan tarafa sürtündüğünde ciyaklıyorum ama Orion sadece gülüyor, inişe geçerken ön tarafı aşağı doğru eğiyor. Görebildiğim kadarıyla altımızda kalın bir gölgelikten başka bir şey yok ve bu inişi sağ salım nasıl yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok.

Şaşırtıcı bir şekilde, Orion bizi yere indirmek yerine planörü uçurumun kenarından çıkan küçük bir çıkıntıya yönlendiriyor. Düz kayanın üzerine iniyor, duruşunu sabitlerken beni inanılmaz derecede sıkı tutuyor ve bizi tekrar havaya çıkarmaya çalışan rüzgara karşı savaşıyor.

Homurdanarak kanatları çökertmeyi başarıyor, mekanizmayı sırt çantasının yuvasına sokup omuzlarına geri atıyor. Sırtarak elimi tutuyor ve beni çıkıntının kenarına doğru götürüyor.

Başımı sallıyorum, beni sürüklerken topuklarımı yere vuruyorum. "Hayır. Bir günde iki kez uçurumdan atılmayacağım."

Orion gülüyor, beni önüne çekiyor ve kollarını sıkıca karnıma doluyor. Konuşurken nefesi kulağımın kabuğunu gıdıklıyor ve derimin altında alevlenen endişeyi körüklüyor. "Birlikte atlamaya ne dersin?"

"Bunun da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum--"

Orion bizi çıkıntıdan fırlattığında ve aşağıdaki gölgeliklere düştüğümüzde kelimenin geri kalanı çılgılığında kayboluyor. Gözlerimi kapatıyorum, kalın yeşillik tabakasının yanından geçerken çarpışmaya hazırlanıyorum, kesin ölüme doğru serbest düşüş.

Sert toprak yerine, ağaç tepelerinin altına gizlenmiş derin bir su kütesine çarpıyoruz. Yüzeyin altına dalarken soğuk göl nefesimi alıyor, tekmeliyor ve

Bedenim aşığı, aşığı, aşığı sürüklenirken bile çılgınca pençeliyorum.

Karanlık hiçliğe tekme atarken görüşümü siyah noktalar kaplıyor, panik içimdeki havayı sıkıyor ve bir kabarcık patlamasıyla dağıtıyor. Tam gidici olduğumu düşündüğüm anda Orion'un nasırlı eli kolumu kavıyor ve beni kolayca yüzeye çekiyor. Başım su yüzeyine çıktığında derin bir nefes çekiyorum, Orion'un umursamaz yüz ifadesine bakarken gözlerim hançer gibi.

"Sen... beni... öldürebilirdin... seni... lanet... küflü soğan..."

Orion sadece güler ve bu düşünce çok saçmaymış gibi başını sallar. "Eğer böyle düşünüyorsan, sana ne kadar değer verdiğimin farkında değilsin demektir."

Gözlerinden taşan ham duyguyu anladığımda gözlerim açılıyor. Konuşmaya çalışıyorum, kelimelerim boğazımda kilitleniyor ve yutkunuyorum. Orion beni kendine doğru çekiyor, bacaklarımı beline doluyor ve eli yukarı doğru kayarak enseme kavıyor. Bakışları için için yanıyor ve derimin altında bir ateş yakarak gölün soğuğuna rağmen beni ısıtıyor.

"Bana güveniyor musun, Seraphina?" Boynuma baskı uyguluyor. "Şimdi bile mi? Sana yaptığım onca şeyden sonra, yapacağım onca şeye rağmen? Bunu bana verecek misin, tatlı güvercin? Yoksa kalbini o güzel yaldızlı kafeste kilitli mi tutacaksın?"

Tıpkı uçurumda yaptığım gibi, yapmamam gereken tüm nedenleri hatırlamaya çalışıyorum. Bu adamdan çılgılık atarak kaçmamı gerektirecek her şeyi. Ama listelediğimde bir tanesini bile bulamıyorum. Belki hayalperestlik ya da delilik ya da ikisi birden ama şu anda hayatımda buna ihtiyacım var. Bir süredir buna ihtiyacım var.

"Sana o zaman da güvenmiştim, şimdi de güveniyorum." Alnımı onunkine yaslayıp gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum ama bunu durduramıyorum. İnan bana, denedim. **Çok** uğraştım." Bunun üzerine ona baktım ve

Gök mavisi gözleri, sanki her özelliğini hafızasına kaydetmiş gibi yüzüme sabitlenmiş.

"Benim için kırılmanı bekliyordum, Seraphina." Bakışları ısınıyor ve boynumdaki baskı on kat artıyor. "Ama tam burada, şu anda, daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve oradaki duygu beni korkutuyor. Beni korkutuyor ve ateşliyor. İznini beklemeden ayak parmaklarımın üzerine basıyorum.

Ve onu öptüm.

ORION

"FIRTINA ÖNCESİ SESSİZLİK"

SERAPHINA BENİ ÖPÜYOR. SERAPHINA'NIN DUDAKLARI BENİMKİLERİN ÜZERİNDE.

Seraphina-

Benim. Benim, hepsi benim.

Seraphina'nın bacakları belimin etrafında sıkışıp seksini zonklayan sikime bastırduğında düşüncelerim titreyerek duruyor. Dişlerimin arasından tıslayarak bizi sığ bir noktaya doğru götürüyorum, böylece haftalardır hayalini kurduğum şeyi yapabiliyorum.

Ayaklarım yere değer değmez boynunu bırakıp pantolonumu yırtıyorum ve Seraphina'nın şortunu bedeninden ayırırken gölün dibine düşmesine izin veriyorum. Parmaklarımı tişörtünün eteğinin altından geçirip hızlı bir hareketle başının üzerinden çekerken, yırtık pırtık kalıntıların pantolonuma katılmasına izin veriyorum.

Soğuk hava göğsüne çarptığında Seraphina'nın nefesi kesiliyor ve meme uçları acı veren noktalar halinde sertleşiyor. Eğilip birini dudaklarımın arasına alıyorum ve etini yavaşça emiyorum.

"Kahretsin, her zaman çok lezzetlisin." Dilimin ucunu meme ucuna değdiriyorum. Nefes nefese bir inilti çıkarıyor ve elimi aramızda kaydırıyorum, parmaklarım bekaret kemerinin kenarına takılıyor. Yapay penisin yivli kenarlarının kaymasına ve duvarına doğru çekilmesine neden olarak onu ondan koparıyorum ve Seraphina orgazmı içinden geçerken çığlık atıyor.

Başı geriye doğru düşerken göğsünü avuçluyorum, zevk dalgaları içinden akarken titreyen bedenini kendime doğru tutuyorum. Bitirdiğinde gözleri cam gibiydi, ağzında sarhoş bir gülümseme vardı ve bu da sikime taze bir kan dalgası gönderiyordu.

Gözlerinin içine bakarak sikimi yumrukluyorum, başını kaygan girişine yerleştiriyorum. Seraphina kalçalarını sarsıyor, kendini alçaltmaya çalışırken çaresizlik yüzünü kesiyor, ama onu yerinde tutuyorum, onu biraz daha böyle hissetmeye ihtiyacım var. Damlıyordu. Umutsuzca. Tükenmiş.

"Seni ne kadar uzun zamandır istediğimi tahmin bile edemezsin Seraphina." Onu indiriyorum, dar amcığı sikimi daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde kavrayınca neredeyse kendimi kaybediyorum. Sanki benim için yaratılmış gibiydi, sanki amcığı sikimin içine sığması için tasarlanmıştı.

"*Siktir.*" Taşaklarım sıkılırken gözlerimi kapatıyorum. "*Sikeyim. Bu lanet amcık.*" Duvarlarının arkasına vururken gözlerim yuvarlanıyor, onu doldurmamı isteyen zevk telaşına karşı savaşıyorum. Ona sahip çık.

"Lütfen, Orion," diye inliyor, başını geriye atarak sikimin üzerine oturmaya çalışıyor. "Lütfen... Daha fazlasına ihtiyacım var."

Zor nefes alarak, yavaşça içinde hareket etmeye başlıyorum, içimde onu yok etmek isteyen şeyi kontrol altına almak için savaşıırken her itme saf ıstırap. Onu *incitmek* için.

"Daha fazla, daha fazla!" Seraphina pantolonunu indiriyor, tırnaklarını gözleri kapanırken sırtımda. "Becer beni, Orion. Sik beni!"

Bir hırıltıyla ona şiddetle sokuldum, sikimin tüm uzunluğu kayarken dudaklarından sessiz bir çığlık çıkardım.

onun içinde. Sikimi içine sokup çıkarırken gözleri yaşlarla doluyor ve dokunuşuna, tadına, duvarlarının sikimi boğma hissine karşı duyularımı kaybediyorum.

Seraphina'nın başı bir zevk çılgılığıyla geriye düşüyor, duvarları etrafımda titriyor ve ben gidiyorum.

"*Becer beni.*" Seraphina'nın içinde zonklarken onu inanılmaz derecede yakınima çekiyorum. Kalçalarını döndürüyor, onu tohumumun her son damlasıyla doldururken zevkimi yeni zirvelere taşıyor.

İşim bittiğinde sikimi içinde tutuyorum, göğüslerimiz aynı anda yükselip alçalırken alnımı onunkine bastırıyorum. Seraphina öne doğru eğilip yumuşak dudaklarını burnumun ucuna bastırırken takdirini mırıldanıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Seraphina'nın gülümsediğini gördüğümde neredeyse kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Daha önce gördüğümde farklı bir gülümseme; acıdan, derinlerde saklanan karanlık anılardan arınmış. *Bu... şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.*

"Seraphina..." Ağzım açık kalıyor, göğsümü dolduran duyguyu tarif edecek kelimeleri bulamıyorum. "Seraphina, ben-"

"Eve gitmeye hazır mısınız?" diye mırıldanıyor, gülümsemesi utangaçlaşırken göz kapakları kapanıyor. "Ben biraz... üşüyorum."

Avuç içlerimi kollarını kaplayan tüylerin üzerinde gezdiriyorum, dudaklarımda gizli bir gülümseme beliriyor. "Senin için... Her şeyi yaparım."

Seraphina'yı sudan çıkarıp göğsümde sıkıca tutarak ormandan kulübeye doğru ilerlerken neşe dolu bir kahkaha havayı dolduruyor.

Ne de olsa benim kızım üşüyor. Ve onu ısıtmanın birden fazla yolunu biliyorum.

SERAPHINA**"ÖLÜMCÜL BİR ŞEY YAKLAŞIYOR"**

ORION'UN GÖĞSÜNE DAHA DA SOKULUYORUM, NEFESİNİ İÇİME ÇEKİYORUM.

Kulübenin etrafındaki açıklığa adım atarken toprak kokusu geliyor. Basamakları yarılamıştık ki kasları gerildi ve yürümeyi bıraktı. Ona bakıyorum, yüz ifadesinin kapalı olduğunu görünce şaşıyorum. Şiddetli.

Tek kelime etmeden beni yere yatırdı, gözleri ön kapıya kilitlenmişti. "Bir sorun var. Burada bekle."

Peşinden koşmadan önce iki adım kadar uzaklaşıyor, sırt çantasından uzun gümüş bir hançer çıkarmasını izlerken boğazım daralıyor. Arkasından geldiğimi duyunca durdu ve gözlerini dikerek bana baktı. "Sana beklemenı söylemiştim."

"Evet. Siktir et." Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırıyorum. "Bana bir hançer ver. Bir sorun varsa sana yardım edebilirim."

Orion iç geçiriyor, sırt çantasına uzanıyor ve bana oldukça küçük bir hançer fırlatıyor. Aslında bir soyma bıçağı olan bu şeye kaşlarımı çatıyorum, dudagım tiksintiyle kıvrılıyor. "Bununla ne yapmam gerekiyor? Patates mi soyacağım?"

Orion gözlerini devirir. "Tanrım, sen imkansızsın. Benimle yer değıştir." Baba hançerini uzatırken sırtıyorum, havaya iki hızlı vuruş yapmadan önce bıçağın ağırlığını avucumda deniyorum. "Evet. Bu mükemmel olacak."

Orion ön kapıya doğru giderken boğuk bir ses çıkarıyor, ayının pençesine benzeyen elindeki soyma bıçağı kesinlikle gülünç. Ancak bu, ön kapıyı iterek açarken yüzünde beliren tehditkâr ifadeden hiçbir şey eksiltmiyor.

Gözlerim hemen salonun ortasında duran altın kaplama kuş maskeli iki adama kilitleniyor. Onlar da bizi gördüklerine bizim kadar şaşırmış görünüyorlar ve bellerindeki hançerlere uzanmaları birkaç saniye alıyor.

Ama o zamana kadar çok geç olur.

Orion ve ben birlikte bıçaklarımızı odanın diğer ucuna fırlattık. Benimki ilk adamın maskesindeki göz yarığına saplandı ve beyin dokusunun derinliklerine girdi. Orion'un kurbanı göz çukurundan çıkan mini hançeri tutarak çığlık atarken vücudu yere yığılıyor.

Orion'a dönüyorum, dudaklarımda kibirli bir gülümseme beliriyor. "Sana o hançerin işe yaramadığını söylemiştim."

Gözlerini deviriyor ve iki hantal adımla çığlık atan adama doğru ilerliyor. Ben yere düşmüş adama doğru yürüyüp gözündeki hançeri çekerken o da onu yerinde tutuyor. Harekete eşlik eden iğrenç vıcık vıcık sese burnumu kıvırıyorum, doğrulmadan önce ölü adamın takım elbisesinin ceketindeki kanı siliyorum.

İkinci adam Orion'un elinde çırpınıyor ama nafile. Ona doğru yavaş adımlarla ilerliyorum, hançeri diğer gözüne doğru kaldırırken yüzümü sinsi bir gülümseme aydınlatıyor. Gözümü kırpmadan bıçağı gözüne saplıyorum ve ancak bedeni Orion'un kollarında cansız bir şekilde yere yığıldığında tatmin oluyorum.

Orion tiksintili bir sesle cesedi yere bırakır ve iyi bir önlem için bir tekme atar. "Bu adamları tanıyor musun?"

Yüzlerindeki altın kuş maskelerine bakıyorum, hançerleri çıkarmak için eğildiğimde içimde bir huzursuzluk çukuru dönüyor. "Sanırım öyle..."

Boştaki elimle adamın yüzündeki maskeyi çekiyorum ama onu tanıyamıyorum. *Demek ki Sanctum'a yeni katılmış.*

Bu düşünce beni tedirgin ediyor. *Ne kadarını yeniden inşa edebildiler? On yıl oldu, ama bu şehre tekrar bir tehdit oluşturmalarının çok daha uzun süreceğini düşünmüştüm...*

Orion cesetleri dışarı sürüklüyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. *Beni nasıl buldular? Neden yaptılar ki? Bu hiç mantıklı değil-*

Birden ayağa kalktım, geçmişini düşünürken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

O gece Neon Flamingo'da. *Ivan... o kaçtı, değil mi? Ve eğer hayattaysa ve beni arıyorsa.*

"Tanrım, yapmadı..." Göğsümü tutuyorum. durum netleşiyor. Ivan, Sanctum'la olan bağlantımı bilen tek kişiydi - onunla görüşmeye başladıktan kısa bir süre sonra öğrenmişti ve o zamandan beri bunu başımın üstünde tutuyordu. Eğer onu kızdırırsam, onlara nerede olduğumu söyleyeceğine söz verdi. Onları doğrudan bana yönlendirecekti. Hep blöf yaptığını düşündüm. Bunu sadece ona geri dönmemi sağlamak için bir taktik olarak kullandığını. Milyon yıl geçse de onlarla iletişime geçeceğini düşünmemiştim.

Orion döndüğünde beni bir köşeye büzülmüş, donuk bir ifadeyle ileri geri sallanırken buluyor. Koşarak yanıma geliyor, önümde çömeliyor ve yüzümü kanlı avuçlarının içine alıyor ama umursamıyorum.

"Küçük güvercin... Sorun nedir?"

Çok kırılmış, kafası karışmış görünüyor ama ne zaman denesem kelimeleri ağzımdan çıkaramıyorum.

"Sorun yok, Seraphina." Beni göğsüne çekti. "Sorun yok... Ben yanıdayım."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını görünce şaşırıyorum. "Onlar... beni buldular."

"Kim, küçük güvercin?" Geri çekiliyor, gözleri umutsuzca yüzümü arıyor. "Seni kim buldu?"

Vücudum titriyor ve aniden artık ona bakamıyorum. "Gitmelisin," diye fısıldıyorum, başımı öne eğerek. "Seni benimle bulurlarsa öldürürler."

"Kim, Seraphina mı?" Omuzlarımı sarsıyor, sesi yükseliyor. "Kim olursa olsun, onları öldüreceğim. Ben etraftayken kimse sana ulaşamayacak. *Hiç kimse.*"

Elimi uzatıp hızla atan kalbinin üzerine koyuyorum. "Sen bu sözü veremem, Orion."

Sanctum'un yapabileceği her şeyi düşünürken aklıma dehşet verici bir düşünce geliyor. *Vee ve Maggie. Tanrım, ya bir şekilde dağdaki sığınağı ya da daireyi bulabilmişlerse?*

Ayağa kalkıyorum, aklım başımdan gidiyor. Ivan'a hiç söylemedim

Maggie'nin güvenli yerini gizli tutmak için şehirdeki dairemi aradım ama ona dağlarda saklandığım yerden bahsettiğime *eminim*. Ve eğer durum buysa, Vee büyük bir tehlike altında demektir.

"Gitmem gerek."

Kapıya doğru bir adım atıyorum ama Orion daha hızlı davranıyor. Kollarını iki yana açmış, yüzünde öfkeli bir ifadeyle kapının önüne atlıyor. "Gitmiyorsun," diye hırlıyor. "Sana izin vermeyeceğim."

Başımı eğiyorum, dudaklarımda hüznü bir gülümseme beliriyor. "Bana *izin vermeyecek* misin?" Avucumdaki hançerleri sıkıca kavrayarak başımı sallıyorum. "Kim *olduğumu* unutmuş gibisin."

O daha gözünü kırpamadan, soyma bıçağıyla ileri atıldım. Bıçağı karnının derinliklerine sapladım. Orion içgüdüsel olarak öne doğru eğildi ve ben de onun şaşkınlık anını kullanarak çömelip baba hançerinin bıçağını topuklarının arkasından geçirdim.

Orion'un bedeni yere düşerken ben de aynı anda geriye sıçırıyorum ve beni yakalamak için uzanan kollarını kıl payı kaçıırıyorum. "Siktir!" Sarsıcı acıya karşı gözlerini kısarken kendini düzeltmeye çalışıyor. "Siktir!"

Yerden kalkmaya fırsat bulamadan ona doğru koştum, bıçağı karnından çıkarıp döşeme tahtalarına dayadığı elinin üst kısmına sapladım. Bıçağı tahtadan çekmeye çalışırken öfkeli bir uluma sesi çıkardı ama boştaki eli, sapı sıkıca kavrayamayacak kadar kana bulanmış durumdaydı.

Bir adım öne çıkıp baba hançerini elimde evirip çevirerek bıçaklı kısmını kavradığımda parlak mavi gözleri nefretle parlıyor. Göğsünü kabartarak kabzayı çenesinin altına getiriyorum ve doğrudan gözlerimin içine bakacak şekilde kaldırıyorum.

"Benim gibi birini *elinde tutamazsın*," diye fısıldadım. "Beni bu kadar uzun süre elinde tuttun çünkü *sana izin verdim*. Eğer gerçekten gitmek isteseydim-eğer gerçekten isteseydim..." Cümlenin geri kalanını tamamlamıyorum. Çünkü bu doğru ve ben şu anda bunun farkına varıyorum. Orion'un bana yaptığı her şeyden istediğim zaman kaçabilirdim. Onu istediğim zaman durdurabilirdim. Ama asla yapmadım. Ve şu anda *bunun nedenini* açıklayacak zamanım yok.

"Seraphina..." Boğazı düğümleniyor ve gözleri, Tanrım, *çok ama çok üzgün. Çok incinmiş.*

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Kabzanın ucunu Şakağının yan tarafına bir darbe alır ve baygın halde yere düşer.

Göğsünün nazikçe inip kalkışını izlerken, içimin bir tür kararlılıkla dolmasını bekliyorum. Bana doğru seçimi yaptığımı söyleyecek bir şey.

Bunun yerine, hissettiğim tek şey pişmanlık.

SERAFHINA

"SADECE KÖTÜ BİR RÜYA"

ORION'UN ANAHTARLARINI KAMYONETİNİN KONTAĞINA SIKIŞTIRIP NEFES ALIYORUM.

Motor ilk denemede gürleyerek çalıştığında rahat bir nefes alıyorum. Vitesi geri vitese takıyorum, kamyonu döndürmeye çalışırken nereye gittiğime bile bakmıyorum.

Vites değiştirirken, kabin kapısı patlayarak açılıyor ve Orion'un ağzının acıyla açıldığını görüyorum. Kamyona doğru koşmaya başlıyor ve ben gözlerimi kaçırıyorum, ağaçların arasındaki açıklığa doğru ilerlerken ayağımı gaza basıyorum. Dikiz aynasından baktığımda Orion dizlerinin üzerine çökmüş, parlak mavi gözleri ormanın içinde kaybolan kamyonun kuyruğuna kilitlenmişti. Göğsüm sıkışıyor, ama dikkatimi yola vermeye zorluyorum, ince patikaya fırlayan başıboş dallardan ve kayalardan dikkatle kaçıyorum.

Vee'nin evine varana kadar tam otuz dakika geçti. Kamyonu açıklığın kenarına park edip dışarı fırlıyorum, koşarak eve doğru giderken motoru kapatma zahmetine girmiyorum.

dağın yamacında. Çünkü bir şey fark ettim, kalbimin göğsümden fırlamasına neden olan bir şey.

Kapı ardına kadar açık.

"Vee!" Tünelin zifiri karanlık ağzına doğru seslenirken sesim çatlıyor. "Vee, orada mısın?"

Beni sessizlik karşılıyor ve uzun koridorda manevra yaparken elim bana rehberlik etmesi için duvara sürtünerek karanlığın içinde tökezliyorum. Geniş dairesel fuayeye girdiğimde sadece bir aplik yanıyor, duvarlar ve zemin boyunca uğursuz gölgeler oluşturuyor.

Orta kapının kolundaki koyu lekeye gözüm takılınca boğazım düğümleniyor. Kurumuş kana çok benzeyen bir leke.

"Hayır," diye inledim. "Hayır, hayır, hayır..."

Her iki taraftaki kapılar ardına kadar açılmış, çerçeveleri sanki biri koçbaşıyla vurmuş gibi paramparça olmuş. Buradan kaplanların odalarını net bir şekilde görebiliyorum, ancak büyük tüylü hayvanlarım hiçbir yerde görünmüyor.

Onlara bir şey olduğuna inanamayarak başımı sallıyorum ve bir adım öne çıkıp avucumu kapının koluna kapatıyorum. Kan ve terin keskin kokusu duyularıma saldırırken geri çekilme dürtüsüyle savaşıyor kapıyı açıyorum.

Odanın içinden bir kasırga geçmiş gibi görünüyor - dolaplar parçalanmış, kanepeler devrilmiş, yastıklar kesilip açılmış ve içleri yere saçılmış - ama en kötüsü Vee'nin kitaplığının görüntüsü. En sevdiği eşyaları kanlı zemine saçılmış, bazıları kesilip açılmış, diğerleri yanarak erimiş ve yerde birikmiş. Vee için aldığım oniks ördeğin bulunduğu cam kutu parçalanmış, içindekiler boşalmış ve kümes hayvanı kayıp.

Görebildiğim kadarıyla üç ceset odanın dört bir yanına dağılmış, yüzlerine altın kuş maskeleri takılmış ve üzerlerine taze kan sıçramış. Derin, doğrusal yarıklar etleri boyunca uzanıyor, kalın kırmızı sıvı halılara sızıyor ve taş zemin boyunca birikiyor. Hiç şüphem yok ki

Kaplanların işi ve ben odanın içinde Sviato ya da Savyne'den bir iz var mı diye bakıyorum, bir şey bulamayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Açık kapıdan kaçmayı başardıklarını ummaktan başka yapacak bir şey kalmadığından, Vee'nin izlerini bulmak için odanın etrafına bakıyorum.

"Vee? Burada mısın?" Orada durup nefesimi tutarken dizlerim titriyor ve bir kelime, bir ses, Vee'nin hayatta olduğunu söyleyecek herhangi bir şey için dua ediyorum.

Ve sonra bir nefes sesi duyuyorum.

"Vee!" Mutfaktaki adanın etrafında koşturuyorum. Hâlâ hayatta olduğu için çok mutluyum, çok sevinçliyim ama aurasının sönmekte olan ışığındaki halini gördüğümde rahatlamam kısa sürdü. Göğsünü çaprazlamasına kesen derin, sızıntılı bir kesik var, bluzuna yayılmış ve onu kırmızıya boyamış. Normalde çok canlı ve bronz olan teni, titreyen mutfak ışığında solgun bir şekilde parlıyor, açıkta kalan her santimini kalın bir ter tabakası kaplıyor. Hafifçe aralanmış dudaklarının arasından küçük, ürpertici nefesler alıyor ve her nefes verişinde bir kan birikintisi çenesinin yan tarafından daha da aşağıya damlıyor.

Ve *gözleri, Tanrım, gözleri*. Bildiğim ve sevdiğim sakinleştirici kan taşı rengi yerini çirkin, süt grisi bir renge bırakmış. Neredeyse *kör* gibi.

"*Hayır*." Kan gölünün içinde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Hayır.

Lütfen, hayır."

Ona dokunmak için elimi uzattım ama Vee'nin dudaklarından sarsıcı bir nefes çıkınca kolumu geri çektim. Uzandığında gözleri kocaman açılıyor, yüzümü okşarken buğulu gözleri omzumun üzerinden bir yerlere bakıyor. İnce dudakları yukarı doğru çekilerek gözlerinin ve ağzının köşelerinde derin kırışıklıkların oluşmasına neden oluyor ama bunlar sadece onu daha güzel göstermeye yarıyor.

"Sen misin Aaron?" diye fısıldıyor. Sesi ölmek üzere olan bir vıraklama, ama buna rağmen, çok fazla *neşe* ile dolu. Ve bu

Yüzündeki ifadeyi şimdi görünce, Vee'yi tanıdığım onca yıl boyunca bir kez bile gerçekten mutlu görmediğimi fark ediyorum.

Aaron.

Beni eski aşkı Aaron sanıyor olmalı. Ona ördekleri veren kişi.

"Aaron?" Aaron'ını yeniden bulmak için oturmaya çabalarken gülümsemesi düşüyor.

Yüreğim parçalanarak, hâlâ yanağıma yapışmış olan elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve gözyaşlarımın düşüp bu oyunu bozmaması için dua ediyorum. "Buradayım, Elvira.

Benim, Aaron. Ben buradayım." "Ah, *Aaron!*" Onun gözler Şaşı olarak a tazedalga köşelerinde nem birikiyor. "Aaron, senin için çok endişelendim. O maskeli insanlar o gece bizi birlikte bulduktan sonra seni öldürdüklerini söylediler. B e n i m l e alay ettiler ama ben daha iyi biliyordum." Küçük siyah ördeğini avucunun içinde sıkıca kavırıyor. "Senin için geri geleceğini biliyordum.

Ben."

Hıçkırıklarımı içimde tutma gücümle boğazım yanıyor. Bir an için buna devam edip edemeyeceğimi bilmiyorum ama sonra ona bakıyorum. Vee'me. Zavallı, ölmekte olan Vee'me.

"Seni her zaman koruyacağım. Daha erken gelemediğim için çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, onunla daha fazla zaman geçirebilmeyi dileyerek. Bencilce, Seraphina olarak veda edebilmeyi diledim.

Vee başparmağını yanağımda gezdiriyor ve orada bulunduğu ıslaklık karşısında kaşlarını hafifçe çatıyor. "Aaron... neden ağlıyorsun?"

"Seni gördüğüm için çok mutluyum." Gümüşi saçlarını kanlı alnından geriye doğru tararken yalana boğuluyorum. "Seni özledim." *Seni her zaman özleyeceğim.*

"Ben de seni özledim." Tavana doğru gülümsüyor ve Bir an için huzurun resmiydi. Gözlerinin yavaşça kapanmasını, aldığı her nefeste zorlanmasını izliyorum. "Ama artık beraberiz, değil mi?"

Başımı sallıyorum, boğazımı tırmalayan boğuk sese engel olamıyorum. "Öyleyiz, Vee. Birlikte."

"Vee?" Gözleri kısa bir an için aralanıyor, kaşlarının arasında derin bir on bir beliriyor. "Vee... bu tanıdık geliyor."

Görmediğini bildiğim halde başımı sallıyorum. "Belki de hayal etmişsindir."

"Evet... evet, yapmalıyım, değil mi?" Gözleri bir kez daha kapanıyor ve ben bir hıçkırığı bastırarak son nefesin onu terk etmesine hazırlanıyorum. Ama birkaç dakika sonra, bir solukla sarsılarak uyandı.

"Aaron? Aaron?" Etrafına bakınıyor, gözleri korkudan kocaman olmuş.

"Ben buradayım." Saçlarını geriye doğru taramaya devam ediyorum. "Hâlâ buradayım."

"Oh." Bir kez daha gevşiyor, gözleri tavandaki bir noktaya sabitleniyor ve hiç dalgalanmıyor. "Aaron, çok garip bir rüya gördüm."

"Gerçekten mi?" Sesim duygusallıktan boğuk çıkıyor. "Ne hakkındaydı?"

"Oh, çok korkunçtu..." Sanki bir şekilde onu bu dünyaya bağlayacakmış gibi o tek noktaya bakarken dudakları titriyor. "Rüyamda yaşlandığımı gördüm. Sen gitmiştin ve hayat..." Titriyor, gözleri parlak bir parlaklık alıyor. "Hepsi sadece kötü bir rüyaydı, değil mi Aaron?"

"Tabii ki." Kelimelerim kırık dökük, hıçkırıklarla dökülüyor. "Tabii ki öyleydi."

Gülümsüyor. Göğsü bir kez daha yükseliyor ve sonra bir daha asla yükselmiyor.

Onun zayıf bedenini kendime doğru çekiyorum, sıcak kanı giysilerime sızarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. *Bu gerçek değil. Vee gitmiş olamaz. Gidemez.*

Yine de öyle.

"Vee," diye fısıldıyorum, saçlarını kulağının arkasına tarayarak. Her tarafım uyuşmuş, cansız bedenine bakmak zorunda kalmıştım.

Benim için bir anne gibiydi. Ve bir an önce tüm o hiçliğin olduğu yer aniden çiğ, kabarcıklı bir nefretle doldu.

Bunu kim yaptı? Kim sevdiğim birini incitmeye cüret edebilir?

Cevap da soru kadar hızlı geliyor - davetsiz misafirlerin yüzlerindeki altın maskeler kadar gerçek. Bunu Sanctum yaptı. Neredeyse her şeyimi aldıkları gibi onu da benden aldılar.

Başımı arkaya yaslayıp yukarıdaki boş gökyüzüne acımı haykırırken yüzümde iğrenç bir hırıltı belirliyor. Birinin beni dinlemesini, onu geri getirmesini diliyor, dua ediyorum.

Kimse bilmiyor.

Hıçkırıklarım, ayak seslerinin kulaklarıma ulaşmasıyla aniden kesiliyor. Başımı kaldırdığımda Orion'un kapının girişinde durduğunu görüyorum; yüzü kül rengi olmuş bir halde katliama, kollarımdaki ölü kadına bakıyor. Omuzlarından yayılan aura maviye çalan bir renkte, dönerek siyahın içinde eriyor ve odadaki tüm ışığı yutuyor.

"Seraphina..." Bana doğru bir adım atıyor, parlak mavi gözleri gölgelerin arasından beni delip geçiyor. "Seraphina... izin ver sana yardım edeyim."

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum, kırık zihnim kendi hikâyesini örerken görüşümün köşeleri kırmızıyla doluyor. *Neon Flamingo'daki o insanları öldürmemiş olsaydı... beni kaçırmamış olsaydı, Sanctum muhtemelen beni asla bulamayacaktı. Beni rahat bıraksaydı, bunların hiçbiri olmazdı. Vee hâlâ hayatta olacaktı.*

"Defol. Defol." Sesim bana ait değildi, nefretten doğan iğrenç bir şeye dönüşmüştü. Öfkeden. "*Katil.*"

Başını sallıyor, gözleri dururken genişliyor, o berrak mavi derinliklerden acı fişkırıyor. *Görünüşe göre o da benimle aynı sonuca varmış. Bu onun hatası.*

"Seraphina... Bunun olacağını hiç bilmiyordum," diye fısıldıyor. "Eğer sadece seni mutlu etmek istediğimi düşünseydim. Şunun için-"

"*Mutlu musun?*" Havayı bir kahkaha dolduruyor ama içinde neşe yok. "*Mutlu mu?* Beni 'mutlu' eden yegane şeylerden birini *yok ettin.*"

Bir adım geri atıyor, başı bir o yana bir bu yana kayıyor. "I asla-"

"Sen lanet olası bir canavarsın." Gözlerim nefretle kısıldı. "Sen hastasın. Kuruntulusun. Ve şimdi bedelini ödemesi gereken kişi Vee."

Omuzlarını dikleştirerek tekrar bana doğru ilerlemeye başladı. "Birlikte çalışacağız. Bundan kim sorumluyorsa onu yakalayacağız. Biz-"

"*Biz* diye bir şey yok!" Çığlık atıyorum, göğsüm kabarıyor.

Orion da aynı sertlikte nefes alıyor, göz bebekleri şişiyor, gözleri siyah bir daireye dönüşene kadar maviyi yutuyor. "Seraphina, seni seviyorum! Sence bu duruma yol açacağını bilseydim bunlardan herhangi birini yapar mıydım? Bildiğim tek yolla sana bakmaya çalışıyordum! Sana yardım etmeme izin ver, *lütfen,*" diye yalvarır.

Başımı üzüntüyle sallıyorum, tüm mücadelem içimden sızıyor.

Damarlar. "Git buradan, Orion..." Gözlerimi indirip Vee'nin cansız yüzüne bakıyorum. "Lütfen, sadece... bizi yalnız bırakın."

Gözleri açılıyor ve yüzünde garip bir duygu belirip aurası tehditkâr bir tonda derinleşirken bir adım geri atıyor. "Bunu yapamam. Lütfen, sana yardım etmeme izin ver. Bunu düzeltebilirim-"

"*Bırak bizi!*" Çığlık atıyorum, sıcak gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Kırmızı, Orion'un dehşete düşmüş yüz ifadesini silerek görüş alanımı kaplıyor. Vee'nin ölümünün acısı çok çiğ, çok gerçek, çok fazla ve umutsuzca bu duygudan başka her şeye tutunuyorum.

Öfkede karar kıldım.

"Yeterince şey yaptın." Ondan uzaklaşıp Vee'nin solgun, cansız yüz hatlarına bakıyorum. "Sadece git."

Başını sallar. "Seraphina, seni seviyorum-"

"Sakın *buna cüret* etme." İğrenç bir hırıltıyla ona dişlerimi gösterdim. "*Şimdi* mi söylüyorsun? Vee'nin ölü bedenini kollarımda tutarken mi söylüyorsun? Sen beni sevmiyorsun, sadece *seni* sevmemi sağlamaya kafayı takmışsın. Moralim bozukken beni manipüle etmeye çalışman işe yaramayacak. Senden daha kötü şeyler yaşadım, Orion Adair. Senden *nefret* ediyorum! Senden nefret ediyorum ve hep edeceğim."

Yüzü düşüyor ve bir an için öfkeme hakim olamıyorum. kayıyor, suçluluk duygusunun kalbime doğru kıvrılmasına yol açıyor. "Bunu kastetmiyorsun..."

Sessiz kalabilirdim. Hiçbir şey söylemeyebilirim. Ama içimdeki her şey, olduğum her şey buranın duvarlarını yıkmak istiyor. Çok *kızgınım*. Başka hiçbir şeye yer yok.

"Her kelimesinde ciddiydim," diye hırladım. "Git. Git ve sakın arkana bakma."

Orada öylece durup bakıyor ve ben de öfkeyle ayağımdaki ayakkabıyı çıkarıp kafasına fırlatıyorum. "SIKTIR GIT! *Her şeyi* mahvettin!"

Vee'nin üzerine yığıldım, büyük hıçkırıklarla sarsıldım. Acı kaçmaya çalışırken vücudumdan. Ama ne zaman bir kısmı gözeneklerimden sızsa ya da ağzımdan dökülse, yerini göğsümde açılan o sonsuz keder akıntısına bırakıyor.

Orion'un gittiğini duymuyorum ama tekrar baktığımda gitmişti. Acı dolu bir hıçkırıkla tırnaklarımı kanlı ve çiğ olana kadar taş zemine sürüyorum. Ama bu göğsümün içindeki acıyla kıyaslanamaz bile. Her şeyimi tutuşturan nefret aleviyle kıyaslanamaz bile.

Onu aldılar. Onu aldılar. *Onu aldılar*.

Bir çığlık atarak ayağa kalkıyorum, bakışlarım eriyerek gökyüzünü lanetliyorum. Vee'yi benden alan insanların -hayır, canavarların- her birini tek tek öldürmeye yemin ederken. Tam ondan uzaklaşmak üzereyken fark ettim ki

Avucunda bir şey tutuyor. K     , siyah ve Ő  heli bir Şekilde Őuna benziyor.

 rdek. Vee'ye verdiğim obsidyen  rdek.

EĞilip elindeki ördeği yavaşça çekip kalbime doğru tutarken göğsümde yeni bir mağara a ılı or. " ntikamını alacağım," diye söz veriyorum ve eğilip Vee'nin solgun alnına son bir öpücük konduruyorum. "Yapacağım son Şey de olsa, bu korkunç yanlışı d zelteceğim."  zerime   ken korkunç ağırlığa rağmen omuzlarımı dik tutarak çıkışa doğru yürüyorum.

Yine de, tüm g c me rağmen, geriye dönüp bakacak gücü kendimde bulamıyorum.

ORION

"GİTTİ"

ÇALILARIN GÖLGESİNDE DURUYORUM, GÖZLERİM

Seraphina mavi kamyonetime doğru yürürken. Onu öylece *bırakamazdım* ama kalamazdım da. Bana öyle baktığında değil. Sanki o-

Düşüncemin geri kalanını tamamlayamıyorum. Çünkü onun gözlerindeki nefreti düşünürsem, dağılırım. Milyonlarca küçük parçaya ayrılır ve kendimi bir daha asla toparlayamam. Bu yüzden burada durup, kamyonetin kabinine adım atarken uzun bacaklarının gerilmesini izliyorum.

Bu kadar yakın bir şey nasıl bu kadar ulaşılmaz olabilir? Doğa kanunlarına, evrene meydan okuyor. Ve ben yapamam

-Onu kaybedemem. Bu şekilde olmaz. Şimdi olmaz.

Yine de
kaybettim.

Onu
kaybettim.

Ona hiç sahip olmadım.

Bu iğrenç farkındalık zihnimde dönüp duruyor ve kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor; dizlerimin üzerine çöküp arka lambaların ormanının içinde kayboluşunu izliyorum.

Ama yorgunluk, kalp ağrısı ve doğru olduğunu bildiğim
şeylerin bilgisi.

Gitmiş.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SON

SERAPHINA

"KIRMIZI ÇİZGİ"

AYAĞIMI GAZA BASIYORUM, NE KADAR HIZLI OLDUĞUMU UMURSAMADAN Maggie'nin ve benim daireme doğru koşarken hızlanıyorum. Onu bulabilselerdi, Vee'yi kaybettiğim gün Maggie'yi de kaybetseydim ne yapardım düşünemiyorum bile. Kamyoneti kaldırıma park edip anahtarları kontakta bırakıp kapıyı ardına kadar açarak apartmanın merdivenlerini hızla çıkarken zihnim karmakarışık.

İkinci kata ulaştığımda göğsüm kabarıyor, anahtarımı kilide sokmaya çalışırken ellerim titriyor. Kapıyı fırlatıp açıyorum, gözlerim odanın içinde çılgınca uçuşup aykırı bir şey ararken içeri dalıyorum.

Neyse ki hiçbir şey yağmalanmış gibi görünmüyordu ve sanırım kapının kilitli olması bunu anlamamı sağlamalıydı ama Vee'yle olanlardan sonra aklım başımdan gitmişti. Bir an için odanın ortasında durup Maggie'yle yüzleşmeden önce duygularımı dengeliyorum.

Kapıyı çalma zahmetine girmeden kapısına doğru ilerliyorum ve kapıyı ardına kadar açıyorum. Maggie'yi yatağında oturmuş, gözleri kapalı ve hafif bir melodi mırıldanırken gördüğümde omzumun üzerinden büyük bir rahatlama dalgası yükseliyor. Ama bu mutlu bir şarkı değil - hiç de değil- ve bu unutulmaz tını bana Orion'un ormanda bana söylediği şarkıyı hatırlatıyor.

Orada durduğumu fark ettiğinde gözleri parlıyor ve bembeyaz bir gülümseme çilli yüzünü kaplıyor. "Nina! İyi olmana çok sevindim-"

Kollarımı ona doladığımda cümlesini tamamlayamadı. Elimi kıvrıcık kızıl saçlarında gezdirirken gözlerimden yaşlar süzülüyor, bir yanım hâlâ onun gerçekten iyi olduğuna inanmıyor. "Magoo... Magoo, söz veriyorum seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Geri çekiliyor, kaşları endişeyle çatılmış. "Nina? Sorun nedir?"

Başımı sallıyorum, Vee'ye ne olduğunu ona anlatacak gücü henüz kendimde bulamıyorum. "Ben sadece... Tanrım, iyi olduğun için çok mutluyum." Onu bir kez daha kucaklamak için kendime çekiyorum, elimden kurtulmaya çalışsa da sıkıca sarılıyorum.

"Nina, beni eziyorsun!" Dudaklarından bir kahkaha fişkırıyor ve tenimin altında zonklayan kederin bir kısmını hafifletiyor. Bırakmak yerine onu daha da yakınımı çekiyorum, hıçkırıklarımı içimde tutma gücümünden dolayı boğazım yanıyor.

"Magoo... Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Bir damla gözyaşı serbest kalırken gözlerimi kapatıyorum. "Asla ayrılmayacağımıza söz ver. Söz ver bana, Magoo."

"Aptal Nina. Tabii ki her zaman birlikte olacağız!" Yüzünde kaygısız bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Biz en iyi arkadaşız. Seni asla terk edemem."

Başımı sallıyorum, sözlerine tutunuyor ve doğru olmalarını diliyorum. "Tamam. Tamam, güzel." Yavaşça tutuşumu bırakıyorum, utanmış bir sırıtışla geri çekiliyorum. "Üzgünüm... Ben sadece-"

"Açıklamana gerek yok Nina. Anlıyorum." Gözlerinde anlamını çıkaramadığım bazı sözler var ve şu anda anlamak istediğimi de sanmıyorum.

Eli cebimden çıkan ördeği okşuyor. "Bu da ne?"

Küçük siyah ördeği avucumda tutarken kalbim ağırlaşarak onu çıkarıyorum.

"Sadece aptal bir ördek," diye fısıldıyorum ve onu kanepeye fırlatıyorum. Ben *ördek* istemiyorum. Vee'yi istiyorum. Ve bunu bir daha asla yapamayacağım gerçeği katlanılamayacak kadar acı verici.

Bir çınlama sesi dikkatimi yere çekiyor ve sehpanın altında duran küçük bir dolap anahtarını görünce şaşıyorum. Ona doğru bir adım atıyorum, eğilip gümüş anahtarı parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

"Bu da ne böyle?" Maggie yanıma geldi ve anahtarı inceledi. "Oh, ne kadar heyecan verici! Acaba neyin kilidini açıyor?"

"Evet... Ben de bunu merak ediyorum." Anahtarı avucumun içinde çeviriyorum. Omuz silkerek cebime sokuyorum, sonra da ellerimi yıkamak için mutfığa gidiyorum. Parlak kırmızının lavabodan aşağı süzülüşünü gözümü kırpmadan izliyor, bu basit işle Vee'nin ne kadarını kaybettiğimi merak ediyorum.

İşim bittiğinde oturma odasına geri dönüyorum ve Maggie'nin gittiğini fark edince kaşlarımı çatıyorum. Yatak odasına bakıyorum ama oranın da boş olduğunu görüyorum. Odama koşup dolabımı, banyomu -aklıma gelen her yeri- kontrol ederken nabzım hızlanıyor ama Maggie orada değil.

"Magoo?" Sesleniyorum. "Maggo, nereye gittin?"

Dairenin içinde koşturuyorum, nabzım kulaklarımda çılgılık atıyor, ama nereye bakarsam bakayım, orada değil.

"Margaret!" Tam adının onu geri getireceğini umarak bağırıyorum. "Margaret L'Amore, h e m e n dışarı çık!" *Eğer bu oynadığı bir oyunsa, hiç komik değil.*

Etrafta koştururken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

halıları, kanepeleri ters çeviriyorum. Buzdolabının içindekileri bile kontrol ettim, ama hala Maggie yok.

Sarsılarak yatak odasına bir kez daha giriyorum ve buraya girdiğimde sürekli üzerime saldıran kiraz çiçeği kokusunu içime çekiyorum. *Yine de... hiçbir şey yok.* Kaşlarımı çatarak mutfığa geri dönüyorum ve gerçekten çıldırmaya başlamadan önce son bir kez kontrol etmeye karar veriyorum.

Ama bunu yaptığım anda, keşke yapmasaydım diyorum.

Maggie'yi mutfakta yere yığılmış ve solgun bir halde gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Tıpkı Vee gibi...

Hayır. Hayır, yine olmaz. Lütfen, hayır.

Ona doğru koşuyorum, çok geç olana kadar kan gölünü fark etmiyorum.

Ayakkabılarımın kauçuk tabanları altımdan kayıyor ve bir taş gibi fayansa düşüyorum, başımın arkası yere çarparken ağır bir çatlak çınlıyor. Doğrulamak için mücadele ederken görüşümde yıldızlar parlıyor, ancak elimi yukarı itmek için fayansa her koyduğumda, büyüyen kan birikintisine geri kayıyorum.

Pes ederek karnımın üzerine yuvarlanıyorum ve kanamayı durdurup onu kurtarabilmek için çaresizce Maggie'ye doğru ilerliyorum. Ona uzandığımda, tenini çok soğuk bulduğum için görüşüm değişiyor. Çok cansız.

Ne haltlar dnyor burada?

Görüşümü engelleyen sise karşı gözlerimi kırıştırarak umutsuzca Maggie'nin vücudunu kontrol ediyor, kanamanın kaynağını bulmaya çalışıyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tek bir yara, çentik, çizik, hiçbir şey bulamıyorum. Ama kan akıyor, akıyor, akıyor ve zamanımın tükenmekte olduğunu biliyorum.

"Magoo!" Yüzüne kan bulaştırdığımı umursamadan solgun yanaklarını tokatlıyorum. "Magoo, uyanmalısın! Nerenin acıdığını bana söylemek zorundasın! Bilmediğim sürece sana yardım edemem-"

Ağır bir soluk sesi dikkatimi çekiyor ve kapı aralığında duran yaşlı komşumla göz göze geldiğimde midem bulanıyor.

Siktir, siktir, siktir. Kapıyı hiç kapatmadım.

Maggie'nin cansız bedenini göğsüme bastırarak, "Göründüğü gibi değil," diye mırıldanıyorum. Kanamayı durdurmalıyım. Kanın aktığı yere hayat gider. Akıntıyı durdurmak için nehre baraj yapmalıyım. Hayatın tatlı Magoo'mdan ayrılmasını engellemek için.

"Göründüğü gibi olmayan ne?" diye soruyor, kaşları çatılırken yıpranmış elini göğsüne k a l d ı r ı y o r . "İyi misin, tatlım?"

Gözlerimi kırıştırarak Maggie'nin kollarımın arasında tuttuğu solgun yüzüne bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Bu sana *komik mi* geliyor?" Kadının yüzündeki ifadeye bakarken göğsümün içinde bir şey kırılıyor, sanki deli bir insana bakıyormuş gibi. "Ambulans çağırın! O *ölüyor!!*" Sesim bana ait değil, köklü ve uğursuz bir şey öne doğru itiyor, dilimi, zihnimi çalıyor. Beni görmeye zorluyor. *Hatırlamam* için.

"Tamam, tamam. Sadece sakin ol..." Bir adım atıyor. Hırlayan bir hayvana yaklaşır gibi bana yaklaştı. "Seninle birlikte yaşayan biri var mı, tatlım? Bu dönemi atlatmana yardımcı olabilecek arayabileceğim biri var mı?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Neden bahsediyorsun sen? Lütfen, birini aramalısın - en iyi arkadaşım *ölüyor!*"

Kadın titreyen elini kaldırır ve çelimsiz adamı işaret eder. Kollarımdaki kız. "Bunun bir insan olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir sarsıntı bedenimi sarıyor ve görüşümün parçalanmasına neden oluyor. Gözlerimin önünde kör edici, parlak renkler kıvılcımlanırken umutsuzca dünyayı düzeltmeye çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum. Maggie'ye bakıyorum, yüzü eriyip lacivert bir kanepeler minderini ortaya çıkarırken kaşlarımın arasında bir çatıklık oluşuyor.

Ne?

Tekrar göz kırpıyorum ve Maggie'ye dönüşüyor. Kafam her zamankinden daha karışık bir halde komşuma doğru bakıyorum.

Gözlerindeki sempatik bakış karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Onu göremiyor musun?" Fısıldıyorum.

Sadece başını sallıyor ama şu anda ona bakamam. Tekrar Maggie'ye bakıyorum, parlak kırmızı buklelerini yüzünden uzaklaştırırken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. "Saçlarının yüzüne gelmesinden her zaman nefret ederdi." İfademe boğuk bir ses eşlik ediyor. Kadına bakıyorum, sıcak çikolata gözlerinden yaşlar süzüldüğünü görünce şaşırıyorum. "Bir keresinde o kadar sinirlenmişti ki hepsini kesmekle tehdit etmişti." Gülüyorum, ses göğüs duvarımda çınlıyor. "Ona kafa yapısının buna uygun olmadığını söyledim. Yapmalıydım... onu en mutlu eden şeyi yapmasını söylemeliydim. *Onu hayal kırıklığına* uğrattım." Turuncu kirpiklerinin geniş fırçasına bakıyorum. "Seni *hayal kırıklığına uğrattım. Çok... çok üzgünüm.*"

Kadın yanımda diz çöküyor ve avucumu avucunun içine alıyor. "Kiminle konuşuyorsun, tatlım?"

"Maggie," diye fısıldıyorum, inanamıyorum. "En iyi arkadaşım, Margaret L'Amore. O... Anlamıyorum. O benimle yaşıyor. Konuşuyoruz, gülüyoruz, televizyon izliyoruz. Tüm hayatımı onun üzerine kurdum. I-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Çünkü hatırlıyorum *ve* her şey çok net görünüyor. Bunca zamandır gözümün önündeydi. Kapıyı hiç açmaması. Battaniyesinin üstünde uyuması. Kalçamda, Maggie'yi hatırlatan ama nedenini asla bilmediğim bir toy kuşu dövmesi vardı.

Hatta agorafobisi bile - bana bahsettiğini hiç hatırlamadığım ama evden hiç çıkmadığı ya da benden başka kimseyle iletişim kurmadığı için hep olduğunu varsaydığım bir hastalık.

Geriye dönüp *baktığımda*, eve *ne zaman* geldiğini bile hatırlamıyorum. Bir gün, sadece... oradaydı. Her şey çok doğal görünüyordu. Çok *doğru*.

Çalan çan sesi içimi doldururken bakışlarımı sola çeviriyorum.

Kafa. Çanlar. Çanlar çalıyor.

Her zaman an.

"O... o gerçek değil. Hiç olmadı." Korkunç farkındalık sonunda kök saldığında gözlerim açılıyor. En iyi arkadaşım olduğunu *düşündüğüm* şeye bakıyorum, söylediği gibi onun gerçekten bir yastık olduğunu fark ettiğimde dehşete kapılıyorum.

"O öldü."

"Kim?" diye sorar kadın. "Kim öldü, tatlım?" "Herkes."

Yüzüm solgunlaşırken oda benim altımda. "Herkes... ama *ben*."

SERAPHINA

"BİR KILIÇ İÇİN SHRIKE"

Uyarı: Bu bölüm aşağıdaki sahneleri içermektedir
Bazı bireyler için üzücü olabilecek intihar.
Kısa bir bölüm özeti için mindypaigewrites.com
adresini ziyaret edin

10 YIL ÖNCE...

Çemberin kenarına geldiğimde hançer avucumda ağırlaşıyor, okalıptüsün keskin kokusu sabah havasında ağır ağır asılı duruyor. Derin nefesler alırken bu koku burun deliklerimi yakıyor, vücudumdaki her kas, açıklığın çevresine yayılmış on bir kızın her birine bakarken kahvaltımı aşağıda tutmaya odaklanıyor. Her birinin yüz hatlarını sanki onları son kez görüyormuşum gibi hafızama kazıyorum - çünkü öyle.

Bugün ölüm çanlarının çaldığı gün. Bugün seçim günü.

Ve sadece birimiz hayatta kalacak.

Sağıma bakıyorum, Maggie'nin solgun yüzünü gördüğümde kalbim sıkışıyor ve ona biraz teselli verebilmeyi her şeyden çok diliyorum. *Sorun yok*, demek istiyorum. *Ne olursa olsun seni koruyacağım. Yaşadığından emin olmak için son nefesimi kullanacağım.*

Bunu iletmek için gözünü yakalamaya çalışıyorum ama çok meşgul.

açıklığın ortasına adım atan Madam'ı görünce titriyor. En iyi kırmızı ipeği giymiş, altı inçlik topuklu ayakkabılarıyla zahmetsizce hareket ediyor ve ringin etrafına yerleştirilmiş cılız kızların hem kıskanç hem de dehşet dolu bakışlarını üzerine çekiyor. Soğuk yeşil gözleri on bir yüzümüzün her birini tarıyor, bakışları Maggie'nin üzerine düştüğünde boyalı dudaklarını küçümseme kıvrıyor.

"*Sen*," diye hırlıyor. "Burada olmamalısın."

Bakışlarını bana çeviriyor, her gözeneğinden çiğ bir kötülük sızıyor. "Seni uyarmıştım kızım. Sana bunun tasarım olmadığını söylemiştim. Şimdi... sonuçlarına katlanacaksın."

Kollarını kaldırıyor, kendinden emin bir gülümseme muhteşem yüzünü süslüyor. "Bu seçim öncekinden farklı olacak. Herkesin katılacağı bir seçim yerine, bir sonraki Madam tek bir faktöre göre belirlenecek."

Zalim gözleri Maggie'yi buluyor, hırıltılı bir hırıltı dudağını kıvrıyor. "Kurtçuğu ilk kim öldürürse Madam o olur."

Ellerini bir kez çırparak sonun başlangıcını işaret ediyor. Kalbimin iyi tarafı, diğer kızların dayanışma içinde geri çekilmelerini ve en zayıf kız kardeşimizi korumak için Madam'la yüzleşmeye hazır olmalarını bekliyor.

Ama böyle bir şey olmadı.

On kızın hepsi Maggie'ye doğru koşarken gözlerim açılıyor, hançerlerini kaldırmışlar ve yüzlerini hırçın hırıltılar kaplamış.

"Dur!" Çıglık atıyorum. "Dur! Bu şekilde olmak zorunda değil!" Kimse dinlemiyor.

Tam Maggie'ye yetişmiştim ki ilk kız, Cara, hançerini kaldırdı ve öldürücü vuruş için hazırlandı. Hançer havayı yarıyor ve Maggie'yi sağ omzumdan vurarak yana düşürmek için yeterli zamanım oluyor.

Yaramdan kan ve acı fişkırıyor ama ilgilenecek vaktim yok. Hançerimi kavrayışımı ayarlayarak yere çömeliyorum, içgüdülerim ve aşinalığım bana Cara'nın boynuma bir darbe daha indireceğini söylüyor.

Bıçağı havada süzülüyor, ben sıçrayıp hançeri çenesinin etli kısmına saplarken aynı anda gözleri açılıyor. Cara, ağzının üst kısmına sıkışmış dilinin arasından karışık bir çığlık attı. Onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak bıçağı çekip çıkarıyorum, ivmemi geri savurmak için kullanıyorum ve bıçağı boğazına doğru sürüklüyorum.

İki kız daha Maggie'ye yaklaşırken vücudu yere yığılıyor. Hızlı düşünerek hançerimi en büyük kız olan Keri'ye fırlatıyorum. Aynı hareketle havaya fırlayıp kızıl saçlı Sarah'nın sırtının ortasına iniyorum ve hançerim tam da Keri'nin şakağının zayıf noktasına saplanıyor.

Keri'nin bedeni yere yığılırken ben Sarah'yla boğuşuyorum; birbirimizi tekmelerken, ısırırken ve tırmalarken ağzımızdan hayvani hırıltılar dökülüyor. Hançerini birden fazla kez bana saplamaya çalışıyor ama ben her darbeyi önceden seziyorum, vücudumu öyle bir büküyor ve kıvrıyorum ki tek bir vuruş bile yapamıyor.

"Onu korumayı bırak!" Sarah tırnaklarını yüzümün yan tarafına geçiriyor. "Bu olmak zorunda! Olması gerektiğini biliyorsun!"

Sarah'nın çamurlu kahverengi gözlerine bakarken elimi hançerinin bıçağına doluyorum ve bıçağın yakıcı ısırığını görmezden geliyorum.

"Onu korumaktan *asla* vazgeçmeyeceğim."

Dizimi kaldırıp tam amına tekme atıyorum ve Sarah hançerini tutmayı bırakarak yana düşüyor. *Sadece*

Yeterince. Bıçağı Sarah'nın göğüs kafesine sapladığımda korkunç bir *gıcırtı* havayı dolduruyor, ancak hissetmeyi beklediğim pişmanlık yükselmiyor.

Bıçağı onun cansız bedeninden sökerken görüşüm kırmızıyla bulanıyor. Doğruluyorum, son on dört yıldır hepimize işkence eden kadına bakarken damarlarım nefretle gümbürdüyor. Her parçama bulaşıyor - kendi yaşayan, nefes alan şeyine dönüşüyor.

Ve kan istiyor.

Sonrasında ne olduğundan tam olarak emin değilim; sadece kırmızı renk azaldığında, eskiden akraba olarak gördüğüm kızların bedenleriyle dolu bir çemberin içinde duruyorum. Kollarıma bakıyorum, görüş alanımı dolduran aynı renkle kaplı olduklarını fark ediyorum, aynı duygu derimin altındaki orman yangınını körüklüyor.

Kırmızı.

Titreyerek hançerimi çamurlu toprağa bırakıyorum. Gözlerim Maggie'ninkilerle buluşuyor ve yüzündeki dehşet ifadesi karşısında göğsüm çatlıyor. Ve merak ediyorum... Ne gördüğünü merak ediyorum. Beni mi, yoksa derimin altındaki canavarı mı?

Sormak için zamanım yok çünkü Hanımefendi o anda konuşmaya karar verdi.

"Ne bekliyorsun, Seraphina? Öldür onu!"

Başımı sallıyorum, gözlerimi Maggie'den ayırmıyorum. *Magoo'ndan.* "Asla," diye fısıldıyorum. "Ona *asla* zarar vermeyeceğim."

Maggie'nin gözleri yaşlarla doluyor ve bana doğru adım atıyor.

"*Aklından* bile geçirme solucan," diye hırlıyor, yeşil gözlerini Maggie'ye dikmiş. "Eğer ona dokunursan, seni kendim öldürürüm."

"Bunu yapamazsın." Omuzlarımı geriye çekip ona öfkeli bir bakış fırlatıyorum. "Bizi öldüremezsin. Tasarım böyle değil."

Madam geri dönüyor, ben onu fırlatırken yüzü buruşuyor. sözlerini yüzüne vurdu. "Bu doğru olabilir. Ama gece yarısı çanları çaldığında ikinizden biri ölmüş *olacak*. Ve bu bir gerçek." Önce Maggie'ye, sonra bana baktı. "Sanctum

bu tür itaatsizliklere müsamaha göstermeyeceğiz. Eğer kurallara uymazsanız, yarın ikiniz de ölmüş olacaksınız." Gözlerini bana dikti. "Kendini *zeki* sanıyor olabilirsin kızım ama sen bile kaderden kaçamazsın."

Bununla birlikte, bizden uzaklaşıyor ve çemberi terk ediyor.

Topallayarak Maggie'nin yanına gidiyorum, bana muzaffer bir gülümseme verirken kanlı bir kolumu omuzlarına atıyorum. "Başardık," diye fısıldıyor. "Başardık, Nina."

"Tabii ki yaptık." Onu kendime çekiyorum ve bana her şeyin bitmediğini söyleyen düşünceleri uzaklaştırıyorum. Madam boş tehditlerde bulunmaz ve bir şeyler bulamazsam saat gece yarısını gösterdiğinde ikimizin de öleceğini biliyorum.

Maggie'yi kulübemize geri götürüyorum, kalbim ağırlaşıyor ve içim huzursuzlukla doluyor. Dört ahşap duvara yaklaştığımız her adımda zihnimde bir plan şekilleniyor - işe *yarayacağı*ı bildiğim bir plan. Göz ucuyla Maggie'ye bakıyorum, yüzünde geniş bir gülümseme var ve ne yapılması gerektiğini biliyorum.

Tek sorun şu ki... Kendimi öldürmem gerekecek.

Karanlık hiçliğe doğru kaymayı hayal ederken korku göğsümü sıkıyor ama ilerliyorum. Ne de olsa bu *Maggie* için.

Ve onu korumak için yapmayacağım tek bir şey bile yok.

Kulübenin kapısından içeri giriyoruz, sedir özü ve talaş burun kıllarıma yapışıyor. Maggie'yi ranzasına yönlendirip, örtüleri çenesine kadar çekip yanlarına doğru kıvrırken ikimiz de sessiziz. Yanlarına geldiğimde kıkırdıyor ve ben de yüzümde bir yol açan aynalı gülümsemeye engel olamıyorum.

"Biraz uyu, Magoo. Sabah her şeyi çözeceğiz." Alnına bir öpücük konduruyorum, dudaklarımdan dökülen yalan midemi bulandırıyor.

Dönüp kulübenin arka tarafındaki küçük tuvalete girerken Maggie'ye bakamadan doğruluyorum. Kapıyı çekip kapatıyorum ve aynaya dönmeden önce sıkıca kilitliyorum. Bir parmağımı kaldırarak yüzüme kazınmış korkunç yara izini takip ediyorum ve bunu yapıp yapamayacağımı merak ediyorum. Maggie'nin gülümseyen yüzü aklıma geliyor ve ne hissedersen hissedeyim bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum. *Yapmak zorundayım.*

Bu benim tasarımı.

Ecza dolabını açıp tıraş bıçağını parmak uçlarımdan arasına sıkıştırıyorum. Parıldayan, kızgın metale bakarken elim titriyor ve bir an için cesaretimi kaybedeceğimden endişeleniyorum.

İç çekerek tıraş bıçağını lavabonun tezgahına koyuyorum ve gözlerimin içine bakarken kendimi porselene yaslıyorum.

"Bunu yapabilirsin. Maggie için bunu yapabilirsin."

Yine de kaç kez söylersem söyleyeyim, hala korkuyorum. Karanlığa kaymaktan, bir daha çıkamamaktan korkuyorum. İç çekerek banyodan çıkıyorum ve soğuk bir su içmenin sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olacağına karar veriyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Maggie'nin sesi karanlığın içinde çok ama çok küçük. Elim çıkışta donup kalıyorum, başımı çevirip onun meraklı bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Gidip bir bardak su içeceğim. Hemen döneceğim, tamam mı?"

Başını sallıyor ve ben başka bir şey söylemeden odadan çıkıyorum. Açıklığın karşı tarafındaki kuyuya doğru sürünerek ilerliyorum, çıplak ayaklarımı delen sopa ve taşlara karşı hissizleşiyorum. Tek hissettiğim daha önce hiç tatmadığım bir dehşet.

Ama bunu yapmak zorundayım. Yapmak zorundayım, yoksa Maggie ölecek.

Tahta kovayı dudaklarıma götürüp tatlı suyu yudum yudum içerken ellerim titriyor. Karnım patlamak üzereyken kovayı yere bırakıp kulübeye doğru yürümeye başlıyorum, adımlarım kuyuya giderken olduğundan çok daha yavaş.

Beni neyin beklediğini bilseydim, biraz daha hızlı yürüyebilirdim.

Kulübenin kapısını iterek açıyorum ve Maggie'nin yatağında olmadığını görünce şaşırıyorum. Kaşlarımı çatarak arka taraftaki banyoya koşuyorum, kapının altından sızan ışığı fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kapıyı açtığımda ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum ama her neyse, gerçek milyon kat daha kötü. Maggie yerde yatıyor, teni solgun ve cansız, küçük bileklerindeki derin kesiklerden yayılan bir kan gölü etrafını sarıyor.

"Bir çıkış yolu buldum." Kullanacağım tıraş bıçağını tutarken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Artık... benim kadar değersiz biri için kendini öldürmek zorunda kalmayacaksın."

"Magoo..."

Avuçlarımı bileklerine sarıyorum, yaşam akışını durdurmak için çaresizce. Bakışlarını inceliyorum, böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum - ellerimi daha fazla kan kaplarken bile. Damarlarındaki tüm yaşamın, neşenin akıp gidişini izlerken göğsüm çatırdayarak açılıyor. "Bunu neden yaptın?" Bedenim titriyor ve başımı eğiyorum, görüşüm de zihnimle birlikte parçalanıyor. "Senin için istediğim bu değildi."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Sen her zaman kendi iyiliğin için çok inatçı oldun. Zamanım geldiğinde ölmeme izin veremedin." Zayıfça kıkırdıyor, deniz mavisi gözleri omzumun hemen üzerindeki bir noktaya sabitleniyor. "Ben... Bunun için sana hiç teşekkür ettim mi bilmiyorum."

"Yapmak zorunda değildin. Asla zorunda değilsin."

Maggie başını sallıyor, gözleri usulca kapanıyor. Bir an için gitmiş olmasından korkuyorum. Ama sonra konuşuyor, sesi yıpranmış bir törpü gibi. "N-Nina?"

"Evet?" Avucum çilli yanağında hafifçe geziniyor. "Ne oldu?"

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

Kobalt gözleri cam gibi ve onu göğsüme bastırmaktan başka bir şey yapamıyorum, hayatının sıcaklığı gömleğime sızarken şiddetle başımı sallıyorum.

"Ne istersen." Yanağındaki asi kırmızı bir bukleyi fırçalıyorum. *"Herhangi bir şey."*

Bir iç çekti, havanın büyük bir vızıltısı
Rahatlama. Rahatlama ve üzüntü. "Kilimanjaro Dağı'nın üzerinde güneşin doğuşunu izlemeye gider misin?" Maggie kendini o karla kaplı zirvelerde tünemiş gibi hayal ederek tavana doğru gülümsüyor. Ve bu güzel bir gülümseme. Saf bir gülümseme. Korku içermeyen bir gülümseme. Nefretten. Acıdan.

Bakışlarını benimkilere çeviriyor ve küçücük solgun yüzünde o kadar çok sevgi var ki kalbim göğsümden fırlayacak diye endişeleniyorum. "Yapamam... Artık böyle bir şansım olacağını sanmıyorum ve-"

"Öyle söyleme!" Kalbimle birlikte sesim de kırılıyor. "Seni o dağın tepesine çıkaracağız, Magoo. Seni oraya götüreceğim."

Maggie'nin gülümsemesi hüzne dönüşüyor ve başını kolumun kıvrımına bırakıyor, göz kapakları yavaşça düşüyor. "Bu harika bir düşünce, Nina." Uzanıp elini kalbimin üzerinde tutuyor, göz bebekleri iğne ucu kadar küçülüyor. "Bunu duyuyor musun?"

"Neyi duydun?" Onu acıyla kendime yaklaştırıyorum. "Hiçbir şey duymuyorum."

"Çanlar..." Hafifçe kasılırken gözleri parlıyor. *"Ding... dong... ding... dong..."* Sence bu ne anlama geliyor?"

Başımı sallıyorum, sessiz hıçkırıklar içimi tırmalıyor. göğüs duvarımdan. "Bilmiyorum, Magoo. Bilmiyorum."

Ama biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum.

"Huh." Nöbetleri sona erer ve gözleri düşmeye başlar. "Çok... çok *güzeller*."

Göğsü son bir kez yükseliyor ve sonra bir daha yükselmiyor. I

Onun cansız bedenine bakıyorum, olanlara inanamıyorum. Uzun bir süre sonra koridorların

ığlıklarla dolu. Benim olduklarını fark etmem daha da uzun sürdü.

Onu aldılar. Onu aldılar. Onu aldılar.

"Biri onu zapt etsin! Hemen!"

SERAPHINA

"KAKOFONİ"

GÖZLERİMİ KIRPIŞTIRIYORUM, BAKIŞLARIM ODAKLANIYOR VE Maggie'nin yüzüne yayılan gülümseme. Daireme geri döndüm, görüşüm önümde sırtan kıza aşırı odaklanmıştı.

"Şimdi anlıyor musun?"

"Neyi gördün?" Fısıldıyorum, en iyi arkadaşşıma bakarken yüzümdeki kan çekiliyor.

"Aptal Nina. Gerçekten anlamıyor musun?" Hardal rengi kanepemizde yanıma otururken dudaklarını derin bir şekilde büzüyor, kobalt gözleri neşeyle parlıyor.

"Ben-sen-" Başımı sallıyorum, Maggie'yi gözümün önünden silmek için hızla gözlerimi kırpiştiriyorum. "Nasıl ölmüş olabilirsin? Seninle *yaşıyorum*. Seninle *konuşuyorum*, ben-"

"Ama beni gören *başka* biri oldu mu? Benimle konuşan?" Elimi avucunun içine alıyor. O kadar sıcak, o kadar gerçek ki, birinin bana korkunç, korkunç bir şaka yaptığından emin oluyorum. "Hadi Nina. *Düşün*."

"İstemiyorum!" Koltuktan kalkıp suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyorum. "Sen... sen bir oyun oynuyorsun. Yaşıyorsun. Yaşamak zorundasın. Eğer değilsen, tüm bunların, tüm bu *sufierliğin* ne *anlamı* vardı?"

"Nina, sakin ol-"

"Yapamam!" Baş ağrım şiddetlenirken avuçlarımı gözlerime bastırıyorum. Ellerimi çektiğimde oda yüzüyor, eğiliyor, damlıyor. Maggie'nin gözleri kafasının büyüklüğüne ulaşıyor ve tek bir dev göz küresine dönüşüyor; geriye doğru sendeleyip sehpaye çarparak lambayı yere düşürürken bir çığlık daha atıyorum. "Magoo... bana neler oluyor?"

"Hatırlıyorsun." Bana doğru çekingen bir adım atıyor. "Sorun yok Nina. Bırak olsun."

"Hayır!" Yıllar boyunca o kadar derine gömdüğüm ve yeniden ortaya çıkabileceklerini bile bilmediğim görüntüler zihnime üşüşürken başımı şiddetle sallıyorum.

Yanlış bir adım atıyorum ve aniden yere doğru düşüyorum. Başım döşeme tahtalarına çarptığında yüksek bir *sēs* çıkıyor ve her şey kararıyor.

"Kavga etme kızım. Her şey yoluna girecek."

Bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki bağlara karşı çılgınca mücadele ediyorum, kollarımdan aşağı ılık bir kan nehri akıyor. İki çift el sol kolumu tutuyor ve damarın derinliklerine bir iğne sokmadan önce dirseğimin iç kısmına birkaç kez vuruyor. Altın kuş maskeli bir adam başıma doğru yaklaşırken ağzımdan hayvani bir hırıltı çıkıyor, ben dövüşmeye devam ederken boncuk gibi siyah gözleri bana bakıyor.

"Savaşmazsanız daha kolay olur. Tasarım bu." "Siktir git!"

Tıslıyorum, duvarlar yükselmeye başladığında gözlerimi kapatıyorum.

Damla. "Sizi öldüreceğim. Hepinizi öldüreceğim!"

"Öfkeni umursayan birine sakla, *kızım*." Adam masaya uzanır ve mutlu sarı gülen yüz kareleriyle dolu büyük bir kâğıt alır. Dikdörtgeni katlıyor ve ikiye katlıyor, devasa sayfa ısırık büyüklüğünde bir kareye dönüşene kadar hareketi tekrarlıyor. "Açın."

Kaçmaya çalışırken başımın arkası kuvvetle masaya çarpıyor, ama sonunda adam kağıdı dudaklarımın ve dişlerimin arasından geçiriyor. Madde hemen dilimin üzerinde eriyor ve tükürmek istesem de kuş maskeli adam avucunu ağzımın ve burnumun üzerinde tutarak bunu imkânsız hale getiriyor.

Bakışlarımda cinayetle ona bakıyorum, vücudumdaki her kas ellerimi onun şişman boynuna dolama ve sıkma, sıkma, sıkma ihtiyacıyla titriyor.

u
e
e

z

e.

Başımı sallıyorum ve sanki... *damlıyormuş* gibi görünen duvarlara sertçe bakıyorum.

Kuş maskeli adam gülmeye başlar. Buna rağmen Dinledikçe bunun kahkaha olmadığını daha iyi anlıyorum.

Çığlık atıyor.

Ve bunu ben söylüyorum.

Gözlerimi, görüş alanıma doluşan, bangır bangır bağırان, iten, kafatasıma sürtünen, içeri girmek için yalvaran renk sağanağına karşı kapatmaya çalışıyorum. Ölü ve canlı her şeyden sekiyor, maskeli adamın içine kök salıyor ve onu iğrenç, kusmuk yeşili bir aura ile dolduruyor.

Gözlerim kurudu. Çok kuru. Çok, çok kuru. Yine de onları o ışıktan ayıramıyorum. Elimi uzatsam

Dokun. *Tadı.*

Teorimi test etmek için dilimi dışarı çıkarıyorum ve kıkırdamalar daha da artıyor. Bu kez ortalığı kahkahalar dolduruyor ve bu beni hasta ediyor.

S o

s

I

c

k

İlaçlar sinir sistemime darbe indirirken midem dönüyor ve yetersiz içeriği yere boşaltıyor. *Ölüyor muyum? Ölmek böyle bir his mi?*

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, ancak yanlamasına yere düşüyorum.

oda yana doğru dönüyor. Hareketlerim durgun ve rüya gibi ve elimi yüzüme götürdüğümde parladığını görünce şaşıyorum. Elim havada çeviriyorum ve ay ışığının tenimde nasıl muhteşem bir renk cümbüşüyle dans ettiğini hayretle izliyorum.

Ben ışıktan yapıldım. İçimden sızıyor, derimden dökülüyor.

İlaçlar yüzünden olduğundan hiç şüphem yok. Gördüğüm manzara karşısında büyülenmiş bir halde, kuş maskeli adamın beni koltuk altlarımdan tutarak yerden kaldırdığını fark etmiyorum bile. Beni suyla dolu küçük, siyah bir odaya yerleştirdiğini de fark etmiyorum. Kapağı kapatıp beni zifiri karanlıkta yıkadığında bile fark etmiyorum.

Suyun içinde ağırlıksız bir şekilde yüzdüğümü fark etmem biraz zaman alıyor. Fark ettiğimde, vücudumdaki her sinir kasılıyor, bu düzenekten kurtulmam için yalvarıyor. Zihnimden özgür olmak için.

Elimi tavana bastırıyorum ve soğuk metal avucumu selamlıyor, malzeme kıkırdamayı reddederken beni aşağı doğru bir spirale gönderiyor.

Aman Tanrım. Kapana kısıldım. Burada kapana kısıldım. Zihnimde kapana kısıldım.

Bayılmak üzere olana kadar nefes alışım hızlanıyor, Eğer bunu yaparsam, bu lanetli odada boğulacağımı fark ettiğimde, endişem olan orman yangınına benzin dökmekten başka bir işe yaramıyor.

"Hayır." Doğru olduğunu bildiğim şeye inanmayı reddederken yumruğumu kanlı bir şekilde tavana vuruyorum. *"Hayır. Hayır. Hayır!"*

Nefesim hızlandıkça duvarlar yaklaşmaya başlıyor, Metal kayıyor, çatırdıyor, her göz kırpışında bedenimi daha da eziyor. Derime, kemiklerime baskı yapıyor - sıkıyor, eziyor, organlarımı kuru üzüm haline getiriyor.

Kaburgalarım iç organlarımı delip geçiyor, kafatasım ezilerek un ufak olurken içim dışıma çıkıyor, beynim geri kalanımla birlikte etrafa saçılıyor -yukarıda dolaşan akbabalar için bir ziyafet.

Ancak gözümü kırptığımda etrafımda dönen bir akbaba değil, bir kargaydı. O korkunç dişli gagasını açıp yaklaşıyor ve havaya karanlığı fısıldıyor.

"Solucanlar," diye fısıldıyor. *"Lezzetli, sulu solucanlar. Toplamak için olgunlaşmışlar."*

"Hayır, lütfen!" Kolumu kaldırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. en hassas parçam. *"Lütfen yapma."*

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye mırıldanıyor kendisine ait olmayan bir sesle. *"Lütfen. Her şeyi yaparım. Yaparım-"*

"Seraphina!"

Maggie'ye göz kırpıyorum, yumuşak yanağına koymak için elimi kaldırmaya çalışıyor ama başaramıyorum. Uzaklarda bir yerde bir ses bana sesleniyor, anlamadığım bir şeyden uyanmam için beni çağırıyor.

Etrafımdaki hava titriyor, ben en iyi arkadaşımın bebek mavisi gözlerine bakarken odağa girip çıkıyor. Gözleri

kaybetmek istemiyorum. Gözlerini unutmak istemiyorum artık o-

O öldü.

"Dayanın hanımefendi! Sadece bekleyin. Size yardım getireceğim!"

İnliyorum, gözlerimi açmaya çalışıyorum ve kabuk bağlamış olduklarını görüyorum. Boğazım kuru, çok kuru. Ama dudaklarım birbirine yapışmış, göremiyorum.

O p e n

M

Y

M

O u

t

H

T

o S

p

e

A

k

Kapalı göz kapaklarımın altında parlayan kör edici ışık beni gözlerimi açmaya zorluyor. Güzel, karanlık bir aura ile yıkanmış bir adam üzerimde diz çöküyor, güzel yüzü olmaması gereken bir şekilde bükülmüş.

Doğal değil. Tasarım değil.

Dünya etrafımda dönerken uzanıyorum, renk ve tat ve koku ve dokunma ile beni kör ediyor ve-

"Biri onu zapt etsin!"

Dizlerimin üzerine çöktüğümde ayaklarımın altındaki zemin çatlıyor, göğsümden çıkan büyük bir çığlık boğazımı parçalayarak göklere yükseliyor. Gözlerimi açamıyorum ama başka tarafa da bakamıyorum. Maggie'den, benim sevgili, tatlı Magoo'mdan başka bir yere bakamıyorum.

Sana ne yaptılar? Feryat ediyorum, ellerim onun kırık, cansız bedenine doğru uzanıyor. Çürükler porselen tenini takımyıldızlar gibi sarmış, kolları ve bacakları doğal olmayan açılarla bükülmüş, kemikleri uzuvlarının çeşitli yerlerinden çıkıntı yapmış. Kafatası bir kavun gibi parçalanmış, güzelim beyni kargaların ziyafet çekmesi için açıklığa yayılmış. Ve ona ziyafet çekiyorlar.

"Solucanlar," diye fısıldarlar. "Lezzetli, sulu solucanlar. Toplamak için olgunlaşmışlar."

"Lütfen!" Solumda duran Azrail'in pantolonunun paçalarını tutarken gözlerim çılgına dönmüştü. *"Lütfen yapma! Her şeyi yaparım! Ne istersen yaparım, sadece durdur şunu!"*

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye kıkırdıyor Madam, sesi Maggie'nin cesedine üşüşen kargalara çok benziyor. "Lütfen. Her şeyi yaparım! Sen olsan ne yapardın kızım? O gitti. Öldü, sana söylediğim gibi. Tasarımla uğraşmamalıydın, Seraphina. Yaparsan böyle olur."

"Neden?" Kargalar en iyi arkadaşımı didiklerken tırnaklarımı yüzümde gezdiriyorum. *"Neden?"*

Madam beni saçlarımın arkasından tutarak küçümsüyor ve Beni yerde sürüklüyor, tekmeliyor ve çığlık atıyorum. Beni Maggie'nin cesedinin yanına bıraktı ve kalbim kırık hıçkırıklarım açıklığı doldururken kargalar dağıldı.

"Kendine gel!" diye bağılıyor ve öfkeyle kaburgalarımın tekme atıyor. "Sıradaki Madam sensin! Bu davranış kabul edilemez!"

Beni saçlarımdan çekip yüzümü Maggie'nin ezilmiş yüzüne birkaç santim yaklaştırıyor ve bir zamanlar çok fazla sıcaklık barındıran o donuk, kobalt gözlere bakarken ağzımdan bir acı hıçkırığı daha dökülüyor. Çok fazla hayat.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen, lütfen, lütfen. Her şeyi yaparım." Yukarıdaki tanrılarla pazarlık yapıyorum. Bu sefer dinleyeceklerini umuyorum. Umursayacaklarını.

Ama yapmazlar.

Asla yapmazlar.

Zar zor tanıdığım bir yüze derinlemesine yerleşmiş bir çift çikolata-kahverengi göze gözlerimi kırıştırıyorum. Komşumun ağzı hareket ediyor ama tek kelimesini bile anlayamıyorum. En azından "ambulans yolda" cümlesinden fazlasını.

Hayır. Hayır, beni bulamazlar. Buradan çıkmam gerek.

Ayağa kalkmaya çalışırken, damlayan duvarlara karşı gözlerimi kapatıyorum ve ön kapıya doğru tökezliyorum. Kadın arkamdan bir şeyler sesleniyor ama anlayamayacak kadar suyun altındayım. Umursayamayacak kadar yorgunum.

Bacaklarım çöktüğünde merdivenleri yarılamıştım. Merdivenlerin geri kalanından aşağı yuvarlanıyorum, görüşüm bir kaleydoskop gibi titreyip kırılırken acıya karşı hissizleşiyorum.

Başımın arkası betona çarpıyor. Uzuvarım ağır -çok, çok ağır- ve onları kaldırmaya çalışsam da gücüm yok. *Şimdi yok. Artık yok.*

Gri gökyüzüne göz kırpıyorum, bir şeyler diliyorum- Aklımın kopan fırtınayı dindirecek herhangi bir şey. Ama çok az, çok geç.

Ve tekrar karanlığa düşüyorum.

"Tebrikler, Seraphina."

Kafamın içinde karıncalar var ve dışarı çıkmıyorlar - kafamın içinde ve derimin altında karıncalar. Ay çok parlak, çok sıcak ve dilimin üzerinde çok tuzlu. Güzelliği retinalarımı yakıyor ve gözümü kırpmayı çok istiyorum ama zamanda donup kaldım. Bir yerle hiçbir yer arasında uzanan bu tekil anda donup kaldım.

"Hayatta kalan son kişi sensin."

Vücudum seğiriyor, bilinçaltımın derinliklerinde bir şeyler hatırlıyor - ama sonra anı kırılıyor, cam parçaları gibi düşüyor ve unutuyorum.

İlaçlar bana korkunç bir şey yaptı. Geri dönüşü olmayan bir şey.

Affedilemez bir şey.

Başımı kaldırdığımda Madam Calathea'yı tüm kıyafetlerini giymiş, altın Venedik maskesinin altındaki nefret dolu yüz hatlarını gizlerken buluyorum. Gözümü kırpiyorum ve etrafını koyu mor bir sis kaplıyor, odayı pis kokusuyla dolduruyor. Çömelmış halime bakarken aurası çamur kahverengisi ve mor arasında gidip geliyor ve geri çekilme şeklinden bana ne yaptığını anladığını anlıyorum. Sonunda, yarattığı canavarı anlıyor.

"Ayağa kalk, Seraphina," diye emrediyor ve ben bunu yaparken bir adım geri çekiliyor. "Ayağa kalk ve Sanctum'un bir sonraki Madamı olarak yanımda yerini al."

Omzunun üzerinden bakıyorum, kulaklarımdaki çınlama, alanı dolduran tiz miyavlamaları duymama yetecek kadar azalıyor. Calathea'nın kırmızı meşe masasının üzerinde küçük gri bir kafes duruyordu, parmaklıklardaki yuvalardan uzanan tüylü beyaz pençe dışında mükemmel bir şekilde mütevazıydı.

"Ah. Çocuklarını görmek istiyorsun."

Karnımdaki yara izini sıkıca kavriyorum, iliklerime kadar işleyen bir acı hissi bana ne olduğunu hatırlatıyor.

Sanctum benden *çaldıklarını* benden aldı.

"Çocuk sahibi olamam." Sesim alçak ve robotik. "Sanctum'un emrettiği gibi."

"Belki biyolojik çocuk değilsiniz ama artık bir sonraki Madam olarak seçildiğinize göre, daha önce sahip olmadığınız bazı ayrıcalıklara sahipsiniz." İkiz kaplanları Nix ve Niede'nin itaatkâr bir şekilde oturduğu yan tarafını işaret ediyor. "Kapanlarımın bana verildiği zamanı hatırlıyorum da... Tıpkı şu anda senin hissettiğin gibi hissettiğime eminim. Kızgın. Kafam karışmıştı. Önümde uzanan yolu kabul etmekte isteksizdim."

Başını kaldırıyor ve ilk kez gözlerindeki bakış saf bir ıstırap. "Her şey benden de alındı, biliyorsun."

Calathea başını şiddetle sallıyor ve bana tekrar baktığında o insanlık kırıntısı gitmiş, yerine her zamanki soğukkanlı kötülüğü gelmişti. "Önemli değil. Yerini kabul edeceksin. Bu kaplanları çocukların, nihai koruyucuların olarak yetiştireceksin. Zamanı geldiğinde benim yerine geçecek ve bir gün senin yerine geçecek diğer genç kızları eğiteceksin. Tüm bunları şikayet etmeden ya da reddetmeden kabul edeceksin. Ve zamanınız geldiğinde *öleceksiniz*." Calathea bir adım öne çıkarak buz gibi parmaklarıyla çenemi kavırıyor. "Anlaşıldı mı, *Seraphina*?"

Cevap vermiyorum. Yapamam, donup kaldım. Öfkemle olduğum yere kök saldım. *Nefretim*.

"Seraphina?" diye soruyor, tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaşıyor çenem boyunca. "Sana bir soru sordum."

Aniden geri çekiliyor ve benimkinde gördüğü şey karşısında gözleri dehşetle açılıyor. "Seraphina?"

SERAPHINA

"MERHAMET YOK"

ÇANLAR. ÖLÜM ÇANLARI ÇALİYOR.

Hıçkırıklar altın işlemeli koridorda yankılanıyor ve beni durmaya zorlayan bir şiddetle kafatasımı sarsıyor. Önümdeki duvar yana doğru eğilirken, altın kalın, dağınık su birikintileri halinde aşağı damlıyor ve kederin sesleri zihnimin boş koridorlarını doldururken çıplak ayaklarımı erimiş lavla kaplıyor. Sinir sistemimin derinliklerindeki bir şeyi, çoktan unutulmuş bir şeyi kaşıyorlar ve bana araştırmamı emrediyorlar. Görmemi. *Hatırlamamı.*

Ben de öyle yapıyorum.

Bir adam yerde kanlar içinde yatıyor, bir Maske. Ve herhangi bir Maske değil, bir Hayalet. Onu kurtarmamalıydım ama Maggie orada, beni teşvik ediyor. *Bana* yardım ettiği tüm zamanları hatırlatıyor. Bana attığı her gülümsemeyi, her şefkatli kucaklamayı, koşulsuz sevgisini, saygısını ve desteğini. Bana lütufkâr olmanın ve artık çiçek açmayan karanlık yerlere nezaket ekmenin ne demek olduğunu hatırlatıyor.

O yüzden bana onu kurtarmamı söylediğinde kurtarıyorum.

Son Vespyr şıngamı da alıp yarasının derinliklerine itiyorum. Maggie'nin hayatını bağışlamalarını dilediğim gibi onun hayatını da bağışlıyorum ve sonrasında ruhum hafifliyor. Sanki bir yerlerde, bir şekilde Maggie bana gülümsüyor. Biraz daha nazik olmayı seçtiğim için. Biraz daha iyi. Biraz daha ona benzediğim için.

İşim bittiğinde Madam'ın odasına doğru tökezliyorum, duvarlar damlıyor ve e t r a f ı m d a sallanıyor, midemin altüst olmasına neden oluyor. Artık bunun ne olduğunu biliyorum - garip auralar, halüsinasyonlar, zihnimin kırılma şekli - bunların hepsi Dr. Kebler'ın bana pompaladığı güçlü halüsinojenler yüzünden. Etkilerinin ne kadar süreceğini bilmiyorum ama bir şekilde odaklanmalıyım. *Buna bir son vermeliyim.*

Madam'ın odasına açılan gizli kapıyı itiyorum. Gördüklerim yüzüyor, baktığım her yerde renk patlamaları patlıyor. Odanın ortasına doğru adım atıyorum, zemine yayılmış bulanık şekilleri, onlardan haleler gibi yayılan kalın kırmızı şeritleri anlamaya çalışıyorum. Anlamıyorum - birinin yanına çömelene kadar değil- parmaklarımı sıcak kırmızı sıvının etrafında döndürene kadar odaya yayılmış şekillerin ölü bedenler olduğunu fark etmiyorum.

Hem de herhangi bir ceset değil, Masa Üyeleri'nin cesetleri. Kuş maskeleri hâlâ yüzlerine takılı, ancak parlak altın rengi, etkileyici gagalarına sıçrayan kan ve pislik nedeniyle büyük ölçüde solmuş durumda.

Kim, kim böyle bir şey yapmış olabilir?

Zihnim koridordaki dört yabancıya geri döndü. Eğer ölen adam gerçekten bir Hayalet ise, o zaman bu toplu katliamın failinin o olduğuna şüphe yok.

Dairesel odanın etrafına bakıyorum, gözlerim ölen Masa Üyelerinin her birine takılıyor. Üzüntü ya da pişmanlık yerine, vücudumda titreşen tek şey çığ, alev alev yanan bir nefret. *O ben olmalıydım.* Madam'ın katına yayılan intikamımın kanıtı bu olmalıydı.

Benim olmalıydı.

Titreyen bir soluk havayı dolduruyor ve gözlerim odanın karşı tarafındaki altın yığınınına kayıyor. Kendini katliamdan uzaklaştırdığı yerden kalın bir kan izi yayılıyor, ama buna şüphe yok - Madam hala hayatta. Yerde boş bir Vespysr şırıngası var ve bunu atlatacağını biliyorum. Tabii onu durdurmak için bir şey yapmazsam.

Sağırma bakıyorum ve Maggie'nin nazik gözlerinin üzerimde parladığını görüyorum. Aurası omuzlarından pembenin muhteşem bir tonunda fışkırıyor, başını bir hale gibi çevreleyen büyük bir altın daire var.

Magoo... Onun parlayan beyaz gülümsemesini gördüğümde gözlerim yaşlarla doluyor.

"Sorun değil," diyor dik durarak. "Bunu yapabilirsin Nina. Bunu yapabilecek tek kişi sendin."

Hıçkırıklarımı tutarak cebime uzanıyorum, parmaklarım hançerimin kabzasının etrafında kıvrılıyor. Zihnim Maggie ile yaşadığım her anıyı gözden geçiriyor - her nazik gülümseme, gözyaşı ve kucaklaşma. Ne zaman aptalca bir şey söylesem burnunu nasıl kırıştırdığını ve beni hiçbir yanlışım için yargılamadığını hatırlıyorum. O *iyi* bir arkadaştı, en iyi arkadaştı ve keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik.

"Seni seviyorum, Maggo." Hançere bir cankurtaran halatı gibi tutunuyorum. "Seni kurtaramadığım için çok üzgünüm."

Başını eğerek gülümsüyor. "Ah, aptal Nina. Hâlâ anlamadın mı?" Maggie'nin havadan kaybolup bir kez daha hiçliğe karışmasını gözümü kırpmadan izliyorum. Tamamen yok olmadan önce, hafif sesi havayı dolduruyor, içimi burkuyor ve yeniden yıkılmak istememe neden oluyor.

"Sen yaptın."

Maggie'nin eskiden işgal ettiği yere göz kırpmıyorum, tüm keder ve umutsuzluk kayboluyor, yerini yeni bir duyguya bırakıyor.

Nefret.

Çünkü şimdi *hatırlıyorum*, Sanctum'un bana ne yaptığını hatırlıyorum. Benden ne *aldıklarını* hatırlıyorum.

Ve bunun bedelini ödeyecekler.

Hançerimi havaya kaldırıyor, öfke dolu bir feryatla Madam'a doğru koşuyorum. Yerden bana bakıyor, ne yapmak istediğimi anladığında soluk soluğa kalan ağzından bir çizgi kan damlıyor. Titreyen elini kaldırıyor, ben ayaklarımla üzerine bindiğimde boş yere yüzünü kapatmaya çalışıyor.

"Seraphina, lütfen!" diye bağılıyor, gözlerini sımsıkı kapatarak. "Lütfen, merhamet edin!"

"*Merhamet mi?*" İçi boş bir kahkaha havayı dolduruyor. "Maggie'ye merhamet gösterdin mi?" Alçak bir yere çömelip hançerin ucunu alnının ortasına bastırıyorum, o dehşet içinde feryat ederken. "Onu kargalara yem ederken ona merhamet gösterdin mi? Bana *izlettirdiğinde?*" Bıçağı etine daha da batırıyorum, kırmızı bir inci tanesi mükemmel soluk tenini bozarken yüzümde zalim bir gülümseme beliriyor. "Senin gibi canavarlar için merhamet yoktur." Bıçağı alnının ortasından aşağı doğru sürüklüyorum, ilerlerken deriyi yarıyorum. Kanlı dudaklarından acı dolu bir feryat dökülüyor ama kalbimde bir tutam bile sempati yok.

Tek bildiğim, tek olduğum şey nefret.

Hançeri gözünün üzerinde dikey olarak konumlandırıyorum, ucu gözbebeğinden bir santimetre uzakta duracak şekilde duruyorum. "Bu oyunu hatırlıyorsun, değil mi? En sevdiğin oyundu."

İnleyen Madam belli belirsiz başını sallar. "Güzel." Tutuşumu ayarlıyorum, onun zalim bakışlarının derinliklerine bakıyorum.

yeşil gözleri. "İlk soru... Maggie'nin en sevdiği renk neydi?"

Ağzı patlıyor ve kekeliyor. "Böyle bir şeyi bilmemi nasıl beklersin? Bu adil değil-"

Bıçağı gözüne sapladım.

"Siktir!" diye bağılıyor, vücudu yeni keşfettiği acıya karşı sarsılıyor. "Sikeyim! Siktir!"

"Yanlış cevap. Pembeydi." Hançeri gözüne tutarken göğsüne bastırıyorum. "Umalım da bir sonrakini doğru bilesin."

"Seraphina, lütfen!" diye feryat ediyor, sağlam gözünün kenarından yaşlar akıyor. "Seraphina, özür dilerim! Lütfen, lütfen, bırak gideyim! Bunu düzeltebiliriz!"

"Korkarım bunun için artık çok geç." Maggie'nin bir görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. "Sıradaki soru ve muhtemelen son soru

-Bu yüzden iyi düşünün. Sana kolay bir tane vereceğim-yanlış yapman *mümkün olmayan* bir şey. Onunla geçirdiğin onca yıldan sonra." Derin bir nefes alıyorum, soruyu sormaya hazırlanırken elimi sabitliyorum.

"Maggie'nin tam adı neydi?"

Madam sarsılıyor, Maggie'nin adını hatırlamaya çalışırken nefesi sert ve hızlı geliyor. Geçen her saniye, hatırlayamadığı her an daha da sinirleniyorum. Kana daha çok susadım.

"Gel bakalım. Yetiştirdiğin kızın adını hatırladığına emin misin? Kirlettiğin ve lanet kargalara yedirdiğin kızın. *Elbette* hatırlıyorsun."

Alt dudağı titriyor. "Özür dilerim..."

Hatırla. O sadece bir kızdı. Gerçek adaylar için sadece yemdi. Kişisel bir şey değildi."

Başımı sallıyorum, iğrenme damarlarımı dolduruyor, içimi yakıyor. Hançerin sapını koparacağımı düşünene kadar elimi sıkıyor, gözlerimi onun tek güzel gözünden ayırmıyorum.

"Bu çok komik. Çünkü *bu* kesinlikle öyle."

Yavaşça, çok yavaşça, hançeri derinlere sokuyorum. Bıçak beyin dokusunu delip geçerken sarsılıyor, titriyor ve sonra hareketsiz kalıyor. Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum, Madam'ın cansız bedenine bakarken sarsılıyorum. *Ölmüştü. Gerçekten, gerçekten ölmüştü.*

Gerçek göğsümü daha az boş yapmıyor.

Ayağa kalktığımda görüşüm bozuluyor, oda etrafımda eğilip sallanıyor ve kendimi dik tutmak için bir elimi duvara dayamak zorunda kalıyorum. Madam'ın odasının arka tarafına doğru tökezleyerek ilerlerken ve duvara gömülü gizli kapıdan girip kişisel simya odasına ulaşırken gözlerim kızarıyor.

Simya odasının arka duvarında üç büyük varil sıralanıyor, yanlarında parlak kırmızı Yanıcı uyarıları var. Zihnimin derinliklerinde bir plan oluşturarak onlara doğru tökezliyorum. Masadan bir kutu kibrit alıp cebimin derinliklerine dolduruyorum, sonra tüm gücümü kullanarak ilk varili itiyorum. Havada buharlaşırken benzenin keskin buharı üzerime saldırıyor ve kokunun en kötüsünden korunmak için gömleğimi burnumun üzerine çekmek zorunda kalıyorum.

Varili ana odaya yuvarlıyorum, arkamda kalın bir yanıcı sıvı izi bırakıyorum. Hafiflediğinde, halıları kaplayacak kadar kaldırabiliyor ve cesetlerin üzerine dökabiliyorum - Madam'ı sona saklıyorum.

Yaptığım işe bakarak geri geri odadan çıkıyorum ve cebimden kibrit kutusunu çıkarıyorum. Kibriti yakıyorum, altın alevin çırpınışını ve büyümesini izliyorum, enerji kıvılcımları havada ağır ağır asılı duran benzen moleküllerine ulaşip tutunuyor.

Gözümü kırpıyorum ve ateşin içinde Maggie'nin yüzünü görüyorum. Gülümsüyor ve bu güzel bir gülümseme. *Saf* bir gülümseme. Korkudan arınmış bir gülümseme. Nefretten arınmış. Kemiklerimin iliklerine kadar sızan, her parçama bulaşan ve içimi kızgın bir kırmızı kütleye dönüştüren öfkeden arınmış.

En iyi arkadaşıma son bir kez bakıyorum, yüz ifadesini hafızama kazıyorum, böylece benden ne aldıklarını şimdiden hatırlayacağım. Neyi *yok ettiklerini*.

Kibriti odanın öbür ucuna fırlatıp yakıyorum.

Hepsini yakarım.

Son kez uyanıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve
soğuk gece havası tenime çarpıyor. Moriton'un karanlık
sokaklarına bakıyorum, dışarıya nasıl çıktığımı hatırlamaya
çalışırken tüylerim diken diken oluyor. Benim ANILAR
Oyna içinde benim Zihin gibi a
korku Film, sahneden sahneye o kadar şiddetli ve
hızlı atlıyor ki , anlam veremiyorum. Ama emin olduğum bir
şey var.

Yeni bir tür cehennemdeyim. Kaçamayacağım bir
cehennem.

ORION

"ZAMANDAN BAŞKA BİR ŞEY YOK"

*ÜÇ SAAT, OTUZ YEDİ DAKIKA, KIRK ÜÇ SANİYE
önce.*

Seraphina benden nefret ettiğini söyledi. Onu geri
getireceğim.

İki saat, elli beş dakika, yirmi dört saniye önce.

Acı veren sessizlik yüzünden başım çarparak kamaramın
kapısından içeri girdim. Umutsuzluk göğsümü kavradı.

Bir saat, otuz iki dakika, dört saniye önce.

Bir duvara bakıp duruyorum. Göğsüm ağrıyor. Her şey
Acıyor ve kızgınım.

Yirmi iki dakika, yirmi saniye önce.

Geri gelmeyecek. Bunu artık biliyorum. Beş
dakika, otuz beş saniye önce.

Bir canavar olduğumun farkındayım. Bensiz daha iyi, ama
Onsuz yaşamak istemiyorum.

İki dakika, on iki saniye önce.

Odanın etrafına bakıyorum. Kendi içime bakıyorum.
Yapamayacağımı fark ettim.

Bir saniye önce.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı. Kalbim patlıyor. Seraphina.
Eve geldi.

ORION

"GÜVERCİN EVE UÇAR"

BEN HALA OTURMA ODASINDA YERDE OTURUYORDUM.
görünür.

Bir hayalet ya da halüsinasyon gibi, Seraphina Valez açık kapı aralığında duruyor, göğsü kabarıyor ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanıyor. Gözleri -o güzel, altın rengi havuzları-kırmızı ve şişmiş, göz kapaklarından ve yüzünden aşağı dalga dalga nem akıyor.

Kalbim göğsümde duruyor ve göz kırparak tekrar kaybolmasını bekliyorum.

Ama böyle bir şey olmadı.

"Gidecek başka yerim yoktu," diye fısıldıyor, çılgınlıklarında tuttuğu güçle vücudu titriyor. "Ben... Ben-"

Sözlerinin geri kalanını söyleyemeden ayağa kalkıp odanın diğer ucuna geçtim ve onu kollarımın arasına öyle bir çektim ki kırılacağından eminim. Avuçlarımı sırtında, kollarında, yüzünde gezdiriyorum.

-Onun her santimine dokunarak, kendimi onun gerçekten burada olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

"*Seraphina*." Dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum, yatıştırıcı notalar mırıldanıyorum ve acısının en kötüsü geçene kadar onu okşuyorum.

"Bana neler olduğunu anlatmak zorunda değilsin, henüz değil. İstemiyorsan asla. Ama anlatırsan, söz veriyorum burada olacağım ve sana böyle sarılacağım. Ve bunu birlikte atlatacağız." Geri çekiliyorum ve başparmağımı gözünün altında gezdiriyorum. Başparmağımın ucuna tuzlu bir damla takılıyor ve onu ağzıma götürüp emerek temizliyorum ve onun tadının keyfini çıkarıyorum.

Bana bakıyor, güzel altın rengi bakışlarında bir dünya acı kaynıyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum... eğer yapabileceksem."

Alnımı onunkine bastırıyorum, sözlerimin ciddiyetini anlayabilmesi için gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Eğer hiç yapmazsan, o zaman ben burada olacağım. Eğer hep böyle hissedersen, o zaman ben senin gücün olacağım. Savaşlarda mücadele edeceğim. Senin sadık askerin olacağım. Ve eğer birlikte yaşadığın ağırlığın bir kısmını taşıyacak birine ihtiyacın varsa, onu da ben taşıyabilirim." Dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum, ağzından çıkan tatmin edici mırıltıyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Senin için bunların hiçbirini yapmama *ihtiyacın* yok, Seraphina. Ama eğer izin verirsen, bu beni en mutlu adam yapar. Seninle ilgilenmeme izin vermen alabileceğim en büyük hediye olur."

Konuşmuyor, ama gözlerindeki duygu kalbim sıkışıyor. Ve biliyorum, biliyorum sonunda beni içeri alıyor.

"Tamam." Alt dudağını ısıırıyor, soluk kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Senden hiç nefret etmedim, Orion. Bunu söylediğim için özür dilerim, ama ben-"

"Şşş." Çenesini kavrayıp dudaklarını kendime doğru yönlendiriyorum. "*Hiçbir şey* için özür dilemene gerek yok. Sadece sana sarılmama izin ver, tamam mı?"

Başını sallıyor ve ben de onu kollarımın arasına alıp kemiklerini kıracak kadar sıkıyorum ama umurumda değil. Nihayet güvercinimi geri aldım - nihayet yeniden yaşamak için bir nedenim var. Yatağa tırmanıyorum, o yanıma sokulurken örtüyü başımızın üzerine çekiyorum. Kollarımda kendini çok küçük ve kırılgan hissediyor ama göğsündeki ateşin hâlâ alev alev yandığını, damarlarına hâlâ mücadele pompaladığını biliyorum.

Bugün dinleneceğiz. Bugün ona sarılacağım ve güvende olduğunu bilmesini sağlayacağım. Ama yarın...

Yarın, onun intikamını alacağız.

Gece boyunca uyanık kalıyorum, Seraphina'nın nefeslerini sayıyorum, yüzünü boydan boya geçen gümüş yara izini takip ediyorum, gerçek olduğunu doğrulamaya çalışıyorum. Uyandığında ve altın rengi gözleri beni yakaladığında -o rahat sıcaklık damarlarıma yayılıp içimi merak duygusuyla doldurduğunda- işte o an onun gerçekten geri döndüğünü anlıyorum.

"Merhaba." Büyük, güzel gözlerini kırıştırmak bana bakıyor. Yüzüne bakıyorum, dün yüzünden akan hüznü arıyorum ama o hüznü hapsetmiş gibi görünüyor. *En azından şimdilik.*

"Merhaba." Eğildim, saçlarını kulağının arkasına doğru taradım.

Burnuna nazik bir öpücük konduruyorum. "Uyurken çok güzel görünüyorsun, Seraphina."

Yanakları kızarıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Beni uyurken mi izledin?"

"Seni ilk gördüğümünden beri her gece."

Sonunda gözlerimle buluşuyor ve orada bulduğu bakış kızarmasının şiddetini artırıyor. "Sanırım bunu tahmin edebilirdim..."

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, onun tadıyla göğsümden derin bir inilti yükseliyor. Her onsunu kullanarak

Kontrol bende, yataktan yuvarlanıyorum, bakışlarının sırtımı deldiğini hissetmeme rağmen gözlerimi ondan uzak tutuyorum. Beni beceren gözlerine bakarsam kendimi durduramam. Uzun zamandır istediğim gibi onu sertçe alacağım ve şu anda ihtiyacı olan son şeyin bu olduğunu biliyorum.

Şifonyerden yeni giysiler çıkarıp önce kendiminkileri giyiyorum, sonra yatağa gidip Seraphina'nınkileri yatağın kenarına yerleştiriyorum. Tek kelime etmeden yataktan çıkıyor, taytını ve atletini giymeden önce kıyafetlerini yavaşça -yavaşça- çıkarıyor. İşini bitirdiğinde ağzım sulanıyor ve her ne kadar onu tekrar kıyafetlerinden çıkarmak istesem de bunun için zamanımız olmadığını biliyorum.

"Hadi, küçük güvercin." Elimi uzatıyorum ve onu kulübeden çıkarıyorum. Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ama tek kelime etmiyor - onu kamyonetimin yolcu tarafına bindirdiğimde bile. Yol boyunca hiçbir şey söylemiyor, sessiz ve kederli bir şekilde pencereden dışarı bakmayı, ağaçların hızla geçişini izlemeyi tercih ediyor.

Ama Hayalet'in ininin önündeki açıklıkta durduğumuzda, durdu.

"Neredeyiz biz?" Tehditlere karşı etrafı tararken gözleri büyüyor. Uçurumun kenarına temkinli bir şekilde bakıyor, tırnakları avuçlarının içine batıyor. "Eğer beni başka bir uçurumdan atmayı planlıyorsan, *gerçekten* havamda değilim..."

Seraphina'nın kapısına doğru ilerledim ve onu kamyonundan kollarımın arasına aldım. "Zalim olabilirim ama *o kadar* da zalim değilim, güvercinim."

"Bunu tartışmak lazım." Kollarını boynuma doladı. Onu uçurumun kenarına doğru götürürken boynunu tutuyorum. Uçurumun kenarından birkaç adım ötede Seraphina'yı yere bırakıyorum, sonra çömelip bileğimi gizli taş kapağa bastırıyorum. Yerin bir kısmı kalkıyor ve inin girişi görünür hale gelirken Seraphina nefes nefese kalıyor.

Gözleri geçitte, birkaç metre aşağıda kaybolan ve gölgeler tarafından yutulan çatlak taş basamaklarda. "Orion... bu da ne? Aşağıda ne var?"

Elini tutup onu ilk basamaktan aşağı çekiyorum. "Do Bana güveniyor musun, güvercin?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor ama cevap verdiğinde yüzünde kararlılık ifadesi beliriyor. "İstiyorum."

"O zaman beni takip edin. Bir dakika içinde tüm sorularınız yanıtlanmış olacak."

Gölgelerin içine giriyoruz, Seraphina'yı aşağıya, aşağıya, yerin dibine indirirken nefesi kısa kesiliyor. Aşağıya indiğimizde, ana odadan gelen parlak sarı ışıkla rahat bir nefes alıyor.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Başını sallıyor, ışığa doğru ilerlerken elimi daha sıkı kavlıyor. Seraphina kireçtaşı duvarların yumuşak tonunu, dev bir karınca yuvası gibi diğer geçitlere açılan düzinelerce büyük taş kemeri görünce ağzı açık bir şekilde boşluğa göz kırpmıyor.

Odanın ortasında duran kuyruklu piyanoya doğru adım atıyor, altın rengi gözleri hayretle irileşiyor. "Burası da neresi?" diye fısıldıyor.

"Burası benim evim olacak." Gölgelerden gelen gür bir ses yankılanarak Seraphina'nın sıçramasına neden olur. Etrafına çılgınca bakarak sesin kaynağını bulmaya çalışır.

İçimi çekiyorum, gözlerimi devirerek sağımızdaki karanlık geçidi işaret ediyorum. "Seraphina, Ghost'u hatırlamalısın. Onunla konuşurken yüksek sesle konuşman gerekebilir çünkü o-"

"Eski." Hayalet araya girerek gölgelerin arasından bir adım öne çıkıyor.

"Sen söyleyince hiç eğlenceli olmuyor," diye homurdanıyordum. Ghost dikkatini tekrar Seraphina'ya çevirmeden önce bana bıkkın bir bakış fırlatıyor.

"Kaybınız için üzgünüm."

Ağzı açık kalmış bir şekilde kekeliyor. "Nasıl-nasıl...?"

Hayaletdeğil açıkla, sadece başını sallar doğru
ve Kanepe.

"Lütfen, beni takip et, Seraphina."

Seraphina ve ben bakıştık, ikimizin de kafası karışmıştı.

Vee'yi nereden bilebilirdi ki?

Kanepeye giden yolu yarılamıştım ki, ağzım dehşetle patlayarak durdum. "Aman *Tanrım*, sen lanet bir medyum musun?" Hayalet gerizekalılar geri gibi I vurulmuş Onu, a Ciddi yüz hatlarında şaşkın bir ifade belirdi.

"Kafana mı vurdular? Otursana lan." Koltuğu işaret ediyor Seraphina kendini aşağı indiriyor.

Seraphina'nın kalçalarını kavrayıp kıcı yastığa çarpmadan onu kucağıma çekerken yüzümde bir sırtıma beliriyor. Kollarımı Seraphina'nın karnına dolayıp yüzümü kürek kemiklerinin arasına sokarken Ghost gözlerini tavana çeviriyor.

"Lütfen bir dakika ciddi olabilir misiniz?"

"Ne?" Seraphina'nın tenine doğru sırtıyorum, kalçalarımı kaydırıyorum, böylece kıcı doğrudan bana doğru bastırıyor. "Bana oturmamı söylemiştin."

Hayalet iç çeker ve konuyu kapatır. Yüzü geriliyor, Seraphina'nın gözlerinin içine bakarken yüzündeki tüm rahatlama belirtileri kayboluyor. "Daha önce... arkadaşının ölümünden nasıl haberdar olduğumu öğrenmek istemiştin?"

Başını sallayan Seraphina'nın profiline bakarak yana kayıyorum. "Evet."

Hayalet boğazını temizler. "Sanırım en kolay açıklama, benim bir şeyler *bilen bir* adam olduğum. Gördüğünüz gibi, ben bir-"

"Fantom," diye bitiriyor Seraphina, kasları gerilerek. "Ben... Ben şimdi hatırlıyorum. O gece Sanctum'da kurtardığım Fantom sendin. O gece ben..."

Her şeyi yaktığı gece.

Hayalet başını sallar. "Eninde sonunda beni hatırlayacağını düşünmüştüm. Bu da Sanctum'un sana yaptıklarını da hatırlayabileceğin anlamına geliyor."

Seraphina ürperir. "Çok iyi hatırlıyorum." "Ve seni büyüten Madam'ı da hatırlıyorsun?" Başını sallıyor.

Hayalet iç geçiriyor, Seraphina'dan başka bir yere bakmıyor. "Calathea

-Madamınız alışılmadık derecede zalim bir kadındı. Benim eğitimime nezaret eden oydu, bu yüzden onun sahip olduğu kötülük türüne yabancı değilim. Ama ondan önce bir başkası daha vardı..."

Bunun üzerine Hayalet doğrudan gözlerinin içine bakıyor, menekşe rengi derinliklerinde belli belirsiz bir anı dolaşıyor. "Adı Elvira'ydı. Ama sen onu Vee olarak tanıyor olabilirsin."

SERAPHINA

"KAPLAN KUCAKLAMALARI"

ELİNDE SİLAH OLAN ADAMA BAKARKEN KALBİM GÖĞSÜMDE SIKIŞIYOR.

Garip renkli gözleri, omuzlarından fışkıran canlı mor renge odaklanıyor, böylece bana az önce söylediği şeyi düşünmek zorunda kalmıyorum.

Vee - benim Vee'm - bir Madam'dı. Tıpkı Calathea gibiydi. İçimden bir ürperti geçiyor ve aniden odada yeterince hava kalmadığını hissediyorum. Orion avucunu omurgama sürüyor, dokunuşundan hafif bir karıncalanma yayılıyor ve beni topraklıyor.

bilgiler zihnimde dönüp dururken.

"Ama... ama bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandım. "Yeni bir Madam atandığında, eskisi öldürülür. Vee olamaz... bunun imkanı yok..."

"Korkarım bu doğru." Ghost bana sempatik bir bakış atıyor ama bu ihtiyacım olan son şey. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde kaçmayı başardı. *Yaşamak* için. Sanırım on yıl önce seni bulduğunda... Sanırım senin ne olduğunu biliyordu. Bence seni korudu ve bu kadar uzun süre fark edilmemenin tek nedeni de bu."

Başımı sallıyorum, onun yüzü dışında her yere bakıyorum - sözlerinin gerçekliğiyle dolup taştan gözlerine. Gözlerimi kırıştırıyorum, boğazım dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyor ve aniden tanıdık bir yüz beliriyor çevremde. Gölgelelerin arasından Maggie'nin gülümsemesi belirince neredeyse Orion'un kucağından düşüyordum. Gözlerimi kırıştırıp duruyorum ama o hiç kaybolmuyor, gözlerindeki o bilmiş pırıltıyla bana *sırıtmaya* devam ediyor.

"Doğruyu söylüyor." Sesi sanki benimle başka bir odadan konuşuyormuş gibi boğuk. Kobalt gözlerinin derinliklerine bakıyorum, kaybolmaya başlarken gözyaşlarıma karşı koyuyorum. Tamamen kaybolmadan hemen önce ağzını açıyor ve bana son bir tavsiye veriyor.

"*Fantom'a güven...*"

Zihnimde sayısız soru dönüp dururken Ghost'a doğru bakıyorum. Ama hiçbirini sorma fırsatı bulamadan, ayak sesleri dikkatimi omzumun üzerinden çekiyor.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri kapının eşiğinde duruyor, parlak yeşil gözleri gür siyah saçlarının ardında şefkatle parıldıyor. Yanında sekiz yaşından büyük olmayan küçük bir kız duruyor, gözlerinin parlak menekşe rengi dışında yüz hatları annesinin karbon kopyası. Onu da babasından aldığına hiç şüphem yok.

"Merhaba." Önce kadın konuşuyor, ben Orion'un kucağından kalkarken küçük kızı da yanında sürüklüyor. "Benim adım Brett.

Hakkınızda çok şey duydum..." Benden birkaç adım ötede duruyor ve daha fazla yaklaşmanın güvenli olup olmadığını anlamak için yüz i f a d e m i ölçüyor. "Ghost bana Vee'nizden bahsetti... Kaybınız için çok üzgünüm." "Teşekkür e d e r i m ..."

Kollarına atılma isteğimle savaştım ve Hıçkırık. *Çok kötü* sarılabilmemiş gibi görünüyor.

için benim Sürpriz, ve küçük Kız adımlar doğru yukarı için elini uzattı. "Benim adım Sloane. Sekiz yaşımdayım."

"Merhaba, Sloane." Küçük elini elime alıp sıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Ciddi ifadesi yerini parlak bir gülümsemeye bırakıyor ve eksik ön dişinden kalan boşluğu gösteriyor. "Gerçekten çok güzelsin! Yara izini beğendim!" Yüzümü boydan boya geçen uzun gümüş çizgiyi işaret ediyor. "Sen bir savaşçı mısın? Babam bana Valkyrie'lerle ilgili bir kitap verdi ve sen tıpkı resimlerden birine benziyorsun!" Ayak parmaklarının ucuna basarak yükseliyor, dış hatlarından soluk mor bir aura fışkırırken minik bedeninden heyecan fışkırıyor.

"Ben... uh..." Küçük kızın gözlerindeki o heyecanlı parıltıyı kırmadan ona nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için kekeleyorum. "Ben mi?"

"Biliyordum!" Heyecanlı bir çığlık atıyor. "Bana nasıl dövüşüleceğini öğretebilir misin? Babam *gerçek* bir silahla pratik yapmak için çok küçük olduğumu söylüyor ama bence-"

"Kazara kendine zarar verme riskini almayacağım, küçük bir tane." Ghost araya giriyor, öne çıkıyor ve onu kollarının arasına alıyor. Onu havaya fırlatırken mutlu bir çığlık atıyor, ancak yere düştüğünde onu göğsüne geri çekiyor. "Yeterince büyüdüğünde sana öğreteceğim. O zamana kadar tahta bıçakla uğraşmak zorunda kalacaksın." Brett'in gözleriyle buluşurken saçlarının tepesine bir öpücük konduruyor ve paylaştıkları bakış kalbimin duygularla sıkışmasına neden oluyor.

Sloane Ghost'un kollarından sıyrılıyor ve Ghost onu isteksizce tekrar yere bırakıyor. Arsız bir sırıtışla Orion'a dönüyor ve geldiğinden beri ilk kez ona hitap ediyor. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Orion kaşlarını kaldırır. "Sana da merhaba."

Sloane gözlerini devirir. "Formaliteler için zaman yok, soğan. Gel hadi." Öne atılır, adamın elinden tutar ve onu odanın arka tarafındaki geçide doğru çeker.

Merakla onları takip ediyorum, uçurumun kenarına doğru eğimli gibi görünen uzun, karanlık bir koridordan geçerken ilgim derinleşiyor. Küçük bir meydana geldik.

En uçta bir kapı bulunan fuaye, genişliği boyunca büyük bir metal çubukla tamamlanmıştır.

Sloane öne çıkar, Orion'un elini bırakır ve barikatı yuvasından kaydırır. "Ormanda hiç kaplan olmadığını söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Sloane omzunun üzerinden bakarak Orion'a kibirli bir sırıtış atıyor. Barikatı yere bırakıp kapıyı açıyor ve geri adım atarak iki devasa beyaz kaplanı ortaya çıkartıyor.

"Basit bir 'haklıydın' yeterli olacaktır." Orion ve ben şaşkın şaşkın bakarken saçlarını omzuna atıyor, ellerini kalçalarına koyuyor. Ne yaptığımı anlayamadan bacaklarım beni karanlık odaya götürdü.

"Hayır!" Sloane öne atılarak gömleğimin arkasını kavradı. "Hayır! Sana zarar verebilirler!"

Devam ediyorum, bebeklerimin boğazına geçirilmiş metal tasmaları görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sviato'nun önünde dizlerimin üzerine  ö k ü y o r u m , gözyaşlarım yüzümden akarken parmaklarım işe yaramaz bir şekilde kilidi açmaya alışıyor. Savyne sürünerek ilerliyor, parıldayan beyaz dişlerini göstererek üzerime atlıyor. Sloane dehşet içinde haykırıyor, ancak Savyne dilini çıkartıp yüzümde gezdirince ses kesiliyor.

Kollarımı ikiz beyaz kaplanlara doladığımda ağızımdan bir kahkaha dökölüyor, onlara sarıldığımda rahatlama hıçkırıkları bedenimi sarsıyor.

"Sviato... Savyne... Sizin için çok endişelendim." Her ikisinin de burnuna birer öpücük konduruyorum. "Neden bilmiyorum, ikinizin büyüklüğüne bakın..." Vücutlarına bakıp herhangi bir yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum ama onları son gördüğümde neredeyse aynı görünüyorlar.

"Babam onları beslemek için her gün buraya geliyor." Sloane kaplanlara doğru çekingen bir adım atıyor. "Dedi ki... onların birine ait olduğunu söyledi. Ama hiç düşünmemiştim-" Bana bakarken gözleri kocaman açıldı. "Sen gerçekten *de* savaşçı bir prensessin..."

İçimden kaçan kahkahaya engel olamıyorum. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Sloane bir adım daha atıyor. "Onları... onları sevmeme izin verecekler mi?"

Omuz silkiyorum, öne çıkabilmesi için kenara çekiliyorum. "Enerjileri gerçekten iyi hissedebiliyorlar. Eğer tehlikedeyseniz, size geri çekilmenizi söyleyeceğim."

Sloane kararlı bir şekilde başını sallıyor, kolunu yavaşça uzatırken yüzü konsantrasyon içinde sıkışıyor. Parmak uçlarını Sviato'nun burnuna koyar koymaz havayı bir cik cik sesi dolduruyor. Sviato burnunu kızın eline bastırıyor ve kız ona birkaç hafif çizik atarken memnuniyetle göz kapaklarını indiriyor.

"Hayatta olmaz..." Savyne ona doğru sürünerek yaklaşıp yan tarafını dürttüğünde ve neredeyse kızı devirmek üzereyken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Hey!" Kıkırdıyor ve Savyne'i de sevmek için boştaki elini uzatıyor. "Kıskanma kızım. İki elim olmasının bir sebebi var."

"Ben de onlara öyle diyorum." Sloane'un sırtıtışına eşlik ediyorum, onun şaşkın ifadesine bakarken göğsümdeki ağırlık hafifliyor. "Dikkatli ol, şimdi seni rahat bırakmayabilirler."

"Umarım *asla* yapmazlar," diye fısıldıyor ve benim daha önce yaptığım gibi Sviato'nun burnuna bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

Karıştıran ayak sesleri dikkatimi tekrar kapı aralığına çekiyor ve Ghost'u çerçeveye rahatça yaslanırken buluyorum. "Onları kazanmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum."

Ona bakarken gözlerim yaşlarla doluyor. "Teşekkür ederim... Onları güvende tuttuğun için teşekkür ederim."

Omuz silkiyor. "Orion'a teşekkür etmelisin. Vee'nin evindeyken iki adamın parçalanarak öldüğünü fark etmiş ama görünürde büyük kedi yokmuş. Bana muhtemelen ormanda olduklarını söyledi ve benden onları bulmamı istedi."

Orion'a, gözlerindeki için için yanan bakışa bakıyorum. "Ben... Teşekkür ederim..."

Başını iki yana sallar. "Önemli bir şey değildi. Ben sadece... sadece sevdiğin şeylerin korunduğundan emin olmak istedim."

Ayağa kalkıyorum, Orion'a doğru yürüyorum ve kollarımı ortasına doluyorum. Ayak parmaklarımın üzerine basarak dudaklarımı burnunun ucuna yerleştiriyorum, kalbim bu temasla çarpıyor.

"Bu ne içindi?" diye fısıldar, sesi kısık ve boğuktur.

"Çok öpülesi bir burnun var." Gülümsüyorum, kollarının beni sıkıca sarmasına bayılıyorum.

"Sanırım bunu bir yerlerde duymuştum," diye mırıldanarak burnunu benimkine sürüyor.

Yüksek bir öğürme sesi aramızdaki gerginliği bozuyor. Kafalarımızı çevirdiğimizde Sloane'un yüzünün Sviato'nun kürküne gömülmüş olduğunu görüyoruz. "Aman Tanrım, iğrenç! Bir oda bulun!"

Ghost Sloane'a doğru adım atıp onu yerden kaldırarak kollarına aldığı anda kahkahalar ortalığı dolduruyor. Sloane'un ağzından kocaman bir esneme dökülüyor ve Ghost'un ciddi ağzını sevgi dolu bir gülümseme kaplıyor. "Sanırım yatma vakti geldi ufaklık."

"Hayır!" diye itiraz ediyor, küçük kolları kaplanlara doğru uzanıyor. "Uykum bile yok!" Bir esneme daha sözlerini kesiyor ve Hayalet küçük bir kıkırdama çıkarıyor.

"Sen nasıl istersen." Cebine uzanırken başının tepesine bir öpücük konduruyor. Elime küçük gümüş bir anahtar tutuşturuyor, sonra dönüp odadan çıkıyor.

"Artık kimseyi öldüresiye parçalamayacaklarını bildiğim için kaplanları dışarı çıkarabilirsin. Ve benimle yukarıda buluş... Konuşmamızı bitirmeliyiz."

Orion ve ben bakışıyoruz. Kaplanlara doğru ilerliyorum, onları duvara zincirleyen tasmaları çözüyorum ve Orion'u ana odaya kadar takip ediyorum. Kanepede on dakika kadar bekledikten sonra Ghost yeniden ortaya çıkıyor ve gittiğinden çok daha yorgun görünüyor.

Elini yüzüne sürerek karşımızdaki sandalyelerden birine oturdu. "Bunun için üzgünüm. Sloane bu gece

Bu konuşmayı duymasına izin verilmediği için mutluyum. Brett şu anda onunla birlikte, böylece kendini dışlanmış hissetmeyecek."

Başımı sallıyorum ve Orion'un eli benimkini buluyor, Ghost nefes alırken nazikçe sıkıyor.

"Bildiğiniz gibi, konumunuz artık tehlikede. Sanctum şehrin her yerinde seni arıyor olacak ve sen onlara ait olana kadar da durmayacaklar. Bu sadece senin hayatını tehlikeye atmakla kalmıyor, etrafındaki herkesi de tehlikeye atıyor. Yani ben, ailem ve Orion."

Yan tarafa bakıyorum, suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor. "Bunu biliyorum.

Eğer gitmemi istiyorsanız, gideceğim-"

"Söylediğim bu *değil*." Hayalet'in gözleri benimkileri delip geçiyor. "On yıl önce bu şehri Sanctum'dan sonsuza dek kurtarmaya çalıştım. Başarılı olduğumu sanıyordum ama lanet otlar gibi bu şehrin pisliğine yapıştılar ve yeniden büyüdüler. Ve eğer onları durdurmak için bir şey yapılmazsa, geriye kalan iyi olan her şeyi ele geçirecekler."

Derin bir iç geçirdi. "Ama öylece saklanıp fırtınanın geçmesini bekleyemeyiz. Eğer onları sonsuza dek durdurmak istiyorsak, *ciddi* bir şeyler yapmalıyız."

Orion ve ben bakışlarımızı Ghost'un üzerinde sabitliyoruz. "Sadece ne kadar sert

konuşuyor muyuz?" Orion sorar.

Hayalet omuz silkiyor. "Olağanüstü. Bundan hoşlanmayacaksınız ama elimizdeki tek şans bu."

ORION

"BİR BEBEK GERİ DÖNER"

BAYAT İÇKİ VE SİGARA DUMANI KOKUSU ÜZERİME SALDIRIYOR.

Seraphina ve ben Neon Flamingo'nun kapısından içeri adım atarken hissediyorum. Gözlerim tacı tarıyor, yanıp sönen neon ışıklarını kırpıştırarak kalabalığın içinde o tanıdık yüzü bulmaya çalışıyorum.

Ivan Igor... Hangi cehennemde saklanıyorsun?

Seraphina'nın omzu omzuma değiyor ve ben de ona bakarak yüzündeki konsantre sıkışıklığı fark ediyorum. "Gerçekten mi, küçük güvercin?"

"Olabildiğim kadar hazırım." Dudağını dişlerinin arasına aldı ve benim yaptığım gibi kalabalığı tararken endişelendi. "Onu hiçbir yerde göremiyorum..."

"Bugün Cuma gecesi. Buralarda bir yerde olmalı." Kalabalık bir anlığına dağılıyor ve kulübün arka tarafına baktığımda Ivan ve dört arkadaşının bir kabinin etrafına yayılmış olduğunu görüyorum. "Yakaladım onu."

"Ne zaman-?" Seraphina'nın sesi Ivan'ın yüzüne bakarken kesilir, korku dolu bir ürperti vücudunu boydan boya kaplar.

vücut. "Siktir. Tamam, hadi şu işi bitirelim."

Bana kararlı bir şekilde başını sallıyor ve terli bedenlerden oluşan kalabalığın arasından yolumuza devam ediyoruz. Ivan'a doğru ilerlerken müzik benim adımlarımla birlikte gümbürdüyor, iğrenç suratı bir kahkahaya dönüşürken ellerim yanımda yumruk oluyor.

Onun gibi bir adam neşe duymamalı.

Standından birkaç adım ötede duruyorum ve varlığımı belli etmeden önce etrafındaki erkek kalabalığını inceliyorum. Seraphina yanımdan derin bir nefes alıyor, uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. Altın sarısı güzel bakışlarına bakıyorum, çenem neredeyse belli belirsiz bir baş hareketiyle eğiliyor.

Bir adım öne çıkar. Ivan başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşılıyor ve çenesi şok içinde açılıyor.

"Seraphina!" Ivan ayağa fırlar. "Benim güzel küçük bebeğim! Gittiğini sanmıştım... Gittiğini sanmıştım."

Seraphina başını sallıyor ve çevresinden bana bakıyor. "Gitmek zorundaydım... ama şimdi döndüm."

"Anlıyorum." Masanın etrafından dolanarak Seraphina'nın bir adım önünde durur ve ellerini yüzüne doğru kaldırır. Avuç içleri Seraphina'ya dokunmak yerine yanaklarını çevreliyor, yüzündeki ifade ise inançsızlıktan ibaret. "Seraphina... bu gerçekten sensin."

"Gerçekten benim," diyor, sesi gergin. "Neredeyse geri dönmeyecektim. Bana ihanet ettin Ivan. Sanctum'a hayatta olduğumu söyledin."

Başını sallıyor, gözleri telaşla açılıyor. "Bunu yaptım çünkü yapmak zorundaydım! Sen gitmiştin ve ben..." Omzunun üzerinden bakıyor ve ilk kez benim bakışlarımla karşılaşılıyor. "Kimsin sen?"

"Bilmek istediğini sanmıyorum."

Ivan'ın dudakları kıvrılıyor ve kabinde arkasındaki dört iri yarı adamı işaret ediyor. "Bunun beni korkutması mı gerekiyor? I

Sanırım burada başı gerçekten belada olanın *siz olduğunuzu* göreceksiniz."

Seraphina farkında olmadan bana doğru bir adım attı. Ivan bunu görüyor ve boynu kızarıyor. "Seraphina... ne yapıyorsun?"

"Artık seninle birlikte olmayacağım, Ivan." Elime uzandı ve onu bir mengene gibi kavradı. "Başka birini buldum. Benimle *gerçekten* ilgilenebilecek birini."

Ivan'ın dudağı kıvrıldı ve bakışlarını ileri geri salladı yüzlerimizin arasında. "Öyle mi?" Başını sallıyor. "Öyle."

"Peki o zaman..." Ivan'ın yüzü ürkütücü bir şekilde sakinleşiyor ve bir zamanlar hırıltılı olan yüzünün yerini kötü niyetli bir sırıtış alıyor. "Bu durumda... seni zorla geri götürmek zorunda kalacağım."

Parmaklarını şıklattı ve kabindeki dört adam ayağa kalktı. Seraphina ve bana doğru adım atıyorlar, silahlarını almak için ceplerine uzanırken yüzlerinde iğrenç hırıltılar var.

Kaslarım geriliyor ve misilleme yapmamak için kendimi zor tutuyorum. *Ama yapmalıyım.* Seraphina elimi sıkıyor, sonra yüzünü dehşet dolu bir ifadeyle büründürüyor.

"Ivan, lütfen... lütfen yapma," diye inliyor, her zamanki mükemmel oyunculuğuyla. "Lütfen... bunu yapmak zorunda değilsin."

"Oh, ama ben biliyorum, küçük bebeğim." Elini cebine atıyor ve yanıp sönen kulüp ışıklarında pembe renkte parlayan bir hançer çıkarıyor. "Görüyorsun ya... Seni *asla* bırakmayacağım. Sen *bana aitsin!*"

Sıkılı dişlerimden öfkeli bir hırıltı çıkıyor ama neyse ki, Yerimde kalabilirim. *Sadece biraz daha.*

"*Asla* sana ait olmayacağım," diye tersliyor. "Ben kimseye ait değilim."

Ivan başını eğiyor, gülümsemesi azalıyor. "İşte burada yanıliyorsun."

Her şey bir anda olur.

Bir an Ivan ve arkadaşları bizden birkaç metre ötede dururken, bir anda dördü birden üzerime çullanıyor, her biri beni tutmak için bir uzvumu tutmak zorunda kalıyor. Tekme atıyorum, yumruk atıyorum ve bağıríyorum ama dört adam üstümdeyken tek bir darbe bile indiremiyorum.

Ivan ona doğru adım atıyor, parmağını çenesinin altından geçirip Seraphina'nın yüzünü ona doğru eğerken sinsice sırtıyor.

Ve ben burada durmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Sen *bana aitsin*, küçük bebek," diye fısıldıyor Ivan. "Her zaman öyleydin. Her zaman da olacaksın."

Çirkin ela gözlerine bakarken ona ateş püskürüyor ve keşke onu oracıkta öldürme gücüne sahip olsaydım - gerçi bu çok nazik bir ölüm olurdu.

Ona bakmaya devam ediyor, bir cevap bekliyor. *Ve kadının ona verecek tek bir cevabı var.*

"Asla senin olmayacağım." Çenesini bana doğru salladı. "Çünkü ben zaten *ona aidim*."

Ivan öfkeli bir hırıltı çıkarıyor ve arka cebinden uzun gümüş bir şırınga çıkarıyor. Şırıngayı kadının boynuna saplıyor ve kadın gevşiyor. Havaya bir öfke çığılığı yayılıyor, ama bir an sonra başka bir şırınga benimkine saplanıyor.

Ve onu karanlığa kadar takip ettim.

SERAFHINA

"ÖLDÜRME YEMİNİ"

KENDİME GELDİĞİMDE, İLK FARK ETTİĞİM ŞEY KALIN SIYAH

başımı örtüyor. Derin bir nefes çekiyorum, havayı bayat ve tatmin edici bulmuyorum ama en azından hayattayım.

Karanlığa göz kırpıyorum, bir seyircinin alçak gürültüsü kulaklarıma ulaşırken kalbim hızla çarpıyor. Alçaktan ve çok uzaktan geliyor, ama yankılarla birlikte, sanki bir-

Torba kafamdan yırtılıyor ve tüm hava beni terk ediyor

olarak I bakış dışarı üzerinde a

Harika, altın amfi tiyatrosu. Yüzlerce adam tribünlerde sıralanmış, tezahürat yapıyor ve övgülerini dile getiriyor. Bazıları beyaz, bazıları kırmızı maskeler takıyor,

ama hepsi

ortak bir noktaları var.

Sanctum için çalışıyorlar.

Arenayı çevreleyen devasa altın sütunları gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, kulaklarımda hafif bir uğultu çınlıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim - Moriton şehrinde bu kadar abartılı bir şey olamazdı.

Ama işte burada.

Tam olarak nerede olduğumdan ya da böyle bir şeyi inşa edecek kaynakları nasıl bulduklarından emin değilim. Tek bildiğim bütün gece ilk kez gerçekten dehşete kapıldığım. Vücudumu saran transparan elbiseye, bileklerime ve ayak bileklerime bağlanmış, beni yere zincirleyen altın kelepçelere bakıyorum. Onları şiddetle çekiştiriyorum, vermeyeceklerini anladığımda kalbim titreyerek duracak gibi oluyor.

"Hoş geldin, Seraphina Valez."

Bakışlarımı sağıma çeviriyorum, altın kuş maskeli adama baktığımda gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. İçeri süzülen ışık, parlak altın gagadan tehditkâr bir şekilde parlıyor ama maskesindeki yarıklardan fırlayan simsiyah gözlerindeki zalimlikle kıyaslanamaz bile.

"Neredeyim ben?" Bağlarımı çekiyorum. "Bu da ne böyle?"

Adam başını eğiyor, cevap vermeyi reddediyor. Gölgelerin arasından, kuş maskeli on iki adam daha öne çıkıyor, gözleri aç bir şekilde bedenime dikilmiş. Nabzım hızla atıyor ve kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. On üç adamın her biri teker teker derin bir eğimle çömeliyor ve maskelerinin uçlarını altın kaplama zemine doğru indiriyor. Ve konuştuklarında sesleri ürkütücü, kakofonik bir ilahiye karışıyor.

"Madam, geri döndünüz. Hanımefendi, önünüzde eğiliyoruz.

Hanımefendi, hayatlarımızı size adıyoruz."

Teker teker her biri başını kaldırıp şaşkın bakışlarımla yüzleşiyor. Ve ilahiler devam ediyor. *"Ey yüce ve görkemli Madam, bizi yıkımdan kurtar. Bizi altın ışığa yönlendirin ki her zaman Kutsal Alan'ın sıcaklığıyla yıkanabilelim."*

Dizlerinin üzerinde sürünüyorlar, kendilerini konumlandırıyorlar

Etrafımda yarım daire çizip alınlarını yere bastırarak ilahilerine devam ediyorlar. *"Ölümün gerçek tanrıları yüzünüze gülsün. Sanctum'u getirmene izin versinler."*

ihtişamına geri dönsün. Bizi karanlıktan çıkarabilmen için sana armağanlarını versinler."

Etrafıma bakarken ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Masa Üyeleri, kalabalıkta duran yüzlerce Maske - hepsi ürkütücü bir şekilde tamamen sessiz.

"Ne yapmam gerekiyor?" Fısıldıyorum.

Bana en yakın Masa Üyesi başını kaldırıyor ve tanıdık bir çift ela göz karşısında neredeyse şoktan boğulacak gibi oluyorum.

Dr. Kebler.

"Fedakârlığı tamamlamalısın," diyor. "Ancak o zaman Madamımızın rolüne yükselebilirsin." Arkasında, daha önce fark etmediğim büyük bir taş masaya doğru işaret ediyor. Orada yatan bir adam var, zincirlenmiş, yara bere içinde ve kanlar içinde, nefesi büyük, hırıltılı soluklarla dışarı çıkıyor.

Ve o adam... Orion.

İki Masa Üyesi yanımda beliriyor, kollarımın altından tutup beni masaya doğru çekiyorlar. Beni masanın başına, ayaklarımın üzerine oturtuyorlar ve birinin avucuma bir hançer yerleştirdiğini hayal meyal fark ediyorum. Orion gözlerimle buluşuyor ve dişlerinin arasındaki metal tıkaç yüzünden konuşamıyor olsa da ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum.

Yap hadi.

"Başka bir yolu yok." Masa Üyelerinden biri elini koluma koyarak dikkatimi ona çekiyor. "Siz bizim Madamımızsınız. Sizin için başka bir hayat yok. Bunu biliyorsun, içten içe bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Sertçe yutkunuyorum, bakışlarımı önümdeki altın duvara çeviriyorum, hançeri yukarı kaldırırken beni topraklamak için rastgele bir nokta seçiyorum. Konuştuğumda fısıltıdan öteye geçmiyor, ancak özellikle kimseye hitap etmiyor.

"Özür dilerim."

Hançeri indiriyorum.

SERAPHINA

"ÖLÜM ÇOK SIKICI"

BIÇAĞIN UCU MASAYA ÇARPIYOR, MASANIN GÜCÜ

Titreşim kolum boyunca bir ürperti gönderiyor. Duvardaki o noktaya göz kırpmaktan, taze kan kokusunu içime çekmekten ve kanın narin, yankılanan damlalar halinde yere düşüşünü dinlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Gözlerim masaya kayıyor, Orion'un başını yerinde tutan altın zincir parçalarını, sonra da boynundan akan ve gittikçe büyüyen kıpkırmızı gölü görüyor. Hançerin sapını sıkıca kavradığım avucumdan keskin bir acı yankılanıyor, ama dişlerimi sıkıp kavramamı daha da sıkılaştırıyorum. Avucumdaki derin yarıktan taze kan akıyor ve kıpkırmızı bir şelale gibi parlayan gümüş kabzadan aşağıya, Orion'un boynunun etrafındaki masanın üzerinde bir hale gibi birikiyor.

"Aferin, Madam." Yanımdaki Masa Üyesi, düştüğü tuzağın farkına varmadan bana minnettar bir baş selamı veriyor. Bana sırtını dönüyor, uzaklaşıyor ve diğer maskeli adamlarla bir çember oluşturuyor. Onlar da

Heyecan dolu fısıltılar, kazanacaklarını düşündükleri zaferle o kadar meşguller ki masadan yükselen Orion'u fark etmiyorlar.

Çünkü Orion Adair'i hiç *bıçaklamamıştım* - en azından bu sefer. Tam öldürücü darbeyi vurmak için bıçağı indirirken, elimi bıçaklı kısma doğru kaydurdım. Darbenin gücü avucumun ortasında derin bir yarık açarken, Orion'a bir şey olmamıştı. Ve o kadar çok kan vardı ki -Orion'da, masada, benim üzerimde- ancak yakından bakarsanız nereden geldiğini anlayabilirdiniz. Kuş maskeli adam bunu başaramadı.

Orion kollarını esnetirken bir adım geri çekiliyorum, boynunun yan tarafındaki damar kalın altın tasmaına çarparak zonkluyor ve tüm gücünü zincirlerini koparmak için kullanıyor. Zincirler gürültülü bir çınlamayla koparak on üç Masa Üyesinin dikkatini çekiyor. Orion öne doğru atılıp ayak bileklerindeki zinciri çekerken gözleri şok içinde açılıyor.

Üyelerden biri nihayet bir adım öne çıkıyor, titreyen parmağını kaldırıp doğrudan Orion'a doğrultuyor. "Ben-sen... sen *öldün!*"

Orion'un tehditkâr kıkırdaması uzayda yankılanırken masadan kalkıyor, gözleri zift gibi karanlık. "Oh hayır. Ölüm çok sıkıcı, özellikle de son zamanlarda şehirde yaşanan onca heyecan varken." Bana dönüyor, mırıldanırken gözleri için için yanıyor, "Sence de öyle değil mi, küçük güvercin?"

Başımı sallayıp hançeri havaya savururken dudaklarım gülümsüyor. Orion bir sırtışıla kapıyor, bıçağı ağzına götürürken gözleri benimkilerle buluşuyor. Dili kanlı gümüşün üzerinde gezinirken gözbebekleri büyüyor ve göğsünden aç bir hırıltı yükseliyor.

Öğürme sesleri dikkatimizi tekrar Masa Üyelerine çekiyor ve üyelerden birinin bağırsaklarını halıya kustuğunu gördüğümde burnum iğrenerek kırışıyor. Diğerleri de

bazıları parmaklarıyla çarpı işareti yapıp Orion'a doğru itecek kadar ileri gitti.

Orion alçak sesle kıkırdayarak başını sallıyor ve hançeri tutuşunu ayarlarken yanına indiriyor. "Ne korkaklar ama. Biraz kandan korktuk, değil mi beyler?"

Gruptan birkaç acınası inilti çıksa da kimse tek kelime etmiyor. Orion bağırarak boynuna uzanır ve parmaklarını altın tasmanın altından geçirir. Bir hırıltıyla onu koparıp atıyor ve güçlü bir çınlamayla yere düşmesine izin veriyor. İleriye doğru yürüyor, yüzündeki sırtış genişlerken üyeleri odanın bir köşesine t o p l u y o r . "Eğer kandan korkuyorsanız, bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacaksınız."

Orion ileri atılarak hançerini doğrudan en yakın Masa Üyesinin göz deliğine doğrultur. Tam ortasından vuruyor ve bıçak metale boş yere çarpıyor, çıkan ses Orion'un öfke dolu hırıltısına karışıyor. Boştaki elini kaldırıp adamın yüzündeki maskeyi yırtıyor ve hançeri ikinci bir darbe için kaldırıyor, ön kollarının gergin kasları lezzetli bir şekilde geriliyor. Alaycı bir tavırla hançeri Masa Üyesinin gözüne saplıyor. Orion hançeri beyin dokusunun derinliklerine saplarken, hayata tutunmak için umutsuzca çabalayan adamın vücudu titrerken, kan göz çukurundan yüzüne ve boynuna doğru akar.

Adam gevşer ve Orion hançeri gözünden çıkararak cesedin altın kaplamalı zemine düşmesine izin verir. Adamların geri kalanına bakarken ayaklarının etrafında kırmızı bir su birikintisi oluşuyor, parlayan beyaz gülümsemesi yüzünü kaplayan kırmızı lekelerle birleşince korkunç bir manzara ortaya çıkıyor.

"Eee? Sırada kim var?"

Masa Üyelerinden üçü, gözleri yarıkların ardında kısılmış ve hançerlerini titreyen elleriyle havaya kaldırmış bir halde ileri atılır. Orion üçüyle birlikte savaşa giriyor, darbelerinden kolayca sıyrılıyor ve vücutlarının başarabildiği her yerine şiddetli darbeler indiriyor.

Mücadeleyi geride bırakıp kalan dokuz üyeye bakıyorum, onların da mücadeleye katılmaya hazırlandıklarını fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Beni duvara bağlayan kalın altın zincirleri çekiştiriyorum, yol vermeyi reddettiklerinde keşke Orion'un kaba kuvvetine sahip olsaydım diyorum.

Sarsılarak elime, avucumu kaplayan kaygan kana bakıyorum ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. Derin bir nefes alarak sol elimin avuç içini başparmağımın eklem yerinin hemen altına bastırıyorum, gözlerimi kapatıp doğru pozisyonu hissediyorum. Kaslarım geriliyor, ciğerlerim nefesimi vermem için çığlık atıyor ve tam bayılacağımı düşündüğüm anda avucumu ileri itiyorum.

Başparmağımın ekleminden kör edici, beyaz bir acı yayılırken derin bir çatlak havayı delip geçiyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve çığlığımın beni terk etmesini engellemek için dudacağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Kırık elimdeki kelepçeyi tutarken ağzıma kan doluyor, kelepçeyi bileğimden yavaşça iterken kaslarım acıyı içimde tutmaktan kasılıyor.

Elim yere çarpıyor ve bir an için kalbim duruyor - Masa Üyelerinin dikkatini çekmiş olabileceğimden endişeleniyorum. Kimse bana bakmayınca ya da beni durdurmaya çalışmayınca nefesimi bırakıp dikkatimi kırılan elime veriyorum. Dişlerimi sıkarak başparmağımı tutuyor ve eklemi yerine oturtuyorum. Bölgeden kör edici bir acı fışkırıyor, sonra hafif bir zonklamaya dönüşüyor ve rahatlatarak başımı arkaya atıyorum.

Ta ki diğer elime de yapmam gerektiğini hatırlayana kadar.

İç çekerek sağlam bileğime biraz taze kan sürdüm, Avucumu daha önce yaptığım gibi konumlandırırken acıyı zihnimin arkasına itiyorum. İkincisi ilkinden daha çok acıtıyor ama ikinci manşetim yere düşerken rahatlama iki kat daha tatlı oluyor.

Ancak Dr. Kebler bana doğru bakmaya karar verince sevincim kısa sürdü. Bileklerimden yerde duran metal kelepçelere bakarken gözleri benimkilerle birlikte açılıyor. Bir anda

Bir anda üzerime geldi, belinden hançerini çıkardı ve başımın üzerine kaldırdı.

"Sen... sen bir hainsin!" diye bağıyor, gözleri maskesinin ardında yaşlarla parlıyor. "Bizi *kurtarman* gerekiyordu!"

Bıçağı yere inerken eğilip yolundan çekiliyorum, hançer havada işe yaramaz bir şekilde savrulurken kolunun dış tarafına geri çıkıyorum. Vücudumun diğer tarafına uzanarak bileğini tutup *çekiliyorum* ve dirseğini kesinlikle gitmek istemediği bir yöne doğru zorluyorum.

Adamın çığlığı eklememin patlamasına eşlik ediyor, içgüdüsel olarak hançeri bırakıyor ve yere çarpmasına izin veriyor. Kendine gelmeye vakit bulamadan silahı kapmak için eğildim. Yumruğumu kabzaya doladığımda avuç içim acıyor ama Masa Üyesinin etrafından dolanıp bıçağı ayak bileklerinin arkasına doğru sürüklerken acı aklımdan çok uzakta.

Adam sırtüstü yere yığılıyor, hava onu terk ederken boğuk bir ses maskesini takırdatıyor. Üzerine atılıyorum, göğsüne basıp hançeri havaya kaldırırken görüşümü kırmızı bir renk kaplıyor. Bıçak göğsünün derinliklerine saplanmadan önce sadece acınası bir "Yalvarış" çıkarmayı başarıyor.

Hançeri göğsünden çekerken kanım kaynıyor, bıçağı tekrar kaldırıp göğsüne tekrar, tekrar ve tekrar indirirken çıkan korkunç sese sağır oluyorum.

Öfkeme o kadar kapılmışım ki, iki Masa Üyesinin daha arkamdan yaklaştığını fark etmiyorum. Fark etmiyorum - ta ki yapışkan elleri kollarımı kavrayıp bu adamın göğüs boşluğunu kıymaya çevirmemi engelleyene kadar.

Beni tekmeleyerek ve çığlık atarak cesetten çekip çıkarıyorlar ve ben o kadar kendimden geçmişim ki hançerle tek bir vuruş bile yapamıyorum. Üçüncü bir adam karışıma katılarak ayak bileklerimden tutuyor ve beni tamamen hareketsiz hale getiriyor.

Onların elinden kurtulamadığım sürece göğsüm dehşetle sıkışıyor ve Orion'a doğru bakıp onu da benimle benzer bir pozisyonda bulduğumda bu dehşet daha da artıyor. Beş adam onu zar zor da olsa tutuyor ve derisi boğazımın kurumasına neden olan derin, sızan yaralarla dolu.

"Orion!" Çığlık atıyorum, beni esir alanlara karşı işe yaramaz bir şekilde direniyorum. "Orion! Sakın pes etme!"

Ama ben bunu söylerken bile onu tutanlardan biri hançerini Orion'un göğsünün üzerine kaldırıyor, bıçağın ucu parlıyor ve kalbini delmeye hazırlanıyor. Sanki zamanının sonuna yaklaştığını biliyormuş gibi başını çevirip bana bakıyor, parlak mavi gözleri benimkileri bulduğunda vücudundaki tüm mücadele bitiyor ve sanki üzgün olduklarını söylüyorlar.

Ama ben onun özür dilemesini istemiyorum. Onun *yaşamasını* istiyorum. *İkimizin de* yaşamasını istiyorum.

Yine de hançerin göğsüne yaklaşmasını izlerken. ikimizin de buradan canlı çıkacağından şüphe etmeye başladım.

ORION

"SON DİRENİŞ"

SERAPHINA'NIN BÜYÜLEYİCİ ALTIN GÖZLERİNE BAKIYORUM.

Hançerin ucu kalbime yaklaştıkça saniyeler sonsuzluğa uzanıyor. Ve biliyorum ki, yaşayan gözlerimin gördüğü son şey bu olursa, mutlu bir adam olarak ölebilirim.

Ama böyle bir şey olmadı.

Tam son nefesimi vermeye hazırlanırken, balkona açılan kapı büyük bir patlamayla açıldı. Isı, moloz ve duman odaya akıyor, gözlerimi yakıyor ve etrafımdaki adamların boğulmasına ve öğürmesine neden oluyor. Bıçağı kalbime dayamış olan en çok etkilenmiş gibi görünüyor ve o nefesini geri almak için savaşıırken, elimi kaldırıp hançerin kanatlı servetini kavırıyorum.

Bıçağı kalbimden uzaklaştırırken sıcak, ıslak kırmızı ön kolumdan aşağı akıyor, damarlarımda adrenalin kükrerken ağzımdan öfkeli bir böğürtü çıkıyor. Sadece irademle göğsümü yerden kaldırıyorum, oturur pozisyona yükselirken gözlerimi önümdeki adamdan ayırmıyorum. Diğer elimi yukarı kaldırarak, avuç içimin ucunu

bilek eklemine sapladım, yüksek bir patlama sesi havayı doldururken gülümsedim. Adam ılık atıyor, hançeri tutuğu gevsiyor ve ben de onu elinden kapıyorum. Bir anda, son nefesini veremededen bıçağı boynundan geçirdim.

Duman dağılmaya başlayınca beni tutan son dört adam da kendilerine geliyor ve her birinin bir uzvumu tutabilmesi için hızla yer değiştiriyorlar. Birini daha çıkarmaya çalışıyorum ama iki pi elimdeki hançeri tutup parmaklarımdan çekmeye alışıyor.

"Yerinizde olsam bunu gerçekten yapmazdım. Orion oyuncaklarını çok sever."

Yeni sesin girişiyle herkesin kafası kapı aralığına doğru savruluyor. Dumanın kalınlığından yüz hatları seçilemiyor ama ben o beyaz saçları ve tertemiz takım elbiseyi nerede olsa tanırım.

Hayalet.

Odaya adımıını atar, kurnaz menekşe gözleri durumu incelerken elini beline götürür. "Sanctum'un sivri uçlu nesneleri kullanma konusunda arkaik kaldığını gördüğüme sevindim. Bu benim işimi çok daha kolaylaştırıyor."

Belinden mat siyah bir silah çıkartıyor ve silahının ucunu başıma en yakın adama doğrultuyor. "Gelenekler bazen sorun olabiliyor, değil mi?"

Ateş ediyor.

Kurşun havada uçarken hava çatlar ve doğrudan Masa yesinin alnına saplanır. Gözleri dönerken alnında kk kırmızı bir daire beliriyor ve cansız bir şekilde yere yığılıyor. Üç el daha ateş ediliyor, her biri ilkiyle aynı yere düşüyor ve beni yerde tutan diğer adamlar ellerini bırakıyor.

"ok daha iyi." Dikkatini Seraphina'yı tutan adamlara çevirir. "Lütfen bayanı bırakır mısınız?"

"Siktir git!" diye hırlıyor adamlardan biri. "Kutsal bir trene müdahale ediyorsunuz!"

Hayalet omuz silkiyor ve silahını konuşan kişiye doğrultuyor. "Sen bilirsin."

İki el daha ateş eder ve son adam hariç hepsi yere yığılır. Parmakları Seraphina'nın kollarını sıkıca kavırıyor ve Seraphina dirseğini adamın karnına saplamaya çalışırken dudakları hırlayarak geriye kıvrılıyor.

Ghost silaha bakıyor, avucunun içinde ağırlığını test ediyor. "Görünüşe göre mermim bitmiş... Kain?"

Sisin içinden bir adam öne doğru adım atar, o kadar iri ve hantaldır ki kapı çerçevesinin altına girebilmek için eğilmek zorunda kalır. Kain odanın kenarında duruyor, tek sağlam gözü yüzünün sağ yarısına takılı metal maskenin göz deliğinden içeri giriyor. Erimiş gümüş bakışları önce bana, sonra Seraphina'ya ve en son Ghost'a dönüyor, sonra da beline uzanıp kendi silahını çıkarıyor. Silahı Ghost'a fırlatırken iri, dövmele pazuları geriliyor, alaycı bir sırıtış ağzının kenarını eğiyor.

"Altıdan fazlasına ihtiyacın olduğunu biliyordum."

Hayalet gözlerini deviriyor. "Biz gelmeden önce Masa Üyelerinin yarısından fazlasını ortadan kaldırılabileceklerini düşünmüştüm. Beklentilerimin yüksek olması benim suçum değil-"

Ghost'un sesi son Masa Üyesinden gelen boğulma sesiyle kesiliyor ve hepimizin bakışları Seraphina'nın tutulduğu yere yöneliyor.

Artık değil.

Kain, karşısındaki küçük kızın o adama yaptığı korkunç, acımasız şeylere tanıklık ederken ağzı açık kalıyor. Bu sırada Hayalet mağrur bir ifade takınıyor, menekşe rengi gözleri gurur ve *ben ~~den~~istim* karışımıyla dönüyor.

Ve ben... Sanırım yeni geldim.

Seraphina'nın alnı konsantrasyonla çatılmış, adamın göğsüne binmiş, onu yerinde tutarken altın tasmamın kalıntılarını adamın yüzüne çarpıyor. Yakanın altın parlaklığı kan sıçramalarıyla lekelenmiş-

Onun, onun ve altın yüzüğü ona her çarpışında daha da kirleniyor. Kemikler kırılıyor, kan fişkırıyor ama tüm bunlar olurken Seraphina ürkütücü bir şekilde sessiz kalıyor. Öfkesinin tek göstergesi, boynundan yukarı doğru süzülen ve yanaklarının elmalarını beneklendiren soluk pembe kızarıklığıdır.

Seraphina ancak Masa Üyesinin yüzü içbükey, kanlı bir doku yığınınna dönüştüğünde durur. Cansız bedene bakarken göğsü kabarıyor, yüzünde manik bir gülümseme beliriyor. Başını çevirip bakışlarımla yüz yüze geliyor ve kalbim duruyor. İçinde gizlenen canavarı görüyorum - özgür kalmak için kükreyen zalim, hesapçı, tehlikeli canavarı - ve ona yeniden aşık oluyorum.

"Tanrım, *mükemmelsin*," diye fısıldıyorum. Trans halinde ona doğru bir adım atıyorum, ellerim uzanıyor, istiyor, ona dokunmaya ihtiyaç duyuyorum. Ayağa kalkıyor, omuzları yorgunluktan çökmüş. Kollarımı ona doladığımda, bana izin veriyor - hatta o kadar ileri gidiyor ki tatmin olmuş küçük bir mırıltı çıkarıyor - ve bu dünyadaki en iyi ilaç.

Onu göğsüme bastırıyorum, gözlerim başımın arkasına yuvarlanırken onun sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. *Bu... bu cennet.*

Ama her şey o lanet moruğun
Boğaz.

Başımı Ghost'a çeviriyorum, gözlerim erimiş ateş saçıyor. "Ne?"

"Eminim hepimiz kutlama yapmak istiyoruz... ama sanırım bir şeyi unuttunuz." Bir adım öne çıkarak balkonun ötesindeki Maske kalabalığını işaret etti.

"Siktir." Seraphina'yı yavaşça elimden bırakıyorum. "Siktir!"

Yüzden fazla maskeyi indirebilme ihtimalimizi gözden geçirirken Seraphina elimden kurtuluyor, adımları hayalet gibi balkona doğru ilerliyor. Kolumu uzatıp onu yakalıyorum ve

Ghost'la göz göze geldiğimde geri çekiliyorum. Başını sertçe sallayarak müdahale etmemem konusunda beni uyarıyor.

"Yapma, Orion. Bırak bunu o yapsın."

Başımı sallıyorum. *Ne yapıyorsun?* Sormak istiyorum. Başımı çeviriyorum, kalbim sıkışırken gözlerim Seraphina'ya dikiliyor. *O ne yapıyor?*

Uzun süre beklememe gerek yok. Çünkü Seraphina balkonun kenarında durur durmaz, omuzları çökmüş ve gururlu bir şekilde yüzlerce Maskeye bakarken cevabımı alıyorum.

Karşılık vermiyorlar. Boyun eğiyorlar.

SERAPHINA

"BİR SADAKAT TRANSFERİ"

İTAATKÂR ASKERLERDEN OLUŞAN KALABALIĞA BAKIYORUM.

-Ve damarlarım sarhoş edici bir güç dalgasıyla uğulduyor. Çünkü şu anda biliyorum. Şu anda, eğer emredersem, o adamların her birinin şu anda canlarını alacağından eminim. Bunu beni memnun etmek için yaparlardı. Çünkü ben söyledim. Çünkü ben istedim.

Çünkü tasarım bu.

Onlar da benim gibi Sanctum'un zalim tasarımıyla yetiştirildiler. Onlara nefret, şiddet ve merhametsizlik öğretildi. Ama hepsinden *önemlisi*, *itaatkar* olmaları öğretildi.

Ve ipleri elinde tutan benim.

Kurban kesildiği için, ellerimde hala o Masa Üyesinin kanı var ve tüm Maskeler bunu biliyor ve şimdi tüm güç bende. *Ben onların Madamıyım.*

Bakışlarım Orion'a, yüzüne kazınmış şaşkın ifadeye doğru kayıyor. Saygılı görünüyor. O bakıyor

büyülenmiş.

Çok lezzetli görünüyor.

"Orion." Elimi yanıma uzattım. "Yanımda dur."

Başını sallıyor, Venedik maskesini kaptığı gibi yanıma geliyor, ağır maskeyi elime yerleştirirken gözleri için için yanıyor. Ben maskeyi takmadan önce öne doğru eğilip yanağıma narin öpücükler konduruyor. "Sizin için her şeyi yaparım kraliçem."

Kalbim onun alçak sesiyle çırpınıyor, bakışlarımı tekrar kalabalığa çevirdiğimde boynumda bir kızarıklık oluşuyor. Bunu yapabilir miyim, hatta *iyi* bir Madam olabilir miyim bilmiyorum ama denemek zorundayım. Bu şehrin ve içindeki tüm masum insanların iyiliği için denemek zorundayım. Maskeyi yüzüme yerleştirirken ellerim titriyor ama konuştuğumda sesimde otoriteden başka bir şey yok.

"Siz beni tanımıyorsunuz, tıpkı benim hiçbirinizi tanımadığım gibi. Ama bizi yetiştiren şeyi biliyorum ve çok iyi biliyorum. Size ne öğretildiğini ve neye inandırıldığınızı biliyorum. Ama en önemlisi, ne *kaybettiğinizi biliyorum.*" Sesim amfi tiyatrodaki yankılanıyor, kıyafetlerimin hafif hışırtısından başka hiçbir şey beni bölmüyor. Omuzlarımı dikleştirerek sesimi herkesin duyabileceği şekilde yansıtıyorum. "Sizi yönetiyormuş gibi davranan -ben yokken size emirler veren- adamlar dünyanın iyiliğine ihanet ettiler. Yalanlarını size bulaştırdılar ve sahip olduğunuz gücü kötüye kullandılar. Ben böyle bir şey yapmayacağım."

"Bugünden itibaren ve gelecek tüm günlerde artık zarar vermeyeceksin. Yanımda duracak ve verdiğim emirleri uygulayacaksınız ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Karşılığında, hepinize *merhametle* önderlik edeceğime yemin ederim. Zalimlikle ya da korkuyla değil, şefkatle. Anlayışla. Bu örgütün kazanç sağladığı zulümlerin devam etmesine izin vermeyeceğim. Her şey farklı olacak. Başlarda zor olacak, hatta belki de imkânsız olacak ama biliyorum ki zaman içinde

bize verilenden daha iyi bir dünya. Beni takip etmeyi kabul ederseniz, her şeyi yeniden *güzelleştirebiliriz*."

İşim bittiğinde, beni karşılayan tek şey sessizlik olur. Ben. Kalbim sıkışıyor, korkunç bir an için konuşmamın hiçbir anlamı olmadığına inanıyorum. O yüzlerce adam balkona hücum edip canımı almak üzereydi.

Ama sonra yavaş yavaş, teker teker, Maskelerin her biri diz çöker. Bu bir dalgalanma olarak başlayıp bir dalgaya dönüşüyor ve sonunda adamların her biri sadakatle başlarını öne eğerek yere kapanıyor. *Bana* sadakatle.

Orion elini sırtımda gezdiriyor, kısık bir kıkırdama göğsünde gurulduyordu. "Görünüşe göre seninle aynı fikirdeler." "Tebrikler," diye seslendi Ghost, diğer tarafıma geçerek

ve omzunu benimkine çarptı. "Şimdi tek yapman gereken bu manyak sürüsünü nasıl yöneteceğini bulmak." Gözleri benimkilerle buluştuğunda parıldıyor. "Neyse ki bu konuda bir iki şey biliyorum."

Kain boğazını temizleyerek hepimizin dikkatini tekrar yarı maskeli adama çekiyor. Etrafımızda yatan tüm cesetleri işaret ediyor, yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor. "Bu harika bir şey... ama bu pisliği kim temizleyecek?"

Yüzümü aydınlatan bir gülümsemeyle balkona dönüyorum. "Üç gönüllüye ihtiyacım olacak..."

ORION

"ÖĞLE YEMEĞİ ARASI"

1 HAFTA SONRA . . .

Adımlarım altın işlemeli koridorlarda yankılanıyor, Seraphina'nın ofisine doğru hızla ilerlerken hızlı kalp atışlarımla uyum içinde çarpıyor. Seraphina Sanctum'un kontrolünü ele geçirdiğinden beri burada, yeni merkezlerinde yaşıyoruz. Bina oldukça büyük - her ne kadar Sanctum'un eski konutuna kıyasla küçük olsa da - ancak Maskeleri barındırmak ve Seraphina'nın küçük bir ofisi olması için yeterli alana izin veriyor, bu yüzden mükemmel.

Geçtiğimiz hafta her şeyi kontrol altına almak ve Sanctum'a verdiği sözleri yerine getirmek için yorulmadan çalıştı. O kadar odaklanmıştı ki sık sık yemek yemeyi, uyumayı ya da eğlenmeyi unutuyordu. *Ben de burada devreye giriyorum.* Avucumdaki yağlı paket servis poşetine bakıyorum, adımlarımı hızlandırırken yüzümü bir gülümseme kaplıyor.

Koridorun yarısında, artık Adam olarak tanıdığım kırmızı maskeli bir adamın (Disposer) yanından geçiyorum.

"Hey, dostum." Ona küçük bir el sallıyorum ve görevime devam ederken yanından geçip gidiyorum.

"Hey, Orion." Parlak mavi gözleri elimdeki yağlı çantaya kaydı. "Valez'i görmeye mi gidiyorsun?"

Seraphina'nın soyadından bahsederken duraksıyorum; iktidara gelir gelmez "madam" unvanını kaldırdığı için artık tüm maskeler ona bu isimle hitap ediyor.

Adam'ın yüzüne dönüyorum, kaşlarım soru sorar gibi kalkık. "Öyleyim."

Adam elini cebine attı, rulo haline getirilmiş bir not çıkardı ve bana uzattı. "Bunu ona verebilir misin? Verirdim, ama inanmayacağın bir şey yapmam gerek-"

"Çok fazla bilgi, Adam," diye kestirip atıyorum. "Önemli bir şey mi?"

Adam ayaklarına bakıyor, yüzü kızarıyor. "Şey, tüm Maskelerin doğum günü pastası tercihlerini sormuştu... yani bir nevi?"

Küçük güvercinimin sabahın erken saatlerine kadar listeyi incelediğini ve her Maske'nin istediği kek türünü aldığından emin olduğunu hayal ederek kıkırdamamı bastırıyorum. "Onu hayatım pahasına koruyacağım." Kağıdı göğsümde tutup omuzlarımı geriye çekerek sahte bir selam veriyorum. "Şimdi altına sıçmadan önce defol git buradan."

Adam gülerek benden uzaklaşıyor ve koridorda koşar adımlarla tuvalete doğru ilerliyor. İçimi çekiyorum ve onun geri çekilişine bakarak başımı sallıyorum. Seraphina'nın sadece bir hafta içinde bu bir avuç acımasız katili aptal, kızarmış gençlere dönüştürmeyi başardığına inanmak zor, sonra dönüp Seraphina'nın ofisine kadar olan mesafenin geri kalanını yürüyor.

Kapıyı çalma zahmetine girmiyorum -en sevdiğim şeylerden biri onu hazırlıksız yakalamak- ve kapıyı açtığımda nefis bir şok ifadesiyle karşılaşıyorum.

"Merhaba, küçük güvercin." Karanlık ofisine girip kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum. "Öğle yemeği vakti."

Seraphina bir elini kalbine götürüyor, az önce ona verdiğim korku karşısında nefesini tutmaya çalışıyor. Tüm kıvrımlarını mükemmel bir şekilde saran ipeksi siyah tulum elbisesini sergileyerek ayağa kalktığı anda ofisi yarılarmışım.

Ben masanın etrafında dolanırken o başını eğiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Hmm. Hatırlatmam için bana sahip olduğun için şanslısın o zaman." Kollarımı beline dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum ve ellerimi aşağı kaydırarak kıcını avuçluyorum. Onu sıkıyorum ve küçük bir çılgılık atıyor, yanaklarının soluk etini pembe bir kızarıklık benekliyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Öyle misin?" Bir kahkaha atıyor, göz kapakları baştan çıkarıcı bir şekilde iniyor. Soluk kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve bakışlarındaki o erimiş sıcaklık damarlarımı *arzuyla* kükretiyor.

"*Her zaman.*" Kalçalarının altından tutup onu havaya kaldırıyorum. Bacaklarını belime doluyor, ben boynuna eğilip dişlerimi nabzının üstündeki noktaya batırıyorum. Acı dolu bir tıslama çıkarıyor, içime doğru eğilirken gözleri geri dönüyor.

"Kahretsin, Orion," diye bağıyor, ben o bölgeyi öpüp emerken göz kapaklarını indiriyor. "Kahretsin, ağzın çok iyi hissettiriyor."

Arkamı döndüğümde göğsümden aç bir hırıltı yükseliyor, kalçamın tabanı masasının kenarına bastırıyor. Bir kolumla onu kendime doğru çekerken, diğer kolumu büyük bir kavis çizerek masasının içindekileri yere düşürüyorum.

Seraphina açlıkla ağzını ağzıma bastırıyor, onu düz yüzeye indirirken ağzımda çılgın bir inilti yankılanıyor. Elleri bel kemerime uzanıyor ama bir hırıltıyla onu tokatlıyorum.

"Hayır, Seraphina. Kötü kız." Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi uzatıyorum ve dizlerini ayırmaya zorluyorum. Avuç içimi kaydırdım

Dudaklarından hızlı küçük nefesler dökülürken parmak uçlarımı uyluğundan aşağıya, merkezine doğru ilerletiyorum.

"Bu daha iyi." Parmaklarımı ipeksi siyah kumaşın kenarının altına kaydırđım. Amını örten bölgeyi yumruklayarak, güçlü bir hamleyle vücudundan ayırıyorum. Seraphina şok içinde haykırıyor, yüzümü damlayan amcığına bastırđığımda bu ses bir iniltiye dönüşüyor.

"Sikeyim. Evet, evet, evet," diye inliyor, aşağı uzanıyor ve saçlarımı yumrukluyor. Dilimi içine bastırđığımda şiddetle çekiştiriyor, ucunu yukarı, aşağı ve duvarlarının etrafında döndürerek ağzımı tadıyla kaplıyor. Aletim şişerken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, damarlarıma yayılan lezzetli, nabız gibi atan bir ısı beni içten dışa yakıyor.

Patlamak üzere olduğumu düşündüğümde, dilimi ondan çekip düz kısmını klitorisine doğru sürüklüyorum. Dilimle küçük yumruyu fiskeliyorum, dudaklarımı etrafına sarıyorum ve ona birkaç nazik emiş veriyorum.

Seraphina'nın ağzından soluk soluğa bir inilti dökülürken sırtı kavisleniyor, parmakları saçlarımı acıyla sıkıyor. Onu emmeye devam ediyorum, bir parmağımı damlayan amına sokarken dilimi klitorisine hafifçe vuruyorum. Parmağımı geri kıvrıyorum, onu çılgına çeviren o noktaya acımasızca bastırıyorum, yalıyorum, emiyorum ve benim için çıkardığı ilahi seslerde tamamen kayboluyorum.

"Siktir! Orion, ben... Ben gidiyorum..." Uyluk kasları titriyor, duvarları kasılıyor ve parmağımın etrafında sıkılıyor ve bir yalamanın daha onu uçurumun kenarına iteceğini biliyorum.

Sahip olduğum tüm kısıtlamaları kullanarak, amından uzaklaşıyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık havada yankılanıyor, kahkahamın alçak gürültüsüne karışıyor.

"Sabırlı ol, küçük güvercin." Ayağa kalkarken kalçalarını birbirinden ayırıyorum. Bir elim kemerime gidiyor ve pantolonumu kenara bırakıp tekmelemeden önce bir vuruşta koparıyorum. Seraphina'nın geniş gözlü bakışlarıyla karşılaşarak sikimin sert uzunluğunu yumrukluyorum.

başını onun açıklığına doğru yaklaştırdığımda. "İyi şeyler bekleyen küçük sürtüklerin başına gelir."

Son sözümde sikimi içine sokuyorum. Seraphina'nın gözleri yerinden fırlıyor, başı geriye düşüyor ve dudaklarından boğuk bir inilti dökülüyor. Öne uzanıyorum, onu becerirken göğüslerini avuçluyorum, şiddetle itiyorum, kırmızı görüşümü kalabalıklaştırırken başımı duvarlarının arkasına çarpıyorum.

Bir elimi karnından aşağıya ve seksinin tümseğinin üzerine kaydırıyorum, parmaklarım klitorisine doğru ilerliyor. Bir, iki kez daha itiyorum ve klitorisini tam sevdiği şekilde çimdikliyorum. Yankılanan bir çığlıkla Seraphina boşalıyor, orgazmı onu yırtarken tüm vücudu sarsılıyor.

"Siktir, bu am." Onu becermeye devam ederken göğsüm hızla yükselip alçalıyor, kırıldığında tüm kontrolünü kaybediyor, sularını masanın ve zeminin her tarafına fişkirtiyor. "Siktir, beni boşaltacaksın."

Kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya getiriyorum, göğsümden derin bir inilti çıkarken başımı geriye atıyorum. Sikim onun içinde zonkluyor, vermem gereken her son damla spermi kusuyor. İşim bittiğinde öne doğru yığılıyorum, alnımı onunkine bastırıp gözlerimi kapatırken titreyen kollarımla kendimi tutuyorum.

"Tanrım, mükemmelsin," diye fısıldıyorum, tatlı dudaklarına cömert bir öpücük konduruyorum.

"Öylesin." Kollarını boynuma doluyor ve beni uzun, sevgi dolu bir öpücük için daha kendine çekiyor. "Sen ve senin kocaman, delikli sikin."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu sadece senin için, öyle düşünmeni umuyorum."

Kıkırdıyor, boynunda pembe bir kızarıklık beliriyor. Cevap vermek için ağzını açıyor ama o anda sikim ondan kayıyor. Bir hırıltıyla onu itiyorum ve kalçalarının arasında çömelmiş pozisyonuma geri dönüyorum.

İki parmağımı amından akan döl akışına doğru götürüyorum, pedleri kullanarak tüm döllerimi geri itiyorum

onun içinde. Parmak uçlarına kadar sokuyorum, hassas bölgeyi esnetirken Seraphina'dan küçük bir nefes alıyorum.

Elimi ondan çekerken d u d a k l a r ı m d a n karanlık bir kıkırdama dökülüyor, öne doğru eğilip serbest bırakılmamın kalıntılarını yalıyorum. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken

Seraphina titriyor ama ona sadece bir anlığına işkence ediyorum. Tekrar girişine doğru eğilip dilimi içine sokuyorum, duvarları boyunca kaydırıyorum ve yeni tatla inliyorum.

"İ ç i n e boşaldığımda her zaman daha lezzetli oluyorsun," diye inliyorum. Dilimi bir kez daha uzunluğuna sürüklediğimde nefesi kesiliyor ve ayağa kalktığımda gözlerindeki kapüşonlu bakış

sikim yeniden dikkat çekmek için zonkluyordu.

"Siktir." Sertleşen horozumu tutuyorum, Seraphina'ya bakarken dudağımı dişlerimin arasına alıyorum ve benim için yayılıyor ve damlıyor. "Siktir. Öğle tatilin ne kadar sürecektir?"

Dudakları günahkâr bir sırıtışla eğildi. "Fark eder mi?"

Sikimi bir kez daha içine soktuğumda, öyle olmadığını fark ettim.

Hiç de bile.

SERAPHINA**"GİZLİ DOLAP"*****1 HAFTA SONRA . . .***

İşaret parmağımı şakaklarıma götürüp bastırarak bütün gün ilerlemeye çalışan baş ağrısını engellemeye çalışıyorum. Tüm hafta boyunca neredeyse hiç uyumadım - Orion'a sahip olduğumdan beri benim için normal olmayan bir şey - ama iyi bir amaç için, bu yüzden şikayet edecek yerim yok.

Son birkaç gündür Orion, Ghost, Brett ve ben Sanctum tarafından yönetilen kaçakçılık halkalarını kapatmak için yorulmadan çalışıyoruz. Şimdiye kadar, X'in ithalatını ve dağıtımını durdurduk, ancak çocuk kaçakçılığını yürüten tüm organizasyonları bulmak ve durdurmak daha zor oldu. Her saat, her dakika bu şehirde çocuklar istismar ediliyor ve ben bunu durdurana kadar rahat edemem.

Ayak sesleri dikkatimi kapı aralığına çekiyor ve Dorian'ın endişeli ele bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"İyi misin, patron?"

Ters bir şekilde başımı sallıyorum, ellerimi başımdan indiriyorum ve ona parlak bir gülümseme veriyorum. Dorian Orakçıların başı ve güvendiğim Maskelerden biri. O ve Ezra - en yeni Hayalet- şehirdeki kötülüğün ortadan kaldırılmasında gerçekten çok önemli rol oynuyorlar. Suç örgütleri hakkındaki bilgilerinden, birinci sınıf bilgi toplama becerilerine kadar, gerçekten yeri doldurulamazlar.

"Ben iyiyim. Sadece biraz başım ağrıyor - eritme işlemi nasıl gidiyor?"

"Beklediğimden daha yavaş ilerliyor." Dorian koyu kızıl saçlarını bir o yana bir bu yana savurarak başını sallıyor. "Altınlarının çoğu zaten diğer malzemelere katılmıştı... duvar kağıdı, döşeme, sütunlar... bu yüzden altının herhangi birini eritmeden önce ayırmak zorundayız."

"Ben de bundan korkuyordum." Nefes alıp veriyorum, zihnim dönüyor. Görevi devraldığım Maskelere yaptırdığım ilk işlerden biri Sanctum'un biriktirdiği tüm altını eritmek oldu. Bu sayede altyapı için ödeme yapabilecek ve sonunda kurtaracağımız tüm çocukların bakımını üstlenebileceğiz.

Ama önce onu eritebilmeliyiz.

"Sence daha ne kadar sürer?" Omzunun hemen arkasındaki duvarda bir noktaya bakarak soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ben ve diğer Maskeler daha sonra farklı taktikleri gözden geçirmek için bir toplantı yapacağız." Yüzümdeki ifadeyi fark edince boğazını temizliyor ve dikkatimi tekrar yüzüne çekiyor. "Bir yolunu bulacağız, Seraphina. Söz veriyorum."

"Teşekkürler, Dorian." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "İhtiyacın olan bir şey var mı?"

Başını iki yana sallar. "Orion gelip seni kontrol etmemi istedi." Yüz ifadesi utangaç bir ifadeye dönüşüyor. "Ayrıca sana... biraz uyumanı söylememi istedi."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve Dorian'ın bakışlarımın altında sinmesini eğlenerek izliyorum. "Bu iyi bir fikir."

Rahat bir nefes alır. "Tamam, güzel... Sonra konuşuruz patron."

Dorian gittiğinde derin bir iç çekerek sandalyeme geri oturuyorum. Ofisimin etrafına bakıyorum, gözlerim rafın ortasında kare şeklinde duran küçük siyah ördeğe, onun yanında duran ve Vee'nin küllerini taşıyan küçük gümüş vazoya takılıyor. Ellerim masamın çekmecesini buluyor ve çekmeceyi açarak gümüş saklama dolabının anahtarına bakıyorum.

Neyi açıyorsun? Çekip çıkarıyorum, küçük anahtarı parmaklarımın arasında döndürüyorum, ışığın metaldeki hafif oluklardan yakalanıp sekmesini izliyorum. Onu ilk bulduğumda Vee'yi kaybetmenin acısı çok tazeydi, o şey hakkında düşünmek bile istemiyordum.

Ama şimdi... şimdi, bilmek zorundayım. O dolapta ne olduğunu *görmeliyim*.

Ne yaptığımın farkına varmadan ofisimden koşarak çıkıyorum. Koridorun yarısında Orion'a çarpıyorum, neredeyse güçten kığımın üstüne düşüyordum. Orion uzanıp güçlü kollarıyla beni sabitliyor, yakışıklı yüzüne alaycı bir gülümseme yayılıyor.

"Benim küçük güvercinim şimdi nereye uçuyor?" Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için elini uzatıyor. "Ve sana eşlik etmeme izin verecek misin?"

Parlak mavi gözlerine bakarken nabzım hızlanıyor, göğsümden parmak uçlarıma kadar sıcak bir his yayılıyor. "Tabii ki." Ayak parmaklarımın ucuna basarak dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyorum. "Bunu çok isterim."

Elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Yolu göster, güzelim."

Sanctum karargâhından çıkıyoruz, soğuk bahar havası açıkta kalan tenimi ısıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Orion elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek bana çok ihtiyacım olan sıcaklığı veriyor, ben de onu kenara park etmiş lacivert kamyonetine doğru götürüyorum.

Yolcu kapısını açıyor, sürücü koltuğuna geçmeden önce içeri girmeme yardım ediyor. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor motorun gürültüsü arasında.

Avucumdaki gümüş anahtara bakıyorum, anahtarın ön yüzünde Sharpie ile yazılmış lekeli harfleri okuyorum. "Gizli Hazine Deposu."

Resepsiyondaki kadın bize "*Yıllardır* kimse bu birimi görmek istemedi" dedi. "Elvira ile bir akrabalığınız var mı?"

Başımı sallayacağım ama Orion "O onun torunu" diye seslendi.

"Ah. Elbette." Kadın kalın çerçeveli gözlüklerini kaldırarak nazikçe gülümsüyor. "Şu kapıların ardında, koridorun sonunda solda. 342 numara. Kaçıramazsınız."

"Teşekkür ederim." Orion'un elini tutuyorum ve sürgülü cam kapılardan geçiyoruz. Oda 342'ye doğru yürüyoruz ve kapının önünde duruyorum, elim anahtarın etrafında titriyor.

"Sorun yok." Orion elini benimkine doluyor ve kilide doğru götürüyor. "Bunu birlikte yapacağız."

Anahtarı kilidin içinde çevirirken derin bir nefes alıyorum, sonra iterek açarken bırakıyorum. Dolabın içindekilere bakarken ağzım açık kalıyor. Arka duvarda düzinelerce abartılı kırmızı ipek elbise sıralanıyor, altın dikişler küçük alana giren ışıktaki hafifçe parlıyor. Sol tarafta iki büyük dosya dolabı ve hemen altında, yerde toz toprak içinde yatan Vee'nin altın Venedik maskesi duruyor.

Ona doğru bir adım atıp titreyen ellerimle alıyorum. Eskilikten kararmış ve yontulmuştu ama yine de bir Madam maskesi olduğu belliydi. *Yani Hayalet* haklıydı... *O gerçekten bir Madam'dı.*

Maskeyi dosya dolabının üstüne yerleştirip çekmeceleri açarak içindekileri inceliyor. Altın-

Üst çekmeceleri kaplamalı hançerler, zırhlar ve yüzlerce Vespyr şişesi dolduruyor. Ama kalbimin sıkışmasına neden olan şey alttakilerin içeriği.

Dosyalar. Dosyalar dolusu bilgi. Vee hakkında. Benim hakkımda.

Çekmeceden ilk dosyayı çıkarıyorum, parmağımı üstteki soluk mavi mürekkepte gezdirirken ellerim titriyor. *Annie Smith - "Seraphina Valez."*

Annie Smith mi? Dosyayı çevirip açıyorum, gözlerim kocaman oluyor.

Ön tarafa iliştirilmiş küçük sarışın bebeğin fotoğrafını çekerken. Gülümsüyor, tombul yumruğunda açık mavi bir emzik tutuyor ama donup kalmama neden olan *gözleri*.

Gözler... benimkiler gibi gözler.

Dosyayı karıştırıyorum, küçük kız hakkında daha fazla şey okudukça duygularım göğsümü sıkıyor. *Benim hakkımda.*

Annie Smith, Tom ve Annabelle Smith'in çocuğu. R-159 tarafından 12 Ekim 1998'de satın alındı. Biyolojik ebeveynlere toplam 70 bin dolar ödendi ve mal için bir haftalık X tedariki verildi.

Aşağıda, kenarda, el yazısıyla yazılmış bir not var.

Psikolojik değerlendirme: Gelecekteki Madam için başlıca aday.

Kaşlarımı çatıyorum, dolabın arkasına uzanıyorum, orada bir

Maggie'nin adının yazılı olduğu klasör. Benimkinin aksine, onun ilk adı değiştirilmemiş. Ve sayfasının altında, onun değerlendirmesi benimkinden çok daha farklı.

Psikolojik değerlendirme: diğer hanımefendileri eğitmek için başlıca aday

Dosyayı dolaba geri atıyorum, midem tiksintiyle kıvranıyorlardı. İlk günden beri bir sonraki *Madamlarının kim olmasını istediklerini biliyorlardı... ve Maggie'nin öleceğini de biliyorlardı.*

Başımı sallayarak dolabı kapatıp geri çekiliyorum ve dikkatimi diğer dosya dolabına veriyorum. En alttaki çekmece dışında bu da boş.

İçeride sadece küçük bir cam vazö ve bir güvercin tüyü buluyorum. Tüyü parmaklarımla arasında döndürüyorum, on yıldan uzun bir süre öncesine ait bir anı zihnime çarpıyor.

Maggie... Maggie bana bu tüyü vermişti. Şimdi hatırlıyorum. Madam'ın yüzümü kestiği gün, Maggie'nin bana göstermek istediği şey buydu.

Vazö, ben çekerken tüyle aynı ağırlıkta. Dışarı. Işığa tutuyorum, kapağından küçük ve beyaz bir şeyin dışarı baktığını fark ediyorum. Kaşlarımı çatarak kapağı kaldırıyorum ve kapağın tabanına iliştirilmiş bir not görünce şaşıyorum.

Vazonun içinde *küller* olduğunu görünce daha da şaşırdı. "Bu da ne böyle?" Kalıntılara bakarken kaşlarım çatılıyor, kime ait olmaları gerektiği konusunda kafam tamamen karışıyor. Belki Aaron, Vee'nin eski aşkı? Omuz silkerek vazoyu dikkatlice dolabın üzerine yerleştiriyorum ve notu katlayarak açıyorum, gözlerim el yazısıyla yazılmış kelimeleri iştahla inceliyor.

Dove,

Eğer bu mektubu okuyorsanız, artık bu dünyada değilim demektir.

Bu aynı zamanda özür dilemem gerektiği anlamına da geliyor.

Birincisi, bu dolabın içindekileri asla açıklamadığım için.

Geçmişim hakkında sana asla sır vermediğim için.

Neredeyse kendisi de bir Madam olmaya zorlanmış biri olarak, bizi yetiştiren organizasyon hakkında ne kadar ketum olduğumuzu fark etmiş olmalısınız. Onlardan nefret etmemize rağmen, yine de onlara karşı bir parça sadakat taşıyoruz. Sen ve ben belki de

bunu bilen insanlar. Çünkü biz kaçtık. Hayatta kaldık.

Kırk yıl önce, yeni bir Madam seçmekle görevlendirildim. Hayatıma son vermem gerektiğini biliyordum, Sanctum'un benden beklediği şeyin bu olduğunu biliyordum.

Ben bir korkaktım -ya da yaşayan en cesur insandım-
ama seçimin ertesi günü kaçtım. Gecenin köründe
eşyalarımı aldım ve sokaklara çıktım. Sanctum'un beni
orada bulmayı asla beklemeyeceğini bildiğim için göz
önünde saklandım. Bir değil
Madam-şıklık zevkiyle, yaşamama izin verilen abartılı lüks
hayatıyla.

Ne kadar aptallamış.

Hayatımı Moriton sokaklarında tek başıma yaşamayı
kabullenmiştim ki... seninle karşılaştım.
Seni on yıl önce gördüğümde, sıska, kirli ve
çöpleri karıştırırken, tam olarak ne olduğunu
biliyordum.

vardı. O gözlerinde kendimden çok şey görebiliyordum - o
güne kadar taşıdığım öfke ve nefretten çok şey. Ama seni
gördüğümde, hepsi uçup gitti. Ve aniden, ben
iyi olmak istedim. Sana yardım etmek istedim.

Ben de öyle yaptım.

Sizi tanıdıkça birbirimize ne kadar benzediğimizi daha
iyi ~~anladım~~. İkimiz de çok sevdiğimiz birini kaybettik.
Koruyacağımıza yemin ettiğimiz birini ve başarısız
olduk. Aaron'uma ait hiçbir şeye sahip olmama izin
verilmedi - bana verdiği küçük ördek bile Sanctum
tarafından yakılarak kül edildi. Kalıntılarını
saklamama ya da onu bir mezarlığa gömmeme izin
verilmedi.

onurlu bir şekilde. Yas tutmama izin verilmedi.

Maggie'nizi öğrendiğimde -uykunuzda konuşmayı
seviyorsanız- bir şeyler yapmam gerektiğini
biliyordum. Bir gece gizlice dışarı çıktım,
kalıntılarını sakladıklarını bildiğim yere.
düşmüş Madam ve Maske stajyerleri... ve Maggie'nizi
sizin için geri aldım.

Bunun seni rahatlatmayacağını, acını dindirmeyeceğini
biliyorum ama en azından şimdi kızdan bir parça
alabilirsin.

Sevdiğin. Her zaman seveceğin kişiyi.

Onun yasını tut, Seraphina. İstedığın kadar zaman
ayır. Ve hazır olduğunda... bırak gitsin. Çok şey
kaybettin

ama umarım bu sizi biraz olsun rahatlatır.

Benim ölümümün de acı verici olduğunu biliyorum ve keşke orada olup sana sarılabilseydim, her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim. Ama değilim, bu yüzden size elimde kalan tek şeyi bırakıyorum. Benim tavsiyem: Size yaptıkları şeylerden asla kaçamayacaksınız. Canınız yanacak. Derinden ve uzun süre acıtacaktır. Gözünüzü kırpamayacağınızı, nefes alamayacağınızı ya da onsuz olamayacağınızı düşünene kadar sizi tüketecek.

o keskin, acı verici ağrıyı hissetmek.

Ama sadece hayatta kaldığın için acıyor.

Hayatta kalmaya devam et, sevgili kızım. Onlara kim olduğunu göster. Onlara iyi olmanın, kötülükten yüz çevirmenin ne demek olduğunu göster. Onlara güç sahibi olmanın ne demek olduğunu göster - kaba kuvvetten gelen değil, içten gelen bir güç.

Güçlü bir kalbin var, Seraphina. Çok ama çok sevgi dolu bir kalp.

Birine ver. Eğer bu yapacağın son şeyse -eğer bunu sadece benim için yapıyorsan- yapacağına söz ver.

Dünyada bundan daha iyi bir tedavi yoktur.

Tüm sevgimle,

Vee.

Mektubun içeriğini bitirirken gözyaşlarım yüzümden serbestçe dökülüyor. Düzgünce katlıyorum, ellerim titriyor ve cebime sokmam neredeyse imkansız hale geliyor. Değerli Magoo'mdan geriye kalan kül tablasına uzanıyorum ve onu bir can simidi gibi göğsümde tutuyorum.

Orion yanıma geliyor, kollarını bana doluyor ve beni göğsünün derinliklerine çekiyor, hıçkırıkları havayı doldururken beni tek parça halinde tutuyor. Bunlar üzgün ağlamalar ama aynı zamanda rahatlamışlar ve ben o kadar farklı duygu karmaşası içindeyim ki emin değilim

Ne yapacağımı bilmiyorum. Gözyaşları dindiğinde geri çekiliyor, mavi gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir endişeyle parlıyor.

Mektubun içeriğini öğrenmek için konuşmak istediğini biliyorum. Ve yakında, bu kadar acımadığında, ona söyleyeceğim. O zamana kadar.

Ona bakıyorum, bakışlarındaki sıcaklık kararmış kalbimi eritiyor.

"Hadi eve gidelim."

ORION

"BİR UZUN DIREK"

SERAPHINA VE BEN KABINE GIRER GİRMEZ

Göz kapaklarını indirmiş, alt dudağını kemiriyor. Kalbim tekliyor, sikim dikkat çekmek için zonklarken vücuduma sıcak kan fişkırıyor.

"Siktir," diye inledim. "Bu bakışın ne için olduğunu biliyorum."

Dudağını günahkâr bir sırıtışla serbest bırakıyor, elimi tutuyor ve beni yatak odasına doğru çekiyor. Odanın ortasına geldiğimizde onu durdurup kolundan çekerek yüzünü bana dönmesini sağlıyorum. Ellerim yukarı uzanıyor, bakışlarını araştırırken küçük yüzünü avuçlarımın içine alıyorum.

"Emin misin?" Öne eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. *Daha bir saat önce yıkılmaya hazırdın ve şimdi...*

"Sana ihtiyacım var, Orion." Gözleri yaşlarla doldu, ama o göz kırpmıyor. "Bana... bana bir süreliğine her şeyi unutturmana ihtiyacım var. *Lütfen.*"

"*Siktir.*" Başımı geriye doğru eğiyorum, dudaklarından dökülen bu tatlı kelimeyle nabzım kulaklarımda çılgınca atıyor. "Sen

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun, güvercin."

Ayak parmaklarının ucuna basarak dudaklarını çenemin alt kısmına değdiriyor. İçimden bir ürperti geçiyor ve kollarımı açarak Seraphina'yı sertçe göğsüme doğru çekiyorum. Ona bakarken nefesim kesiliyor, içimde ona her zaman ihtiyaç duyan o şeyi zar zor zapt edebiliyorum.

"*Lütfen, Orion.*" Avucunu göğsümün önünden aşağı kaydırıyor ve sikimi kavırıyor. "Lütfen sik beni."

Çözülürken kırmızılar görüş alanımı dolduruyor. Bir hırıltıyla onu kollarımın arasına alıp yatak odasının arka tarafındaki dolaba doğru ilerliyorum. Bir kolumla onu kendime doğru çekerek kapıyı açıyorum, arkada duran kalın metal direğe uzanırken yüzümde sinsi bir gülümseme beliriyor.

Seraphina merakla pırıl pırıl parlayan metal direğe bakarken ben onu yatak odasının zeminine yerleştiriyorum, kare şeklindeki tabanı döşeme tahtalarını emecek şekilde konumlandırıyorum. Seraphina'yı yatağa yerleştiriyorum, konuşurken sesim tehditkâr bir hırıltıya dönüşüyor. "Kıyafetlerini çıkar ve orada kal."

İtaat ediyor ama ben eklentiye almak için dolaba geri dönerken gözleri kaslarımın her seğirmesini takip ediyor. Silikon yapay penis avucumda ağırlaşıyor, küçük kauçuk çıkıntıların cildime baskı yapmasına ve arkasında küçük kırmızı izler bırakmasına neden oluyor. Büyük, nervürlü dildoyu direğin tepesine yerleştirdiğimde Seraphina'nın dudakları şokla aralanıyor ve ona yaklaşmasını emrederek parmağımı kıvırdığımda küçük bir gıcırtı çıkarıyor.

Titreyen bacakları üzerinde duruyor, onu metal direğin tam üzerine yerleştirdiğimde uyluklarının iç kısımları şimdiden parlıyor. Elimini sırtının kıvrımından aşağı kaydırıyorum, dokunuşumun yarattığı ürpertiyle göğsümde bir memnuniyet uğultusu yükseliyor.

"Benim için kırılmaya hazır mısın, Seraphina?" Elim kışının zirvesinde durdu ve kayarken nefesimi tuttum

biraz daha aşığıya, bir parmağını onun küçük, dar göt deliğine bastırdı.

Seraphina baskı karşısında nefesini tutuyor ve kalçalarını birbirine kenetlemeye çalışıyor, ama ben ayağımı dışarı çıkarıyorum, içeriye bir parmak daha eklerken bacaklarını açık tutuyorum.

"Şşş." Dudaklarımı boynunda titreyen nabzına değdiriyorum. "İyi bir küçük döl deliğı ol ve al."

Umutsuzca dik durmaya çalışırken bacakları altından titriyor. Eğilip elimle kolu kavırıyor ve yavaşça direğin yüksekliğini artırırken boğazımdan tehditkâr bir kıkırdama yükseliyor. Seraphina parmaklarımın etrafında spazm geçirirken yapay penisin mantar kafası girişine gittikçe yaklaşıyor ve ben üçüncüyü eklerken dudakları titreyen nefeslerle ayrılıyor.

"Güzel. Lanet olsun. Kızım." Başı damlayan kıvrımlarına bastırırken kalbim sıkışıyor. Sanki onun için yapılmış gibi kolayca içeri kayıyor ve tabanı amına çarpar çarpmaz çözülüyor.

"Siktir!" diye bağılıyor, tüm vücudu orgazmının gücüyle sarsılıyor. Öne doğru düşüyor, artık kaslarını kontrol edemediğinde vücudu ikiye katlanıyor, ancak kalın metal direk alt yarısını dik tutuyor.

Sıkıştım.

"Ne-ne?" Güçsüzce doğrulmaya çalışıyor. Bu da işe yaramayınca ayağı kalkıyorum, omuzlarından tutup onu dik bir pozisyona çekiyorum. Puslu altın rengi gözleriyle bana bakıyor, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış bir halde kendini direktten kurtarmaya çalışıyor. "Orion... Hareket edemiyorum."

"Biliyorum." Sırıtiyorum, eğilip dişlerimle dudağını çalıyorum. "Sana sahip olmak için en sevdiğim yol."

Pantolonumu yere bırakıyorum, sikimi yumruklarken yana doğru tekmeliyorum. Elimi uzunluğu boyunca gezdiriyorum, Seraphina'nın kışına doğru sokarken sıkılı dişlerimden alçak bir tıslama kaçıyor. Avucumun içine tükürdüm, nemi sikimin başına sürdüm.

sikimi onun dar küçük deliğine bastırmadan önce. Başını içeri ittiğimde Seraphina'nın dudaklarından bir nefes çıkıyor, ses benimkinden çıkan hırıltılı iniltinin gölgesinde kalıyor.

"Siktir, Seraphina." Uzunluğumun geri kalanını içine bastırıyorum, her gözeneğimden zevk fışkırırken gözlerim kafatasımın arkasına doğru yuvarlanıyor. "Kahretsin, tüm deliklerin mükemmel. Beni çok iyi sıkıyorlar, sikim için yaratılmışlar." Ona şiddetle girip çıkarken kaslarım titriyor.

Vücudu tamamen dolduğunda Seraphina'nın boğazından bir çığlık kopuyor - benim sikim ve içine doldurulmuş yivli yapay penis, onu sınıra getirmek için birlikte çalışıyorlar. Ellerimi karnına doğru kaydırıyorum, bir elim dolgun göğsünü avuçlamak için uzanırken diğeri klitorisine doğru kayıyor.

Meme ucunu bukerken klitorisini baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve Seraphina'nın başı derin, gırtlaktan gelen bir iniltiyle geriye düşüyor. Kasları kasılıyor, zevkini haykırırken sikimin etrafında kasılıyor. Ses o kadar tatlı bir müzik ki -ve ben zaten sınıra o kadar, o kadar yakınım ki- başını çevirip bakışlarımla yüz yüze geldiğinde kopuyorum.

Sikim onun içinde titrerken başım bir iniltiyle geriye doğru eğiliyor ve salgımı onun göt deliğinin derinliklerine kusuyor. Dölümün son damlaları onu doldururken klitorisile hafifçe oynayarak içinde tutuyorum. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle sikimin deliğinden kaymasına izin veriyorum, parmaklarım derisini kazıyor ve kan tanelerini yüzeye çıkarıyor.

Ben çömeli avuçlarımla kıcını ayırırken, yüzümde sinsi bir sırıtışla bana kocaman gözlerle bakıyor. Öne düşüp daracık deliğinden sızan döl damlacıklarını yaladığımda bir nefes havayı dolduruyor. Dilimi hassas bölgenin etrafında yuvarlıyorum, dokunuşumun ayırık dudaklarından çektiği nefesleri ve inlemeleri seviyorum.

"İçinde benim dölüm varken tadın daha da güzel." Geri çekildim, kıcına iz bırakacak kadar sert bir şaplak attım. O

güçten sarsılır ama yine de damlayan amının derinliklerine saplanmış yapay penis nedeniyle hareket edemez.

Kıkırdayarak doğruluyorum, omurgasının uzunluğunu yalarken ellerimi onun üzerinde tutuyorum. Seraphina titriyor, yorgun kaslarının hafif bir kasılması, onu yukarı çekip yapay penisi amından çıkardığımda tam bir titremeye dönüşüyor.

"Siktir!" Yerdeki su birikintisine bakarken gözleri büyüyor. "Bu benden mi?"

"Hepsi senin." Kollarımı ona dolayarak göğsüme çekiyorum ve alnına iffetli bir öpücük konduruyorum. "Her bir muhteşem, lezzetli santimin."

Yatağa doğru yürürken nefesi kesiliyor, altına girmeden önce örtüleri yavaşça sıyrıyorum. Seraphina'yı kendime inanılmaz derecede yaklaşıtıyorum, onu tenime dikebilmeyi diliyorum, onun her parçasını alıp kendime katmak istiyorum.

Gümüş rengi saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum, gözlerinde dolaşan güçlü duygular karşısında kalbim sıkışıyor. "Bu bakış ne için?"

"Hmm? Bilmiyorumww...."

Avucumla boğazını kapatıp baskı uygulayarak homurdanıyorum. "Benden sır saklamandan hoşlanmıyorum, küçük güvercin..."

Kıkırdıyor ve ses o kadar saf ve sevgi dolu ki geri çekilmeme neden oluyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başparmağımı yanağında gezdirirken gözümü kırpmadan başımı sallıyorum, o sesin anısıyla tamamen büyülenmiş bir halde. "Her zaman..."

Yuvarlanıyor, şiş dudaklarını burnumun ucuna bastırıyor. Daha aşağıya iniyor, ağzımı, çenemi ve tekrar dudaklarımı öpüyor. Gözleri kukuletalı, göz bebekleri şişmiş, güzel altın rengini ya da irislerini yiyor. Ve konuştuğunda, bu kahkahadan daha da güzel bir melodi.

"Sadece düşünüyordum... seni sevdiğimi."

Geri çekilip yüzünde herhangi bir aldatma belirtisi arıyorum.

Bana korkunç bir şaka yapıyor olma ihtimali var mı?

Ama bulduğum tek şey dürüstlük.

"Seni seviyorum Seraphina," diye fısıldıyorum, yüzünü avuçlarımdan arasına alarak. O kadar küçük, o kadar kırılgan ki, onu kıracağımdan korkuyorum.

Ama hayır... bu doğru değil.

Çünkü Seraphina kırılgan değildir. Kendine ait dişleri ve pençeleri var, keskin, ölümcül ve savaşmaya hazır. O hesaba katılması gereken bir güç ve ne kadar denersem deneyeyim, onun bakışları altında paramparça olan *benim*. Onun *benim* olması için ellerim ve dizlerimin üzerinde yalvaran *benim*.

"Seni seviyorum, benim sevgili küçük güvercinim. İlk günden beri

Seni gördüğüm andan beri seni her gün daha çok sevdim." Gözleri yaşlarla doluyor ve ben de uzanıp başparmağımın ucuyla onları siliyorum. "Seni yarın bugün sevdiğimden daha çok seveceğim. Ölene kadar seni her gün daha çok seveceğim. Ve sonra..."

Öne doğru eğildim, dudaklarımız sadece bir nefes mesafedeyken durdum. "Ve sonra, benim tatlı Seraphina'm... Seni asla sevmeyeceğim. Solucanlar için yiyecekten başka bir şey olmadığında, derim ve kemiklerim eridiğinde ve beynim pelteye döndüğünde seni seveceğim. Ruhum artık geri dönülmez bir şekilde sana bağlı ve ben... hiçbir şey beni bu kadar mutlu edemezdi. Hiçbir şey mutlu edemeyecek."

Gülümsüyor. Ve bu iyi bir gülümseme. Saf bir gülümseme. Nefretten arınmış bir gülümseme. Acıdan. Tam tersine, altın bakışlarında parlayan tek şey saf, katıksız bir bağlılık.

"Sen *benimsin*, Orion Adair." Dudaklarını nazikçe dudaklarıma geçiriyor. "Tıpkı benim senin olduğum gibi. Sonsuza kadar."

Aradaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarımız buluştuğunda gökyüzü açılıyor. İlk defa biri beni dinliyor. Birisi *umursuyor*.

Ve bana onu verdiler.

"Sonsuza dek" diye tekrarlıyorum.

"Sonsuza dek." Sanki yeterince uzun olacaktı gibi.

SERAPHINA

"GÜLE GÜLE"

6 AY SONRA.

Ciğerlerim ağrıyor, kaslarım kasılıyor, burnum soğuk havadan neredeyse düşmek üzere, ama duramıyorum - bu kadar yaklaşmışken olmaz. Sağıma bakıyorum, sonra gökyüzünün artık soluk bir menekşe rengi olduğunu görünce adımlarımı hızlandırıyorum. Nereye gittiğime bakmıyorum ve yürüyüş botumun burnu bir kayaya takılarak dengemi bozuyor. Uçurumun kenarına doğru eğildiğimde gözlerim açılıyor ve patıkaya geri çekilmeden önce beş bin fitlik düşüşe dehşet verici bir an bakıyorum.

"Adımına dikkat et, küçük güvercin." Orion pantolonunu indiriyor, sırt çantama bağlarından birini takarken yüzü konsantrasyon içinde. "İşte oldu. Artık benden uçup kaçamayacaksın."

Bir kahkaha atıyorum ve donmuş havada bir buhar bulutu dalgalanıyor. "Uçup gitmeye *çalışmıyordum*."

"Mmhmm." Kıcıma vuruyor, çenesini önümdeki patikaya doğru eğiyor. "Devam et, Seraphina. Güneş bizim doğmamızı beklemeyecek."

Bu kez, zirveye kadar olan mesafenin geri kalanını tırmanırken gözlerimi donmuş patikadan ayırmıyorum. Buraya gelmek için aylarca eğitim, hazırlık ve planlama yaptık ama bugün bunu başarıyoruz - Kilimanjaro Dağı'nın zirvesine tırmanıyoruz.

Yedi günlük zorlu ve bunaltıcı bir yolculuk oldu ve Maggie'nin bunu ne kadar seveceğini düşünmeden edemiyorum. İlk yarıdaki otlaklar, yağmur ormanları ve çöllerden, gökyüzüne yükseldiğimiz ikinci yarıdaki kar ve buzlu tundraya kadar her gün farklı bir deneyim ve iklim oldu - hepsinin kendine özgü bir güzelliği ve tehlikesi var.

Kolumu geriye uzatıp sırt çantamda Maggie ve Vee'nin küllerini özenle sakladığım boşluğu hissediyorum. Onların gülümseyen yüzlerini düşündükçe gözlerim doluyor ama güneş ufukta belirmeden önce tepeye varmak için ilerlemeye devam ediyorum.

Sonunda zirveye ulaştığımızda gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Vücudumdaki her kas, o yorucu yolculuktan sonra eğilmem, oturup dinlenmem için bağılıyor ama yapamıyorum. Donup kaldım, önümdeki güzel manzara karşısında şaşkına döndüm.

Dünyanın tepesindeymişim gibi hissediyorum - yükseklikten mi, fiziksel aktiviteden mi, yoksa her ikisinden de mi emin değilim - ama nefesimi tutamıyorum. Orion yanımda duruyor, ufka bakarken eli elimi sarıyor. Güneşin tepesi yeni yeni görünmeye başlıyor ve karla kaplı dağları güzel pembe ve altın tonlarıyla renklendiriyor. Kar, parlayan ışıktaki elmas gibi parlıyor, retinalarımı yakıyor ve saf güzelliğiyle göğsümü ağrıtıyor.

"Bu muhteşem." Uğuldayan rüzgâr sesimi uzaklara taşıyor. Orion elimi sıkıyor, çantamın fermuarını açıyor ve iki küçük v a z o y u çıkarıyor. Biri Vee için gümüş, diğeri

Maggie için parlak kırmızı. İkisi de küçük, sert ve güzel
-Tıpkı çok sevdiğim iki kadın gibi.

Güneş gökyüzünde yükselip dünyayı parlak bir altın ışııyla yıkarken, Orion vazoların üst kısımlarını çıkarmamda bana yardım ediyor. Vazoları uçurumun üzerinde tutarken ellerim titriyor ve korkunç bir an için bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bırakabileceğimi sanmıyorum.

"Haklıydın."

Yan tarafa bakıyorum, Maggie'nin kobalt gözlerine bakarken ağzım şaşkınlıkla aralanıyor.

"Ne hakkında?" Kekeliyorum.

Ufku işaret ediyor, yanakları bulaşıcı bir sırtışıyla yayılıyor. "Dağın zirvesine ulaştık." Parlak pembe aurası omuzlarından fırlıyor, gün doğumunun tonuyla karışıyor ve yüzünü güzel bir ışıga boğuyor. "Beni güneşin doğuşunu görmeye getirdin. Tıpkı söylediğin gibi."

Gözlerim yaşlarla doluyor ama cevap verecek kelimeleri bir türlü bulamıyorum. Göz kırpıyorum ve Vee onun yanında beliriyor, Maggie'nin omzuna sıcak, yıpranmış bir avuç yerleştiriyor.

"Başardın, Seraphina." Gözlerinin kenarları gülümsemesiyle birlikte kırışıyor. "Yapabileceğini biliyordum. Şimdi geriye tek bir şey kaldı."

"Seni seviyoruz Nina," diye ekliyor Maggie. "Her zaman seveceğiz. Ama artık bizi bırakmanın zamanı geldi."

Başımı sallıyorum, içimden kopmaya çalışan hıçkırıkları tutuyorum. Bir an için, ellerim çok kötü titrediği için vazoları düşüreğimden endişeleniyorum. Ama sonra Orion uzanıp soğuk tenimi sıcak, nasırlı avucuyla kaplıyor ve titremem duruyor.

"Sorun yok, küçük güvercin." Başımın üstüne narin bir öpücük kondurdu. "Bunu yapabilirsin."

Nefesimi içime çekerek Maggie ve Vee'ye son bir kez uzun uzun bakıyorum. Yüzlerini zihnime, ruhuma kazıyorum.

-Böylece onları her zaman yanımda taşıyabilirim.

"Ben de seni seviyorum," diye boğuluyorum. "Seni *her zaman* seveceğim."

Gözlerimi o ruhlardan çevirip muhteşem gün doğumuna bakıyorum. Bileklerimi büküyorum, esintinin külleri yakalayıp savuruşunu izliyorum. Sevdiklerimin sonuncusu da gidene kadar ve ondan çok sonra da ellerimi uzatıyorum.

Ağladığımı ancak Orion elini uzatıp başparmağıyla gözyaşlarımı sildiğinde fark ediyorum. Ona bakıyorum ve bakışlarından taşan saf sevginin beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Kurtar beni.

Parçalanmayacağımı hissettiğimde, gözlerimi tekrar ufka çevirip doğan güneşe hayranlıkla bakıyorum. Ve konuştuğumda, sesim bir fısıltıdan öteye gitmiyor.

"Maggie ve Vee her zaman iyi, nazik bir varlığa inandılar... Sanctum'un bize dua etmemizi söylediklerine değil." Parlayan gökyüzüne göz kırpıyorum, kalbimin etrafında bir mengene sıkılıyor. "Ruhlarının bu hayattan sonra daha iyi bir yere gideceğine inanıyorlardı. Buna gerçekten inanıyorlardı, tüm varlıklarıyla inanıyorlardı. Sanırım bu yüzden bu kadar pozitif kaldılar... sonuna kadar bu kadar *iyiydiler*." Orion elimi tutuyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken ona bir can simidi gibi sarılıyorum. "Bunların hiçbirine inanmadım ama yine de umarım... umarım, her neredelerse, birileri geldiklerini duymuştur. Onlarla ilgileniyorlardır."

Orion bana baktı, çenemi avucunun içine aldı ve beni dünyaya geri döndürdü. "Emin olduğum bir şey varsa, o da bugün birinin beni dinlemeye karar verdiğiidir. Bunu Moriton ormanlarını bildiğim gibi biliyorum." Derin bir nefes alıyor ve tekrar bana dönmeden önce ufka doğru bir bakış atıyor. "Onlar güvende, küçük güvercin. Artık kimse onlara zarar veremez."

Sadece başımı sallayabiliyorum, gözyaşlarım kururken uçsuz bucaksız açıklığa doğru dönüyorum, ruhumdaki ağırlık kalkıyor. Bundan asla tamamen kurtulamayacağımdan korkuyorum, ama r u h u m d a k i ağırlık on kat hafifledi.

yanımda harika bir adam vardı. Ve bir gün, bu anılara geri dönüp bakabileceğim ve onlara sahip olduğumu bilerek gülümseyebileceğim.

Tam geri dönecekken, bakışlarım pembe ve turuncu gün doğumunun arasında dans eden iki küçük kuşa takılıyor, kanatlarını gururla açmış, sevinçlerini göklere doğru haykırıyorlar. Birinin ucu gümüş, diğerininki canlı bir kırmızı; ikisi de çarpıcı ve güzel, zarif ve *özgür*.

İki kere düşünmek zorunda kaldım çünkü bu türlerin bu yükseklikte bulunmaması gerektiğini biliyordum. Bu imkansız. Akıl almaz.

Yine de çok açıklar.

Shrikes.

Son.

EPİLOG

SERAPHINA

8 AY SONRA .

"Haydi millet! Yemek masada!"

Orion'a doğru bakıyorum, koltuktan kalkarken yüzlerimizde aynı bok yiyici sırıtışlar var. Son birkaç saattir mutfaktan gelen cennet kokuları beni neredeyse çıldırtıyordu, ama şimdi nihayet *zamanı geldi* - *Şükran Günü yemeği vakti geldi*.

Sloane bir çığlık atarak kanepenin arkasından atlıyor. Koşarak yanıma geliyor ve zıplarken minik elini benimkine sarıyor. "Yemekler hazır! Yemekler hazır!"

"Demek öyle." Ona parlak bir gülümseme veriyorum, sonra bakışlarımı hâlâ koltukta oturan küçük siyah saçlı çocuğa çeviriyorum. "Geliyor musun Hadrian?"

Parlak gümüş gözlerini bana ve Sloane'a kırıştırıyor ve küçük kızın yüzündeki parlak gülümsemeyi görünce boynu kızarıyor. Hadrian, Kain ve Lillith'in oğlu ve Sloane'dan birkaç ay daha büyük -ve ayrıca, ona aşık olduğundan oldukça eminim. Ama o sadece dokuz yaşında, bu yüzden cesur küçük cehennemle ne yapacağını tam olarak bilmiyor. Ben de

ikisini bir araya getirmeye çalışıyorum, ama ne yaparsam yapayım, Sloane zavallı çocuğu alt etmeye devam ediyor.

"Hadi, Hadrian!" Elleri kalçalarında ve kaşları çatık bir şekilde ona döner. "*Ayağa kalk!* Annemi kızdıracaksın!"

Onun emriyle küçük çocuk koltuktan fırlıyor ve sessiz bir şekilde Sloane'un yanına doğru ilerliyor. Sloane iç çekip gözlerini devirirken onun da elini tutuyor ve ikimizi de mutfağa doğru çekiyor. Orion arkamızdan kıkırdıyor ve hepimiz masaya doğru ilerlerken peşimizden geliyor.

"Ah! İşte buradasın!" Hadrian'ın annesi Lillith bize kocaman bir gülümseme veriyor. Lillith parlak mavi gözleri ve şok edici siyah saçlarıyla hayatımda gördüğüm en muhteşem kadınlardan biri. Zamansız bir güzelliği var ve tatlı küçük yüzü yaşlandıkça daha da çekici hale geliyor.

Lillith saçlarını kulağının arkasına itiyor ve tezgahın üzerinde duran uzun tabak yığını almak için dönüyor. Bize doğru adım atıyor, kolları porselenlerin ağırlığıyla zorlanıyor. "Hadrian, Sloane, masayı hazırlamanızı istiyorum, lütfen."

"Yemeğin hazır olduğunu sanıyordum!" Sloane suratını asarak elimi bırakıyor ama Hadrian'ın elini nasıl sıkıca tuttuğu gözümünden kaçmıyor. *Belki de onlar için umut vardır...*

Lillith'in kahkahası odanın içinde çınlıyor. "Merak etme, ben sadece sosu ısıtıyorum. Siz tabakları koyana kadar, servis edilmeye hazır olacak!"

Sloane bir iç çeker ve sonunda Lillith'in uzattığı tabakları almak için Hadrian'ın elini bırakır. Daha tabakları alamadan Hadrian'ın yüzü kaşlarını çatarak çatılır ve Sloane'u omzuyla dürterek tabakları alabilmesi için onu yolundan iter.

Yığın kollarına girdiğinde, dönüp ona boş dişli bir sırıtış atıyor. "Bana bırak. Taşımak için çok güzelsin

şeyler."

Sloane burnunu kıvrırırken Lillith gülmemek için ağzını kapatıyor ve yanaklarındaki parlak kırmızıya rağmen etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyor. "Ben güçlüyüm! Yapabilirim!"

Tabaklara uzanıyor ama Hadrian yolundan çekilip başını sallıyor. "Hayır. Onları ben taşıyım."

Sloane dişlerini gösteriyor, Brett odaya daldığında yumruk atmaya hazır gibi görünüyor. "Peki burada neyimiz varmış? Sloane, Hadrian'a bu kadar nazik olduğu için teşekkür etmelisin! Her genç erkek bu kadar nazik değildir."

Hadrian kızarıyor, gözlerini kaçırıyor ve Sloane'dan başka bir yere bakmıyor. "Önemli bir şey değil..."

Sloane ayağını yere vuruyor. "Tabakları taşımama izin vermiyor! Bunu yapamayacak kadar zayıf olduğumu düşünüyor!"

Hadrian başını sallamaya başlar, gözleri mahcubiyetten faltaşı gibi açılmıştır ama neyse ki Brett devreye girer. Sloane'un yanına çömeliyor ve nazik bir elini omzuna koyuyor. "Senin çok zayıf olduğunu düşünmüyor, tatlım. Hadrian'ın onları taşıyabileceğini bildiğinden eminim ama yine de sana yardım etmek istiyor çünkü o senin arkadaşın. Öyle değil mi Hadrian?"

Küçük çocuk başını sallıyor, gümüş gözlerinde rahatlama parlıyor. "Evet! Sadece sana yardım etmek istedim Sloane! Çünkü... Çünkü..." Kaşları çatıldı. "Çünkü ben biliyorum!"

Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. "Bence bu da iyi bir sebep."

Sloane gözlerini benimkilere dikeyyor, dudakları öfkeli bir şekilde birbirine yapışmış. Gözleri *kimin tarafındayız hanımefendi diye* bağılıyor gibiydi.

O bir şey söyleyemedi, Brett onun elini Sloane'un sırtına vurarak onu yemek odasına doğru itti. "Hadi tatlım. Hadrian'ın tabakları yerleştirmesine yardım et."

Hadrian hepimize kocaman bir sırıtış atıyor ve yemek odasına dönmeden önce Sloane'un yanına gelmesini bekliyor. Sessiz fısıldaşmalara dönüşüyorlar ve ben sadece işi bölüşmenin en iyi yolunu bulduklarını tahmin edebiliyorum.

Lillith derin bir iç çeker, geri çekilen iki çocuğun ardından bakarken gözleri duyguyla parlar. "Birlikte çok tatlılar."

"Biliyorum." Brett omzuyla Lillith'i dürtüyor. İki kadın birbirlerine aynı şekilde sırtıyor, aralarında bir anne sırrı paylaşılıyor. "Bu sadece bir zaman meselesi olacak, biliyorsun."

"Ah, bunu bilmiyor muyum?" Lillith gözlerini tavana diker. "Zavallı Hadrian onun küçük parmağına dolanmış durumda."

"Adil olmak gerekirse," diye söze girdi Orion. "Bence *hepimiz* Sloane'un parmağına dolanmış durumdayız."

Dördümüz kahkahalara boğuluyoruz, küçük çemberimizin etrafına eşleşen sırtışlar yayılıyor.

"Peki... yemeği masaya koyalım mı?" Brett soruyor.

Lillith başını sallar. "Kain ve Ghost her an hindiyle birlikte gelebilir."

Brett kıkırdar. "Bir hindiyi kızartmak için neden iki yetişkin adam gerektiğini hâlâ anlamıyorum."

"Biri çalışmak için, biri gözlemlemek için," diyorum arsız bir gülümsemeyle omuz silkerek. "Ya öyle ya da bugün daha fazla dayak yemek istemediler."

"O koca parmaklarını patates püresine sokmayı bıraksalar belki dayak yemezler!" Brett öfkeyle ellerini havaya kaldırıyor. "Hayvanlar diyorum. *Hayvanlar*."

Mutfağa geçip fırından kenarları çekerken ve son rötuşları tamamlarken hepimiz yeniden kahkahalara boğuluyoruz. Her birimiz bir tabak alıp yemek odasına geçiyoruz ve tüm tabakların masanın etrafına düzgünce yayıldığını görüyoruz. Sloane ve Hadrian yan yana oturmuş, başlarını öne eğmiş, kıkırdayarak birbirlerine sırlarını fısıldıyorlar. Bizim geldiğimizi fark eden ikili, yüzlerine yayılan utangaç sırtışlarla birbirlerinden ayrılıyor.

"Sonunda ikinizin iyi anlaştığını gördüğüme sevindim." Hayalet odaya girer, dudaklarında parlak beyaz bir gülümseme yayılır.

kızına ve Hadrian'a doğru bakar. "Herkes ziyafete hazır mı?"

"Ben varım! Ben!" Sloane elini havaya kaldırıyor ve babasına geniş, aralık dişli bir sırıtış atıyor. "Hindinin ilk parçasını istiyorum!"

Hadrian elini kaldırıyor ve göz ucuyla Sloane'a sevgi dolu bir bakış atıyor. "Sloane ilk parçayı alıyor! O söyledi!"

Ghost kıkırdıyor, masaya doğru adım atarken başını hafifçe sallıyor ve Kain'in hindiye getirmesine yol açıyor. Pembe, çiçekli bir önlük giymiş iri yarı bir adamın görüntüsü bu kadar komik olmamalı - yine de bu görüntü gülmemek için dudağımı ısırma neden oluyor.

"Üç kez kontrol ettim. Salmonella yok." Kain kuşu gururla masaya yerleştirir.

"Bu bir yalan. *En az* otuz kez kontrol etti." Hayalet gözlerini deviriyor ama yüzündeki eğlenceli gülümsemeyi gizleyemiyor. "Adam *takıntılı*."

"Ailemin güvenliğiyle dalga geçmem." Kain yumruğunu sıkarak Ghost'a bakıyor. "Salmonella onların sağlığı için büyük bir tehdit."

"Tamam, koca adam. Sen ne dersen o." Hayalet onun omzuna vurur. "Bu kadar konuşma yeter, hadi yiyelim!"

Hepimiz masanın etrafındaki yerlerimizi aldık, Orion yanıma oturdu ve sandalyesini mümkün olduğunca yakınımaya çekti. Avucunu uyluğumun üzerine koyuyor, gözlerimin içine bakarken yüz ifadesi huzurun resmini çiziyor.

Arka plandaki gürültü, sadece ben ve o kalana kadar kayboluyor. Sadece ben ve bana tapan adam kalana kadar. Beni kurtaran adam, ben kendimi bile sevmezken beni *seven* adam.

"Oh, bekle, neredeyse unutuyordum!" Hayalet seslendi ve beni ve Orion'u transımızdan çıkardı. "Burada hayvanlarımız yok!"

Sloane ciyaklıyor, Hadrian'ın elini tutuyor ve onu oturduğu yerden çekerek odadan dışarı fırlıyor. Geri döndüğünde peşinde bir hayvanat bahçesi vardır. Sviato ve Savyne sürüye liderlik ediyor, parlak sarı gözleri dumanı tüten hindiye dikilmişken Rupert-Ghost'un Büyük Pirenesi- heyecanlı bir havlama sesi çıkarıyor. Minik bacaklı ve kocaman kalpli kedi Venom, Rupert'ın peşinden geliyor, şok edici siyah kürkü Rupert'ın kabarık beyaz kürküne karşı bir işaret feneri gibi göze çarpıyor. Üstüne üstlük, Orion'un kargası Bacchus ve Lillith'in güvercini Herb odaya uçuyor, sandalyelerden birinin arkasına tünerken kanatları masanın üzerinde bir hava fırtınası yaratıyor. Burada *olmayan* tek kişi timsahlar - malum sebeplerden ötürü - ama onlar da Orion'un kulübesinin dışındaki göllerinde kendi Şükran Günü yemeklerinin tadını çıkarıyorlar.

Hayvanlar yerlerine yerleşirken Sloane ve Hadrian Yerlerine oturuyorlar, odaya bir sessizlik çöküyor. Her birine bakıyorum -hayvanlara da- ve ilk kez kendimi bu kadar yalnız hissetmiyorum. Bir kez olsun kendimi bir yere *ait* hissediyorum.

Bir ailem olacağını hiç düşünmemiştim. Yine de, baktığımda Masadaki gülümseyen yüzlere bakınca evimdeymişim gibi hissediyorum. Güvende hissettiriyor. Sevgi gibi.

Orion elimi sıkıyor ve kalbimdeki o delik kapanıyor.

Bu sefer, tamelli.

EKSTRA EPİLOG

ORION

4 ay sonra.

Derin bir nefes alıyorum, hava bayat ve veba maskemin arkasında deri kokuyor. Gözlerim karanlıkta kırmızı kırmızı parlıyor, ormandaki yolumu aydınlatıyor ve gölgelerin en kötüsünü görmemi sağlıyor. Bu iyi bir şey, çünkü küçük güvercinim benden saklanmakta *çok* daha başarılı oldu.

Yakınlarda bir dal kırılıyor ve adımlarım durma noktasına geliyor. Başımı eğip kulaklarımdaki şiddetli kan uğultusunun ötesini dinlemeye çalışıyorum. *Yakın. Çok yakın.*

Dudaklarımı büzerek ürkütücü bir ıslık sesinin içime dolmasına izin veriyorum.

Havayı.

*Geceleri küçük güvercinler uçar, Gümüş
kanatları solan ışık kadar yumuşaktır.
Bir zamanlar nazik bir şarkı
söylerlerdi,
Ama karanlıkta, çağrıları yanlıştır
geliyor. Ey geniş gözlü aşıklar,
dolaşmayın,
Çünkü güvercinler gerçek yuvalarını buldular*

Bir çıt daha. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Sesin geldiği yöne doğru ilerledim ve melodiyi bıraktığım yerden devam ettirdim.

Kapalı.

*Geceleri küçük güvercinler uçar, Gümüş
kanatları ay ışığında parlar Bir
zamanlar nazik bir şarkı
söylerlerdi,
Şimdi gölgeler uzarken bir uyarı.
"Ey geniş gözlü aşıklar, dolaşmayın.
Çünkü şeytan hak ettiği tahtı ele geçirdi.*

Bir çalının önünde duruyorum, parlayan yapraklar gözlerimin ışığıyla kırmızıya dönüyor. Göğsümde tehditkâr bir kıkırdama gümbürdüyor ve derin bir nefes alıp derinin misk kokusundan başka bir şeye odaklanıyorum. Ve kesinlikle -ama belli belirsiz- işte orada.

Kokusunu alabiliyorum.

Çalışa doğru bir adım daha atıyorum, son dizeyi mırıldanırken elim kalçamdaki hançere kayıyor.

*Hayalet grisi kanatlı küçük güvercinler,
Tüneklerinde oturup yaşayanların yok oluşunu
izlerler. Gözü yaşlı aşıklar, güvercinler iç
çekmeye başladığında,
Son kez veda etme zamanı.*

Melodi durur, sadece benim derin, gürleyen sesim havayı doldurur. Ve sadece tek bir kelime söylüyorum.

"Koş."

Seraphina kendini saklandığı yerden fırlatırken çalılar şiddetle titriyor, ormanın ağzına doğru havalanırken tiz bir çığlık gece havasını dolduruyor. Onun peşinden giderken damarlarım elektrikle uğulduyor, kanım hızlı ve sıcak bir şekilde doğrudan sikime pompalanıyor.

Gürültülü bir çıt sesi ve ardından şaşkın bir homurtu duydum ve Seraphina'nın doğrudan tuzak telime koştuğunu anladım. Tuzağıma düşeceğini umarak bütün gece onu bu noktaya doğru sürdüm. *Ve şimdi düştü.*

Artık o *benim*.

Çalıkların arasından geçerken Seraphina'nın yere yayılmış bedenini gördüğümde gülümsemem genişliyor. Kendini oltadan kurtarmaya çalışırken hareketleri telaşlı ama ayağımın altında bir sopa çıtırdayınca donup kalıyor. Altın rengi gözleri ayın ışığı altında parlıyor, iki çarpıcı ışık feneri gibi gölgelerin arasından dışarı bakıyor. *Söndürmek için can attığım bir ışık.*

Derin bir nefes daha alıyorum, gözlerim başımın arkasına kayıyor. "Kokunu buradan alabiliyorum, küçük güvercin. Damlıyor, sikim için çaresiz."

Öne fırlıyorum, üzerine sürünüyorum ve kollarını toprağa sabitliyorum. Bana karşı savaşırken dudakları hırıltıyla geriye kıvrılıyor, ancak tek yaptığı derisini kalın kum yığınlarıyla kaplamak. Eğiliyorum, kulağına fısıldarken maskemin yan tarafını yüzüne dayıyorum. "Neden sadece kovalandığında bu kadar ıslanıyorsun? Hmm?"

Bileklerini başının üzerinde çaprazlıyorum, bir elimle onu sabitlerken diğer elimle boğazını kapatıyorum. Saniye saniye artan hafif bir baskı uyguluyorum, almaya çalıştığı hırıltılı nefeste sikim zonkluyor. "Hasta olduğun için olabilir mi? Tıpkı benim gibi dengesiz olduğun için mi?" Derin bir nefes alıyorum, korkusunu bir uyuşturucu gibi içime çekiyorum. "Yoksa hâlâ bir yıl önce bulduğum o pis küçük sürtük olduğun için mi? Şiddet isteyen, acı isteyen?" Nefes nefese kaldığında sırtarak boğazını serbest bırakıyorum. "Maskeli bir yabancı tarafından kovalanmak ve becerilmek isteyen mi?"

Aşağı uzanıp tek bir hareketle şortunu yırttığım da Seraphina'nın gözleri irileşiyor. Pantolonumdan sikimi çıkarıp, kasları kasıla kasıla toprağa gömülürken başını girişine yerleştiriyorum.

"Yapmak için yaratıldığın şeyi yap, Seraphina. Sikimi al."

İleriye doğru ittim, sikimi damlayan amının içine tamamen soktum. Bir çılgılık atarak arkasına yaslandı.

Onu ele geçirirken, vücudunu harap ederken ve her parçasını benim yaparken zevk alıyorum. Göğsüne doğru eğildim, meme ucunu ağzıma aldım ve kan akıtacak kadar sert ısırdım.

Onu emerken inliyor ve soluk soluğa kalıyor, o baş döndürücü metalik tat ağzımı kaplarken gözlerim başımın arkasına kayıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, kanım kaynıyor ve tek istediğim, tek ihtiyacım olan onun mükemmel amının derinliklerine boşalmak.

"Orion!" diye inliyor, amcığı sikimi sıkarken gözleri dönüyor. "Evet, evet, evet! Siktir, ben... ben..."

O boşalırken başımı geriye atıyorum, sikimi tekrar tekrar içine sokup çıkarırken vücudumun tüm kontrolünü kaybediyorum. Tohumumu içine dökerken vücudu titriyor, duvarları çöküyor ve her son damlayı alana kadar beni içinde tutuyor.

"Açgözlü kız." Alnımı onunkinin üzerine bırakıyorum, sikim son salıverilmelerimle zonkluyor. "Güzel. Sikişmek. Kız."

Seraphina gözlerini kapatıyor, kollarımı ona dolamama ve onu topraktan çekmeme izin veriyor. Ayağa kalkıyorum, maskemi çıkarırken onu kırılgan bir şeymiş gibi göğsümde tutuyorum.

"Seni seviyorum, benim küçük güvercinim." Dudaklarımı onun öpülesi alnına bastırıyorum, göğsümde tatmin edici bir uğultu yükseliyor. "Seni seviyorum ve seni kovalamaktan asla yorulmayacağım. Seni yakalamaktan."

Seraphina gülüyor, güzel bir kahkaha, duyduğum en güzel seslerden biri. Bana bakıyor ve bakışlarında yüzen sevgi kalbimin patlamasına yetiyor. Ve konuştuğunda, asla durmasını istemiyorum.

"Seni seviyorum, Orion Adair." Bir elini uzatıp nazik dokunuşuyla yüzümü kavriyor. "Ve ben *seninim*. Kovalamak için, yakalamak için, sevmek için. Her şeyiyle. Sadece senin. Şimdilik, sonsuza dek... *Her zaman* için."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdığımda, bundan daha tatlı bir cümlenin daha önce hiç söylenmediğini biliyorum. Ama bundan daha fazlasını fark ettim:

Sonunda Seraphina'yı kırdım.

Ve onun parçaları benimkilerle ne kadar güzel görünüyor.

SON SÖZ

Evet... bu son. Sadece bir yıl sürdü ama Dark Triad serisinin sonuna ulaştık.

*YOKSA BİZ Mİ?! (Hadrian ve Sloane oldukça sevimli görünüyorlardı. . . belki yakında yeni nesil bir seri olur) *uyku mahrumiyeti içinde gülüyor**

HER NEYSE.

Bu çılgın bir yolculuktu ve siz olmadan bunu yapamazdım sevgili okuyucu. Birçok kahkaha, gözyaşı ve uykusuz geceler oldu ve siz olmasaydınız, bu karakterlere hayat verecek kimse olmazdı. Bu ve bunun gibi milyonlarca sebepten ötürü size teşekkür ediyorum. Kalbime bu kadar yakın olan bu karakterlere olan desteğiniz ve sevginiz için, her zaman minnettarlığımı kazanacaksınız <3.

Kain, Ghost ve Orion maskeli yüzlerini son bir ürkütücü vedalaşma için eğiyor

Ve şimdi, gitmeliyim. Umarım bu seriyi ve içindeki tüm sapkın karakterleri beğenmişsinizdir (çünkü çok daha fazlası gelecek).

Xoxo,

Mindy Paige

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap ve seri için teşekkür edilmesi gereken çok ama çok fazla insan var. Bu kitaplardaki karakterleri ve kelimeleri okuyan, destekleyen ve sevenlere. Bana nazik bir söz göndermek için günlerinden zaman ayıranlar veya motivasyonun hiçbir yerde bulunmadığı zamanlarda cesaret verenler. Bana moral verenler, bana birkaç ömür yetecek kadar nezaket ve sevgi gösterenler.

Öncelikle, ayaklarımın yere basmasını ve kalbimin bulutlarda olmasını sağlayan Mitchell'e teşekkür ederim. Sürekli sevgisi ve bağlılığı sayesinde sadece kitaplarda okuyabileceğiniz türden bir aşk yazabiliyorum (ve bana her zaman *bir* baharatlı sahne daha eklemem gerektiğini hatırlatıyor lolol)

Kitapları en ham halleriyle okuyan Alfa okuyucularım Jackie, Holly ve Megan'a teşekkür ederim <3 Geri bildirimleriniz olmasaydı bu seri bu hale gelemezdi. Aklımı başımda tuttunuz, beni güldürdünüz ve yazmaya devam etmemi sağladınız. Her şeyden öte, bana hikayenin tüm harika kısımlarını gösterdiniz<3

Beta okuyucularım Erin, Holly, Jazmyn, Brenda, Tammie ve Jill'e teşekkür ederim. Beni doğru yolda tuttunuz ve güzel kırmızı kalemlerinizle kitapları süslediniz. Tepkileriniz uykusuz geceler geçirmemi sağladı ve hayatım boyunca mesajlara hiç bu kadar gülümsememiştım.

Kaba bir müsvedde parçasını güzel mi güzel bir romana dönüştürme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip olan editörüm Jenny'ye teşekkür ederim <3

The Author Agency'den Shauna ve Becca'ya teþekkür ederim, her zaman çok nazikler ve yayınlarımın özel olmasını sağlamak için büyük özen gösteriyorlar <3

Ve son olarak, ama en önemlisi.

Teþekkür ederim, sevgili okuyucu. Zaman ayırdığınız için teþekkürler. Desteyiniz için teþekkür ederim. Burada olduğunuz için teþekkür ederim.

*Sen olduğun
için. Okuduğun
için.*

YAZAR HAKKINDA

Mindy Paige Florida'nın balta girmemiş ormanlarında doğdu ve büyüdü. Botanik alanında yorucu bir lisans eğitiminden sonra hayat boyu hayalini kurduğu yazarlığın peşinden gitmeye karar verdi.

Çağdaş romantizmden karanlık romantizme, baharatlı, hızlı tempolu hikayeler yazmayı seviyor ve yardım edemeyeceğiniz ama sevebileceğiniz en çılgın MMC'leri yazmayı hedefliyor.

Yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda Mindy'yi genellikle köpekleriyle oynarken, bitkileriyle ilgilenirken, erkek arkadaşıyla saçma sapan reality şovlar izlerken ya da timsahlarla savaşırken bulabilirsiniz.

Yayın haberlerini ve çekilişleri kaçırmayın; Mindy'nin haber [bültenine](#) katılın!

AYRICA YAZAN: MINDY PAIGE

Karanlık Üçlü Serisi

[Şeytan'ın Ahlaksızlığı -](#)
[1. Kitap Hayalet'in](#)
[Ahlaksızlığı - 2. Kitap](#)
[Azrail'in Ahlaksızlığı - 3.](#)
[Kitap](#)
[Vixen'in Ahlaksızlığı - Bağımsız Novella](#)

Şehvet ve Aşk Serisi

[Zaman ve Gelgit - Kitap 1](#)
[Broken & Bound - 2. Kitap](#)
[Salt & Sunshine - 3. Kitap](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.